

BRO*SİS

Yüksek Topuklar

Kararsız Kalpler

ELÍSABET BENAVENT

NOVELLA

ELÍSABET BENAVENT

Yüksek Topuklar Kararsız Kalpler

Valeria yeni romanını yayımladı.

Yazdıkları herkesi memnun etmedi,
ne de olsa gerçekler acıdır, ne yazık ki acıtır.

Ama kız arkadaşlar iyidir, gerisi ne dese boş.

Valeria şimdi korkuyor, bazen ağlıyor,
hayaller kuruyor, hayatın tadını çıkarıyor.

Bütün kadınlar gibi Valeria'nın da kafası karışık,
tabii hâlâ topukları yüksek, kalbi kararsız.

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari
/novellayayinlari

ISBN 978-605-186-270-5
9 786051 862705
online sipariş: okuoku.com

Yüksek Topuklar Kararsız Kalpler

© Elísabet Benavent
Özgün Adı: Valeria en el espejo

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Mart 2017
ISBN: 978-605-186-270-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Deniz Torcu
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzelti	: Elçin Kazancı
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş

Baskı
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel: (0 212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

Yüksek Topuklar

Kararsız Kalpler

ELÍSABET BENAVENT

Çeviren: Deniz Torcu

NOVELLA

Benim Valeria, Carmen, Lola ve Nerea'larıma.
Verdiğiniz ilham için teşekkür ederim.

1

TATİL

Gandia'daki* ufak otelimin balkonuna çıktım ve bir sigara yaktım. Duştan yeni çıkmıştım, kendimi tazelenmiş ve sakin hissediyordum. Dudaklarımın arasından çıkan dumanı izlerken sigarayı bırakmam gerektiğini düşündüm. Bırakmam gerektiğini düşündüğüm ve sonrasında kendi kendimi takmadığım diğer şeyler gibi, sigara konusunu da umursamamaya karar vererek, dudaklarıma yaklaştırdığım sigaradan derin bir fırt çektim.

Balkon demirliklerine yaslandım ve sabah olduğunda yeniden gerçek hayatla yüzleşmem gerektiğini düşündüm. Karşımda dalgalanan deniz, üzerine yansıyan ay ışığıyla aydınlanmıştı. Her şeyin sade, sade olduğu için de güzel olduğu o anlardan biriydi. Endişelere, anlam karmaşalarına yer olmayan bir andı bu. Yalnızca güzeldi. Ah, keşke bu gece, günlerce sürseydi! Sabah olduğunda beni bekleyen gerçeklerle yüzleşecek takatim olduğundan emin değildim zira.

* İspanya'nın Valensiya Bölgesi'nde bulunan, ünlü bir sahil şehri. (ç.n.)

Aslına bakarsanız, tatile gitme fikri, kelimenin tam anlamıyla kötü bir fikirdi. Öyle ki başımdan geçen onca şeyden sonra, pılımı pırtımı toplayıp on günlük bir seyahate çıkmanın tek bir sonuç doğuracağı aşikârdı: olan biteni bıkana kadar, tekrar tekrar hatırlamak. Yaşadığım türden olayları durmaksızın hatırlamanın, işe yarar bir sonuca varmayacağını düşünmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Evliliğimi sonlandırmış, asla yaklaşılmaması gereken bir adama tutulmuş ve ondan da ayrılmıştım. Şimdi düşünüyorum da belki tüm bunları yapmadan önce biraz daha derinlemesine düşünmeliydim.

Ama hayır, mantığın tüm gereksinimlerine karşı yönde ilerleyen bir trene atlamış, tam gaz devam etmiş, ayın aydınlattığı bu geceye kadar, aldığım kararların "zarafet"ten ne kadar uzak olduğunu düşünmemiştim. Yaptıklarımı değiştirebilseydim ne mi yapardım? Sadece sırasını değiştirirdim, o kadar.

Eh, bu mevzulara dalıp malum kişiyi düşünmeden durmak mümkün değildi. Victor. Ah, ah. Her şeyin yerini alan ve başka bir şey düşünmeme engel olan Victor.

Beni aramanı bekleyeceğim Valeria, ama sonsuza kadar değil.

Rüyalarıma giren o lanet cümle.

Ofisinin önünde öpüştüğümüz o andan itibaren bir daha Victor'dan haber alamamıştım. Her ne kadar biraz uzak kalmanın faydalı olduğunu düşünsem de arayı fazla açmanın, yaşadıklarımızı mazide kalmış bir anıya dönüştürmesinden endişeleniyordum.

Of, Victor. Analar neler doğuruyor öyle. O nasıl bir adamdır. Çırılçıplak vücudunun bacaklarımın arasına yerleşerek, beni nasıl kendimden geçirdiğini hatırlamamak elde değil.

Victor'un beni aptallaştıran, tarif edemediğim bir gücü vardı üzerimde. Lakin Adrián'dan ayrılmamın üzerinden o kadar kısa zaman geçmişti ki... Victor'u delicesine arzuluyor olmam, kendimi suçlu hissetmeme sebep oluyordu.

Ayrılmamızdan sonra Adrián beni bir-iki kez aramış, yeni kitabımın ne zaman yayımlanacağını sormuştu.

Of, bir de o vardı, değil mi? Yeni kitabım. Son birkaç ayda başıma gelenler ve en yakın arkadaşlarımı konu ettiğim yeni romanım. Başıma büyük bir bela açmak üzereydim. Romanım kitapçıların raflarında yerini alacaktı ve hayatlarının tüm gerçekliğiyle anlatıldığını görünce pek çok kişinin bundan rahatsız olacağından emindim. Ama öte yandan, Adrián'dan ayrılmamın, hayatımı tek başıma idame ettirmem gerektiği anlamına geldiği düşünülürse, yeni roman ne kadar satarsa, benim için o kadar iyi olacaktı. Peki ya Adrián? Onu bu şekilde kullanmama ne diyecekti acaba? Evet, gerçek isim kullanmaktan kaçınmış, takma isimleri tercih etmiştim, ama bizi tanıyanlar için kimin kim olduğunu çözmek çocuk oyuncağıydı.

Yayıncım, editörüm ya da adı her neyse, Jose, tatile çıktığım gün beni arayıp kitabı en kısa sürede basmaya çalışacaklarını söylemişti. Sayfa düzeni tamamdı, düzeltmeler de sonlandıktan sonra, birkaç hafta içinde yayınlanmış olacaktı. Ne kadar hızlı çalışıyordu bazı insanlar, değil mi?

Kitabı yayınevinin maharetli ellerine bırakıp arkama bakmamak en iyisi olacaktı. Hayatımı bir kitapta anlatmak... Ne düşünüyordum yahu ben? Hangi ara kafayı yemeye başlamıştım acaba?

Yeniden Victor'u düşündüm. Beni ne zamana kadar bekleyeceğinden emin değildim. Belki de onu düşündüğüm şu

an, başka bir kadınla vedalaşıyor veya kapı ağzında öpüşüyordu. Ya da daha fazlasını yapıyordu. Şu benden sonra görüşmeyi bıraktığı ve sadece "iyi zaman geçirdiği arkadaşlarından" birini çağırmış, terden sırılsıklam olmuş vücutlarının, kesilen nefeslerinin keyfini sürüyordu. Ya! Hayır! Onlarla değil, Victor! Beni al! Beni!

Victor ayaklı bir günah makinesiydi, evet. Ve beni bekleyeceğini söylemişti. Ama ne zamana kadar?

Acele etmemeli, ama treni de kaçırmamalıydım. Gözlerimi kapatarak dilini vücudumda nasıl dolaştırdığını hatırladım.

Seyahatteyken halini hatırını soran, mesafeli fakat düşünceli bir mesaj atmayı düşünmüştüm aslında. Ama ne kadar mesafeli olursam olayım, ona yazdığım an niyetimi belli edecektim. Kaldı ki, belki de şimdi "bekar" bir kadın olduğum için artık ilgisini çekmeyecektim. Aramızdaki Adrián engeli kalktığına göre, çekiciliğim de ortadan kalkmış olabilirdi. Zira Adrián'dan ayrıldığımı söylediğimde verdiği tepki, peri masallarından fırlamış cinsten değildi. Böyle bir durumda aşk romanlarındaki büyük âşıklar rüzgârda ahenkle dalgalanan saçlarını savurarak şehvetle birbirlerini kucaklardı. Gerçek hayatla alakası olmayan bir sahne yani. Gerçek hayatta hiçbir şey o kadar muhteşem olmuyor ne yazık ki.

Victor'a belli etmeden, neler yaptığını öğrenmek için Lola'yı yoklayabilirdim aslında, ne de olsa aynı ortamlarda zaman geçirmeyi seviyorlardı. Ama Victor'dan bu kadar etkilendiğimi Lola dahil hiç kimsenin bilmesini istemiyordum. Bu durumu itiraf etmek zorunda kalacağım an yaklaşıyor gibiydi, fakat henüz bu durumu kabullenmeye hazır değildim. Kitabın çıkmasını beklemek ve herkesin okuyarak öğrenme-

sine izin vermek daha iyiydi. Seks maceralarım ve aptallıklarımı yazıya döktüğüme hâlâ inanamıyordum.

Kitabı okuyunca tanıdıklarımın karşılaşacaklarını sürprizleri düşünerek yüzümü ellerimle örttüm. Aman Tanrım, annem ve babam! Onlar da kitabı okuyacaklardı. Bir evlatlıktan çıkarılmadığım kalmıştı, bu kitap sayesinde onu da başarabilirdim artık. Acaba takma bir isim mi kullansaydım? Aman, her neyse, artık iş işten geçti. Kendimi bir halt sanmanın sonuçlarına katlanacaktım mecbur.

Komodinin üstünde duran ceptelefonum çaldı. Birinden mesaj gelmişti. Sigaramı söndürürken kimden geldiğini düşündüm. İki gündür Lola'dan haber almıyordum, Nerea ve Carmen'le konuşalı bir hafta olmuştu. Annem ve kız kardeşimle daha bu sabah konuşmuş, kardeşimin hamileliğinin nasıl gittiğini sormuştum. Akşamüzerine doğru Adrián aramış, "topu sana bırakıyorum, bundan sonra aramak istersen senin bileceğin iş" alt mesajını vererek nasıl olduğumu sormuştu. Birkaç günlüğüne şehirden uzaklaşmak istediğimi söylemek istememiştim.

Ah, keşke o mesaj Victor'dan gelseydi. Tüm gecemi şenlendirmeye yeter de artardı. Kimi kandırmaya çalışıyordum ki? Sadece bu geceyi değil, haftayı, hatta bu ayı şenlendirebilirdi. Sigaramı söndürürken gelen mesajın telefon şirketinin gönderdiği e-fatura olabileceğini düşünüp beklentilerimi yüksek tutmamam gerektiğini hatırlayarak komodine uzandım. Telefonu elime aldım, bir rekor kırma girişimine başlamak üzere olan bir sporcu ciddiyetiyle uzun ve derin bir nefes aldım ve...

İşte!

Sana bu mesajı göndermememem gerektiğini biliyorum, ne de olsa senin beni aramanı bekleyeceğimi söylemiştim ama... Şey... Olur da haber vermeden gelmek istersin diye ümit etmiyor değilim. İçimden bir ses, bunu yapacağını söylüyor. Çarşaflarım seni çok özledi.

Victor.

Mesajı arka arkaya en az beş kez okudum. Birisiyle yeni bir şeyler yaşamaya başladığınızda her kelimeyi yüzlerce kez okur, takıntı haline getirirsiniz ya, bana da işte öyle oluyordu. Birkaç dakika süren mutluluğun ardından, Victor'un her zamanki gibi gizemli davranmaya devam ettiğini fark ettim. Tamam, beni özlediğini söylemişti ama... Sadece çarşaflarına uzandığım zamanları mı özlüyordu yani? Peki ya haber vermeksizin karşısına çıkmak nereden çıkmıştı? Zamanlama konusunda neden hiçbir şey söylememişti? Yoksa bu mesaj, sabrının yavaş yavaş tükenmeye başladığının bir göstergesi miydi?

Of, bekâr olmak neden bu kadar zor!

Victor ve kitabım. Ay, Tanrım, kitabım. Resmen günlüğümü pazarlamıştım yayınevine. Tüm hislerimin tane tane kâğıda döküldüğü anılarımı. Canım Victor, beni yeterince tanımadığını düşünüyorsan, buyur kitabımı oku, orada her şey yazıyor.

Yüzümü kapadım yine.

2

GERÇEK HAYATA DÖNÜŞ

Eve döndüğümde kapıyı gönülsüzce araladım. Kapının arkasında yatağa uzanmış, dizüstü bilgisayarında fotoğrafları gözden geçiren Adriân'ı bulacağımı düşünmüştüm bir an. İç geçirdim. Hayatım değişmişti ve bu yeni gerçekliğe alışmak zorundaydım. Kaldı ki ayrılmak ikimizin birlikte aldığı bir karardı, öyle değil mi?

Olaya olumlu tarafından bakmak lazımdı. Lola'nın dediği gibi, evdeki tüm gardıroplar bana kalmıştı örneğin. Bekârlık hayatımı şenlendirmek için pille çalışan bir vibratör, seksi yeni bir pijama ve oturma odamdaki kahve sehpasının üstünde açılmayı bekleyen bir şişe cin hediye etmişti.

Yeni hayatım bu mu olacaktı yani? İşi bittikten sonra seni kucaklamayan, lateksten yapılmış oyuncağın verdiği mekanik orgazmlardan sonra tek başına içilen kadehler mi?

Hayır. Ben Victor'u tercih ederdim.

Konu Victor'dan açılmışken...

Yazdığı mesaja henüz cevap atamamıştım. Sebebi isteksizlik değildi tabii ki, lakin yazacağım cevabın uygun bir

mesaj olduğunu temin etmek istiyordum. Nasıl olduğunu bilirsiniz, doğal ama aynı zamanda sıra dışı, biraz gizemli ve biraz seksi olmalıydım. Hepsinden önemlisi de, olan biteni hiç umursamıyormuş gibi görünmeliydim. Beni yatağına bağlayıp kölesi haline getirdiği rüyalarımı anlatmamalıydım yani. Kadın sorunları.

Tüm bunları düşünmek kolay da yazıya dökmek neredeyse imkânsızdı. Muhteşem kadın olmak ne kadar zor bir işti böyle.

Ayrıca niyetimin heyecanlı bir maceradan daha fazlasını yaşamak olduğunu anladığında kaçıp gitmeyeceği ne malumdu? Anın verdiği arzu ve ateşle ağızdan çıkanlar ve ortalık sakinleşince yapılanlar arasında dağlar kadar fark olabilirdi. Kaldı ki evliliğimi bitirme kararıma çok iyi bir tepki de vermemişti.

Yere oturdum, klimayı açtım ve telefonu elime aldım. Hava mı çok sıcaktı, yoksa Victor'u düşünmek mi ortamı ısıtıyordu bilmiyorum, ama üstüm başım sırılsıklam ter olmuştu. O sırılsıklam, terli vücudum çekicilik kavramının zıt anlamlısı olmalıydı. Victor bende ne görmüş olabilirdi acaba?

Birkaç başarısız mesaj denemesinin ardından pes ettim ve yatağa uzanarak Victor'la içinde bulunduğumuz durumu bire bir yaşamış olabilecek sayısız kadını düşündüm. Onlardan gelen mesajları nasıl nitelendirdiğini hayal ettim: seksi, eğlenceli, sofistike, dürüst, sevimli... Acaba beni nasıl nitelendiriyordu?

Sonunda dürüst olmaya karar verdim, hissettiklerimi dile getirmem gerekiyordu. Kaldı ki birkaç hafta içinde aklımdan geçen her şeyi okuyabilecekti, hal böyleyken, kendi kendime gem vurmanın ne anlamı vardı ki?

Mesajını almak beni çok mutlu etti. En beklemediğin anda

karşında belirivereceğim. Çarşaflarına de ki... Aslına bakarsan, onlarla ben muhatap olsam, daha iyi olmaz mı?

Gözlerimi kapattım ve gönder tuşuna bastım. Düşünmek için kendime fırsat bırakmamıştım.

Ceptelefonumu yastıkların yanına bırakarak ev telefonuna uzandım. Aklımı dağıtmak için kız kardeşimi aradım ve mutfağa yönelip kahve hazırlamaya koyuldum. Odaya geri döndüğümde, ekranda yeni bir mesaj simgesi görünmüş, suratıma şapşal bir gülümseme oturmuştu.

Seni görmek istiyorum. Evim bana seni hatırlatıyor. Ofisim bana seni hatırlatıyor... Sahip olduğum ve yaptığım her şey bana seni hatırlatıyor. Seni en kısa zamanda görmek (öpmek, sarılmak, soymak...) istiyorum. Çok mu kötü davranıyorum? Beni yola sokmak için geri dön o zaman.

Vay. Gözlerimi kırpıştırıp kafamı kaşıdım. Şimdi, tam olarak ne demek istiyordu bu mesajında? İlk bakışta, artık harekete geçmem gerektiğini düşündüğünü söyleyebilirdik, değil mi? Acaba onu aramamı mı istiyordu? Benimle birlikte olmak istediğine mi karar vermişti? Yoksa sadece birileriyle yatmak istiyor ve canı da beni mi çekiyordu? Tamam da o durum için sırada bekleyen bir yığın farklı kadın yok muydu?

Of, Tanrım...

Onu görmek istiyordum, belki de gereğinden fazla. Victor'un cinsel açlığımı doyurma hedefinde kullandığım bir oyuncak olup olmadığını düşünerek saatler, günler geçirmiştim. Ama durum farklıydı. Ona fazlasıyla ilgi duyuyordum. Lakin henüz geri adım

atarak, hayatından çıkmak ve onu sonsuza kadar silmek için geç kalmış da sayılmazdım. Son tahlilde, Victor'un nasıl bir erkek grubuna ait olduğunu unutmamak gerekirdi: erkeklerin zamanla değişecekleri masalına inanmaya niyetim de yoktu. Victor'u tek eşliliğe çekmek gibi çılgın bir deneye kalkışabilecek cesarete sahip miydim ki ben?

Bu sorulara verebileceğim kesin bir cevabım yoktu. En doğrusu sakin kafayla, enine boyuna düşünmekti.

Birkaç dakika sonra çalan telefon, dikkatimi dağıttı. İşyerinden Lola arıyordu:

"Evde misin? Selamı sabahı kestin bakıyorum." Her zamanki doğrudan ve lafını sakınmayan Lola işte.

"Evet," dedim gülümseyerek.

"Evim evim güzel evim, desene?"

"O kadar güzel mi, bilemiyorum. Sanki başkasının evinde gibiyim."

"Normaldir. Ama bekârlık sultanlıktır ve o dairede çok güzel şeyler yaşamanın ilk adımıdır. Canın sıkıldıysa alışverişe çıkabiliriz bu arada," dedi, sanki olan biten ile alışverişe çıkmak, birbiriyle doğrudan bağlantılı iki eylemmiş gibi.

"Sen işyerinde değil misin, Lola?"

"Evet ama dişim çok fena ağrıyor," dedi, yapmacık bir acıyla.

"Tatile çıkmana ramak kaldı, aklındaki tüm planları o zamana sakla. Söz veriyorum sadece senin olacağım."

Lola ufak bir kahkaha patlattıktan sonra, "Bir lezbiyen olmadığımız kalmıştı," dedi ve "bu arada, senin yeni kitap ne zaman çıkıyor?" diye ekledi.

"Yarın."

"Sunum yapacak mısınız?"

"Hayır. Yazılı basında kampanya yaptılar ama. Kupürleri gösteririm sana."

"Dün akşam Victor'la konuştum. Bir barda karşılaştık."

Yuh ama. Bu nasıl bir cadılıktır öyle! Bu gibi önem seviyesi yüksek mevzuların, konuşmanın en başında yer alması gerekmez mi? Ne bileyim, "Dün kiminle karşılaştım bil bakalım?" tarzı cümleler, bu gibi durumlar için icat edilmemiş midir?

Olayla ilgili olduğumu ispat etmek istermiş gibi, "Ya, evet, bana da bir mesaj gönderdi," dedim.

"Onu da biliyorum, canım. Seni aramak için yanıp tutuştuğunu, ama seni rahat bırakmak istediği için aramadığını anlattı. Sanırım ona nefes alması için zaman vereceğin falan filan gibi bir sürü duygusal saçmalığa karar vermişsiniz. Victor'un ağzından böyle sözler duymanın ne kadar garip olduğunu tahmin edemezsin. Adam senin için çıldırıyor resmen. Doğruyu söylemek gerekirse, adını duyduğu an bayılacak gibi oluyor."

Victor ve bayılmak. Gözümün önüne gelenler...

Lola, "Val?" dedi.

"Evet, evet, buradayım. Söylesene, 'Aman Victor'a güvenme,' laflarına ne oldu senin?"

"Asla asla denir mi? Sanırım Victor'u adam etmeyi başardın."

"O laf öyle değildi sanırım."

"Aman, her nasılsa, sen ne demek istediğimi anladın işte. Onu görmek istiyor musun?"

"Evet, ama acele etmek istemiyorum. Kaldı ki... Adrián... Henüz çok taze."

Ağzımdan çıkanların tek bir kelimesine bile inanmıyordum aslında. Acele etmek istiyordum, hem de nasıl. Özellikle de yatağına ve kollarının arasına dönmek için.

Lola, "Victor'la bir araya gelip konuşmalısın," diye karşılık verdi.

"Victor'la konuşmak biraz zor," dedim ve der demez böyle bir yorum yaptığım için utanarak, konuyu değiştirmeye karar verdim. "Sen onu bunu bırak da hangi ara Victor'un kampanya müdürü oldun, onu söyle."

"Victor'un kampanya müdürü falan olmadım. Sadece... Adrián'la olan biten benim için duygusal bir deprem gibiydi. Adrián güvendiğim tek erkekti ve onun yüzünden insanlığa olan inancımı yitirmiş bulunuyorum."

Elimle saçlarımı karıştırdım. Bu konu hakkında konuşmak hâlá zor geliyordu.

"Ben de çok düzgün davranmadım," dedim yere bakarak.

"Victor en cesur davranandı bence."

"Kime kıyasla? Bana mı, Adrián'a mı?"

"İkinize birden. En azından şimdiye karar."

"Ayrıldığımı duyduğunda ödü patlayacak gibi olduğunu hatırlatırım, pek cesurca bir durum değildi bana sorarsan."

"Ödünü yerine koymasını bekleyelim o zaman. Gerçi, olan bitenle ilgili bilmediğim bir sürü şey olduğu için, kesin emin olamıyorum ama..."

Cevap vermedim. Lola'nın dolduruşuna gelmeyecektim. Victor'la yaşadıklarımızı yeniden düşünmek ve anlatmak istemiyordum. Kaldı ki Victor konusu açıldığında kontrolümü kaybetmekten korkuyordum.

Neyse ki üstelemedi ve hafifçe öksürerek konuyu değiştiriverdi:

"Hafta sonu buluşalım mı? Carmen ve Nerea çoktan kabul ettiler. Sadece biz kızlar olacağız. Geri dönmenin, yeni kitabının ve en güzel çağımızda olmanın şerefine."

"Olur," dedim gülümseyerek.

"Çok pahalı ve şımarık çocuklarla dolu bir bar buldum. İçeri girer, kendimize birkaç kadeh içki ısmarlatırız. Şansımız yaver giderse de Nerea'yı zorla sarhoş edip birine satarız."

"Ne kötüsün öyle. Baksana, Sergio konusunda bir gelişme var mı?"

"Sergio diye bir konumuz yok, şekerim."

"Hadi oradan."

"Artık ilgimi çekmiyor."

"Ama..." diye lafa girmeye çalışsam da başarılı olamadım.

"Hımm... Bildiğim kadarıyla kız arkadaşına dönmemiş, ama ne söylesem bilemiyorum. Akıllı görünümlü bir dangalak kendisi ve bu durum gerçekten içler acısı. Neyse, cuma gününü ajandama kaydediyorum, son dakika fikir değiştirmek yok."

Bak sen, demek ki Lola'nın da konuşmakta zorlandığı şeyler olabiliyormuş.

"Kırmızı ajandanın gücü adına!" dedim korku filmlerinden fırlamış bir edayla.

"İçimizdeki en güçlü silahtır kendisi, hanımefendi," diye karşılık verdi.

Sonrasında bir anda suratıma kapattı. Her zamanki gibi.

Kitabım... Lanet olsun.

Bir sigara yaktım ve arkadaşlarımın, okumak üzere oldukları kitabı, olumlu bir tavırla hazmetmeleri için dua etmeye koyuldum.

3

İNSANIN KENDİSİYLE İLGİLİ BİR KİTAP YAZMASININ SONUÇLARI

Kitap bir çarşamba günü yayımlandı. Okumayı ilk bitiren, gece yarısı on ikide tebrik e-postası atmaktan geri kalmayan Nerea oldu. Kitabı çok beğenmişti, ama kendi karakterinin yansıtılmasıyla ilgili bazı soruları vardı.

Gerçekten o kadar kasıntı mıyım? Kendimi biraz rahat bırakmanın zamanı gelmiş olmalı herhalde. Ah, Val, bu arada, beni gerçekten çok seviyor olmalısın çünkü anlattığının yarısı kadar bile güzel değilim!

E-postasını okuduktan sonra gülümsedim. En azından Nerea durumu espriyle karşılamış, ailesinin kendisine vermesiyle övündüğü hal ve tavırlarıyla ilgili yaptığım yorumlara sinirlenmemişti. Nerea'nın annesine tahammül edemiyordum ve bu durumu gizleyebilmem mümkün değildi.

Gönderdiği e-postaya cevap vererek teşekkür ettim ve

asıl niyetimin benim değil, bir süper kahramanın başından geçen hikâyeler gibi algılanması olduğunu paylaştım.

Nerea'nın ardından kitabı ilk bitiren Lola oldu. Tüm kitabı bir seferde okuyuvermişti. Sabah altı sularında okumayı bitirdiğinde, ateşten uyuyamadığı bahanesiyle o sabah işe gitmemişti. Aslına bakarsanız durumun ateşlenmekle alakası yoktu, yalnızca gülmekten kırılmıştı. Lola'nın vereceği tepkiden korkmama gerek olmadığını hissedebiliyordum. Sabah sekize doğru, karşısına alacağı edepsiz bir gazeteciye söyleyecek iki çift sözü olduğunu söyleyen bir mesaj göndermişti. O edepsiz gazeteci ben olmalıydım herhalde. Kitapta kendisini tasvir ettiğim öldüren cazibe modeline bayılmış olmalıydı.

Carmen ve Borja, kitabı ilk olarak kimin bitireceğine dair bir iddiaya girmişlerdi ve iddiayı Borja kazanmıştı. Kendisini bir Bogart modeli olarak görmeme çok sevinmişti, Nerea'nın kendisiyle ilgili yaptığı yorumlara önem vermemesine yardımcı olmuştu. Gerçi, Borja kadar olgun bir erkek, kendisiyle ilgili yapılan bu tür yorumlara fazla kulak asmazdı zaten ama olsun.

Carmen, okuduklarından biraz rahatsız hisseden tek kişi olmuştu. Kitapta anlatılma şeklinden değil, Borja'nın öğrenmesini istemediği bazı şeylerin de kitapta yer almasından biraz rahatsız olmuştu. Bir türlü gem vuramadığı Facebook ajanlığı bu şeyler arasında yer almıyordu herhalde, ne de olsa Borja yanındayken birkaç kez kendini ajanlığa kaptırmış olmalıydı. Carmen, diğer arkadaşlarıma kıyasla daha içine kapanık biriydi. Onu olduğu gibi anlattığım için kendimi rahatsız değil, biraz suçlu hissetmiştim. Etten kemikten bir bi-

reyin aşk hayatını bu şekilde yazabilme hakkını kendimde nasıl bulmuştum?

Neyse ki Carmen de son tahlilde kızmamıştı okuduklarına. Biraz söylenmiş, sonra kızmış, sonrasında bir sonraki buluşmamızın ne zaman olacağını soruvermişti. İmzalamam için kitabın bir kopyasını yanında getirmek istiyordu.

Tüm bu saydıklarımla, en az dört kopya satmıştım demek ki. Toplamda dört kopyadan çok daha fazlasını satabilmeyi ümit ediyordum, zira kitap yayımlanmadan kısa bir süre önce hesabımın bulunduğu bankaya girmiş, hesaplarımın durumunu gördükten sonra caddeye fırlayarak, önüme çıkan ilk arabanın önüne atlayasım gelmişti. Yani uzun lafın kısası, kemerde ya birkaç tane yeni delik açılacaktı, ya da bir ek iş aramak zorunda kalacaktım.

İçler acısı ekonomik durumum endişe vericiydi, evet, ama beni daha da fazla endişelendiren, Adrián ve Victor'un kitabı okuduktan sonra nasıl tepki verecekleriydi. Victor'la yaşadığım maceraları en ufak detayına kadar anlatmış olmamın, Adrián'ın midesine bir yumruk gibi ineceğinden emindim. Lakin, Adrián'ın kitabı okuduktan sonra hayatının geri kalan kısmında yüzüme bile bakmayacağı ihtimaline rağmen, yaptıklarımdan pişmanlık duymuyordum. Konunun, kişisel intikamla bir alakası olup olmadığından emin değildim, fakat içimde taşıdığım kaplan kılıklı Valeria, sırtımı sıvazlayarak o sayfalara döktüğüm hiçbir şeyden pişman olmamam gerektiğini söylüyordu. Eğer Adrián'ın gerçeklerle yüzleşmekle bir sıkıntısı varsa, gözlerini kapatıp duvarlara yaslanabilirdi. Peki ama her şeye rağmen, evliliğimizi bu şekilde sonlandırmam

doğru bir davranış mıydı? Acaba canım çok yandığı için mi bu kadar acımasız davranmıştım?

Kitapta yazdıklarımın doğru olup olmadığını asla öğrenemeyebilirdim. Alex'le aralarında ne olduğundan hâlâ tam olarak emin değildim. Olduğunu duyduğum şeyleri hayal ederek yazmıştım o anı anlatan sayfaları.

Almeria'da olanlar gerçekten ilk defa yaşanmış olabilirdi. Ya da defalarca tekrar edilen bir eylemin yeniden hayata geçirilmesi... Bilmiyorum, bilemeyecektim, bilmek istemiyordum. Adrián, bu olaylar başından geçerken neler hissettiğini anlatan bir kitap yazmadığı sürece olan biteni onun gözlerinden görebilmem imkânsızdı.

Neyse ki kızların durumu olgunlukla karşılamalarının verdiği mutluluk vardı içimde.

O akşam, daha önce konuşulduğu üzere kutlama yapmak için dışarı çıkacaktık. Belki de kitabın ikinci cildini yazmaya aynı akşam başlayacaktım.

4

SUSHI, ŞARAP VE O BAŞTAN ÇIKARTICI BLUZ

Akşam saat dokuzda duştan çıktığımda ansızın çalınan kapının ardında Nerea, Carmen ve Lola'yı buldum. Bu gece için özenip bezenmişler, her zamankinden daha da güzel olmuşlardı. Dördümüz baş başa dışarı çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki! Sanki yirmili yaşlarımıza geri dönmüş gibiydik!

Kitabımı kutlayacağımızı söylemişler ve sözlerinde durmaya şimdiden başlamışlardı bile. Japon mutfağından inciler ve şişeler dolusu şarapla birlikte gelivermişlerdi. Karşımda en yakın arkadaşlarımı görünce, ergen bir kız çığlığı patlatıverdim. Onlar da beni kucaklayarak karşılık verdiler ve evet, henüz bedenimizde tek bir damla alkol olmadan, durduğumuz yerde zıplayıp çığlık atmaya başladık. Sebepsizce. Yaşasın bazı anlar!

Bu ergen karşılamasından sonra saçlarımı kurutmak için banyoya girdim ve banyodan çıktığımda kızlar çoktan masayı kurmuştu bile. İlk kadeh şaraplar servis edilmiş, en son çıkan saç nemlendiricisi hakkında koyu bir sohbet başlamıştı. Elimde olmadan gülümsedim. Bu gibi önemsiz gözüken ufak anlar, bizi mutlu etmeye yeter de artardı.

Yere oturarak yemeğe başladık. Soya sosu, *wasabi* ve çubuk ritüeli başlarken, bir yandan da hararetle kitabı tartışmaya koyulduk. Kızların gülmekten katıldığı bazı yerler olmuştu. Gündeme getirip tartışmak istedikleri birden fazla konu vardı. Ah ah, onları bu kadar iyi tanımasam, farklı bir şeyler düşünebilirdim, ama birbirinden meraklı olduklarını ve anlatılanların arkasında yer alan dedikoduları duymak için çıldırdıklarını o kadar iyi biliyordum ki!

Lola, her zamanki alımlı edasıyla kitabı yorumlayan Nerea'nın lafını keserek doğrudan sadede geldi:

"Valeria, Nerea bu gibi konuların yemek masasına getirilmemesi gerektiğini düşünse de kitabın en ilgi çekici kısımlarının detaylarını anlatmanı bekliyoruz, ona göre," deyiverdi.

Nerea, "Hey! Lafımı kesiyorsun ama!" diye söylenerek karşılık verdi.

Lola kaşlarını çatarak, "Ah, pardon! Sen de insanı zevkten inleten kocaman aletlerden mi bahsediyordun? Duymamışım, kusura bakma," dedi.

"Hayır," dedi Nerea.

"O zaman sohbeti, bu konulara yaşı yeten arkadaşlarına bırak ve duyduklarından ders çıkarmaya bak. Valeria, canım, hadi bakalım, bekliyoruz."

Aptal ayağına yatarak, "Ne anlatmamı bekliyorsunuz, yahu?" dedim. Konunun dağılmasını ümit ederek şarap kadehini dudaklarıma yaklaştırıp, "Sen ve Sergio arasında olan bitenleri mi diyorsun?" deyiverdim.

"Hadi ama Valeria!" diye araya girdi Carmen, "tek bir gecede üç sefer yaptınız ve sessiz kalmayı mı tercih ediyorsun?"

Lola, "Ne üç seferi canım! Tek bir hafta sonunda on iki kez yapmışlar!" diye düzeltti.

"O yazdıklarımın hayal ürünü yazılmadığından nasıl emin olabiliyorsun?" diye savunmaya geçtim.

Lola, "Öncelikle, senin o kadar geniş bir hayal gücün olmadığını biliyorum," diye karşılık verdi. Dudaklarında beliren hınzır bir gülümsemeyle, "Kaldı ki," diye devam etti, "anlattığın her anda Victor'un imzası var, şekerim."

"Ah, evet, seks canavarı Victor, değil mi?" dedim, dalga geçerek.

"Öyle deme," dedi Lola, "o kocaman alet sağ olsun, canavar olmaya gerek yok!"

Hepimiz kahkahayı bastığımızda, ben de bir Valeria geleneğini sürdürerek yanlış yutkundum ve az daha boğuluyordum. Carmen bana doğru uzanarak sırtıma birkaç kez sertçe vurdu. Sonunda yeniden nefes almaya başladıktan sonra konunun kapanacağını düşünerek rahatladım, fakat yanılmıştım. Victor konusunun peşini kolay kolay bırakmayacaklardı.

Nerea, "Valeria, hadi ama..." diye yineledi.

Evet. Nerea ısrar etmişti. Nerea ısrar etmeyi nereden öğrenmişti? Her neyse, şayet Nerea bir şey için ısrar ediyorsa, o şey çok gerekli olmalıydı.

Kadehimi masaya bırakarak, "Tamam, tamam..." dedim.

Carmen, "Hadi ama Val, bizden mi çekiniyorsun?" diye söylendi.

"Tam olarak ne anlatmamı istiyorsunuz?" dedim, omuzlarımı silkerek. "Yazdıklarımın hepsi doğru, bununla yetinseniz keşke."

Elimle yüzümü kapattım.

"Hepsi mi? Ofisinde olanlarda mı?"

"Evet," dedim, elim hâlâ yüzümdeyken.

"Peki yaaaaa?" diye bağırıverdiler bir ağızdan.

Ellerimi hâlâ yüzümden çekmeye cesaret edemeden, "Peki ya ne?" dedim.

Lola yüzünde beliren amansız bir yaramazlıkla, "Eğer detaya girmek istemiyorsan, sorun değil canım. Victor kitabı okuduktan sonra, geri kalan detayları ona sorabiliriz, nasıl istersen," deyiverdi.

Derin bir nefes aldım. Kaçacak yerim yoktu. Tüm olan biteni yazıya döküp herkesin gözleri önüne sermenin bir bedeli olacaktı işte.

"Yazdıklarımın hepsi gerçek, tamam mı? Konuşulanlar, öpüşmeler, sevişmeler ve diğer tüm detaylar. Hepsi. Victor tek gece yaşadığım bir maceradan ibaret değildi."

"Orasını biliyoruz canım, tek bir hafta sonunda on iki kez yaşadığın bir maceraydı," diye kahkahayı patlattı Carmen.

"Victor'dan hoşlanıyorum... ama kafam çok karışık. Onu görmek için ölüp bitiyorum, tahmin edemeyeceğiniz kadar."

Bu yorum karşısında verilen tepki, Lola'nın patlattığı alkış olmuştu.

Akşam yemeği sona erip masayı toplamaya başladığımızda, makyaj yapmak için banyoya girdim. Bu esnada kızlar eğlenceli bir müzik koymuş içkilerini tazeliyorlardı. İçeriden kahkahalarını, bağrışmalarını ve masaya çıkarak bir striptizci edasıyla dans eden Lola'ya attıkları lafları duyuyordum.

O ana kadar çoktan gereğinden fazla içmiş olmalıydım ki,

yüzümdeki uzuvları doğru tutturarak düzgün makyaj yapmak, bir kâbus olup çıkmıştı. Her an Batman olarak banyodan çıkabilirdim.

Sonunda dar paça kot pantolonum ve kalp şeklinde göğüs kesimiyle dekoltede rakip tanımayan bluzumla dışarı çıktığımda, kızların bana dikilen şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Evet, belki biraz fazla iddialıydı kıyafetim ama... Neden olmasındı ki? Eşinden ayrılmış bir kadın olarak, bu kadar özgüvenli giyinmeme engel bir durum var mıydı hâlâ? Yeni bekâr halimi sevip sevmediğime henüz karar vermemiştim, ama bu dışarı çıkmalar, karar vermeme yardımcı olacak gibiydi.

Yüksek topuklu siyah sandaletlerimi bağladım ve el çantama uzandım.

"Hazır mıyız?" dedim gülümseyerek.

Carmen gülümseyerek, "Bekârlık nasıl da yaramış sana, seni ufak cadı seni," dedi.

Elimle ufak bir öpücük gönderdim ve Batman esintisi taşıyan göz makyajımla dikkat çeken gözlerimi kırpıştırdım.

Lola'nın namını duyduğu yere vardığımızda, mekânın sadece Lola tarafından keşfedilmediğine işaret eden ve muhtemelen cehennemin son deliğine kadar uzanan kuyruğa girdik. Yeni yıl arifesi Sol Meydanı gibiydi ortalık, ana baba günüydü yani.

Sıra sonunda bize geldiğindeyse kapı önünde sohbet eden insan kalabalığı yüzünden içeri zar zor girebildik. Kapı ağzı bu kadar kalabalıksa, içerisinin nasıl olduğunu tahmin bile etmek istemiyordum. Ha, bir de içeri girerken giriş bedeli olarak ödettikleri emekli ikramiyesini de unutmamak lazım.

Lola giriş ücretini öderken, "Giriş ücretine içkiler ve mutlu son dahildir umarım," dedi.

Her şeye rağmen, içeri girdiğimizde hareket edecek alan olduğunu gördüm. Ortalık karanlık ve müzik son sesti, evet, sanırım gece kulüplerinin olayı buydu. Kendimi bir an garip hissettim. Bu şekilde âlemlere akmayalı bayağı uzun zaman olmuştu ve her ne kadar yeniden eski seksi ve süslü Valeria olmak istesem de evde, Victor'un yanında bir kadeh şarap içmeyi, şu an burada olmaya milyon kez tercih ederdim. Ama yine de sesimi çıkarmayacaktım. Bu akşam kızlar gecesiydi, değil mi?

Bara doğru ilerleyerek içeceklerimizi sipariş ettik. Sonrasında dans etmeye başladık ve Lola ve ben yarım paket sigarayı oracıkta bitiriverdik.

Lola hiç zaman kaybetmeden aşağı yukarı biz yaşlarımızda olan bir erkek grubunu gözüne kestirdi ve grubumuzun iyi niyet elçisi olarak yanlarına yaklaştı. Nerea, Carmen ve bense grubun üyelerinin dış görünüşlerini incelemeye başlamıştık. Birkaç saniye içinde Lola, birinin kolunu kavramış, diğerinin sırtına binmiş ve üçüncüsüne şakayla karışık tekme atmaya başlamıştı. An itibariyle boşta kalan dördüncü arkadaş, barmene içkilerimizi yenilemesini söylüyordu. Nihayet yanımıza gelerek, kendilerini tanıtmaları neredeyse on dakika sürmüştü.

Evet, çok sempatik, hatta yakışıklıydılar. Belki de benim gibi güzel bir kadının nasıl tek başına olabildiğini soran birilerinin varlığı, özgüvenimi yükseltmeye yardımcı olabilirdi. Ama... bilin bakalım benim aklım kimdeydi?

Kimseyle flört etmek istemiyordum. Yani, Victor'la flört etmek istiyordum. Peki ya o an, o gece kulübünde ne yapıyordum? Başka birisiyle flört ediyordum, değil mi?

Birkaç kadehten sonra, Lola'nın bu tipleri yanımıza getirmiş olmasından sıkılmıştım. Hiçbiriyle birlikte olmak istemiyordum, bu niyetimi gayet açıkça ifade etsem de içlerinden birinin, kısa gecenin kârı olarak iç çamaşırımı, fethettiği kadınlar koleksiyonuna eklemek istediği aşikârdı. Durumdan gerçekten canımın sıkıldığını hissettiğimde, Carmen'e benimle birlikte lavaboya gelmesini söyledim. Peşimize takılan Nerea'nın tamamen başıboş bıraktığı Lola, eşyalarımıza bakmak için masada kaldı.

"Amma ısrarcı tiplermiş ya," dedi Carmen, derin bir iç çekerek. "Bir gece kulübünde flört etmenin bu kadar can sıkıcı olacağını asla tahmin etmezdim. Yılbaşı hediyesi olarak kafasını göğüslerimin arasına sokmayı kaç kez istediğini sayamadım."

Şaşkınlıkla, "Ne diyorsun?" diye haykırdım.

"Söylediğim şeyi işte," dedi gülümseyerek, "Borja burada olsaydı da ikisini baş başa bırakabilseydim keşke," dediğinde üçümüz de kahkahayı patlattık. "Bir de kalkmış diyor ki 'Balıketlisin diye toplumun seni çirkin olarak yargılamasına izin verme, tamam mı bebeğim? Bence tam dişime layıksın!' Herife bak yahu! Sen git salatalık sokuştur o koca ağzına!" diye devam etti.

Nerea da, ben de, duyduklarını kulak ardı etmesini istedik. Carmen nefes kesici güzellikte bir kadındı. Bazı erkeklerin bunu takdir edemeyecek kadar kör olmaları durumu değiştirmezdi.

Lavabodan geri döndüğümüzde, gözucuyla gördüğüm manzara karşısında donup kalıverdim. Durduğumu görmeyen Nerea sırtıma toslayıvermişti.

"Ne oldu?" diye sordular aynı anda.

Barın, arkamızda kalan tarafına doğru döndüm ve kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken içkilerini yudumlayan insanlara bakmaya başladım. Aman Tanrım, yoksa ben de o takıntılı kızlardan biri mi olmuştum? Hayır, durum öyle değildi, çünkü... Oradaydı. O. Oradaydı.

Kanımın beynime doğru hücum ettiğini hissederek, "Lanet olsun," dedim.

Carmen şaşkınlıkla çevresine bakınmaya başladı, Nerea'ysa yüz ifademe odaklanmış, olan bitene bir anlam vermeye çalışıyordu. İşte, Victor tam karşımdaydı. Kot pantolonunun üzerine geçirdiği eskitilmiş siyah tişörtüyle, elindeki kadehiyle, her fırsatta ona dokunan genç ve sarışın bir kızla.

Nerea, "Tanrı aşkına, hadi gidelim buradan," dedi.

"Ne demek gidelim? Bir geri zekâlı olup olmadığını öğrenene kadar hiç kimse bir yere gitmiyor. Eğer geri zekâlıysa, dersini vermek için ben geride kalırım, siz gidebilirsiniz," diye karşılık verdi Carmen.

Sarışın kız, Victor'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Victor duydukları karşısında kollarını açtı ve kızın kollarını boynuna doladı. Kulaklarımdan duman çıkartma yetisini kazanacak kadar sinirlendiğimi hissediyordum. Ah, bekârlık ne kadar da zor bir işti böyle!

Fısıldaşmaları bittikten sonra kızın gözlerine yaramaz bir ifadeyle bakmaya başladı. Kafasını hayır anlamında iki yana salla-

dıktan sonra, kız yeniden gülümsedi ve dizini okşamaya koyuldu. Zar zor yutkunarak sakin kalmam gerektiğini düşündüm.

Victor sadece bir erkekti. Dünya üzerinde yürüyen milyarlarca erkekten yalnızca biriydi. Onunla yaşadığım maceraya, eşimi terk etmemi... Tüm bunları ben istediğim için yapmıştım. Onun için değil.

Kız nihayet çantasına uzanarak bir kart çıkardı ve Victor'un göğsüne yasladı. Victor elini göğsüne götürerek, kızın uzattığı kartı alıp gülümsedi. Kız, usulca Victor'un yanından ayrılarak arkadaşıyla beraber uzaklaşmaya başladı. Tamamen gözden kaybolmadan önce Victor'a son bir gülücük atmaktan geri kalmadı. Victor'sa tüm çekiciliğiyle göz kırparak bu gülücüğü karşıladığında, mekândan ayrılmak istediğimi düşündüm. Lola'yı dışarı çıktığımızda arayabilirdik. Ama o an Victor beklemediğim bir hareket yaptı. Eline tutuşturulan kartı, yanındaki arkadaşlarından birine uzatıverdi.

Nerea, "Ah, ne şeker şey!" dedi.

Carmen, "Ne şekeri yahu? Şeytanın önde gideni! Ama kendini sevdiren şeytanlardan!" diye bastı kahkahayı. "Valeria, canım, hâlâ orada mısın?"

Nerea, "Lola'lık taslamasana..." diye çıkıştı.

Eline kart tutuşturulan arkadaşı bir an şaşırdı. Victor başıyla biraz önce yanından ayrılan kızı işaret ettiğinde, her ikisi de kahkahayı patlatarak el sıkıştılar.

Carmen heyecanla, "Yanına gitmeyecek misin?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim.

"Tabii ki gitmeyecek," dedi Nerea bilmiş bir tavırla. "Onu tuzağa düşürmeye çalıştığımızı düşünebilir sonra."

"Nereden çıkarıyorsunuz böyle saçmalıkları Tanrı aşkına? Valeria'nın dışarı çıkmaya hakkı yok mu yani?"

Carmen ve Nerea arasında çıkmak üzere tartışma karşısında gözlerimi devirdim, konu birkaç saniye içinde kadın hakları ve özgürlüklerine dayanmıştı bile. Sahiden bravo.

"Of, şimdi gerçekten lavaboya gitmem lazım!" dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Peki başarılı oldum mu? Tabii ki hayır.

"Tabii, tabii, Carmenchu, evlendiğinizde Borja sana ve çocuklara bakmak için işinden ayrılır, emin ol."

"Evleneceğimizi nereden çıkarıyorsun, Nerea? Disney filmlerinde yer alan mutlu sonlardan farklı hayatlar da var, farkındasın değil mi?"

Derin bir iç geçirdikten sonra, lavaboya tek başıma gitmeye karar vermiştim ki bir çift soğuk parmağın sırtıma dokunduğunu hissettim.

Saçlarımı düzelterek arkamı döndüm. Karşımda duran Victor'un gözleriyle karşılaştığım o an, içtiğim her şeyi nasıl üzerine çıkarmadım, inanın ben de bilemiyorum.

Titrek bir sesle, "Selam," dedim.

Victor yanıma sokuldu, sağ eliyle belimi ve sol eliyle elimi kavradı. Birkaç saniye sessiz kalarak gözlerime bakmakla yetindi. Nihayet kulağıma doğru eğilerek, "Demek sonunda karşıma çıktın," deyiverdi.

Ne diyeceğimi düşünmeye fırsat bulamadan dudaklarını dudaklarımda hissettim. Kolları vücudumu kendisine doğru sıkıca çekiyordu. Kendimi o ana bırakmaya karar verdim. Ah, o öpücük! Dudaklarımın üzerinde gezinen o nemli dudakları, dilimi okşayan o dili!

Bir sokak arasında karşılaşsaydık saatlerce öpüşebilirdik. Ergenliğe yeni adım atmış iki yeni yetme gibi saatlerce, uzun uzun öpüşebilirdik. Ama ne bir sokakta karşılaşmıştık, ne bir parkta, ne onun evinde, ne benim evimde. Birbirimizi hasretle öptüğümüz yer bir gece kulübüydü ve durmamız gerekiyordu.

Victor'un arkadaşları manzara karşısında ıslık çalmaya başladığında gülümseyerek birbirimizden bir adım uzaklaştık. Nerea ve Carmen'in ise ağızları açık kalmıştı ve olan biteni izliyorlardı.

Victor onları, "Merhaba kızlar," diye selamladı. "Sizi görmemiştim," diye de ekledi gülümseyerek.

Kızlar da selam vermek için ellerini kaldırarak, "Merhaba," diye bir ağızdan karşılık verdiler.

Victor gürültülü bir kahkaha patlatarak gelmeleri için arkadaşlarına işaret etti.

"Ben de arkadaşlarımla geldim," dedi ve onları tek tek tanıtmaya başladı. Lakin o an dikkat kesilebildiğim tek şey elimi kavrayan eliydi ve söylediklerinin tek bir kelimesini dahi duymuyordum.

Başımı sallayarak gülümsemekle yetindim. Nerea ve Carmen nasıl olduğunu anlayamadığım bir çabuklukla ortadan kayboluvermişlerdi. Kesin kahkahalar içinde, olan biteni bir an önce Lola'ya anlatmak için koşar adımlarla kaçmışlardı.

"Sen de eski bir arkadaş olmalısın," deyiverdi Victor'un arkadaşlarından biri, "Victor'un çevresinde dolanan güzel kadınların varlığı bizim için artık gündelik bir olay haline geldi de."

Victor gülümseyerek başını iki yana salladı ve "Hayır, bu Valeria," dedi.

İşin en iyi tarafı neydi biliyor musunuz? Yalnızca ismimi duymalarıyla arkadaşlarının yüz ifadesinin değişivermesi. Benim ismimin, Victor'un hayatında bir anlamı vardı demek ki. Ben bir anlama geliyordum. Ne anlama geldiğimi keşfetmek için zamanımız olacak gibi gözüküyordu. Acaba, "hayatımın ışığı Valeria" mıydım, yoksa "beni evcilleştiren hatun Valeria" mı?

Bir an kızardığımı hissettim. Kızlar hâlâ ortalıkta yoktu, gözleri bana çevrilmiş bir grup erkeğin orta yerinde kalmıştım ve o an tek yapmak istediğim, yerde koca bir delik açarak içine atlayıp kaybolmaktı. Neyse ki Victor da aynı şeyi hissetmiş olacak ki "Valeria iyi görünmüyor, onu hava almaya çıkarsam iyi olacak," deyiverdi.

Sonrasında beni kucakladığı gibi, çıkış kapısına doğru yöneldi. Victor'un kucağında kapıya doğru götürülürken, arkadaşlarıyla elimden geldiğince vedalaştıktan sonra, beni yere bırakması için yalvarmaya başladım. Sonunda kapıya vardığımızda, yarattığımız manzara yüzünden güvenlik görevlisinin azarını işittik.

Sokağa çıktığımızda kendimi taze, yenilenmiş ve genç hissetmiştim. Victor'la birlikteyken hissettiğim bu duygulara bayılıyordum.

O gece hava çok güzeldi. Çok sıcak değildi ve insanı serinleten ılık bir rüzgâr esiyordu. Tam sokakta yürüyüş yapma havasıydı, ama gelin görün ki yürüyüş yapmak için en yanlış ayakkabıyı tercih etmiş olabilirdim. Yine de Victor'un elinden sıkıca tutmuş, nereye gittiğimizi bilmeden ilerliyordum. Konuşmuyor, yalnızca birlikte yürüyorduk.

Nihayet Victor durakladı ve göz göze geldik.

"Amma sürpriz oldu, değil mi?" deyiverdi gülümseyerek.

"Ya, evet," diye karşılık verdim, "gerçi tüm bunların Lola'nın bir planı olma ihtimalini göz ardı etmemeliyiz."

"Öyle mi dersin?"

"Bilmem," dedim gülerek, "Lola nasıldır, bilirsin!"

"Geçen hafta karşılaştığımızda, seni görmek istediğimi söylemiştim," dedi. "Seninle konuşmak istediğim şeyler var."

"Böyle deyince ciddi bir durum olduğunu düşünüyor insan. Avukatımı aramama gerek var mı?"

"Olabilir," dedi göz kırparak.

"Dökül bakalım."

Kitapla ilgili kötü bir yorum yapacağını sandım bir an, ama neyse ki durum düşündüğümden çok farklıydı.

"Bir ay geçti... senden son defa haber almamın üzerinden tam bir ay geçti," deyiverdi.

"Evet ama ne istediğimi sakin kafayla düşünebilmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim sana. Sen de benimle aynı fikirde değil miydin?" dedim başımı yere eğip ayağımla birkaç ufak taşı yuvarlayarak.

"Beni birkaç gün içinde arayacağını düşünmüştüm," dedi, başını eğip gözlerimin içine bakarak. "Şayet kim daha önce pes edecek diye inatlaştıysan, kazandın. Ben kaybettim."

"Hayır canım, ne alakası var," dedim utanarak. "Ben o söylediğin oyunlardan anlamam. Piyasada yer almayalı uzun yıllar oluyor, unuttun mu?"

Victor yüzümü okşadı ve parmak uçlarıyla boynumdan, omuzlarıma doğru ilerledi. Bakışlarımla gözlerini aradım. Midemi alevlendirmekte olan stresin beni aptal konumuna dü-

şürmemesi için dua ederek derin bir nefes aldım ve "Kaldı ki," diye ekledim, "bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Beni belimden kavrayarak, "Neyin iyi bir fikir olduğundan emin değilsin?" diye sordu.

"Bunun. Senin ve benim."

"Sen ve benim... Ne olarak?"

Yüzümü göğe doğru kaldırarak gergin bir kahkaha patlattım.

"Ne kadar kötüsün," dedim.

"Bak Valeria, eğer hayatından kaybolmamı istersen, şu an, şu dakika gidebilirim. Ama gerçekte istediğin şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Kızaran yanaklarımın çok dikkat çekmemesini ümit ederek, "Hayır, gerçekte istediğim bu değil," dedim.

"Benim de. Peki ya Adrián ne olacak?"

Nasıl yani? Ne Adrián'ı yahu? Adrián nereden çıkmıştı şimdi? Hayatımı düzene koymaya çalışırken düşündüğüm onca şeyin arasında eski kocam zar zor yer alıyordu. Ama evet, onun hakkında da bir karar vermek zorunda kalacaktım, orası doğruydu. Aklıma gelen ilk cümleyi söylemeye karar verdim.

"Orası karmaşık," dedim, dudaklarımı ısırarak.

"Beni birkaç ay içinde ona geri dönmek için terk edecek misin?"

Birkaç ay içinde mi? Bunu gerçekten soruyor olamazdı! Onun için delirdiğim gün gibi aşikâr değil miydi?

"Daha yeni ayrıldım. Yarın sabah ne yapacağım bile belli değil," diye fısıldadım.

"Evet, ama hâlâ alyansını takıyorsun," dedi, elimi kaldırarak. O an, alyansımı çıkarmayı düşünmediğimi fark ettim.

"Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da," diye devam etti, "inan, benim de aklım çok karışık. Ama yine de... Seni öpmek için öylesine deliriyorum ki! Bana kalırsa sen de benim gibi hissediyorsun."

Bir anlığına ne söylemem gerektiğini düşündüm. Belki de aramızdaki bu macera, ikimizden birinin ilgisi sönene kadar sürecek, anlamsız bir ilişkiden ibaret kalacaktı. Bu olasılığı düşünmekten hiç memnun kalmamıştım. Ama her şeye rağmen Victor'un da söylediği gibi, onu öpmek için yanıp tutuşuyordum. Elimden ne gelebilirdi ki? Zor kadın rolü oynayıp beni eve götürerek daha önce yaptığı her şeyi tekrarlamasını istemediğimi mi söylemeliydim? Dört gün boyunca on dört kez sevişmenin insanı çok mutsuz eden bir durum olduğunu mu? Hayır.

"Ben de seni öpmek istiyorum," dedim, dudaklarına doğru uzanarak.

"O zaman daha fazla konuşmanın anlamı yok."

Daireme çekingen bir tavırla girdik. Aslında uzun uzun konuşmamız gereken birçok konu vardı, ama içinde yatak veya herhangi yatay bir eşyanın bulunduğu bir odada konuşma eylemini gerçekleştirmemiz imkânsız gibiydi. Aslına bakarsanız, yatay bir eşyanın bulunmadığı ortamlarda da konuşmamız zordu. Ama her şeye rağmen Victor'u hayatıma dahil edip onunla birlikte olmanın nasıl bir şeye benzeyeceğini tatmam gerektiği aşikârdı. Bu gibi heyecan ve tutku dolu anlarda değil, günün sıkıcı ve zamanın geçmek bilmediği o ölü saatlerinde de onun yanında olmak, nasıl hissettiğimi anlayabilmek... Kaldı ki duyguları hakkında sokakta konuşabilen

insanlardan değildik ikimiz de. Onca dikkat dağıtıcı faktör arasında hissettiklerimiz havaya karışıp gidiyordu.

Lavabodan döndüğümde, Victor'u cam pervazına oturmuş olarak buldum. Ona doğru yaklaştığımda, beni sıkıca kavradı ve kucağına oturttu. Kalçalarımı elleriyle sıkmaya başladı. Kendimden geçmeme ramak kalmıştı.

Aman Valeria, Tanrı aşkına, azcık sakin olur musun?

Onun oturuyor, benimse eğiliyor olmam, ilk öpücüğün aramızdaki boy farkına takılmadan gerçekleşmesine izin verdi. Bir anlığına, birbirimizin dudaklarında kaybolmuş gibiydik. Sonrasında Victor kontrolü eline aldı ve beni büyük bir şehvetle öptü. Dilinin tadını, kendi dilim üzerinde hissediyordum. Bir an göz göze geldik ve alınlarımızı birbirine yasladık.

Beni şehvetle kendimden geçirmesini tercih ederdim. İçinde bulunduğumuz bakışmalar ve duygusal anlara kendimi kaptırmaktan ve daha sonrasında incinmekten çekiniyordum. Kaldı ki aramızdakinin tam ne olduğunu hâlâ bilmiyordum, bu aramızdaki şey her neyse, nereye kadar ilerleyebileceğini de öngöremiyor, bundan rahatsız oluyordum.

Kucağına iyice yerleştikten sonra, ayakkabılarımı çıkardım ve yeniden öpüşmeye başladık. Heyecanlandığını hissedebiliyordum. Yanaklarımı okşayan kirli sakalı, tenimin her santimetresini uyandırıyordu.

Derin bir nefes aldım. Gözlerimin içine baktı ve fısıldadı:

"Seni o kadar sık düşündüm ki... Sence aptallık mı ettim?"

Gülümsemekle yetindim. Şimdilik kendisinden şüphe etmesi, ikimiz için de en hayırlısıydı.

Nihayet ayağa kalkarak yatağa doğru ilerledik. Victor'un kokusuna bayılıyordum. Victor'un tadına bayılıyordum. Par-

mak uçlarıma değen teninin dokunuşuna bayılıyordum. Sesinin tonuna ve gözlerinin yeşiline bayılıyordum.

Bir seferde yatağa uzanıverdik. Yatağın üstündeki ıvır zıvırları topladığı gibi yere fırlatıverdi.

"Kitabını okumayı bu akşamüzeri bitirdim," dedi, beni kollarıyla sarmalarken.

Ay, Tanrım!

"Ve? Kararın nedir bakalım?" dedim, saçlarıyla oynayarak.

"Pek ilgi çekici geldi."

"Belki de gereğinden fazla mı?"

"Tam tersi. Sanki gökyüzünden bir Valeria kullanma kılavuzu düşüverdi elime."

Kızararak gülümsedim.

"Beğendin yani?"

"Evet. Çok içten ve çok komik bir kitap. Ah, bir de çok seksi," dedi, bacaklarımı aralayarak.

Ellerimle omuzlarını okşamaya başlayarak, "Öyle mi?" dedim.

"Beni ne kadar heyecanlandırdığını bilemezsin," dedi, üzerindeki tişörtü yere fırlatıp pantolonunun düğmelerini birer birer açmaya başlayarak. "Benimle çok eğlendiğini düşünmeme sebep olan birçok şey okudum, öyle değil mi?"

Bu kadar yavaş soyunuyor olması nasıl bir işkenceydi öyle...

"Kibir en büyük günahlardan biridir, sevgili Victor."

"Şehvet de öyle."

Vücudu muhteşemdi ve bunun farkında olduğuna emindim. Her biri kalemle çizilmişçesine beliren karın kasları, insanı deli etmeye yeter de artardı bile. Bu erkeklerin sadece

reklamlarda, filmlerde ya da MTV'de yayınlanan kliplerde olduğunu sanırdım. Ah, ah. Victor!

Beni sırtüstü yatırdıktan sonra, bluzumun nasıl açılacağını sordu. Sol elimle sırtımdaki fermuarı aşağı indirdim ve dekoltesi bakılmaya layık büstiyerimi gözler önüne serdim. Sonrasında pantolonumun düğmelerini açmaya başladım.

"Kibir, şehvet... Bundan başka yapabileceğimiz bir şey yok," diye fısıldadım kulağına.

"Kitabı okuduktan sonra yapabileceğimiz başka şeylerin de olduğu hissine kapılmamak mümkün değil, haksız mıyım?"

Bir çekişte pantolonumu çıkardığı gibi odanın bir ucuna fırlattı.

"Gereğinden fazlasını mı anlattığımı düşünüyorsun?" dedim.

Bu esnada, o da pantolonunu çıkarmıştı bile.

"Hayır," dedi, yeniden vücuduma sokularak, "daha fazlasını anlatabileceğini düşünüyorum. Benim hasretle andığım bazı anları atlamışsın."

"Mesela?"

"İlk kez birlikte olduğumuzda örneğin... Arkanı dönebilir misin?" dedi, kendi lafını kendisi keserek.

Arkamı döndüm, Victor beni dizlerimin üzerine yatırdı ve sutyenimi çıkardı.

"İlk kez birlikte olduğumuzda, omzunu yalamıştım. Hoşuna gitmişti diye hatırlıyorum."

Sonrasında boynumdan aşağı doğru inen dilini hissettim, biraz sonra yeniden yukarı çıkmış, boynumun yan tarafından usulca ağzıma doğru yaklaşmıştı. Porno filmlerinden fırlamış bu sahne sonrasında tam anlamıyla kendimden geçmiştim.

Devamında olanlar belliydi; inlemeler, sarılmalar, daha fazla dayanamadığımız o an tamamen çıkarılan iç çamaşırlar ve çırılçıplak vücuduyla beni aya uçurmaya hazırlanan Victor. Lanet olasıca, beni elinde oynatabilecek kadar muhteşemdi ve bunun farkındaydı. Ben de olan biteni, kontrol edemeden izliyordum. Başka ne yapabilirdim ki? Durup aslında bir bardak çay içmenin daha iyi bir fikir olacağını mı söyleyecektim? Hayır. Çünkü her şeye rağmen ben de ölümlü bir insan evladıydım.

Araladığım bacaklarını belime doladım.

"Gerçi daha fazla detaya girseydin, kitabını porno kategorisinden yayımlamak zorunda kalabilirlerdi," dedi inleyerek.

"Yani yazdığım haliyle daha iyi, öyle mi?"

"Evet. Daha iyi. Çünkü böylelikle bazı şeyler sadece senin ve benim aramızda yaşanıyor," diye devam etti. Daha sonrasında kulağıma doğru eğilerek, "Prezervatifleri nerede saklıyorsun?" diye soruverdi.

Tanrım! Sanırım bir problemimiz vardı.

"Prezervatifim yok," diye cevap verdim.

Sol kaşını şaşkınlıkla kaldırarak, "Adrián evden ayrılırken onları yanında mı götürdü?" diye sordu.

Altdudağımı ısırdım. Yeniden lafa girmeden önce olasılıkları tartmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

"Victor, sana sormak istediğim bir şey var, ama senden hesap sorduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Ne oldu?"

"Başka kadınlarla da birlikte oluyor musun?"

"Bu aralar mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Hayır," diye devam etti, "son birlikte olduğum kadın sendin. Şeye ihtiyacım vardı..."

"Prezervatifim yok, Victor," dedim, elimle belden aşağısını hafifçe okşayarak, "ama doğum kontrol hapını kullanmaya devam ediyorum. Bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var, riske girmek istemiyorum."

Victor beni büyük bir tutkuyla öptükten sonra, gülümsedi ve "Bana o kadar mı güveniyorsun?" dedi.

"Evet. Yani, sanırım. Umarım sana güvenerek hata yapmıyorumdur," diye karşılık verdim yüzünü usulca okşayarak.

"Hayır. Ama şimdiye kadar hiç prezervatifsiz yapmamıştım. Her zaman tedbirli olmayı tercih ederim."

"Biliyorum. Sen nasıl istersen, öyle olsun. Yapmazsak da sorun değil..."

"Hayır, öyle demek istemedim. Ama benim için bir ilk olacak bu."

Bu derece yakınlaşmış mıydılar yani? Hangi ara olmuştu bu? Valeria, bu adamı tanıyalı daha iki gün oldu! Nasıl olup da bu kadar güvenebiliyorsun ona? Of of, mantığın sesi ne kadar bağırırsa bağırsın, o an hiç kimseyi dinleyebilecek durumda değildim.

Victor beni yukarı kaldırarak kucağına oturttu. Vücudum kendiliğinden yolunu bularak onu içime aldığında, ikimiz de zevkten inledik.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, sol göğsümü eliyle kavrayarak.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"O kadar... O kadar değişik bir his ki," dedi, gözlerini kapatarak.

Uzun zamandan sonra kendimi arzulanan, çekici ve güzel bir kadın olarak hissetmiştim yeniden.

"Valeria," dedi gülümseyerek, "bana ne yaptın böyle?"

Kucağına kurulmuş, gittikçe hızla hareket ediyor, kalçalarımı aşağı yukarı sertçe vuruyordum. Her seferinde daha derine iniyor, daha güçlü inlemelere teslim oluyorduk.

Artık daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim bir an, vücudumu geriye doğru ittim ve yanına uzandım. Hızlı bir hamleyle üzerime yerleşti, "Bitirmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Bitirmek istediğimi söylememek için altdudağımı ısırdım. Victor sessizliğimden faydalanarak beni yeniden sırtüstü çevirdi, elleriyle kalçalarımı kavradı ve benimle bir oyuncakmışçasına oynamaya başladı.

"Bacaklarını biraz daha aç, bebeğim," dedi ve sonrasında, hani şu mevcudiyeti sayısız tartışmalara konu olan, varlığından genelde emin olmadığımız meşhur noktaya değiverdi. Kendimi sıcak bir dalga halinde gelen orgazmın ellerine teslim ettim ve vücudumun her bir santimetresini kaplayan zevkle inledim.

"Bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet ama durma, devam et, devam et!" diye haykırdım.

Hafifçe doğrularak sırtımı göğsüne yasladım. Bir elimle nevresimi kavradım. Victor'un vücudunu, kendi vücudumla bir olarak hissediyordum.

"Bitiriyorum," dedi.

"Tamam," dedim inleyerek.

"İçindeyken mi?"

"Evet."

"Hissedebiliyor musun?"

Evet. Hem de nasıl hissetmiştim. Ayak parmaklarım dahi zevkten inlemişti. Bir yandan tanıdık, bir yandan da yeni bir histi bu. Daha önceleri Adrián'a armağan ettiğimi düşündü-

ğüm bu anı, şimdi farklı bir erkekle yeniden tecrübe ediyordum. Ama bu durum üzerinde gereğinden fazla takılmanın anlamı yoktu. Artık hayatımda Victor vardı ve bundan sonra bunun gibi diğer tüm anları sadece ona armağan edecektim.

İkimiz de yatağa uzandığımızda, Victor başını göğsüme dayadı ve elleriyle saçımı okşamaya başladı. Yanımda kalıp kalmayacağını, giyinip giyinmeyeceğini, konuşmak isteyip istemeyeceğini düşündüm ama tüm bu sorular beş dakikada sonlanıverdi, zira başını koyduğu yerde uyuyakaldı.

Bense banyoya girerek hızlı bir duş aldım ve yeniden yatağa döndüm. Yanına uzandığımda, kollarıyla beni kavrayarak, yanına çektiğini hissettim ve kısa süre sonra ben de uykuya daldım.

Cevaplanması gereken tüm bu soruların beklemesi gerekecekti.

5

CEVAPLANMASI GEREKEN SORULAR

Gözlerimi açtım. Her şey fazlasıyla sakin görünüyordu, ortalıkta ne bir gürültü, ne de bir patırtı duyuluyordu. Bir dakika, beni sarmalayan sağ kolun ağırlığını hissetmiyordum. Yerimde doğruldum, yatağımda yalnızdım. Yeniden yatağa uzandım ve derin bir nefes aldım. Lola beni dün akşam manyak bir psikotropik seyahate çıkarmadıysa Victor'la birlikte olmuştum.

Ah! Kızlar! Kızlara tek bir kelime etmeden kaçıvermiştim yanlarından! Onları aramam gerekecekti.

Ama... Bir dakika. Peki ya Victor? Muhteşem bir siyah tişört giymişti evet. Tişörtünü çıkarırken kırmızı Carolina Herrera* etiketini kopartmıştım, değil mi?

Eve birlikte dönmüş, sonrasında sevişmiştik, değil mi? Gözlerimi zevkle kapattım. Ama bir dakika. Ortalık neden bu kadar sessizdi o zaman?

Dur bakalım! Bana bir şey söylemeden gitmiş olabilir miydi?

* Özellikle İspanya'da tanınan, ABD menşeli marka. (ç.n.)

Beni kendi yatağımda tek başıma mı bırakmıştı? Of, bu kötüye işaretti.

Tam karalar bağlamaya hazırlanırken, banyodan bir ses geliverdi.

Demek ki Victor hâlâ buradaydı.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığında, giyinmiş, eliyle ıslak saçlarını tarıyordu.

"Şu banyodaki fotoğrafları her geçen gün daha da fazla beğeniyorum," dedi gülümseyerek.

"O fotoğrafların fi tarihinden kaldığını defalarca söyledim," dedim, "gerçi bunu sen de kendi gözlerinle defalarca gördün ya."

Pencereye doğru ilerledi, sırtını pervaza yaslayarak gözlerimin içine anlamlı anlamlı baktı.

"Ah, yanılmıyorsam şimdi cevaplanması gereken sorular gelecek," dedim gülerek.

"Sana sormam gereken sorular olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi.

"Dün akşam öyle bir hisse kapıldım."

"Evet, aslına bakarsan bilmek istediğim bir şey var."

"Sor bakalım. Ben de cevaplayayım."

"Adrián'dan benim için mi ayrıldın?"

"Of, lanet olası," dedim mızmızlanarak.

Paldır küldür sorulan bu soruyla başımdan aşağı kaynar sular dökülüvermişti. Böyle bir sorunun benim üzerimde nasıl bir etki yaratacağından emin değildim, ama görünen o ki Victor'un şakası yoktu. Ama biraz insaf, bir kahve içmemi bekleseydi bari!

Ama beklememişti. Soru sorulmuş, cevap beklenmekteydi. Dudaklarımı yaladım ve yattığım yerde doğrularak, göğüslerimi bacaklarımla örttüm. Bu gibi konuları, göğüslerim odayı selamlarken konuşmak istemiyordum.

"Ee?" diye ısrar etti.

Arkamdaki yastığa yaslanarak, "Hayır, Adrián'ı senin için terk etmedim," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet. Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Endişelendiğimi nereden çıkardın?"

Umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak, "Bilmem. Bana gökyüzünden bir Victor kullanma kılavuzu düşmedi," dedim.

"Endişelenmemi gerektirecek bir durum mu var?"

"Bilemiyorum. Belki de sana gereğinden fazla sorumluluk yüklediğimi düşünüyor olabilirsin. Eh, ben de siz erkeklerin sorumluluk karşısında, su görmüş bir kedi hızıyla kaçarak gözden kaybolduğunuzu iyi biliyorum."

"Kocanı aramızda olanlar yüzünden bırakmadın yani?" dedi, gözlerini açarak.

"Aslına bakarsan kocamı bıraktığım için aramızda olanlar yaşandı diyebiliriz."

Ellerini pantolonunun ceplerine koyarak, "Demek öyle," dedi.

Verdiğim cevap karşısında rahatsız olduğunu hissettim. Yalan söylediğimi mi düşünüyordu acaba? Yoksa benim için daha büyük bir anlam arz ettiğini söylememi mi? Şaşırmıştım.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi bir halin var," dedim.

"Biraz evet. Benimle gerçekten ilgilendiğini düşünmüştüm," dedi altdudağını ısırarak.

"Evet, seninle ilgileniyorum, ilgilendiğim tek şey vücudun değil yani."

Gözlerini devirdi ve ardından yatağa yaklaşarak yanıma oturdu ve nevresimi araladı.

"Bak sen! Bu iç çamaşırlar sana küçük gelmiyor mu, yaramaz kız?" dedi, gülümseyerek.

"Senin yavaş yavaş gitmen gerekmiyor mu, canım?" dedim, konunun iç çamaşırlarıma gelmiş olmasından rahatsız halde. Ha, dün akşam duştan sonra özenerek seçmiştim o geceki çamaşırımı, onu belirtmeden geçmeyeyim.

"Evet. Annemlerle yemek yiyeceğiz. Yoksa sen ve ufak çamaşırlarına gününüzü gösterirdim zaten!"

Kaşlarımı kaldırdım, "Of, yılan hikâyelerinin ilk bölümünü seyretmiyoruzdur umarım," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Adrian sürekli 'bilmem ne olmasaydı gününü görürdün,' deyip dururdu da."

"Saçmaladığının farkındasın, değil mi?" dedi, dişlerini ortaya seren kocaman bir gülümsemeyle. Sonrasında nevresimi tek hareketle üzerimden atarak beni kendisine doğru çekti.

Şakacı bir tavırla gülerek, "Hadi ama, anne ve babacığın bekler, git artık!" dedim.

"Beni eski kocanla karşılaştırıp sonrasında hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsin."

Beni sırtına aldığı gibi oturma odasına doğru ilerledi, bilgisayar masasına yasladı ve iç çamaşırımı yırtarak elini bacak arama sokuverdi.

"Seni ilkel adam!" dedim kahkahayı patlatarak.

"Hem de nasıl!"

Sonrasında sert bir hamleyle bacaklarımı aralayarak içime girdi.

"Bakıyorum sen de her an hazırsın," deyiverdi.

"Senin için evet," diye karşılık verdim, dudaklarımdan dökülen şehvetli ve çekici ses tonunu kendim dahi tanımakta güçlük çektim.

Victor sonrasında beni duvara yasladı ve birkaç dakika boyunca bağırarak inledik. Komşularım fazlasıyla eğleniyor olmalıydı.

Tam üç yıldır kendimi böyle hissetmiyordum. Üç yıldır ağzımdan en ufak bir inleme çıkmazken, şimdi bağırma şampiyonluğu yolunda ilerliyordum.

Sonrasında odadaki tek sandalyeye oturduk, ben yeniden kucağına kurulmuştum. Daha fazla dayanamadan art arda iki kez boşaldım.

"Artık gerçekten gitmem lazım," dedi, banyodan çıkarken.

"Cumartesi günü klasik aile yemeği demek? Afiyet olsun."

"Sağ ol," dedi, eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurarak. "Sonra neden bana uğramıyorsun? Cumartesi gecesi seksi akşam yemeği için?"

"Cumartesi gecesi seksi akşam yemeği mi? Nasıl oluyor o?"

"Şöyle: Bana geliyorsun, seni baştan aşağı soyuyorum, sonra bilincini kaybedene kadar sevişiyoruz, sonra biraz kendine geldiğinde senin için yiyecek bir şeyler hazırlıyorum. Ne dersin?"

"Hımm... bilemedim."

"Ne demek, hımm... bilemedim?" dedi, sol kaşını kaldırarak. "Neyse, sonra konuşuruz, bebeğim."

Başımla onayladım ve ona kapıya kadar eşlik ettim. Kapının eşiğinden çıkmak üzereyken, geri dönerek bana son bir öpücük verdi ve sonrasında daireden ayrıldı.

Oturma odasına geri dönerek oturdum ve elime aldığım bir yastığa sarılıp düşünmeye koyuldum. Victor'la ilgili tam olarak ne düşünmem gerektiğinden hâlâ emin değildim. Bir yandan çok ilginç bir erkekti, evet, ama öte yandan belki de yeni biriyle ciddi bir ilişki yaşamam için henüz çok erkendi. Eşimden daha yeni ayrılmıştım ve Victor gibi bir erkekle sadece seks üzerine bile olsa bir ilişki yaşıyor olmam akıl almaz bir durumdu. Ama son tahlilde ben de ihtiyaçları olan bir kadındım ve tüm bunlar ruhsal iyileşme sürecimin parçası sayılabilirdi. Gerçi, Lola'nın bir erkekle takıldıktan sonra yaşadıklarımı benim gibi mikroskop altına yatırdığını sanmıyorum ama ne yapalım, demek ki farklı kadınlardık.

Benim neslimin kadınları özgürleşmişti, hepimiz kendi ayakları üstünde duran, entelektüel birikime sahip ve belli hırslara sahip kadınlar olmuştuk. Anneliği kadınların kontrol ettiği bir içgüdü olarak kabul ettirmeyi başarmış, anne olmak istemiyorsak, bunun da kabul edilebilir bir durum olduğunu kanıtlamıştık. Akademik olarak çok daha kaliteli eğitime sahiptik ve iş dünyasına en az erkekler kadar donanımlı girmiştik. Seksten, dünya üzerindeki en normal konulardan biri olarak, utanmadan, sıkılmadan bahsedebiliyorduk. Ama yine de tüm bunların üzerini örtemediği bir durum vardı... O da duygusal anlamda, hâlâ bir erkeğe bağlı olma ihtiyacı duymamızdı. Gerçi, bazı kadınlar, bu son söylediğimde de farklılık göstermeye başlamışlardı. Örneğin Lola, evrim geçirmiş son model kadınlardan biri olabilirdi.

Daha fazla düşünerek, kendimi yormak istemiyordum. Bir seferliğine de olsa, kendimi ana bırakmak, yaşamak ve yaşadıklarımın tadını çıkarmak istiyordum.

Gerisini zamanı geldiğinde düşünecektim.

Telefonu elime aldım, Lola'nın numarasını çevirdim ve açmasını bekledim.

"Alo" yerine sinirli bir homurdanma açtı telefonu.

"Geri zekâlının önde gideniyim, biliyorum," dedim, özür dileyerek.

"Yanakları kızartacak kadar kirli şeyler yaptığını anlatarak kendini affettir o zaman."

6 KIZLAR

Carmen salonu toparlayan Borja'ya gözucuyla baktı ve gelecekleri hakkında konuşma zamanının gelip gelmediğini düşündü.

Gelecek konusunu açıp yine de soğukkanlı görünmeye çalışabilirdi ama doğruyu söylemek gerekirse, Carmen ve Borja arasında olanlar yavaştan ciddileşmeye başlamış, Borja'yı artık çalışma ortamında görmeyen Carmen, boş kaldığı her saniye onun yanında olmayı ister hale gelmişti.

Peki ya Borja aralarındaki ilişkiden memnunsa ve daha fazlasını istemiyorsa? Carmen bu durumun ihtimaller dahilinde olduğunu defalarca düşünmüş ve şimdiye kadar gelecek konusunu açmaktan da bu yüzden çekinmişti.

Borja hâlâ ailesiyle beraber yaşıyordu. Kendisinden on yaş küçük olan tek kardeşi, Fransa'da yaşıyordu, yani Borja pratikte bir nevi tek çocuk sayılırdı. Doğal olarak kendisini ailesine karşı sorumlu hissediyordu. Her şeyin kendiliğinden ona sunuluverdiği o ortamdan çıkarak bağımsız bir hayat sürüp sürmeyeceği soru işaretiydi. Kaldı ki kendi evini satın

alabilmenin tek yolunun, ailesiyle yaşamaya devam ederek para biriktirmek olduğunu defalarca söylemişti. Arada sırada evden ayrılmanın lafını etse de bu lafını eyleme geçirmek için kılını kıpırdatmıyordu.

Evet, diye düşündü Carmen, artık bu konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti. Çok uzun süredir birlikte değillerdi, evet, ama Borja onun için hayatının erkeğiydi ve daha önce hiç kimse için böyle hissetmemişti. Onunla birlikte geleceğe yönelik planlar yapmak istiyor ama konuyu nasıl açacağını bilemiyordu.

Borja o an gülümseyerek ona doğru döndü ve şakayla karışık, "Sen sadece bak ama yardım etme sakın," dedi.

"Ama ortalığı toparlamaktan hoşlandığını sanıyordum! Bana ihtiyacın yok, baksana, her şeyi ne kadar da güzel toparlamışsın."

"Bari bu hizmetlerimin karşılığında ödeme yapsan. Vücudunla mesela."

Borja, Carmen'in dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, kanepeye, yanına oturdu.

Carmen, Borja'nın saçlarını okşayarak, "Borja, baksana," diye fısıldadı.

"Efendim?"

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Ütü yapmayı bilmediğim için beni terk mi ediyorsun yoksa?"

Carmen gözlerini devirdi.

"Hayır, ciddi bir konudan bahsediyorum. Aramızdaki ilişkiden."

Borja kanepeye iyice kurulurken, "Bahset bakalım o zaman," diye karşılık verdi.

"Koşarak kaçmayacağından emin değilim ama."

Bir sigara yakarak, "Öyle bir şeyin olmayacağına seni temin ederim," dedi.

"İyi o zaman... şey... diyorum ki... İkimiz de artık belli bir yaşa geldik ve aramızdaki şey o kadar iyi ki... belki de bir sonraki adımı atmanın zamanı gelmiştir... Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Şey, ben," diye kekeledi Borja.

Carmen, "İkimiz de yetişkin insanlarız ve bence bu ilişkiyi bir sonraki adıma taşıyabiliriz," diye devam etti.

"Nasıl yani? Bir bebek mi istiyorsun?" diye haykırdı Borja.

"Hayır! Tanrı aşkına, hayır! Ne alakası var!"

İkisi de bir anlığına sessiz kaldılar.

"Yani... istemediğimden değil, yanlış anlama sakın..." diye lafa girdi Borja, "ama henüz çok erken gibime geliyor. Ben klasik erkek modeliyim, biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Borja, biliyorum. Merak etmeni gerektirecek bir durum yok, henüz anne olmak istemiyorum. Ben şeyden bahsediyordum..."

"Ah! Anladım neden bahsettiğini," deyiverdi, kendinden emin bir tavırla.

"Öyle mi?"

"Evet. Ben de senin gibi düşünüyorum. Bu akşam anne ve babamla akşam yemeği yemeliyiz bence de."

Of, of, hayır ya! Konuşma garip bir yöne sapıvermişti işte. Sevgililerin aileleriyle görüşme vesilelerinden hiçbir zaman

hoşlanmamıştı. Potansiyel kayınvalidelere sevimli gelmeyen bir yönü olduğuna emindi.

"Endişelenme, Carmen."

"Endişelenmiyorum. Bahsetmeye çalıştığım konu farklıydı... Ben, sen ve benden bahsediyordum."

"Nasıl yani?"

"Yani, birlikte yaşamak gibi, örneğin."

Carmen, Borja'nın vereceği tepkiyi korkulu gözlerle beklemeye koyulmuştu ki Borja'nın gülümsemesi içini ısıttı.

"İnan bana, bir sonraki adım, annemle tanışman olmalı."

Carmen güçlükle yutkundu. Neden koca çenesini kapalı tutmamıştı ki? Ah, bu arada, Borja'nın "valideciği" onu neden bu kadar germişti ki?

Nerea endişeyle aynadaki yansımasına baktı. Daha önce dış görünüşüyle ilgili en ufak bir sorun dahi yaşamadığı için, şu an duyduğu endişe karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Ailesinin sağlam genetiği sağ olsun, yediklerine biraz dikkat ederek, arada sırada birkaç şarap ve biraz çikolata gibi şımarıklıklara da göz yumarak, ideal kiloda kalmayı başarabiliyordu.

Lakin son birkaç haftadır durum değişmeye başlamıştı. Göğüsleri şişmişti sanki, gerçi bu, en az endişe verici kısımdı. Kalçaları fazlasıyla genişlemiş, pantolonları zar zor olmaya başlamıştı üzerine. Karnından, daha önce asla tanık olmadığı miktarda et fışkırıyor gibiydi. Lola'ya gösterdiğinde, Lola'nın amansız kahkahasıyla karşılaşmıştı. Lola, "Ona ayva göbeği diyoruz canım," demişti.

Nerea böylece daha sıkı bir diyete ve spor yapmaya baş-

lamaya karar vermişti. Ama daha ilk koşu denemesinde, midesi ağzına gelmiş, kusmuş ve eve geri dönmek zorunda kalmıştı. Sıkı diyet mi? Çikolata, şarap ve ekmeği hayatından çıkarmıştı çıkarmasına da her geçen gün daha fazla acıktığını hissediyor, her ne kadar kafasını dağıtmaya çalışsa da her an canı yeni bir şeyler çekiyordu.

Daniel'e akşam yemeklerine ara vermeleri ve boğazına biraz gem vurması gerektiğini söylemişti bile. Vücudundaki bu son gelişmelerin son zamanlarda yaşadığı ilişkinin getirdiği düzensiz yeme alışkanlıkları olduğunu düşünüyordu, ama nasıl oluyorsa, tüm etkisini son iki ayda göstermeye başlamıştı bu durum. Ayva göbeği demek. Belki de bir spor salonuna kayıt olmalıydı? Yok canım, nerede, kusmadan iki dakika geçiremezdi öyle bir ortamda.

Peki ya... Hayır, hayır, bu mümkün değildi.

Tüm bunları düşünerek aynadaki görüntüsüne bakmaya devam etti.

Lola uyanır uyanmaz bir sigara yakıverdi. Sigaranın akşamdan kalmalık, diyet yapmak veya bir derviş misali düşüncelere dalmakla el ele gittiği söylenirdi. Lola'nın o an yaktığı sigara, birinci ve üçüncü durumun ortaya karışık halde sunulmuş versiyonuydu.

Bir erkekle yatmayalı epey olmuştu. Bir erkeği baştan çıkarma sürecinden sıkılmaya başlamıştı. Lola'ya kalsa, taş devrindeki gibi kafasına vurarak doğrudan birlikte olup rahatlardı. Erkeklerden bıkmıştı ama kendi başına halledemediği ihtiyaçların doğduğu bir noktaya gelmişti, o ihtiyaçlar-

dan kasıt salon ampulünü değiştirmek değildi tabii. Zira bu gibi ihtiyaçların hepsini tek başına halledebilir yetiye sahipti bizim Lola.

Eski sevgililerinden birini aramayı düşündü, sonra aklına Carlos'un düşmesiyle, midesi ağzına geldi ve fikrini değiştirdi. Eski sevgilileriyle medeni bir şekilde ayrıldığı söylenemezdi. Carlos'la ayrılmaları, kapısının önünde suratına atılan bir tokat ve arkasından yatakta ne kadar kötü olduğunu söylemesiyle gerçekleşmişti örneğin.

Peki... Ya...

Bir anda aklına gelen mükemmel fikir karşısında gülümsedi. Sergio! Bunu neden daha önce düşünmemişti ki?

Tamam, daha önce böyle bir şey yapmaya hazır olmadığı için düşünmemiş olabilirdi. Ama şimdi durum farklıydı. Onu hiçbir sıkıntı yaşamadan yatağa atabilir ve bu sefer karşısındakini kullanan kendisi olabilirdi. Bir an vücudunun üzerinde inleyen, terle kaplı vücudunu düşündü. Evet, işte bu.

Ceptelefonunu eline aldı ve bir anlığına duraksadı. Bu düşüncesinin beklediği gibi sonuç vermeme ihtimaline karşın, *"Yatakta uzanırken halının üzerinde bana yaptığın onca yaramaz şeyi hatırladım ve iki yetişkin olarak, çok derin düşünmeden, yeniden aynı şeyleri yapar mıyız diye düşünmeden duramadım,"* yazıp gönderdi.

Sergio cevap vermek için yarım saat bile beklemeden, *"Yarım saat içinde sendeyim,"* diyerek karşılık verdi.

Ve tam otuz dakika sonra Lola suratında beliren zevk ifadesiyle tavana bakıyordu. Sergio üzerinde çığlık çığlığa inliyor, kendisi ise her hareketiyle üzerinde uzandığı halının sırtına sürtünmesinin tadını çıkararak, bacaklarını iyice beli-

ne doluyordu. Hayır, bu dünya üzerinde Sergio'dan daha iyi seks yapan bir adam daha yoktu, olamazdı. O an, yaptıkları şeyden başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Sergio'yu sıkıca sararak, "Evet!" diye haykırdı.

Evet, aynen öyle. Evet. Bu ikili arasındaki mükemmel denge sonunda sağlanmıştı. Sergio-Lola-seks üçgenine yeniden barış gelmişti.

Sonunda bitirdiklerinde, Sergio zorlukla nefes alarak yanına uzandı. Lola'ya bakıp onu özlediğini söylediğinde Lola gözlerini kapatmakla yetindi. Zamanı gelmişti. Her ne kadar yerinden kalkmaya üşense de çamaşırlarını yeniden giyip ayağa kalkması gerekiyordu ve aynen öyle yaptı.

"Tamam, tamam, ben de seni özledim, canım, ama kızlarla buluşacağım ve..."

Sergio utanarak, "Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, zahmet olmazsa," diye sırıttı Lola.

Sergio üzerini giyindi ve gitmeden önce bir veda öpücüğü vermeye çalışsa da kendisini engelleyen bir Lola'yla karşılaştı.

Lola ne mi yaptı peki? Sırtını hafifçe sıvazladı, onu eşikten ileri itti ve kapıyı suratına kapattı.

Yaşasın bizim Lola.

7

ON BEŞ YAŞINDA DA VALERIA HANIM

Victor'la evinin kanepesinde öpüşüyorduk. Saatler pazar akşamüzeri beşi gösteriyordu ve son yarım saattir öpüşmekten başka bir şey yapmamıştık. Dudakları benim dudaklarımdan ayrılmamış, dudakları ağzımın tadını almaktan vazgeçememişti. Her anın, her dokunuşun, birbirimizin diline her değişin tadını çıkarıyorduk. Arada bir içimizden kopan ufak ısırmalarla, olayın gerisi gelecek gibiydi.

Tüm bu süre zarfında Victor'u soymak için elimden geleni yapıyordum. Evet, doğru duydunuz. İşte yeni Valeria, Victor'un hastası, sabırsız Valeria. Sonunda daha fazla dayanamadığımda, bir hışımla tişörtünü çıkardım ve elimi pantolonunun içine soktum. O da benim kadar heyecanlanmıştı.

Kot pantolonunun düğmelerini açarak elimi iyice içeri soktum ve Victor zevkle inleyerek başını geri attı. Sonrasında o da benim kot pantolonumu çıkardığı gibi yere fırlattı ve eliyle bacak aramı okşamaya koyuldu.

"Bunu yatakta veya mutfak masasının üstünde daha iyi yapabiliriz," diye fısıldadı, baştan çıkaran edasıyla.

Onu üzerimden iterek ayağa kalktım. Bir an mutfağa gitmeyi düşündüm, ama yalnızca birkaç saniye içinde yatak odasına girmiş, aynı anda üstümüzde ne var ne yok çıkarıp yere fırlatmıştık bile.

Yatağa uzandığımda Victor üzerime çıktı, önce göğüslerimi öptükten sonra, karnımdan aşağı doğru ilerlemeye başladı ve işte o an, bacaklarımı kapatarak elimle saçlarını kavradım.

"Hayır... Victor..."

Doğruldu ve şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

"Kendimi... rahat hissetmiyorum."

Victor bir anlığına gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başarılı olamamıştı.

"Evet ama, ben yapmak istiyorum. Sorun nedir?"

"Utanıyorum," diye itiraf ettim.

"Adrián'la bunu yapmıyor muydunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omzumu silkerek yüzümü nevresimle kapattım. Adrián'la birlikteyken, her şey bir tabu, her hareket bir utanç kaynağı gibiydi. Seksin yasak ve şehvetli bir eylem olduğunu asla düşünmemiştim, ama bazı durumlarla ilgili kendimi hâlâ rahat hissedemiyordum. Kaldı ki Adrián hiçbir zaman sekse fazla düşkün bir erkek olmamıştı, benim tek referansım o olduğu için, oral seks gibi bazı konuların neden bu kadar önemli olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Val," diye yeniden lafa girdi, "yapmama izin ver."

"Benim için mi?" dedim, yanaklarımın kızardığını hissederek.

Başını hayır anlamında iki yana salladı.

7

ON BEŞ YAŞINDA DA VALERIA HANIM

Victor'la evinin kanepesinde öpüşüyorduk. Saatler pazar akşamüzeri beşi gösteriyordu ve son yarım saattir öpüşmekten başka bir şey yapmamıştık. Dudakları benim dudaklarımdan ayrılmamış, dudakları ağzımın tadını almaktan vazgeçememişti. Her anın, her dokunuşun, birbirimizin diline her değişin tadını çıkarıyorduk. Arada bir içimizden kopan ufak ısırmalarla, olayın gerisi gelecek gibiydi.

Tüm bu süre zarfında Victor'u soymak için elimden geleni yapıyordum. Evet, doğru duydunuz. İşte yeni Valeria, Victor'un hastası, sabırsız Valeria. Sonunda daha fazla dayanamadığımda, bir hışımla tişörtünü çıkardım ve elimi pantolonunun içine soktum. O da benim kadar heyecanlanmıştı.

Kot pantolonunun düğmelerini açarak elimi iyice içeri soktum ve Victor zevkle inleyerek başını geri attı. Sonrasında o da benim kot pantolonumu çıkardığı gibi yere fırlattı ve eliyle bacak aramı okşamaya koyuldu.

"Bunu yatakta veya mutfak masasının üstünde daha iyi yapabiliriz," diye fısıldadı, baştan çıkaran edasıyla.

Onu üzerimden iterek ayağa kalktım. Bir an mutfağa gitmeyi düşündüm, ama yalnızca birkaç saniye içinde yatak odasına girmiş, aynı anda üstümüzde ne var ne yok çıkarıp yere fırlatmıştık bile.

Yatağa uzandığımda Victor üzerime çıktı, önce göğüslerimi öptükten sonra, karnımdan aşağı doğru ilerlemeye başladı ve işte o an, bacaklarımı kapatarak elimle saçlarını kavradım.

"Hayır... Victor..."

Doğruldu ve şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

"Kendimi... rahat hissetmiyorum."

Victor bir anlığına gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başarılı olamamıştı.

"Evet ama, ben yapmak istiyorum. Sorun nedir?"

"Utanıyorum," diye itiraf ettim.

"Adrián'la bunu yapmıyor muydunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omzumu silkerek yüzümü nevresimle kapattım. Adrián'la birlikteyken, her şey bir tabu, her hareket bir utanç kaynağı gibiydi. Seksin yasak ve şehvetli bir eylem olduğunu asla düşünmemiştim, ama bazı durumlarla ilgili kendimi hâlâ rahat hissedemiyordum. Kaldı ki Adrián hiçbir zaman sekse fazla düşkün bir erkek olmamıştı, benim tek referansım o olduğu için, oral seks gibi bazı konuların neden bu kadar önemli olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Val," diye yeniden lafa girdi, "yapmama izin ver."

"Benim için mi?" dedim, yanaklarımın kızardığını hissederek.

Başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Hayır, beni de heyecanlandırdığı için yapmak istiyorum. Seni heyecanlandırdığımı görmek beni tahrik ediyor... Oral seksi sevdiğimi de inkâr edemem."

Kaşlarımı endişeyle kaldırdım. *Quid pro quo** mu diyordu yani?

"İzin ver, lütfen," dedi, bacaklarımı öperek.

"Ama..."

"Gözlerini kapat, hadi ama, güven bana."

Gözlerimi kapattım ve kendimi Victor'un ellerine bırakıverdim.

"Eğer hoşuna gitmezse, duracağım."

Dilinin bacak arama girdiğini hissettiğimde irkildim.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu yeniden.

Başımı arkaya atarak cevap vermedim. Bu yaptığı karşısında zevkten eridiğimi itiraf etmekten çekiniyordum. Elleriyle kalçalarımı okşuyor, her geçen an, beni kendimden geçiriyordu. Adriân'la birlikte olduğum on yılın toplamında bu kadar zevk almamış olabilirdim.

Victor her geçen dakika bacaklarımı daha da açıyor, parmaklarını usulca bacak arama yerleştiriyordu.

"Dur," diye inledim, "dur."

"Hayır. Tadını çıkarmanı istiyorum," diye karşılık verdi.

Sonunda daha fazla dayanamadığımda, tüm vücudumu kasan bir dalga halinde geldi orgazm. O kadar şiddetli gelmişti ki kendimi kaybetmemek için vücudumu doğrultmak zorunda kaldım.

"Evet!" diye bağırdım, "evet! İşte bu! Evet!"

* Latince taviz, karşılık vermek anlamına gelen deyim. (ç.n.)

Victor yüz ifademi inceleyerek yanıma uzandı ve birkaç saniye boyunca nefes alıp vermemin yeniden normale dönmesini bekledi.

"Eee... nasıldı?" diye sordu nihayetinde.

"Şey... Tarif edilemez bir deneyimdi," diye gülümsedim.

Elimi alarak heyecanlanan organına yerleştirdi.

"Ben de yapmaktan çok zevk aldım, hissedebiliyorsun, değil mi?"

Evet, hissedebiliyordum.

Şimdi sıra bana gelmiş olmalıydı.

Kucağına oturarak önce kulağını, sonra boynunu öpmeye başladım ve usulca göğüslerine doğru indim. İşte tam o anda, Victor'un güldüğünü duydum.

"Ne oldu?" diye sordum şaşkınlıkla, "yoksa hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır, hayır. Ama nereye gittiğinin farkındayım, yolu uzatmana gerek yok."

Nereye gittiğimin farkında olmasına bayılmıştım, zira benim o konu hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Bu gibi konularda ne kadar yetenekli olduğum konusunda haklı şüphelerim vardı ve Victor gibi bir erkekle birlikte olmanın, bu şüphelerden arınmama yardım etmek şöyle dursun, kendimi daha güvensiz hissetmeme neden olabileceği aşikârdı. Yatağından geçmiş olan onlarca kızı düşünürsek Victor'un ne kadar deneyimli olduğu su götürmez bir gerçekti. Peki ya benim ona dokunuşumu beğenmezse ne yapacaktım?

Tüm bunları düşünürken, Victor yeniden lafa girip, "Duşa girelim mi?" diye önerdi.

Duşa girdiğimizde vücutlarımız ıslanırken, göğsüne inen su damlalarını teker teker içtim. Sonrasında usulca dizlerimin üzerine çökerek onu ağzıma aldım. Öptüm, oynadım, ellerimle okşadım... Tüm bu esnada hangi hareketin onu daha fazla heyecanlandırdığını görmek için gözlerimi yüzünden ayırmıyordum.

Victor bu sırada zevkten inlemeye başlamıştı bile. Hımmm... Görünen o ki bu işte yetenekliydim.

Sonunda beni ayağa kaldırarak duştan çıkardı. Bu esnada her yer su olmuştu.

Koridora geçtik. Üzerime yaslanarak sertçe içime girdi ve adını bağırmamı istedi. İstediğini yaptım. Zevkten kölesi olmuş, kendimi tamamen kaybetmiştim.

"Evet, bağır," dedi dişlerini sıkarak, "benim için bağır."

Tam bitiriyorduk ki... zil çaldı.

Gözlerime baktı ve sanki kapı çalınmamış gibi, elini ağzıma koyarak devam etti.

Kapı ısrarla çalıyordu.

Victor bir an önce bitirmek istercesine, hızlı ve gittikçe sert hareketlerle devam etti, sonunda da bitirdiğini fısıldadı kulağıma.

"Bir sonraki sefer, ağzında bitireceğim," diye inledi.

Derin bir nefes alarak öpüşmeye başladık.

Kapı yeniden çaldı. Usulca kim olduğuna bakmasını istedim.

"Olmaz," deyiverdi, "senden başka kimseye bakmak istemiyorum şu an."

"İtfaiyenin gelmediğinden emin ol yeter."

Victor gülümsedi, kapıya yöneldi ve delikten baktıktan sonra, "Hay aksi!" diye bağırdı.

"İçeriden ses geldiğini duyuyorum, lütfen kapıyı açar mısın?" dedi bir kadın sesi, eşiğin diğer tarafından.

Victor eliyle içeriye geçeceğini gösteren bir işaret yaptı.

"Val, hadi odaya gir," dedi ısrarla. "Ama sakın ses çıkarma"

Ardından da kapıya dönüp "Bir dakika, geliyorum," diye seslendi.

Yatak odasına çırılçıplak bir şekilde girdim, üstüm başım hâlâ ıslaktı.

"Banyoya girmem lazım," dedim.

"Tamam, ama ses çıkarma."

Kot pantolonunu yeniden üzerine geçirdi. Bense banyoya girdim, elimden geldiğince sessizce ihtiyacımı gidererek giyindim. Neler olup bittiğini, kapıda beni neyin beklediğini bilmemenin verdiği gerginliğe rağmen, yanımda Victor'un olmasının getirdiği mutluluk sönmemişti.

Acaba kapının diğer ucunda kim vardı? Gizli bir sevgili, kıskanç bir eski eş?

Ben aklımda tur atan bin tilkiyle bunları düşünürken, Victor kapıya yaklaşarak açmıştı. Arkasından duyduğum ses karşısında, araba farı görmüş tavşan misali donakalmıştım.

"Burada ne yapıyorsun, anne?"

Anne mi? Anne! Bildiğimiz anne! Annesi, iki fırlama ergenmişiz gibi bizi basıvermişti!

"Ah, oğlum, ne kadar kızarmışsın! Hasta mısın yoksa?"

Victor, "Duştan fırlamak zorunda kaldım kapı çalınca," diye karşılık verdi.

"Yok, yok, sıcak suyun verdiği kızarıklık değil bu. Ateşin mi var bakayım?"

"Hayır, anne, ateşim falan yok."

"Termometreyi çıkar bakayım, ateşinin olup olmadığına annen karar versin."

"Anne, lütfen ama!"

Olan biteni daha iyi duymak için kulağımı banyo kapısına yapıştırdım.

"Of, çocuğum, yanıyorsun resmen!"

"Çünkü hava sıcak ve ben de duştan yeni çıktım!"

"Kendini iyi hissettiğine eminsin yani?"

"Seni temin ederim ki iyiyim," dedi gülerek, "Hatta hiç daha iyi olmamıştım."

Bana gönderdiği hayali göz kırpışı düşününce şapşal bir tavırla gülümsedim.

"Hayrola," diye devam etti, "seni hangi rüzgâr attı buraya?"

"Mercedes'i ziyaret etmek için bu civara gelmiştim. Sahi, Mercedes'i hatırlar mısın?"

Sabırsızca, "Hayır, Mercedes'in kim olduğunu dahi bilmiyorum," dedi.

"Hatırlasana canım, hani kocası orduda olan ve..."

"Anne!" diye sözünü kesiverdi. "Ne istiyorsun?"

Elimde olmadan güldüm ve her ne kadar elimle ağzımı kapatsam da hafif bir ses duyuldu. Kapının öte tarafında bir sessizlik olmuştu.

"Önümüzdeki cumartesiyi hatırlatmaya gelmiştim," diye yeniden söze girdi annesi.

"Unutmam mümkün mü?"

"Bir de tek başına gelip gelmeyeceğini merak etmiştim."

"Bilmiyorum."

"Ona göre *catering* firmasına sayı vereceğiz. Bu arada yerler neden ıslak?"

"Söyledim ya... Kapı çalınca duştan fırlayıverdim."

"Ama burada ufak bir gölet olmuş resmen! Sense neredeyse kupkuru duruyorsun karşımda. Ay, oğlum, itmesene anneni! Kapının nerede olduğunu biliyorum! Beni başından savmaya mı uğraşıyorsun? Yoksa öz anneni evinden mi kovuyorsun?"

"Hayır, anne ama haber vermeden geldin ve benim başka planlarım var."

"Ah, öyle mi? Kız arkadaşınla mı yoksa? Ah, ne güzel. Sahi, adı neydi şu kızın?"

"Hadi ama, anne, eve gitme vaktin geldi artık," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

"Hadi ama oğlum, ismini bile söylemeyecek misin annene? Bir türlü hatırlayamıyorum, neydi, Vanessa mı... Barbara mı? Va'lı bir şeydi sanki..."

"Valeria, anne, adı Valeria."

Bir dakika. Anne ve babasına benden mi bahsetmişti? Zorlukla yutkundum.

Bu esnada sesler gittikçe uzaklaştı ve neler konuşulduğunu duyamamaya başladım.

Birkaç dakika sonra Victor, kapıyı aralayarak yanıma girdi.

"O ne biçim Ewok* sesleriydi öyle? Gülmeni öyle mi tutuyorsun bakayım sen?"

"Kahkahayı basmamak için elimden ne geliyorsa yaptım. Çıkan sesten sorumlu sayılamam."

"Burada olduğunu fark etmiş olmalı, ama nedense aptal

* *Yıldız Savaşları* serisinde görünen bir canlı türü. (ç.n.)

ayağına yattı. Başka zaman olsa, içeri daldığı gibi seni kolundan yakalar ve sokağa atıverirdi."

"Görünen o ki ona benden bahsetmişsin."

"Kız kardeşim Aina bahsetmiş," dedi kotunu çıkarıp pijamasını giyerken.

"Ah, ben de sandım ki..."

"Ne sandın?" dedi, eliyle ıslak saçlarını tarayıp benim ses tonumu taklit ederek.

"Hiçbir şey. Sadece... Kız arkadaşlarını ailesiyle tanıştıran bir erkeğe benzemiyorsun da."

"Peki ne gibi bir erkeğe benziyorum? Beni şaşırt bakalım."

"Çapkınlıkta hız tanımayan, her hafta sonu yeni bir kadınla görünen erkeklere benziyorsun."

"Çapkınlıkta hız tanımayan demek. Ne güzel. Halbuki son birkaç hafta sonunu yalnızca seninle geçirdim," dedi, söylediklerimden alınmamış numarası yapmaya çalışarak. "Ailem Raquel'le tanışmıştı bu arada," diyerek yatağa oturdu.

"Raquel'in eski kız arkadaşın olduğunu tahmin ediyorum," dedim.

Başıyla onayladı.

"Ve onu anne ve babanla mı tanıştırdın?" diye devam ettim.

"Mecburen. Camdan kaçmaya fırsatımız olmadı işte," dedi, şakayla karışık.

"Beni camdan atmaya çalışma sakın, bu sakarlıkla kesin yaratıcı bir şekilde ölür, ana haber bültenlerine çıkarım."

"Gel," dedi gülerek, "yanıma uzan."

Kotumu yeniden çıkararak yanına uzandım. Victor dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra başını göğsüme yasladı.

"Muhteşem zaman geçirdik, değil mi? Tabii annem baskın yapmaya karar verene kadar," dedi, parmaklarıyla omuzlarımı okşarken.

"Evet," dedim, zorlukla nefes alarak.

"Bütün bunların birkaç hafta sonundan ibaret olması ihtimali beni çok üzüyor," deyiverdi bir anda.

Yattığım yerden doğruldum.

"Bununla bana ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," dedim. Kafam gittikçe karışıyordu.

"Senin için deliriyorum demek istiyorum. Şimdi oldu mu?"

"Seninle birlikte olan diğer kadınlar da bu laflarını yiyor muydu?" dedim, güçlü durmaya çalışarak.

"Yedikleri kısmı doğru, ama onlar başka şeyler yiyorlardı," dedi yataktan kalkarken, çapkın bir tavırla göz kırparak.

"Bir şeyler içmeye ne dersin?" diye devam etti.

Evet, demek ki hislerimizle ilgili konuşmamızın sonuna gelmiştik bile. Kısa ve net olmuştu.

Erkekler... İletişim konusunda pek uzman değildiler işte.

8

AY, AY, AY...

Carmen apartman kapısına vardığında stresten tüm vücudu titriyordu. Erkek arkadaşlarının aileleriyle tanışmak için yanıp tutuşan kız modellerinden çok farklıydı. Böyle düşünmek için yeterince farklı tecrübe yaşamıştı gerçi. Örneğin, ilk erkek arkadaşının ailesi tarafından davet edildiği bir akşam yemeğinde, sevgilisinin babasının, göğüsleri en iri kız olduğu için mi Carmen'i seçtiğini sorduğu anı daha dün gibi hatırlıyordu hâlâ. Hayır. İşin içine ailelerin dahil olmasından hiç mi hiç hoşlanmıyordu. Bugün de buraya gelmemek için her yolu denemiş, işe gitmemek için kullandığı hastalık numarasını dahi kullanmış ama başarılı olamamıştı.

İşte şimdi de tüm mızıkçılığına rağmen, Borja'nın elinden tutmuş, asansörün kapısına doğru sürükleniyordu.

Borja dairenin kapısını açtığında, Carmen'in ilk duyduğu şey, ev yapımı yemek kokusuydu. Koku onu bir nebze de olsa rahatlatınca gülümsedi ve utangaç bir tavırla içeri girdi.

Borja, "Biz geldik," diye seslendi.

Birkaç saniye süren gergin bekleyişten sonra, uzun boylu, esmer ve gençken sahip olduğu belli olan güzelliğinden neredeyse hiçbir şey kaybetmemiş bir kadın beliriverdi. Carmen'in hayal ettiğinden çok daha genç görünüyordu. Gözleri, tıpkı Borja'nınkiler gibi bal rengi, ağzı aynı Borja'nınki gibi ufacıktı. Carmen'i karşısında görünce önce gülümsedi, sonrasındaysa Carmen'i rahatsız eden bir göz taraması yapıverdi tüm vücuduna.

"Anne, bu Carmen."

"Merhaba, Carmen, ben Puri*. Memnun oldum."

Yanaklarına birer öpücük konduran iki kadın, sonrasında göz göze gelerek bakıştılar.

Lola yattığı yerde bir sigara yaktı.

"Ajandamı uzatır mısın, lütfen?"

Sergio kırmızı kaplı meşhur ajandayı alarak karnının üzerine koydu.

Lola ajandayı açarken bir yandan hesap yapıyordu. Yalnızca bir hafta içinde Sergio'yla tam dört kez görüşmüşlerdi. Gereğinden fazlaydı bu. Ritmi düşürmesi gerekiyordu. Ajandayı kapattı ve Sergio'ya baktı, cama yaslanmış, ağzında umarsızca yanan sigarayı içerek bir yandan da pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. Her ne derse desin, onu gördüğünde midesinde binlerce kelebeğin uçtuğunu hissediyordu.

Rahatsız bir tavırla, "Bugün de yapacağın başka şeyler vardır herhalde?" diye sordu.

"Evet."

* Purificacion isminin kısaltılmışı. (ç.n.)

"Tahmin etmiştim. Ben senin erkek fahişen gibi bir şeyim, değil mi? Bundan mı zevk alıyorsun?"

Lola gülümsedi. Midesindeki kelebekler bir anlığına yok oluvermişti.

"Hadi ama Sergio, bu tavırlar sana yakışmıyor. Sen farklı bir erkeksin, hatırlamıyor musun?"

"Ya, tabii. Neyse, ben gideyim artık. Yeniden düzüşmek istersen beni ararsın."

Sergio üzerine geçirdiği tişörtünü düzelttikten sonra, kapıyı bir hışımla çarparak gitti. Kapının bu şekilde çarpılması, Lola'ya tatlı bir opera gibi gelmişti. Gülümsedi ve manikürüne bakarak, *iyi yaptım,* diye düşündü.

Nerea önündeki yemeğe korkulu gözlerle bakıyordu. Bu spagettiler neresine gidecekti acaba? Ayva göbeğine mi? Kalçalarına mı?

"Dani," dedi, sevgi dolu bir tavırla.

"Efendim."

"Ben şişmanladım mı?"

Daniel elindeki kadehi bırakarak Nerea'nın gözlerine uzun uzun baktı.

"Şaka mı yapıyorsun?" deyiverdi sonunda.

"Hayır. Şişmanladım mı?" diye ısrar etti Nerea.

"Sevgilim, mükemmel görünüyorsun. Bu dünya üzerindeki en..."

"Hayır, hayır, iltifat etmen için söylememiştim. Gerçeği duymak istiyorum."

"Nerea, çok iyi görünüyorsun."

Önündeki tabağı bir hışımla itiverdi. Bir anda gözleri dolmuştu. Kendini ağlamamak için kasmaya çalışsa da başarılı olamamış ve yüzünü peçeteyle örterek ağlamaya başlamıştı. Dani'yse karşısında olan biteni dikkatle izliyor, gözlerini Nerea'dan bir saniye olsun ayırmıyordu.

"Senin neyin var böyle?" diye sordu, sinirli bir tavırla.

"Göbeğim çıktı."

"Ne diyorsun?"

"Tombikleşiyorum, diyorum."

"Hayır, bu doğru değil. Bana kalırsa aptallaşıyorsun," dedi, ortamdaki gerginliği atmak için gülümseyerek. "Yemeğini yer misin, lütfen?"

"Aç değilim. Acıkmasam da yemek yemekten geri duramıyorum. Aslına bakarsan," dedi, Daniel'le önlerindeki tabaklara bakarak, "bu makarna sanki gereğinden fazla domates kokuyor."

Daniel, karşısındaki kadının delirdiğini düşünmeye başlamıştı. Çatal ve kaşığı sakin bir tavırla masanın üzerine bıraktıktan sonra en ciddi tavrını takınarak, "Nerea, doktora gitmenin vakti geldi. Beni endişelendiriyorsun," dedi.

Nerea bir an nefes alamadığını hissetmişti. Peçetesini masaya bırakarak ayağa kalktı.

"Müsaadenle gitmek zorundayım. Bir şey yapmam lazım, gitmek zorundayım, özür dilerim."

Dani'ye cevap vermesi için fırsat vermeden, çantasını kaptığı gibi fırlayıverdi. Caddeye çıktığında bir an durdu ve derin bir nefes aldı. Dani garsonu çağırırken bir yandan da ayağa kalktı, neler olup bittiğini anlayamıyordu. Nerea'ysa olan biteni konuşmak bir yana dursun, Dani'nin suratını

dahi görmek istemiyordu. Bu yüzden yoldan geçen ilk taksiyi durdurarak aceleyle oradan kaçtı.

Zil çaldığında, birkaç saniye içinde cevap verdim.

"Efendim?"

"Val... Benim, Nerea."

Duyduğum ses karşısında şok olmuştum. Saatler, hatta günler öncesinden geleceğini haber veren Nerea, bir anda kapıda belirmişti. İçeride, yatakta üzerinde pek fazla kıyafet bulunmadan uzanan Victor'a gözucuyla bir bakış attım.

"Kim geldi?" diye sordu.

"Nerea. Giyin, lütfen."

Victor anında ayağa kalkıp giyindi. Converse marka ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken, dairenin kapısına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Nerea merdivenleri koşarak çıkmış olmalıydı ki nefes nefeseydi.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

"Hiç... Hiç... Yani..."

"Nerea, her şey yolunda mı?" diye ısrar ettim şaşkınlıkla.

"Val, neyim olduğunu bilmiyorum. Şişmanladım, sürekli ağlamak istiyorum ve sanki nefes alamıyor gibiyim..."

İçeri girdi ve eliyle saçlarını tarayan Victor'u gördü. Sonra, dağınık yatağa gözucuyla bir bakarak, "Affedersiniz, gelmeden önce aramalıydım," deyiverdi.

"Merak etme," diye karşılık verdi Victor, "ben gidiyordum zaten. Siz kızlar kendi aranızda konuşabilirsiniz."

Evet. Kızların kendi arasında konuşması gereken bir konu olduğu belliydi. Hem de ne konu.

"Lütfen, lütfen gitme, gidersen kendimi daha da kötü hissedeceğim."

Onu kolundan kavrayıp içeri sürüklerken, "Nerea, önce bir otur, soluklan. Sana içecek bir şey getirebilir miyim?" diye sordum.

Koltuğa oturduğunda gözlerini karşıdaki duvara dikerek boş boş bakmaya başladı. Victor o an yanıma yaklaşarak dışarıda bekleyeceğini kulağıma fısıldadıktan sonra, kapıyı açtı, dışarı çıktı ve arkasından kapattı.

Kapının kapanmasıyla irkilen Nerea, kendine gelmişti.

"Neler oluyor böyle?" diye ısrar ettim, önünde diz çökerek.

"Bilmiyorum. Birkaç kilo aldım ve iyi değilim. Kendimi çok garip hissediyorum."

"Nerea, o dediğin kilolar gerçek mi yoksa hepsi kafanda mı?"

"Hayır, hayır. Pantolonlarım üzerime olmuyor artık."

"Ben bir şey fark etmiyorum. Kendini daha iyi hissetmen için söylemiyorum bunu, ama her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Lola kotumun üzerinden belli olan bir ayva göbeğinin çıktığını söyledi ama."

"Lola her zamanki gibi patavatsızlık etmiş, onu tanımıyor musun sanki? Geçen gün de bana emekli striptizci babeti giydiğimi söyledi, örneğin."

"Aynı şey değil ama. Çünkü sana söylediği doğru değil."

"Tamam Nerea, belki birkaç kilo almış olabilirsin ama bunda ne kötülük var?"

"Bilmiyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler var..."

"Daniel'le ilgili mi?"

dahi görmek istemiyordu. Bu yüzden yoldan geçen ilk taksiyi durdurarak aceleyle oradan kaçtı.

Zil çaldığında, birkaç saniye içinde cevap verdim.

"Efendim?"

"Val... Benim, Nerea."

Duyduğum ses karşısında şok olmuştum. Saatler, hatta günler öncesinden geleceğini haber veren Nerea, bir anda kapıda belirmişti. İçeride, yatakta üzerinde pek fazla kıyafet bulunmadan uzanan Victor'a gözucuyla bir bakış attım.

"Kim geldi?" diye sordu.

"Nerea. Giyin, lütfen."

Victor anında ayağa kalkıp giyindi. Converse marka ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken, dairenin kapısına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Nerea merdivenleri koşarak çıkmış olmalıydı ki nefes nefeseydi.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

"Hiç... Hiç... Yani..."

"Nerea, her şey yolunda mı?" diye ısrar ettim şaşkınlıkla.

"Val, neyim olduğunu bilmiyorum. Şişmanladım, sürekli ağlamak istiyorum ve sanki nefes alamıyor gibiyim..."

İçeri girdi ve eliyle saçlarını tarayan Victor'u gördü. Sonra, dağınık yatağa gözucuyla bir bakarak, "Affedersiniz, gelmeden önce aramalıydım," deyiverdi.

"Merak etme," diye karşılık verdi Victor, "ben gidiyordum zaten. Siz kızlar kendi aranızda konuşabilirsiniz."

Evet. Kızların kendi arasında konuşması gereken bir konu olduğu belliydi. Hem de ne konu.

"Lütfen, lütfen gitme, gidersen kendimi daha da kötü hissedeceğim."

Onu kolundan kavrayıp içeri sürüklerken, "Nerea, önce bir otur, soluklan. Sana içecek bir şey getirebilir miyim?" diye sordum.

Koltuğa oturduğunda gözlerini karşıdaki duvara dikerek boş boş bakmaya başladı. Victor o an yanıma yaklaşarak dışarıda bekleyeceğini kulağıma fısıldadıktan sonra, kapıyı açtı, dışarı çıktı ve arkasından kapattı.

Kapının kapanmasıyla irkilen Nerea, kendine gelmişti.

"Neler oluyor böyle?" diye ısrar ettim, önünde diz çökerek.

"Bilmiyorum. Birkaç kilo aldım ve iyi değilim. Kendimi çok garip hissediyorum."

"Nerea, o dediğin kilolar gerçek mi yoksa hepsi kafanda mı?"

"Hayır, hayır. Pantolonlarım üzerime olmuyor artık."

"Ben bir şey fark etmiyorum. Kendini daha iyi hissetmen için söylemiyorum bunu, ama her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Lola kotumun üzerinden belli olan bir ayva göbeğinin çıktığını söyledi ama."

"Lola her zamanki gibi patavatsızlık etmiş, onu tanımıyor musun sanki? Geçen gün de bana emekli striptizci babeti giydiğimi söyledi, örneğin."

"Aynı şey değil ama. Çünkü sana söylediği doğru değil."

"Tamam Nerea, belki birkaç kilo almış olabilirsin ama bunda ne kötülük var?"

"Bilmiyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler var..."

"Daniel'le ilgili mi?"

Omuzlarını silkti.

"İşyerinde mi?"

"Hayır, umurumda değil o dediklerin."

Gözlerini yere dikerek sessiz kaldığında, durumdan iyice şüphelenmeye başladım. Nerea'yı gayet iyi tanıyordum ve Daniel'e âşık olmadığından adım gibi emindim. Durumu görmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Aslına bakarsanız, Nerea'nın bir erkeğe âşık olma yetisine sahip olup olmadığı bile şüpheliydi. Nerea fazlasıyla planlı bir kadındı. Kendisinin sahip olmak istediği hayattaki eksik parçalara oturacak bir erkek arıyordu, ortada illa büyük bir aşk olmasına gerek yoktu. O, aşk olmadan da mutlu hissedebilecek biriydi. Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, âşık olmadığı bir erkekle nasıl aynı çatı altında yaşadığını sorgulamamak elde değildi, ama her koyun kendi bacağından asılmaz mıydı?

İşine gelirsek... Orada da durum benzerdi. İşletme bölümüne pek heves etmeden başvurmuştu. Annesi zengin bir koca bulmasına olanak verecek bir ortamda çalışabileceği bir bölüm seçmesini tembihlemişti. Bu söylediğini yadırgamak bana düşmezdi, ne de olsa herkes kendi hayatından ve kendi düzeninden sorumluydu. Velakin Nerea, kendisi için düşünülen bu şemaya tam olarak oturmamış ve iş hayatında da yenilik ister olmuştu. Şu an içinde bulunduğu iş ortamının onu mutlu ettiğinden emin değildi.

Tamam da tüm bunları ona söyleyecek en son insan değil miydim ben?

Nerea sonunda derin bir iç geçirerek kendini gülümsemeye zorladı. Annesi kendini kötü hissettiğinde, bunu dışarıya asla belli etmemesi gerektiğini öğretmiş olmalıydı.

Ama o an, karşımda beliren gülücüklerin gerçeklikle alakası olmadığını görmek hiç de zor değildi. Üstündekileri çıkararak rahatlamak isteyip istemediğini sordum, ama Nerea bir hışımla ayağa kalkıp "Hayır. Eve gideceğim. Dinlenmeye ihtiyacım var," deyiverdi.

Başka bir şey söylemesini bekledim ama nafile. Elden başka bir şey gelmeyeceğini anlayarak öğleye kadar uyumasını ve dinlenmesini tembihlediğimde, bu sefer içten bir tavırla gülümsedi.

"Yarın cuma, çalışıyorum."

"Affedersin, günleri karıştırdım. Ben de erken kalkıp özgeçmiş hazırlamalıyım aslında."

"Ama senin zaten bir işin var. Sen bir yazarsın," dedi.

"Ay sonunu nasıl getireceğini bilmeyen bir yazarım."

"Haber vermeden geldiğim için özür dilerim."

"Amma resmisin, kuzum," dedim gülerek.

"Victor buraya sık sık geliyor mu?"

"Bazen o geliyor, bazen de ben ona gidiyorum," diye karşılık verdim.

"Valeria, aranızdaki durumla ilgili kafan net mi?"

Nerea'ya kafamın karışık olduğunu belirten bir bakış attıktan sonra, başımı hayır anlamında iki yana salladım ve söylediklerimin kapının ardında bekleyen Victor'un duyamayacağı kadar kısık bir sesle çıkmasını ümit ederek, "Hayır," diye fısıldadım, "hiçbir şeyle ilgili kafam net değil. Bazen yeniden on beş yaşıma geri dönmüş gibi hissediyorum. Her şeyi biliyor tavırları takınsam da aslında hiçbir şey bildiğim yok."

"Adrián'la görüştünüz mü?"

"Hayır. Onu görmek için henüz kendimi hazır hissetmiyorum. Bana kalırsa, o da beni görmeye hazır değil."

"Olabilir ama eninde sonunda, aranızdaki durumu resmileştirmek için görüşmeniz gerekecek."

"Yarın akşam yemek yiyip bu konuları masaya yatırmaya ne dersin?" dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak, "ama ne olur bende yiyelim, dışarı çıkıp para harcamak istemiyorum."

"Olur, bayılırım, ben de bir şeyler getiririm," diye karşılık verdi.

"Zahmet etme."

Yanaklarımıza bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı açtığımda, Victor'un hâlâ beklediğini gördüm. Nerea'ya kibar bir öpücük verdikten sonra, bana doğru yaklaştı.

"Baksana, Nerea hamile mi?" diye soruverdi.

"Ne?" diye haykırdım, "nereden çıkardın bunu?"

"Nerea hamile," diye yineledi, bu sefer soru sormamış, durum bildirmişti.

"Sen nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü yüzüne nur inmiş. Hamile. Hadi artık, ben de gideyim, yarın sabah erken kalkacağım," dedi gülümseyerek.

"Bana bunu söyleyip ardından gidemezsin!" dedim, şok geçirerek.

Victor mu? Kahkahayı patlattı elbette.

"Tabii ki gidebilirim. Yarın çalışıyorum, güzelim."

Sol kolunu kaptığım gibi onu içeri sürüklemeye çalışarak, "Burada uyumak istemez misin?" dedim.

"Olmaz, burada kıyafetim yok."

"Kıyafetin olmadan da kalabilirsin."

"Senin istediğin o zaten, değil mi?" dedi kalçama şakayla

karışık bir tokat atarak. "Yarın sabah üzerimde kot pantolon ve spor ayakkabılarla ofise gidersem babam beni herkesin önünde haşlayıp sonra da üzerimi değiştirmek için eve postalar ve ben de bunun olmamasını tercih ederim. Hadi, iyi geceler öpücüğümü ver bakalım."

Öpüştük. Biraz fazla öpüştük.

"Peki Nerea gelmeden önce bahsettiğimiz konuyla ilgili ne diyeceksin?"

"O konuyu ilerleyen günlerde gündeme taşıyabiliriz," dedi yarı yaramaz, yarı çekici bir tavırla.

Beni yeniden öptükten sonra kapı eşiğine doğru yöneldi.

Kapıyı kapatmadan önce, "Victor," dedim.

"Efendim."

"Nerea'yla ilgili söylediklerinde ciddi miydin?"

"Kesinlikle," dedi ciddi bir tavırla, "asla yanılmam."

Şüpheyle altdudağımı ısırdım. Gerçekten doğru olabilir miydi bu?

"İyi geceler," dedim gülümseyerek.

"İyi geceler, canım."

Kapıyı kapattım.

Nerea hamile miydi?

Bir dakika... *Canım* mı?

Tanrı aşkına, neler oluyordu böyle?

9

TÜM CEVAPSIZ SORULARIN CEVABI

Bende yapacağımız cuma akşam yemeğine ilk gelen Lola'ydı. Muhteşem görünüyordu.

Onu içeri buyur ederken, "Ne kadar güzel görünüyorsun!" dedim.

"Aynen. Fırından yeni çıkmış bir tepsi lazanya kadar muhteşemim."

Getirdiği şarap şişesini buzdolabına koyarken, "Şaka yapmıyorum, çok güzelsin," dedim.

"Yeni seviştiğim için olabilir."

Duyduğum cümle karşısında gözlerimi fal taşı gibi açarak Lola'ya doğru döndüm.

"Tanrı aşkına, Lola..."

"Yapma ama, Nerea henüz gelmediğine göre bunları anlatmamda bir sakınca yok."

"Konu Nerea'dan açılmışken ve senin seks hayatını böylece bir köşeye atabilme fırsatı doğmuşken sorayım, onu bu aralar gördün mü?"

"Evet, geçtiğimiz hafta. İş çıkışı bir şeyler içmeye çıktık. Sen Victor'la kim bilir ne haltlar karıştırırken yani."

Victor yorumunu duymazdan gelerek, "Ona ayva göbeği olduğunu mu söyledin?" diye sordum.

"Evet," dedi, gayet sakin bir tavırla, "yalan mı söyledim yani?" Elindeki kadehe Martini koyup devam etti: "Bal gibi göbek yapmış."

"Dün akşam o göbek yüzünden buraya ağlamaklı geldi, haberin olsun. Ben göbek möbek de görmedim açıkçası."

"Şişman değil, Val, onu hepimiz biliyoruz. Ama son zamanlarda garip davranıyor. Geçen gün gittiğimiz barın çamaşır suyu koktuğunu, şarabın sirke gibi tat verdiğini söyleyip durdu mesela. Zeytinin var mı bu arada?"

"Zeytinin sırası değil şimdi. Lola, sanırım Nerea hamile."

"Ne diyorsun canım sen? Her sevgili ve göbek yapan kadın hamile olsaydı! Buzdolabında mı yoksa rafta mı saklıyorsun zeytinleri?"

"Hayır, Lola, Nerea göbek falan yapmamış. Hamile diyorum sana."

Kafasını buzdolabına sokarak, "Nereden biliyorsun peki?" dedi.

"Victor onu görür görmez anladı."

"Aaah... Öyle desene. Victor dedi demek. Kan ve idrar tahlilini yaptıktan önce mi, sonra mı söyledi peki bunu?"

Sessiz kaldım. O ise bu esnada mutfaktaki tüm raflara bakmaya başlamış, nihayetinde zeytinleri bulmuştu.

"İşte, zeytinler! Sağ ol, canım. Zeytinlerin şerefine sana bir Küba Martini* yapacağım, *mi amol***," dedi, Küba aksanıy-

* Votka, kahve tohumları ve Martini'yle hazırlanan alkollü içecek. (ç.n.)

** İspanyolcada aşkım anlamına gelen "mi amor" ifadesi, Küba'nın farklı telaffuzu sebebiyle bölgede "mi amol" olarak bilinir. (ç.n.)

la konuşarak. Benim gülmediğimi gördüğünde, sağ elini havaya kaldırarak, "Hadi ama, Valeria," diye ısrar etti. "Nerea'yı sen de benim kadar iyi tanıyorsun! Hamile olması mümkün değil! Ben onun seviştiğinden bile emin değilim, sen kalkmış ne diyorsun! Sana söylemiştim, Nerea bakteriler gibi, tek hücre halinde çoğalarak üreyen farklı bir canlı türü. Canı başka şeyler yapmak isterse de eminim hepimizinkinden daha da kocaman bir vibratörü vardır. Bildiğim kadarıyla da vibratörlerden hamile kalınmıyor."

Bir akşam aldığım gebelik testini havaya kaldırdım.

"İnanmıyorum. Gebelik testi mi aldın?" dedi, kollarını kavuşturarak.

"Hayır. Adrián ve benim... hamile kaldığımı düşündüğümüz zaman almıştım."

"Sadece bir sefer kullanılabiliyorlar, biliyorsun, değil mi?"

"Yeterince şaka yaptın ama Lola!" diye sesimi yükselttim. "Kullanmak zorunda kalmadım çünkü eczaneden eve dönerken regl oldum."

"Her neyse. Konuyu açmandan hiç hoşlanmayacak."

"Biliyorum, ama eğer hamileyse, bunu öğrenmesi gerek. Konuyu nazikçe açabiliriz."

"Ay, evet, canım!" diye bastı kahkahayı. "Ben nazik mazik olamam. Çok istiyorsan, sen önden buyur. Belki de seni vaftiz annesi yapar."

Dudaklarımı büzerek, "Bugün tam formundasın," dedim.

"Biliyorum, dedim ya, daha yeni seviştiğimdendir," diye güldü ve ekledi: "Bayağı iyi seviştim yalnız!"

Dilini çıkardı ve şehvetli hareketler yapmaya başladı.

Gözlerimi devirmekle yetindim.

"Kiminle? Carlos mu?"

"Iyyy... Hayır."

"Ruben?"

"Ruben de kim, ayol? Ah! Ruben, hah ha ha. Yardım kuruluşu olarak sevişmiyorum, Valeria, benimkisi de ihtiyaçları olan bir vücut."

Tanrı aşkına, bu akşam dilinin kemiği yoktu Lola'nın.

"Lola, yoksa Sergio'ya geri mi döndün?"

"Hayır."

"Hayır," kelimesindeki "a" gereğinden fazla uzatıldığında verilen cevap sorgulanmalıdır.

"Lola, yeniden soruyorum, Sergio'ya geri mi döndün?"

"Hayır! Sadece sevişmek için buluşuyoruz," deyiverdi bir nefeste.

Sonrasında yaramazlık yaparken annesine yakalanmış bir çocuk gibi koşarak içeri kaçıverdi.

Tam o esnada yeniden kapı çaldı.

Kapıya doğru ilerleyerek, "Benden kurtuldun sanıyorsan, yanılıyorsun," dedim.

Kapıyı açtığımda, karşımda elinde bir şişe şarap ve bir kutu çikolatayla Nerea'yı buldum.

"Merhaba, canım," dedi gülümseyerek.

"Niye zahmet ettin? Hiçbir şey getirmeyin diye tembihlemiştim."

"Dün akşamki olay için getirdim bunları, senden özür dilemek için."

"Nerea, dün akşamla ilgili... Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Şarap şişesini mutfağa bıraktı ve hâlâ mutfakta duran gebelik testini gördü. Bana baktı. Gebelik testine baktı ve yeniden bana baktı.

"Ah! Valeria! Yoksa hamile misin?"

Elinde Martini kadehiyle eğlenen Lola içeriden kahkahayı bastı.

"Hayır, şapşal, senin hamile olduğunu düşünüyor."

Sağ olasın, Lola. Böylesine ciddi bir durumda kahkahadan katılmakla kalmayıp benim hayatımı daha da zorlaştırmaktan geri durmamıştı.

Nerea içerleyerek bana baktığında, ben de Lola'ya sinirli bir bakış fırlatıverdim.

"Aferin Lola, süpersin."

Nerea, "Dün akşam bana şişmanlamadığımı söylüyordun, şimdiyse kalkmış gebelik testinden bahsediyorsun! Hamileye benzer bir halim mi var sence?" diye bağırdı.

Yumuşak bir sesle, "Durumu gerginleştirmenin lüzumu yok. En son ne zaman regl oldun?" diye sordum.

"Benim reglim her zaman düzensizdi!" diye karşılık verdi hırçın bir tavırla.

"Doğum kontrol hapı alıyorsan, reglinin düzensiz olması normal değil, Nerea. Lütfen, yap şu testi. Kaybedecek neyin var ki?"

"Ama neler diyorsun böyle? Delirdin mi sen?"

"Testi yap ve eğer Valeria haksızsa, bu konuyu burada kapatıveririz. Hamile değilsen, Valeria bir sonraki sefer dışarı çıktığımızda hepimizin içkilerini ısmarlar ve ödeşmiş olursunuz, tamam mı?" diye lafa atladı Lola, Martini'sine koyduğu zeytini yerken.

Lola'ya dönerek, "Peki ya hamileyse? Çocuğu bana hediye mi edecek?" diye sordum.

Bu esnada Nerea kapıya doğru ilerlemişti.

"Lütfen Nerea, gitme. Rica ederim," dedim, kolundan yakaladığım gibi onu banyoya doğru sürükleyerek.

"O saçma testi yapmaya niyetim yok!"

"Neden?"

"Çünkü hamile falan değilim!"

"Tamam öyleyse, neden yapmayacaksın ki testi?"

Birkaç saniye düşündükten sonra, sinirle banyoya girdi ve kapıyı sertçe çarparak kapattı.

Lola, "Kesin suyla yapacak testi," deyiverdi.

İkimiz de kulağımızı banyo kapısına yapıştırıp içeriden bir ses gelmesini beklemeye başladık. Kısa bir süre sonra musluğun açıldığını işittik.

"Bak! Gördün mü? Suyla yapacak işte testi!" diye bağırıverdi Lola.

"Nerea!" diye söylendim.

"İnsanı bir an rahat bırakmıyorsunuz ama!" diye karşılık verdi içeriden.

Protokollerin kitabını yazmış olan arkadaşımız Nerea, mecburen eteğini kaldırıp çamaşırını indirerek klozete oturdu.

"Bakalım şu lanet olası testten ne çıkacak!" dedi ve yeniden musluğu açtı.

Birkaç dakika sonra üçümüz de küvetin bir ucuna oturmuş, sonucun belirmesini bekliyorduk. Lola ve ben gergin gergin sigara içerken, Nerea fırsat bu fırsat diyerek bacakla-

rını tıraş etmeye koyulmuştu. Nihayet sonuç belli olduğunda, Nerea'nın endişeyle fırlamasını bekliyordum ama yanılmıştım, bacaklarıyla ilgilenmeye devam ediyordu.

"Sonuca bakmayacak mısın?" diye sordu Lola.

"Hayır. Gebe olduğum fikri sizden çıktığı için, sonuca bakma şerefini de size devrediyorum."

Tamam, oldu, demek ki bu iş de bana kalmıştı. Nasıl oluyordu ki? İki pembe çizgi pozitif, bir mavi çizgi negatif demekti, evet, öyle olmalıydı. Küvetin ucuna yaslanırken, ekranda iki pembe çizgi belirmişti bile.

"Olamaz," diye fısıldadım.

Nerea zafer dolu bir tavırla, "Ya! Gördün mü?" dedi.

"Hayır, Nerea... Sonuç pozitif."

"Çok komiksin."

"Nerea, şaka yapmıyorum. Al, kendin bak."

Testi eline alıp sonucu kendi gözleriyle gördükten sonra klozete oturdu.

"Nerea, hamilesin!" diye bağırdım.

Nerea testin kutusunu dikkatlice inceledikten sonra çöpe fırlattı.

"Bunun süresi geçmiş. Bir sonraki sefer en azından hâlâ geçerliliği olan bir test ver, bir zahmet."

"Nerea... Süresi geçse bile, sonuç pozitif çıktı," diye ısrar etti Lola. "Doktora gitmelisin."

Nerea bir hışımla banyodan çıkarak, "Of, yeter ama, kapatın çenenizi," dedi.

Gözümüzün önündeki gerçeği reddediyordu, ama ağzımı açamadan, ev telefonu çalıverdi.

Lola telefonu, "Sapkınlığın, Predictor'un* ve zeytinli Martinilerin mekânı, iyi akşamlar," diyerek açtı, karşıdan gelen sesi bekledikten sonra, "tamam, kendisi de burada," diye devam etti.

"Victor mu?" diye sordum.

Telefon ahizesini eliyle örterek, "Hayır, Adriân geri zekâlısı," diye karşılık verdi.

Ben ne yapacağımı düşünürken Lola, elindeki telefon yeni fırından çıkmış da elini yakıyormuş gibi bir tavır takınmış, bir an önce telefonu almamı istiyordu.

Korktuğum ve henüz hazır hissetmediğime emin olduğum o an, beklediğimden de erken gelmişti işte. Adriân.

Telefonu isteksizce aldım ve yeniden banyoya girdim. Bu konuşmayı yalnız başıma yapmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak, "Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi ağır bir edayla, "kızlarla yemek mi yiyorsunuz?"

"Evet."

"Artık Lola'nın her türlü çılgın macerasını rahatça dinleyebilirsiniz benim yokluğumda."

Gergin bir kahkaha atarak, "Ne demezsin," dedim.

"Nasılsın?"

"Her zamanki gibi. Peki ya sen? Nasılsın?"

"Dün kitabını satın aldım."

"Dün mü? Piyasaya çıkalı iki hafta oldu ama!"

"Evet, ama iş yüzünden buralarda değildim. Kitabın kapağını okuduktan sonra, içindekileri okumak isteyip isteme-

* Hamilelik testi markası. (ç.n.)

yeceğimden emin olamadım," dedi, acı bir kahkahayla. "Sen ne tavsiye edersin?"

"Şey..." diye kekeledim, "aslına bakarsan, her ne kadar zor olsa da okumanı tavsiye ederim."

"Yeni bir şeyler öğrenecek miyim?"

"Belki de çoktan bildiğin ama farkına varmadığın şeyler okuyacaksın. Bazı detaylar... canını yakabilir. Ama... seni asla incitmek..."

"Valeria, biriyle mi berabersin?"

Bu sorunun bu kadar doğrudan gelmesiyle afallamıştım.

"Bu nasıl bir soru öyle?" dedim kaşlarımı çatarak. "Kızlarlayım işte. Biraz önce Lola'yla konuştun ya!"

"Hayır, o şekilde bir beraberlikten bahsetmiyordum."

Bir sessizlik oldu.

"Ah, tamam ya," dedim, rahatsız bir tavırla, "bunu sormak için mi aramıştın yani?"

"Neden aradığımın bir önemi var mı?"

"Bu soruya cevap vermemeyi tercih ediyorum, Adrián."

"Bense tam aksini tercih ederim. Kendi durumumu ona göre daha net görebilirim," dedi, sinirli bir sesle.

"Benden hesap mı soruyorsun?"

"Hayır. Kaldı ki benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok. Ben senin eşinim."

İç geçirdim.

"Bana vermiş olman gereken hesapları verecek misin peki?"

"Sana vermem gereken hiçbir hesap yok ortada."

"O zaman benim de yok! Hayatınla ilgili her ne istiyorsan onu yapabilirsin, canın nasıl istiyorsa öyle yaşayabilirsin. Senden tek istediğim, beni de aynı şekilde özgür bırakman."

"Eğer onunla yatıyorsan, bunu bilmek hakkım çünkü yanlış hatırlamıyorsam, hâlâ evliyiz. Ve sabrım tükenmeye başlıyor artık."

Sesimi yükselterek, "Hâlâ evli olduğumuzu düşünüyorsan o senin problemin. Durumumuzu resmiyete dökmek istersen avukatıma seninle iletişime geçmesini söyleyebilirim," dedim.

"Peki ya sonra?"

"Sonrası şu, canım kiminle isterse onunla yatabilirim. Seninle evliyken yeterince uzak kaldım o konulardan."

Lola ve Nerea bu esnada banyo kapısına dayanmış ve duydukları karşısında gözlerini fal taşı gibi açmışlardı.

"Saçmalıyorsun," deyiverdi.

"Saçmalamıyorum!"

"Evet, saçmalıyorsun. O pislik seni kapının önüne koyduğunda ne yapacaksın? Bana geri dönmek isteyeceksin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bir müddet daha modern bekâr kadın rolünü oynamak mı istiyorsun? Tamam, canın nasıl isterse! Git, eğlen! Tüm birikimlerini saç, savur ve sonrasında ağlayarak evin ipoteğini ödemem için bana geri dön!"

"Eğleneceğim, hem de nasıl eğleneceğim! Çünkü eğlenmem gereken yaştayım! Biz evliyken ve bana sadık kalman gerekirken sen nasıl eğlendiysen, ben de öyle eğleneceğim! Birikimlerim bittiğinde gelip sana ağlayacağımı sanıyorsan fazlasıyla yanılıyorsun, beni hiç tanımamışsın!"

"Şımarık bir veletten başka bir şey değilsin."

"Mutlu değildim! Sen beni mutlu etmiyordun! Senin gerçek eşin fotoğrafçılıktı ve yardımcınla yatıyordun. Ben evdeki bir eşyadan ibarettim senin için. Ah, bu arada, düzeltmek

gerekirse, kendi evimdeki bir eşyadan ibarettim, çünkü evin parasını ben ödüyorum! Bunu kafanın bir köşesine yazsan iyi olur!" diye haykırdım.

"Bana bağırma, Valeria."

"Bu kadarı yeter, kapatıyorum," dedim iç geçirerek, "akşamımı karartmanı istemiyorum. Pazartesi günü avukatım Eduardo seni arayarak boşanma kâğıtlarını gönderir."

Telefonu kapattım, lavaboya fırlattım ve sessiz kaldım. Nerea ve Lola da ağızlarını açmadılar. Sinirden dudaklarımı sıkıyordum. Kirli çamaşır sepetine saldırmak, onu tekmelemek istiyordum. Ama hayır, kendimi kontrol edebilirdim. Kaldı ki arkadaşlarımın beni o şekilde görmesini istemiyordum.

Nerea elini belime dolayıverdi. Daha birkaç dakika önce bana ne kadar kızdığını unutmuş gibi bir hali vardı.

"Endişelenme, Valeria."

"Endişelenmiyorum. Sinirliyim. Adriân... O..." ellerimi yumruk yaparak sıktım, "bir geri zekâlı için çok cesur."

"Salak, adi herif, insan paçavrası... Hadi, Valeria, sen de katıl bana," diye lafa girdi Lola, "emin ol, kendini daha iyi hissedeceksin."

O anın gerginliğine rağmen, Lola'nın haline gülmemek elde değildi.

Nerea bana doğru dönerek, "Gerçekten mutlu değil miydin?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Derin bir nefes alıp "Hayır, değildim," diyebildim. Bacak bacak üstüne attım ve yavaşça nefesimi verdim.

"Peki ama onu hâlâ seviyor musun?"

Sessiz kaldım. Adriân'ı özlüyordum ama eski Adriân'ı.

"Bilmiyorum. Hayır. Sanırım, hayır."

"Peki ya Victor?"

"Victor..." dedim elimde olmadan gülümseyerek, "Victor farklı."

Lola endişe dolu bir ifadeyle, "Valeria, yoksa Victor'a âşık mı oluyorsun?" dedi.

"Hayır, hayır, ne alakası var," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bunun aşk olduğunu sanmıyorum."

"Peki ya avukatınla ilgili söylediklerin?" diye yeniden söze girdi Nerea.

Lola, "Bu da takti yani," diye söylendi.

Bize çaktırmamaya çalışsa da ufacık banyoda söylenenleri duymamak imkânsızdı. Ona ters bir bakış atmaya çalıştım, fakat Lola, Chanel Roig Noir (bir milyon oje arasından seçebilirdim o ojeyi) marka ojelerine bakıyor numarası yapmaya koyulmuştu bile.

Ben de Lola'yı görmezden gelerek Nerea'ya döndüm: "İş resmileşmediği müddetçe, aramızın düzelebileceğini düşünecektir."

Telefon yeniden çaldı. O akşam herkesin beni arayacağı tutmuştu herhalde. Lola yeniden telefona uzandı ve karşıdakinin kim olduğunu duymak için beklemeden, "Bu akşam bir rahat vermediniz ama!" diyerek açıverdi telefonu.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Aman, Victor, sen miydin?" dedi gülerek. "Tamam, tamam, seni embesil. Bekle, Valeria'yı veriyorum."

Eliyle ahizeyi kapatarak, "Al, âşık olmadığın adam arıyor," dedi.

Telefonu alarak Victor'un biraz önce kendisiyle ilgili söy-

lenen yorumu duymamasını diledim ve kızları banyodan dışarı kışkışladım.

"Ne oldu? Seni fazla rahatsız ettiğim için Lolita'yı koruman olarak mı kiraladın yoksa?" diye güldü hattın diğer ucundan.

"Yok, öyle değil. Biraz önce... Adrián aradı," diye karşılık verdim.

Victor sessiz kaldı.

"Ama söylesene..." diye yeniden söze girmeye çalıştım.

Gergin bir sesle, "Kızlarla mı olacaksın bu akşam?" dedi.

"Evet, akşam yemeğine geldiler."

"Gittikleri zaman beni ara, olur mu?"

"Gerçekten mi?"

"Hayır," dedi iç geçirerek, "biraz mızmızlandım, o kadar."

"Neden?"

"Çünkü seni görmek istiyorum. Bu konularda yeni sayılırım ve seni görmemeye tahammül edemiyorum," diye karşılık verdiğinde, bu sefer sessiz kalma sırası bana gelmişti.

"Beni arayacak mısın?" diye tekrarladı.

"Tabii ki," diyebildim.

Banyodan çıktığımda, Carmen'in de geldiğini ve yüz ifadesinden pay biçmem gerekirse, olan biteni öğrenmekte gecikmediğini gördüm. Nerea'ysa, dün akşamki boş bakışlarına geri dönmüştü.

Pozitif çıkan gebelik testine atıfta bulunarak, "Anlattılar mı olan biteni?" dedim.

Carmen başını hayır anlamında iki yana salladı. Öyle ya,

Nerea'nın nefret ettiği eski patronunun bebeğini taşıdığını öğrendiğinde, üzerinden tank geçmiş gibi olacaktı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Şey... Köşedeki bakkal akşam saat ondan sonra alkol satmayacakmış artık!" dedim, aklıma ilk gelen bahaneyi kullanarak.

"Bak sen, işleri bayağı kötüye gidecek, desene."

Güldük.

"Peki bu mahkeme duvarı gibi suratın sebebini öğrenebilir miyiz?" dedim.

"Çünkü Borja'nın anne ve babasıyla tanıştım, sanırım Borja'yı oradan çıkartmanın mümkünatı yok."

"Annesi pek mi cadaloz? Kesin iflah olmaz bir cadıdır," diye hüküm verdi Lola.

"Hayır, bilakis, çok tatlı bir kadın ve Borja'ya tapıyor. Babası... Adam bildiğin Noel Baba tatlılığında. Sorun da işte tam burada. Büyük kız kardeşi uzun zamandır aileden uzakta yaşıyor ve anne baba artık yaşlanmaya başlamış, anlıyor musunuz?"

"Tamam da Sivastopol'e* yerleşmeyeceksiniz ya, aynı şehirde, farklı bir evde yaşayacaksınız, o kadar," dedim, ağzıma bir zeytin atarak.

"Evet ama zavallı annesinin Borja'ya nasıl baktığını bir görseniz."

"Bak sen! Annesinin duygusal şantaj yaptığını anlamadığına inanamıyorum! Onun kazanmasına izin verirsen sonrasında sen çekersin, söylemedi deme," deyiverdi Lola, her zamanki patavatsızlığıyla. "Yaşlı cadılar en beterleridir."

"Tanrı aşkına, Lola."

* Kırım yarımadasında bir şehir. (ç.n.)

"Demedi deme, haklı olduğumu zaman gösterecek. Bu arada, biz ne yiyeceğiz, sahi?" dedi, buzdolabı, fırın ve mikrodalgada yemek aramaya başlayarak.

Carmen yüzünü ekşiterek, "Peki ya sen ve Victor? Adrián'la biraz önceki konuşmanı anlattılar," dedi.

"Bilmiyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bence Nerea'dan bahsetmeliyiz," dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Nerea, "Bir dakika, Victor'la ne konuştunuz, bari onu söyle." diye atladı.

"Beni görmek istediğini ve göremediği zamanlar gerildiğini söyledi."

"Ay..." dedi üçü bir ağızdan, zorlama bir tatlılık taklidi yaparak.

Mutfak dolaplarından birine yaslanarak Martini'mi tazeledim.

"Bu berbat şeyi neden içtiğimizi anlamıyorum," dedim, renksiz içkime bakarak. "Her neyse..." diye devam ettiğimde, kızlar birazdan anlatacaklarımı merakla beklemeye koyulmuşlardı bile. "Geçen gün annesi eski usul bir baskın yaptı ve ben yatak odasına saklandım. Evet, artık o tipte bir kadınım. Koridorda sevişilen, ama anne geldiğinde içeri saklanan."

Carmen kahkahayı patlatarak, "On beş yaşına geri dönmüş gibisin," dedi.

"Daha doğrusu, Lola'nın on beş yaşındaki hali gibiyim," diye onayladım.

Lola, "Günahımı alıyorsunuz, ben on beşimde kanatsız bir melektim," diye karşılık verdi.

"Peki seni annesiyle tanıştırdı mı?" diye soruverdi Nerea, bir yandan dip boyasının gelip gelmediğine bakarak.

"Kiminle? Annesiyle mi? Hayır, hayır. Bu konunun, oralara gideceğini sanmam," dedim gülerek.

"Vale, seni yeterince dinledik. Şimdi asıl ilginç kısmı anlat bakalım, Victor'un annesi geldiğinde, bir gardıroba saklanmak zorunda kalmanı gerektirecek ne haltlar yapıyordunuz?" diye sordu Lola.

"Gardıroba saklanmadım," dedim, sabırsız bir sesle.

"Yalancı."

"Asıl ilginç kısım orası değil, ayrıca," dedim, gözlerimi devirerek, "annesi geldiğinde 'kız arkadaşı'ndan bahsetmeye başladılar. Kız kardeşi, annesine benden bahsetmiş olmalı. Ha, bir de ailece gidecekleri bir etkinlikten konuştular. Annesi, Victor'a yanında birini getirip getirmeyeceğini sordu, ama Victor soruyu geçiştirdi. Bahsettikleri etkinlik her neyse yarın ve Victor bana hiçbir şey anlatmadı."

Carmen kesilmiş havuç dilimlerinden birini ısırarak, "Peki, sen bu etkinliğe gitmek mi istiyordun?" dedi.

"Hayır, ama... Bu durum Victor ve aramızdaki ilişkinin, nihayetinde ailelerle tanışılıp herkesin birbirine hayran kaldığı ilişkilerden biri olmadığını gösteriyor kanımca. Bir erkeğe takılı kalan ve belli bir süre sonra kadından kaçan erkek hikâyesi sanırım bizimkisi..."

Nerea, "Belki de yarın davet edecektir seni," deyiverdi.

"Sanmam. Gerçi, davet etse bile gidip gitmeme konusunda kararsızım. Birkaç ay içinde benden bıkacağına eminim. Bu durumu gereğinden fazla uzatarak kendime kötülük mü yapıyorum, emin olamıyorum."

Nerea, "Peki ya öyle olmazsa?" diye araya girdi. "Yani demem o ki, her seferinde daha fazlasını istemeye başlarsa ne yapacaksın?"

"Bilemiyorum, enine boyuna düşünmem gereken bir soru bu."

"Tanrı aşkına, Val," dedi Lola, "sizi mutlu çift pozlarında görmek istemiyorum! Lütfen, Victor'u evcilleştireyim deme! Ne olur bunu yapma! O olduğu gibi, vahşi bir hayvan olarak yaşamalı. Doğanın dengesini bozmayalım lütfen. Victor'un bir hayvan gibi seviştiği dengeden bahsediyorum."

Cevap vermedim. Her ne kadar kendisi bu durumu ısrarla inkâr etse de Lola'nın bir çeşit uyarıcı aldığından her geçen an daha da emin oluyordum.

Sessiz kaldığım her an gibi, o an da Victor'u düşünmekten alamamıştım kendimi. Ah, Victor. Tişörtlerinin kokusu burnuma vuruvermişti. Onu özlediğimi fark etmiş ve kendimden korkmuştum. Ya ben onun için geçici bir hevesten ibaretsem? Ya bir, bilemedin iki ay içinde beni terk ederse?

Ben bunları düşünürken Nerea, Lola'nın boynundaki bir ize işaret ederek açıklama istediğinde, bizim kız her zamanki patavatsızlık ve rahatlığıyla Sergio'nun o hafta boyunca yaptığı şeyleri listelemeye başladı.

Bense konuyla ilgili bir yorum yapmadım. İlgilenmediğimden değil, aniden mideme oturuveren taş yüzünden.

10

NE İSTEDİĞİNE DİKKAT ET

Kızlar sabaha karşı saat birde gittiler. Aslında evin her köşesinde uykuya dalıyor numarası yapmasaydım, kesin daha geçe kadar kalırlardı ya! Bir an önce gitmelerini bekleyip sonrasında yana yakıla Victor'u arayacağımı itiraf edecek halim yoktu herhalde.

Kapının diğer ucundan giden misafirlerimin ayak sesleri duyulur duyulmaz, ceptelefonumu elime aldığım gibi numarasını tuşladım.

Telefon üç kez çalmasına rağmen, cevap veren yoktu. Acaba uyudu mu diye düşünerek, telefonu isteksizce kapattım. Sadece benim aramamı beklemek için uykuya direnmesini isterdim.

Pencereyi aralayarak pervaza oturdum ve bir sigara yakıp ağır nefeslerle içmeye başladım. Bakışlarım ileriye, boş bir sonsuzluğa dikilmiş, aklım Nerea'nın hamile olmasına, Adrián'ın aramasına ve hayatımda son iki aydır süregelen çılgınlığa takılmıştı.

Bundan yalnızca bir yıl önce, mevzu bahse konu olan erkek ne kadar yakışıklı olursa olsun kendimi başka bir erkekle hayal etmem mümkün değildi. Adrián ve bana neler olmuştu böyle?

Sigarayı söndürdüm ve yatağa uzandım. O an, telefonun titrediğini fark ettim. Telefon ekranında görmek istediğim isim belirmişti: *Victor*.

En tatlı sesimle, "Merhaba! Seni uyandırdım mı?" diye fısıldadım.

"Hayır. Aramanı beklerken başka şeylerle oyalanıyordum. Aksi halde evi basıp kızları da dışarı atmam gerekirdi. Baksana, çok yorgun musun?"

"Hayır."

"Hımmm... Sana gelmemi ister misin?"

"Hem de çok," dedim sırıtarak.

"Bana on beş dakika ver ve sakın uyuyayım deme."

Yataktan koltuğa geçtim ve evde her daim hazır bulunan moda dergilerinden birini karıştırmaya başladım. Miu Miu marka çantalar ve Chanel marka tüvit ceketler bu senenin modası olacaktı demek. Son moda akımlarına konsantre olmaya çalışsam da Victor'un beni canı sıkılana kadar kullanıp sonrasında bir kenara fırlatabileceği ihtimali bir anda bıçak gibi saplanıvermişti beynime. Öyle ya, başka hangi erkek sabahın birinde sevişmek için bir kadının evine gelirdi ki?

Hayır, hayır, saçmalıyor olmalıydım. Eğer istediği o olsaydı, şimdiye kadar çoktan çıkıp gitmişti hayatımdan. Şayet ertesi gün de aynı şeyi yapmak istemezse. Ya bu ilişki karşılıklı şehvete dayanan ve zamanla her ikimizi de mahvedecek lanetli bir ilişkiyse?

Korkuyla tırnaklarımı yemeye başladım.

Victor yaklaşık yirmi dakika sonra geldiğinde, beni hayal gücümün zindanından çıkarıverdi. Kapıyı açtığımda, yorgun olduğunu fark ettim.

"İyi geceler, beyefendi."

"İyi geceler, hanımefendi," diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Komşularım gecenin bu saatinde evime girdiğinizi görürlerse ne derler, şekerim?"

"Erkekler konusunda zevkinizin fevkalade olduğunu."

Victor içeri girerken ben de kahkahayı basıvermiştim. Cuma gecesi benim sokakta park etmenin neredeyse imkânsız olduğundan yakındı.

Arkasından kapıyı kapattım ve kapının yanındaki duvara yaslandım.

"Burada uyuyacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Burada uyuyacağım," diye onayladı.

İkimizin de yüzünü şapşal bir gülümseme kaplayıvermişti.

Victor beni kavradığı gibi havaya kaldırdı ve yatağa götürdü. Olan bitenin farkına dahi varamadan, yatağa uzanmıştım bile.

Ama hayır, beklediğim şeyleri yapmak için yatırmamıştı beni.

Bilakis, her zamankinden daha masum ve daha saftı yaptıklarımız. Gülüşmeler, ufak öpücükler ve dokunmalar derken Victor bir bardak su almak için mutfağa gitti. Geri döndüğünü fark etmemiştim, bu yüzden arkamı döndüğümde, onu duvara yaslanmış beni izlerken bulduğuma çok şaşırmıştım.

"Öyle sessiz durmuş, neye bakıyorsun?"

"Düşünüyordum."

"Neyi?"

Gülümseyerek burnumdan bir makas aldı ve yanıma uzandı. Ayakkabılarını odanın öbür ucuna fırlatarak derin bir iç geçirdi.

"Bu söylediğimi yanlış anlamazsın umarım."

"Anlat bakalım. Elimden geleni yaparım," dedim gülümseyerek.

"Şey... Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Ne istersen."

"Öyle mi? Ne istersem, demek? Bak bu ilginç işte," dedi, yaramaz bir kahkaha atarak. Sonrasında iyice yanıma sokulup "Yarın annem ve babam, kız kardeşim ve benim için mega bir doğum günü partisi düzenliyorlar," deyiverdi.

"Yarın doğum günün mü yani?"

Kızararak, "Evet," dedi.

"Ama daha önce neden söylemedin bunu! Sana hiçbir şey almadım!" dedim, kucağına oturarak.

"Çünkü buna gerek yok. Durum şu ki annem ve babam, konu doğum günü olduğunda işi biraz abartmakla ünlüdürler. Doğum günleri, onlar için arkadaşlarıyla bir araya gelebilecekleri bir nevi sosyal etkinlik bahanesidir yani. Kaldı ki annem keçi kadar inatçı iki çocuk doğurduğu için, bizim doğum günü partilerimizin kendi partisi de olduğunu söyler hep. Eh, hal böyle olunca, herkes kendi arkadaşlarını davet eder."

"Bana uyar. Biri elmalı bir pastaya mum dikmeye görsün, anında neşeleniveririm!"

"Ne kadar kolaysın öyle."

"Lola gibi. Her neyse. Yapmam gereken iyilik nedir? Ninja kılığına girip partiye dalmamı mı istersin?" diye sordum.

Kahkahayı bastı.

"Seni ninja kılığında görmek kulağa her ne kadar hoş geliyorsa da hayır, isteyeceğim şey bu değil."

"Tüh, ne yazık. Ninja kıyafetim olduğunu söylemek isterim," dedim. Sanırım şaka yaptığımı düşünüyordu... Nedense.

"Şey... Benimle birlikte gelmek isteyip istemeyeceğini sormak istedim. Resmi bir parti değil; tam tersi, arkadaşlar arasında, gayriresmi, hafif sıkıcı bir parti. Sarhoş olabileceğin bir anne baba partisi yani."

Yüzündeki acı ifadesini gördüğümde, bu kadar basit bir şeyi benden ne kadar zorlanarak istediğini fark ettim. Peki, bu kadar zorsa neden yapıyordu ki?

"Bilemiyorum, Victor... Ailen orada olacak."

"Evet, ama benim ailem pek geleneksel sayılmaz," dedi tavana bakarak. "Geçen yıl Juan'ı götürdüm ve zil zurna sarhoş olup annemle dans etmeye başladı örneğin."

"Modern aile mi yani?"

Kalbimin hızla çarparak ağzımdan dışarı fırlama yolunda ilerlediğini hisseder gibiydim, ama kendimi dizginlemek zorundaydım.

"Evet, onun gibi bir şey."

"Şey... Kulağa fena gelmiyor ama aslını söylemem gerekirse, beni davet etmene çok şaşırdım."

"Başka bir durum olsa seni çağırmazdım. Seni anne ve babamın huzurunda eşim olman için istemeyeceğim herhalde. Kelimenin tam anlamıyla bir sirk ortamı olacak ve seni sorularıyla veya bakışlarıyla sıkıştıracak kimse olmayacak, anlarsın ya."

"Hayır, aslına bakarsan anlamadım," dedim aptal ayağına yatarak. "Nasıl sorularla sıkıştırmaktan bahsediyorsun?"

"Yani, birlikte olmamızdan. Beraber gidersek birlikte olduğumuzu anlayacaklardır ama benimkiler, alışılageldik bir aile değil. Yani, sırf bizi birlikte gördükleri için çeyiz bohçalarını çıkarmazlar demek istiyorum," dedi rahatsız bir kahkaha atarak.

Başımla onayladım. Doğru ya, ben neden bahsediyordum böyle?

"Peki, ne giymeliyim?" diye sordum, gideceğimi onaylayan bir tavırla.

"Canın ne isterse. Çok hazırlanmana gerek yok."

"Tamam. Ama sadece senin doğum günün olduğu için. Kaç yaşında oldun? Otuz bir mi?"

"Otuz iki."

"Size ne armağan etmemi buyurursunuz, otuz iki yaşındaki beyefendi?"

"Saat dokuz buçuk sularında partide bayıl, böylece ikimiz de oradan kaçabilelim. Sonra eve geldiğimizde, bel aşağımla ilgilen."

Elime geçirdiğim ilk yastıkla suratına şakayla karışık vurduktan sonra yataktan kalktım.

"Makyajımı silip pijamalarımı giyeceğim, efendim."

Banyodan kalçalarımın altına kadar uzanan geniş bir tişört giyerek ve saçlarımı toplayarak çıktım. Victor da tam karşımda soyunuyordu. Bir an göz göze geldik. O an, eşimle

sahip olduğumu sandığım güvenden daha da fazlasını hissettiğimi fark ettim.

Eşimden bahsetmişken. Ayrılığımızı resmiyete dökmeyi düşünüverdim yeniden. Peki ya gereğinden fazla acele ediyorsam?

Victor beni düşüncelerimden çıkararak, "Valeria," diye seslendi.

"Efendim?"

"Tamamen pratik sebepler yüzünden... Şey... sende bir iki parça bir şey bıraksam sorun olur mu?"

"Tabii ki. Rahat olmanı sağlayacak her neye ihtiyaç duyuyorsan burada bırakabilirsin."

"Sadece birkaç parça, bilirsin, burada kaldığım zaman rahat edebilmem için. Aynısını sen de yapmalısın aslında. Böylece sürekli peşinde gezdirdiğin o kocaman çantanı almak zorunda kalmazsın. Ama gereğinden fazlasını getireyim deme, banyoda benim kullandığım ürünlerin kolayca bulunur olmasını istiyorum."

Yanına yaklaşarak, "Kadınlar hakkında o kadar kötü düşünüyorsun ki," dedim.

Boynuna ufak bir öpücük kondurdum. Tanrım, ne kadar da güzel kokuyordu öyle.

Aramızdaki ilişki şehvet söndüğünde sonlanan ilişkilere benzemiyordu, değil mi? Bana mı öyle geliyordu yoksa birbirimize güvenmeye mi başlamıştık? Ama ben ne bilecektim ki? Aşk piyasasından o kadar uzak kalmıştım ki mevcut kuralların ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Bir şey daha, Valeria," dedi gergin bir ifadeyle.

"Söyle."

"Alyansını çıkarmanı istiyorum."

Victor'dan bu gibi emir kiplerini duymaya alışık olmadığımdan, bir an irkildim. Sonrasında elime baktım, evet, alyansı çıkarmayı yine unutmuştum.

"Artık evli bir kadınla birlikte değilim," diye devam etti, "o alyans bana Adrián'ı hatırlatıyor ve artık onu görmek istemiyorum."

Bu istediğinin benim için sorun olmadığını anlatırcasına omuzlarımı silkerek alyansımı çıkardım ve bir çekmeceye koydum.

Victor elime uzanarak yüzüksüz kalan parmağımı okşadı.

"Hâlâ oradaymış gibi hissediyorum," dedim.

"Benim için değil. Artık yalnızca sen hissedebilirsin onu."

"Bana zaman ver," diye fısıldadım.

"Sen de bana. Aynı tarz ilişkilere alışık değiliz, anlıyor musun?"

"Pek anladığım söylenemez."

"Artık gece yarısına kadar birlikte olduğum ve sonrasında terk ettiğim kadınları istemiyorum. Yoruldum o hayattan. Ama daha fazlası olarak ne istediğimi henüz bilmiyorum ve şimdilik bu konuyu düşünmek istemiyorum."

Başımla onayladım.

Işığı kapattık, yatağa uzandık. Göğsüne yaslandım. Uykuya dalana kadar parmaklarıyla sırtımı okşadı.

Hayır, Victor bu gece sevişmek için gelmemişti. Ama aramızdaki her neyse ondan, benden de fazla korkuyordu.

Bu durum işleri kolaylaştırıyor muydu, yoksa tam tersine zorlaştırıyor muydu, bilemiyordum.

11

PEKİ YA?

Carmen bir anda uyanıverdi. İçini kemiren bir şey vardı, ama bununla yüzleşmek istemiyordu. Korku değildi hissettiği, hüzün veya huzursuzluk da... Yatağın ucuna oturdu ve saate baktı. Saat onu gösteriyordu.

Ayağa kalktı, mutfağa girdi ve kahve hazırlamaya koyuldu. Sonrasında bir tabureye oturarak gözlerini parlayan eviyeye dikti. Borja'ya kendisini gerçekten sevip sevmediğini sormak istediğini düşündü. İlişkilerinin geldiği nokta onu korkutmaya başlamıştı. Zira Borja'nın gelecek planları yapmaya ve ailesinin evinden ayrılmaya hazır olup olmadığından emin değildi.

Kahve hazır olduğunda, kupasını ağzına kadar doldururken, bir bardak suda boğulduğunu düşündü. Sonra, Nerea'nın bir önceki gece ne kadar garip davrandığını hatırladı ve Daniel'le ayrılıp ayrılmadıklarını merak ettiğinde, elinde olmadan gülümsedi.

Hayır, gülümsemesi doğru değildi. Nerea ve Daniel'in ayrılması, onu mutlu etmemeliydi. En yakın arkadaşlarından birinin yalnız, üzgün ve mutsuz olmasından zevk alamazdı.

Ama hayır, içini kemiren şey Nerea değildi.

Nerea bir anda uyanıverdi. İçini kemiren bir şey vardı, ama bununla yüzleşmek istemiyordu. Korku değildi hissettiği, hüzün veya huzursuzluk da değildi... Yatağın ucuna oturdu ve saate baktı. Saat onu yirmi altı geçiyordu.

Ayağa kalkıp banyoya girdi. Üzerindeki büyük beden tişörtü çıkardı ve duş almak üzere suyu açtı. Aynadaki görüntüsünü inceledi bir an. Göbeği çıkmıştı. Karnını okşadı.

Sonrasında duşa girerek uzun bir süre suyun altında durdu ve düşüncelere daldı.

Nihayetinde musluğu kapattığında bornozunu giydi ve sigorta kapsamında dahil olan doktorların yer aldığı kitapçıktan doktorun numarasını bulup aradı. Bir sonraki haftanın sonlarına doğru bir tarihe randevu aldı.

Acaba gerçekten hamile miydi?

Şayet hamileyse ne yapacaktı? Bir süre ortalıktan kaybolup doğumdan sonra bebeği evlatlık mı vermeliydi? Yoksa kürtaj mı olmalıydı? Ya da doğurmalı mıydı?

Peki, ben olsaydım ne yapardım?

Bana akıl verdiği onca durumu hatırlayarak gülümsedi. Arkadaş grubumuz içinde, her daim en mantıklı düşünenimiz o olmuştu. Duygular onun için ayak bağıydı ve onlarla ilişkisi pek iyi sayılmazdı. Bense kelimenin tam anlamıyla karşıt anlamlısıydım, verdiğim tüm tepkiler duygusal ve çoğu zaman yersizdi.

Daniel'i arayarak endişelendiğini söylemek istedi bir an, ama hayır. Bunu yapamazdı. Bunu yapmamalıydı.

Bir anda uyanıverdim. İçimi kemiren bir şey vardı ama bununla yüzleşmek istemiyordum. Korku değildi hissettiğim, hüzün veya huzursuzluk da değildi... Yatağın ucuna oturup saate baktım. Saat on biri on bir dakika geçiyordu.

Yanımda yüzüstü yatmış, bir koluyla bana sarılmış haliyle uyuyan Victor'a baktım. Sonrasında kolunu usulca belimden kaldırdım ve arkamı döndüm. Victor derin bir nefes alarak uyumaya devam etti. Parmağımdaki alyans izine baktım ve çekmeceyi açarak oraya bıraktığım alyansı yeniden parmağıma geçirdim. Alyansım olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

Ya Victor'la olan bitenler kocaman bir hatadan ibaretse? Ya geleceği olmayan bir ilişkiye kendimi kaptırıyorsam? Victor'un ciddi bir ilişki istemesini beklemek ne derece doğru olurdu? Kaldı ki ben de ciddi bir ilişki isteyip istemediğinden emin değildim.

Ama...

Gülümsedim. O akşam Victor'un ailesinin evine gidecektim. Bu, aramızdaki ilişkinin geliştiğine yönelik bir sinyal değilse, başka ne olabilirdi ki?

Alyansı yeniden çıkararak çekmeceye bıraktım ve yine çekmecenin derinliklerine attığım banka hesap defterimi gördüm. Lanet olasıca... Ekonomik durumumla ilgili bir an önce harekete geçmeliydim. Jose'yle, yani temsilcimle, yani... her neyimse işte onunla bir an önce görüşmeliydim. Yayınevi bana yardımcı olabilirdi herhalde, değil mi?

Ceptelefonumu alarak üzerinde düşünmeden, dört tane mesaj gönderdim.

Anne, yarın akşamüzeri sizi ziyarete geleceğim, olur mu? GÖNDER.

Yanında uyanarak sana sarılmak ve eski günlerdeki gibi saçlarımı öpmeni izlemek isterdim. Birbirimizi sevdiğimiz o günlerdeki gibi. Kendimi yanında güçlü ve güvende hissetmek isterdim. Ama uzun zamandır bunların hiçbirini hissetmedim. Dürüst olalım, Adrián. İlişkimiz artık öldü. Beni arama. GÖNDER.

*Lolitacık, Sergio'yla aranda olan bitenleri bir an önce konuşmamız lazım! Jiminy Cricket'ı** *öldürüp cin şişelerinin yanında, buzdolabına hapsettiğinden endişe ediyorum. Yarın akşam Victor'un doğum günü ve ailesiyle ilgili her şeyi anlatacağım. Öpücükler!* GÖNDER.

Jose, müsait olduğun bir ara yemek yemeliyiz. Zaman bulduğun bir an beni arayabilirsen sevinirim. Beni unutayım deme sakın. GÖNDER.

Bu dört mesaj içinde şimdilik yalnızca bir tanesinden pişman olmuştum.

Lola bir anda uyanıverdi. İçini kemiren bir şey vardı, ama bununla yüzleşmek istemiyordu. Korku değildi hissettiği, hüzün veya huzursuzluk da değildi... Yatağın ucuna oturdu ve saate baktı. Saat on iki olmuştu.

Ceptelefonunu açtı. Ona gönderdiğim mesajı gülümseyerek okuduktan sonra, mutfağa girerek kahve hazırlamaya koyuldu. Bir yandan da salatalık turşusu yiyordu. Kahvaltı

* Pinokyo'nun vicdanı olarak betimlenen çekirge. (ç.n.)

saati çoktan geçmişti, ama güzel bir kahve içmek için mükemmel bir saatti.

Kahve sehpasının üzerinde duran ajandasını alarak yaprakları incelemeye koyuldu. Sergio, Sergio ve Sergio. Ajandayı geri kapatarak kısa kesilmiş ve kırmızıya boyanmış tırnaklarını kemirmeye başladı, son zamanlarda yaptıklarının ne derece doğru olduğundan emin değildi.

Ya bu sefer de kontrolü kaybeden ve zarar gören kendisi olursa?

Carmen'i gıpta ederek andı. Kendi hayatında asla düzenli bir ilişki ve düzgün bir erkek olmamıştı. Halbuki o da kendisini geceleri kucaklayacak, hayatında olup biten önemsiz detayları dinleyecek, mutfakta ayağı takıldığında onunla birlikte gülecek birini istiyordu. Biz, erkek kardeşi ve annesi dışında başka birinin dudaklarından "seni seviyorum" cümlesinin dökülmesini istiyordu.

Kahvesini bir dikişte içerek duşa girmeye karar verdi. Kendini zayıf hissetmekten oldum olası hoşlanmazdı.

12

DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ

Victor'la birlikte ayakta dikilerek mutfakta sandviç yiyorduk. Aramızdaki sessizlik insanı rahatsız eden cinsten değil, tam tersine, rahat ve insana huzur veren sessizliklerdendi. Ağzımdakileri çiğnerken, dün akşam konuştuklarımızı düşündüm ve ona doğru dönerek yutkundum.

"Kız kardeşin Aina'nın doğum günü de bugün, değil mi?"

"Hayır, Aina değil, Carolina."

"Kaç kardeşsiniz sahi?"

"Üç," dedi elinin üç parmağını havaya kaldırarak, sonrasında ağzındaki ısırığı hızla çiğneyip yutkunarak devam etti: "Bir büyük, ikizler ve Aina."

"İkiz mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek, "çift yumurta ikiziyiz. Arada acaba ikizim kadın değil de erkek olarak mı doğdu, diye şüphelenmiyor değilim."

"Ya da sen kadın olarak doğmuş olabilirsin."

"Bir dakika," dedi, en sapkın gülümsemelerinden biriyle

sırıtarak. Sonrasında elimi tutup bacak arasına götürdü, ve "Sanırım erkek olarak doğduğum kesinleşti, değil mi?" dedi.

"Ben o kadar emin değilim," dedim şakayı sürdürerek.

Ortaparmağını gülümseyerek havaya kaldırdı. Parmağını aşağı indirdikten sonra, tabağımı tezgâhın üzerine bıraktım.

"Hediye aldın mı?" diye sordum.

"Kime?"

"Kime olacak? Kız kardeşine."

"Evet, bebek için bir şeyler istemişti."

"Ah! Çocuğu olduğunu bilmiyordum!"

"Yakında olacak. Hamile," dedi, sandviçinden koca bir ısırık daha alarak.

"Peki, ben de bir şey götürmeli miyim sence?"

"Evet, seni tanıdığım gün giydiğin siyah elbiseyi götürebilirsin mesela. O elbiseyle muhteşem görünüyorsun. Ah, bir de mümkünse, içine iç çamaşırı giymeyebilirsin," dedi, kaşlarını birkaç kez kaldırarak.

Gülümsedim.

"Ondan bahsetmiyorum. Hediye olarak... Ne bileyim, şarap, şeker, pasta..."

"Yok canım, hiç gerek yok. Annem ve babam bir yemek şirketiyle anlaştılar," dedi, tabağındaki sandviçten arta kalanı çöpe atıp bir bardak su alırken.

"O zaman sana bir hediye vermeliyim," dedim.

"Hiç gerek yok. Annemden iki gömlek, kardeşim Javier'den yeni bir Blackberry, Carolina'dan bir kravat, Aina'dan bir parfüm ve babamdan, seninle birlikte akıl almaz bir şehvetle geçirmeyi planladığım iki tatil günü aldım. Bunlar yeter de artar," dedi gülümseyerek.

"Neyse, bakarız."

Başımı göğsüne yasladım. O da belimden kavrayıverdi.

"Bana elle tutulmayacak bir şey hediye etmek istersen, başka..." dedi.

"Ne gibi bir şey?"

"Seksle ilgili bir şey," dedi şakayla karışık bir ciddiyetle, "her zaman seksle ilgili şeyler."

Şakayı sürdürmeye karar vererek, poposuna hafif bir tokat attım. Of, o nasıl sert bir popoydu öyle, Tanrım.

"Bu akşam için teşekkür ederim. Cehennem azabı çekiyordum sensiz," diye devam etti.

"Amma abartıyorsun," diye karşılık verdim.

"Hayır, abartmıyorum, ama seni korkutmak da istemiyorum. Her neyse... Partiye gidip herkesi selamladıktan sonra, erkenden kaçarız, tamam mı? Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Durumun benden çok, seni endişelendirdiği hissine kapılmıyor değilim."

"O dediğin doğru olabilir," dedi hafifçe gülerek. "Artık gitmem lazım. Bu akşam babamla konuşmadan önce üzerinden geçmem gereken bazı dosyalar var."

"Tamam, ama beni bir an bile tek başıma bırakmayacaksın, değil mi?"

"Merak etme. Saat sekizde hazır ol, yeter."

Saat altı buçuğu gösterdiğinde, duşa girdim ve saçlarımı yıkadım. Parfümlü vücut sütüyle tüm vücudumu nemlendirdikten sonra iç çamaşırımı giydim, saçlarımı kuruttum ve

french manikür ve pedikürümü tazeledim, diğer tüm seçenekler arasında, en zarif tercih *french* olacaktı zira.

Sonunda saate bakmak aklıma geldiğimde, sekize yirmi dakika kaldığını işaret ediyordu. Ne güzel, her zamanki gibi, yine ucu ucuna yetişecektim.

Aydınlık vermesi için makyaj bazını yüzüme iyice yedirdikten sonra, T bölgesini pudraladım. Allık fırçamı yanaklarımın üzerinden hafifçe geçirdim, doğal bir pembelik yeterli olacaktı. Siyah *eyeliner* ile ince bir çizgi çektiğim gözlerime, yine siyah rimel sürdüm. Makyaj tamamlandıktan sonra, lekelenmemesine özen göstererek elbisemi başımdan aşağı geçirdim. Elbise, bir omzumu açıkta bırakıyordu. Ardından saçlarımı düzelttim. Nihayet dudak parlatıcısını çantama koyarak ayakkabılarımı giymeye koyulduğumda, Victor apartman kapısına varmıştı bile.

Topuklu ayakkabıların el verdiği kadar hızla aşağı inip arabaya bindim. Victor beni, alışkanlık olduğu üzere, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle karşıladı.

"Merhaba, bebeğim," dedi, beni baştan aşağı gözleriyle süzerek. "Bu ne güzellik."

Ben mi? Güzellik olan ben miydim? Ah be Victor! Asıl güzel olan sen değilsen, kimdi acaba? Koyu renk kot pantolonunun üzerine giydiği zeytin yeşili bluzu omuzları ve göğüs kaslarını ortaya çıkarıyordu. Oracıkta yiyesi geliyordu insanın. Hatta yemeyip yanında yatası.

"Sen de amma yakışıklısın, canım," dedim, ağzım kulaklarıma varıyordu.

Eğildim ve dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. Artık o çiftlerden olmuştuk demek ki? Arabaya bindikten sonra öpüşen çiftlerden. İçim bir an sevinçle doluverdi.

Victor arabayı çalıştırdıktan sonra, bir elini dizimin üstüne koydu. Bacaklarımdan vücudumun her yerine yayılan bir karıncalanma hissettim. Acaba anne ve babasının evine kadar dayanabilecek miydik? Yoksa yol kenarında, ışıklandırması kötü olan bir yerde durmak zorunda mı kalacaktık?

"Annemler şehrin biraz dışında oturuyorlar. Yarım saat kadar."

"Nerede?"

"Las Rozas* civarında."

Gözleri bir an yoldan, elbiseme doğru kayıverdi.

"Sorun yok, bu elbise kırışmayan cinsten."

"Kırışırsa çıkarırsın, olur biter," dedi ufak bir kahkahayla.

"Zamandan tasarruf etmek için A1'e** girelim," dedi, benden çok kendi kendisiyle konuşur gibiydi.

"Araba kullanırken çok çekici olduğunu biliyor musun?" dedim, oturduğu yerde doğruluşunu izleyerek.

Saniyenin onda biri kadar bir süre boyunca bana baktı ve sonrasında gözlerini yeniden yola çevirdi.

"Sense esnerken bile çekicisin. Ya da benim aklım hep başka yerlere kayıyor ve hayal gücümü kontrol edemiyorum..."

"Ne gibi yerlere kayıyor o akıl?"

"Islak şeylere," dedi gülerek. "Bu arada, bahsetmek istediğim birkaç husus var," deyiverdi.

"Neymiş onlar?"

"Ailemin evinde karşılaşacağın durumla ilgili."

* Madrid'in dışında kalan ve genelde üst gelir düzeyinin ikamet ettiği bir ilçe. (ç.n.)

** İspanya'da yer alan altı otoban hattından biri. Kuzey Otobanı olarak da adlandırılır. (ç.n.)

"Biliyorum, daha önce bahsetmiştik. Ninja kostümü ve uçan taklalarla ilgili bir durumdu sanırım."

Güldü.

"Evet, ama onun yanı sıra, ailemin... biraz... özel olduğundan bahsetmek istemiştim. Annem..." dedi, bir an devam edip etmeme konusunda şüpheye düşerek, "seksologdur da."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Yatakta sergilenen insanüstü becerilerin kaynağı aileden geliyordu yani. Biraz aile yadigârı, biraz da alın teri.

"Evet, biliyorum, seksolog anne figürü pek alışkın olunan cinsten değil. Ama bu yüzden, cinselliğin bizim evde nasıl konuşulduğunu hayal edebilirsin, sanırım," diye devam etti.

"Emin değilim."

"Şöyle açıklayayım o zaman: Çok iyi bildiğimizi düşündüğümüz şeyler hakkında konuşmayı severiz, değil mi? Annemin en iyi bildiğini düşündüğü şeyin ne olduğunu hayal edebilirsin. Bilmem anlatabildim mi?"

"Evet. Anladım. Başka bir şey var mı?"

"Kız kardeşim Carolina, pilot olarak çalışan Peter'la evli. İspanyolcası çekilir gibi değil, anne ve babamla nasıl anlaşabildiğini gerçekten anlayamıyorum. Yanına yaklaşırsa dikkat et, konuşmaya başlarsa, tüm gece başını şişirir durur. Başka, başka? Ah, kardeşim Javier erkek arkadaşıyla beraber yaşıyor. Adı Antonio, ama herkes ona Antonie der. Edebiyat öğretmeni ve onunla her konuştuğunda, Molly Bloom'un* lanet olası monoloğuna bağlayıverirsin!"

* 20. yüzyılın önemli yazarlarından James Joyce'un *Ulysses* isimli eserinde yer alan ve sayfalar uzunluğundaki monologla tanınan edebi karakter. (ç.n.)

"Hımm... James Joyce diyorsun! Pek entelektüeliz, bakıyorum."

"Evet, fazlasıyla da sıkıcı."

"Devam et bakalım."

"Sanırım gereken her şeyi söyledim. Aina'yı ve seni belediye görevlisiyle karıştıran babamı tanıyorsun zaten. Seni neyin beklediğine dair aklında bir resim belirmiştir. Anne ve babamın onlarca arkadaşı da orada olacak, bu arada, umarım ürkmemişsindir?" diye sordu, ona gözucuyla baktığımı fark edince.

"Hayır, ama kendimi biraz... bunalmış hissediyorum."

"Gereğinden fazlasını mı anlattım?"

"Hayır, anne ve babanın evine gidiyor olmamdan ötürü biraz gerginim sanırım."

"Dur bakalım, hele sana kitabını ne kadar beğendiklerini anlatsınlar, seni o zaman göreceğim," dedi sırıtarak.

Ne cevap vereceğimi bilemeden bakakaldım. Bir an dilimi çıkarıp çocukluk yapmayı düşündüm, ama ışık hızıyla vazgeçtim. Aksine, yüzümü ellerimle örterek, yazdığım onca şeyi okuduklarını düşünmeye koyuldum. Nasıl bir tepki vereceğimi kendim dahi kestiremiyordum.

"Hay bin kunduz," diyebildim sonunda.

Nihayet eve vardığımızda, gördüğüm manzara karşısında dilim tutuldu. Şehrin en zarif yerleşim bölgelerinden birine gelmiştik. Gördüklerim karşısında ıslık çaldım ve Victor'un nasıl utandığını fark ettim. Sanırım şehrin zengin ve şımarık çocuklarından biri olarak anılmaktan rahatsızlık duyuyordu.

Aile evinin olduğu sokakta park yeri bulamadığımız için, birkaç denemeden sonra, evin arka sokağında bir yere park ettik.

Victor emniyet kemerini çözdükten sonra, gergin bir gülümsemeyle bana döndü ve "Hazır mısın?" diye sordu.

"Bilmem. Sen?"

Arabadan gergin bir tavırla inerken, "Hiçbir zaman tam olarak hazır olamayacağın durumlardan birini yaşıyoruz şu an," dedi.

"Bir bahane bulmak için hâlâ geç değil, Victor. İstersen beni eve bırak, kendimi iyi hissetmediğimi söylersin, olur biter."

"Hayır, buna gerek yok. Anne ve babamın biraz..." diye söze başladı ve bir an duraksadı. Biraz sonra karşılaşacağım sosyal ortamın, alışılageldik ortamlardan farklı olduğunu vurgulamak ister gibi bir tavrı vardı.

"Ah! Sana bir hediyem var!" dedim, gerginliği dağıtmaya çalışarak.

"Zahmet etmene gerek yoktu."

"Çam sakızı çoban armağanı bir şey."

Çantamı açtım ve içinden çıkan paketi uzattım. Fazla düşünmeden açtığı pakette, Nabokov'un en sevdiğim romanı olan *Lolita* vardı. Gözucuyla fırlatıverdiği bakış, beni olduğum yerde sıvı kıvama getirip eritebilecek cinstendi.

"Çok teşekkür ederim. Zahmet etmene gerek yoktu."

Dudaklarını birbirine bastırarak tüm konsantrasyonunu kitabın arka kapağına verdi.

"Yoksa çoktan okumuş muydun?" diye sordum.

"Hımm... Doğru cevabın 'evet' olduğunu farz ediyorum ama hayır, okumadım."

"İstersen kitabı benim evde bırakabilirsin, böylece bende kaldığın günler, uyumadan önce okuyabilirsin."

"Tamam," dedi gülümseyerek, "umarım imzalamışsındır?" diye devam etti.

"Evet," deyiverdim kızararak, "ama bu gibi konularda pek beceriksizim, haberin olsun."

Kitabın ilk yaprağını açtı ve ona yazdığım notu gülümseyerek gözden geçirdi:

Lolita bir akşam belirdiğinde, bir anda her şey birbirine giriverdi.

Dilerim hayatına girdiğim için asla pişman olmazsın ve daha az yakışıklı olarak uyanmaya karar verdiğin bir gün olursa, o gün sana bakarken aynı zamanda nefes alabilirim.

Valeria

Yanıma yaklaşıp beni öptü.

"Seni tanıdığıma asla pişman olmayacağım," dedi, saçlarımı okşarken.

"Emin misin?"

"Evet, aklım başıma geldi artık. Nerede olduğunun farkında değil misin yoksa?"

Şimdiye kadar bu geceki partinin hiçbir anlam ifade etmediğini söylemişti, ailesinin karşısına sürpriz bir sınava çıkarak, onay alıp almayacağımın masaya yatırılacağı bir durum olmadığına ısrar etmişti, ama işte, biraz önce ağzından çıkanlarla, durumun tam da şüphelendiğim gibi olduğunu kanıtlamıştı.

Peki ya şimdi? Nasıl hareket etmeliydim? Beni yanında götürmesi gerçekten önemli miydi? Acaba benden önce

başka kızları da ailesiyle tanıştırmış mıydı, yoksa ben hakikaten özel miydim?

Biraz rahatsız eden bir sessizlik oldu. Sanki söylenmesi gereken, fakat havada asılı kalan sözcükler vardı aklımızda.

"Hadi, geç kalmak istemeyiz," deyiverdim.

Bahçe kapısı yarı açıktı. İçeri girmeden önce, Victor'un elimi kavraması karşısında biraz şaşırmıştım. Başımı yukarı, gözlerine doğru çevirdim ve her zamanki baştan çıkartıcı gülümsemelerinden biriyle karşılaştım. Ah, Victor, adamı ergene çeviren, muhteşem insan evladı seni.

Bahçede, ayakta durmuş, sohbet eden yaklaşık yirmi kadar davetli vardı. Her biri güzel, uzun boylu ve hayatta fazlasıyla başarılı olmuşa benzer insanlardı, aynı Victor gibi.

Peki ya ben? Büyük harfler topluluğunun içindeki küçük harf. Yer yarılsa, içine dalıverecektim.

Annesinin kim olduğunu çıkarmakta hiç zorlanmadım, zira yemek şirketinden gönderilen garsonlara, yemek tepsilerinin nerelere dağıtılması gerektiğini nazik bir edayla söyleyen, benim boyumda olduğu için daha tanımadan, içimin kaynadığı yegâne bu kadın, mevzu bahis kişinin annesinden başkası olamazdı.

Bizi görür görmez, yanımıza doğru ilerlemeye başladı. Topuklu ayakkabılarının üstünde, koral kırmızısı elbisesiyle pek zarif görünüyordu. Victor yaşında bir oğul sahibi olmak için pek genç gösteriyordu. Elleri piyanist elleri kadar uzun ve zarifti, gülümsemesiyle insanın içini ısıtıyordu, tıpkı Aina gibi.

Nihayet yanımıza vardığında, Victor'u yanaklarından bin kere öptükten sonra, bana döndü ve sevimliliğinden zerre kaybetmeyerek, "Sen de Valeria olmalısın," deyiverdi.

"Evet, çok memnun oldum."

Yanaklarıma birer öpücük kondurmadan önce, "Ben Aurora," dedi ve devam etti, "Victor güzel olduğundan bahsetmişti, ama ne kadar güzel olduğunu yeterince tarif etmemiş."

"Gereğinden fazla övünmeyi sevmem de ondan," diye karşılık verdi Victor, elini omzuma koyarak.

Hafifçe kızararak gülümsedim. Bayılmamak için nefes almam gerektiğini hatırladım.

Kısa sürede partinin en ilginç davetlisi haline geliverdim. Aina ve hemen arkasından babası, yanıma gelerek beni öpücüklerle karşıladılar. Daha sonra Victor'un erkek kardeşi ve sevgilisi, sonrasında da benim kız kardeşimden daha yakında doğuma girecek gibi duran hamile Carolina yanıma geldiler.

"Doğuma az kalmış gibi duruyor. Tebrikler!" dedim, şişmiş karnını işaret ederek.

"Hiç sorma, patlamama ramak kaldı," diye karşılık verdi, gülerek karnını okşarken. "Hadi, bir kadeh bir şey alsana! Ne içmek istersin? Ah, bu arada, Peter'la tanışmış mıydın?"

"Valeria! Senden bir iyilik isteyeceğim!" diye bağırarak yanımıza yaklaşan annesi, konuşmayı bölüverdi.

"Evet, buyurun."

"Ah, lütfen, bana 'sen' diye hitap et! Benimle gelebilir misin?" dedi gülümseyerek.

Victor bir anlık içgüdüyle belimden kavrayarak beni yanına doğru çektiyse de annesinin kısa süre içinde beni geri

ve tek parça halinde vereceğine söz vermesiyle, gitmeme müsaade etti.

"Göz açıp kapayıncaya kadar geri döneceğiz, merak etme."

Gülümseyerek annesini takip etmeye başladım, Carolina ve Aina da arkamızdan geliyorlardı. Sonunda mutfağa girdiğimizde mekânın genişliği karşısında hayran kalmıştım. Amerikan mutfak olarak dekore edilmiş mutfağın orta yerinde üzeri vitro seramik plakalarla kaplanmış geniş bir tezgâh vardı. Sade ve şık bir stildeydi her şey, tıpkı Victor gibi.

Ağzım açık kalarak hayran olduğum mutfakta, Victor'un annesinin bir an kaybolduğunu fark ettim. Birkaç saniye içinde, elinde kitabımın bir kopyasıyla belirdiğinde, bir domatesi kıskandıracak kadar kızararak yüzümü ellerimle kapattım.

"Oh..."

"Carolina'ya bir arkadaşı önermiş, o da bana *Oda*'nın bir kopyasını armağan etti... Bayıldım! Okurken ne kadar ağladığımı tahmin edemezsin! Tesadüfün böylesi işte! Kitabı çıktığı gün çoktan almıştım aslında. Victor... şey... yani... Seni tanıdığından bahsetmişti de. Her neyse, kitabına hayran aldım!"

"Çok teşekkür ederim, ama kolay okunan bir romandan fazlası değil aslında."

"Evet, kolay okunuyor olabilir, ama benim ilgimi fazlasıyla çekmeyi başardı."

"Bitirdin mi?" diye sordum, utanarak.

"Evet," diye karşılık verdi gülerek, "şimdi bitirme sırası Aina'da. Çorbada tuzu olduğunu okuyunca ne kadar heyecanlandı, bilemezsin. Ah, erkek kardeşiyle ilgili geçen bazı ilginç bölümleri okumakta biraz zorlanıyor sanırım, ama o kadarı da olsun artık."

Carolina'yla birlikte kahkahayı bastılar.

"Anne!" diye bağırıverdi Aina, "sana bunu kimseye anlatmamamı söylemiştim. Valeria kitabını sevmediğimi düşünecek."

"Merak etme, Aina, seni anlıyorum," dedim, teselli etmeye çalışarak.

"Sanırım okuması zor olan kısımlar Victor'un tüm gücüyle..."

"Anne, yalvarırım cümleni bitirme!"

Victor'un sesi mutfak penceresinden duyuluvermişti.

Demek annesi ve kız kardeşlerinin bana söyleyebileceklerinden o kadar endişelenmişti ki arkamızdan gelerek, konuştuklarımıza kulak kabartma ihtiyacı duymuştu. Acaba onu bu kadar korkutan şey neydi? Benim ailesine anlatabileceklerim mi, yoksa onların bana söyleyebilecekleri mi?

Carolina, "Ne var? Seni öven nitelikte yazdıkları!" diye gülüverdi.

"Rica etsem benim kopyamı imzalayabilir misin?" dedi annesi.

"Tabii, ama bu gibi konularda pek yetenekli sayılmam."

"Hiç fark etmez."

Bana uzattığı tükenmez kalemi aldım ve derin bir nefes alarak minik bir ilham perisinin gelmesini diledim. Birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırdıktan sonra, nihayet tezgâha yaslandım ve benden istenen imzayı attım.

Belki de bir sonraki kitapta bu akşam da yer alır.
Her şey için teşekkürler.
Valeria.

Sonrasında kitabı kapattım ve gülümseyerek sahibine uzattım.

"Muhteşem! Çok teşekkür ederim! Sahi, sigara içer misin? Aman, benimki de soru işte! İçersin tabii! Lucky Strike Light, değil mi?"

"Sanırım bir sonraki kitapta kendimle ilgili bu kadar detaya girmemeliyim. Yarın öbür gün başıma bir iş açabilirim."

Carolina gülümsedi ve sigara içeceğimiz için, Aina'yı da alarak yanımızdan ayrıldı.

Aurora isminin altın harflerle işlendiği zarif sigaralığını çıkardı ve ekstra uzun, ince sigaralarından birini ikram etti. Onun gibi zarif bir kadından, başka türlü bir sigara içmesi beklenemezdi zaten. Önce kabul etmek istemesem de ısrarı karşısında bir tane sigara aldım. Victor'un bu kadar değişik bir annesinin olması ne gibi sonuçlar doğurabilirdi acaba?

"Kitabı aldığınız için çok teşekkür ederim. Yayınevini pek mutlu ediyorsunuz."

Sigaraya eşlik etmesi için birer kadeh kırmızı şarap ikram etti.

"Victor'la görüştüğünü öğrenir öğrenmez, tüm arkadaşlarıma da birer kopya aldım."

"Görüşmek" mi? Victor'la aramızda olan bitenin, böyle resmi bir isimle anılıp anılamayacağından emin değildim. Biz hakikaten "görüşüyor" muyduk? Şayet öyleyse, bir çift mi olmuştuk yani?

Kafamın içinde girdiğim labirentten Aurora'nın sesiyle bir anda çıktım.

"Eşinle ilgili aklımda bazı şüpheler uyandı, ama bu konu hakkında konuşmak istemezsen, anlayışla karşılarım."

"Olur mu hiç? Lütfen."

Oturduk.

"Gerçekten asistanıyla yatıyor muydu, yoksa o kısmını hayal mi ettin?"

"Sen ne kadar biliyorsan, ben de o kadarını biliyorum," dedim, omuzlarımı silkerek. "Kitapta yer alan bölüm bir nevi hayal ürünü sayılabilir herhalde," diye ekledim, Alex vakasının canımı her geçen gün daha da az acıttığını fark ederek.

"Hayal ürünü mü?"

"Yani, aslında, yarı hayal ürünü. Telefonun yanlışlıkla açıldığı ve fondan inleme seslerinin geldiği kısmı gerçek. Aralarında olan bitenin ne olduğu aşikârdı ve ben de... Geri kalan detayları hayal gücümün el verdiğince yazıya döktüm, o kadar. İlk kez mi birlikte oluyorlardı, yoksa defalarca birlikte olmuşlar mıydı, ben de bilmiyorum."

"Yazık."

"Evet," dedim, başımı öne eğerek. Ayrıldığım günden beri tekrar eden hayal kırıklığımı hatırlamıştım.

"Seks hayatınız bayağı durgundu, sanırım."

"Bayağı durgun değil, tamamıyla bitikti. Ama şurası da gerçek, Adrián hiçbir zaman cinselliğe çok düşkün bir erkek olmamıştı," dedim, utançtan kıpkırmızı olan suratımı, sigaranın dumanına doğru çevirerek. "Yani, en azından benimle birlikteyken. Şey gibi değildi..."

"Victor gibi mi?" diye atlayıverdi Aurora ve "yoksa senin gibi mi?" diye devam etti

Zorlukla yutkundum. Bu nasıl bir ilk sohbet oluyordu böyle?

"Bilemiyorum. Sanırım her şey, birlikte olduğunuz insana bağlı. Adrián'la oluşturduğumuz rutine de alışmıştım zamanla, ondan başka bir ilişkim olmamıştı ne de olsa."

"Evet, lakin tatmin olamadığın bir ilişki içindeydin ve bunun daha ağır sonuçlar doğurabileceğini sonradan fark etmiştin, yanılıyor muyum?"

"Haklısın. Aramızda usulca biriken ufak problemler, son zamanlarda koca bir dağ haline gelmişti."

"Çok genç evlenmene bağlıyorum bu durumu."

"Evet, çok genç, aptal ve âşıktım."

"Ben de evlendiğimde sadece yirmi yaşındaydım, ama bizim zamanlarımız farklıydı. Şimdi Aina'nın evlendiğini hayal ediyorum da..." dedi ve tüyleri ürperiyormuş taklidi yapıverdi.

"Biz istediğimizin farkında olarak evlenmiştik açıkçası. Yaşımızdan ötürü, mantıksız bir karar olarak gözükebilir, fakat uzun süre düşünüp taşınarak verdiğimiz bir karardı evlenmek. Belki de sorun, ne kadar düşünürsek düşünelim, evlilik kadar ciddi bir karar alabilecek olgunlukta olmamamızdı. Şimdiki aklım olsa, anne babamı dinlerdim."

Daha yeni bitmiş evliliğimle ilgili, evliliğimi bitirmemde büyük rol oynamış olan bir erkeğin annesiyle konuşuyor olmak fazlasıyla garipti, ama içinde bulunduğum insan profili göz önünde bulundurulursa, yapabileceğim en doğru şey, sakin bir tavırla, konuşmayı sürdürmek olacaktı.

"İnsanlar zaman içinde o kadar değişiyorlar ki bu değişikliklerin bizi mutsuz edebileceğini öngörmek mümkün değil."

"Evet, ama bu dediğin her zaman böyleydi, lakin eski nesildeki çiftlerin büyük bir çoğunluğu hâlâ birlikteler."

"Doğru, çünkü biz daha sabırlı bir nesiliz ve bizim zamanımızda boşanmak çok daha zordu," dedi gülerek.

"Gerçekten insanların değiştiğine inanıyor musun?"

Aurora kaşlarını çatarak gözlerini bana dikti. Sorum karşısında şaşırmışa benziyordu. Birkaç saniye düşündükten sonra bir eliyle, ellerimi tuttu ve hafifçe okşadı.

"Evet. En azından bazı durumlar karşısında. Örneğin, hayatı boyunca hiç kimseye bağlı kalmak istemeyen insanlar var, ta ki karşısına, bağlı kalmak isteyeceği biri çıkana kadar."

Karşılıklı gülüştük. İkimizde Victor'dan bahsediyor olmalıydık, değil mi?

Sanki bu anı beklermişçesine, Victor bir anda içeride belirdi, sigaralıktan bir adet sigara çıkararak burnunun altında gezdirmeye ve koklamaya başladı. Annesiyse onu görmezden gelmekle yetinmişti.

"Hayır, sakın yakayım deme o sigarayı," dedim, "sonra yeniden bırakmak zorunda kalacaksın."

"Baksanıza, ne gibi bir doğum kontrol yöntemi kullanıyorsunuz? Prezervatife ihtiyacınız var mı? Geçen gün çok güzel birkaç kutu gönderdiler, ah, yoksa doğum kontrol hapını mı tercih ediyorsunuz? Yoksa bize bir torun vermeye mi karar verdiniz? Bizim oğlanın ağzından laf almak imkânsız olduğu için, planlarınız ne yönde bilemiyorum ama şayet öyle bir durum varsa, bizi çok mutlu edersiniz!"

Yuh! Bu nasıl bir ilk tanışmaydı böyle? Konuşma hafif garipten, orta halli garibe geçmişti, şimdiyse tuhaflıkta ileri seviyeye fırlayıvermişti.

Ne cevap vereceğimi bilemeden sessiz kaldım. Victor'sa

annesine bakarak başını iki yana salladı ve "Anne, lütfen sus," deyiverdi.

"Hayatım, ailenle cinsel hayatını paylaşmayarak büyük hata yapıyorsun. Halbuki o kadar doğal bir şey ki! Neden gocunuyorsun, anlamış değilim, okuduğum kadarıyla bayağı iyisin," dedi, tezgâhın üzerinde duran kitabı işaret ederek.

"Anne!" diye söylendi Victor, bu sohbetten rahatsız olmuşa benziyordu.

"Tamam tamam, sustum. Ama kime çektiğin belli, baban da zamanında..."

"Anne, yeter ama!" diye bağırdı Victor. "Hadi Valeria, çıkalım artık," dediği gibi de kolumdan tutuverdi.

"Ne oldu şimdi?"

Aurora gerçekten şaşırmıştı.

"Sana lütfen dedim, bu konuları açmamanı tembihlemiştim. Bu konuyu konuşmaktan vazgeçene kadar, diğer konukların yanına gideceğiz."

Omuzlarımı silkerek, annesine hafifçe gülümsedim.

Mutfaktan çıktığımızda, bahçeye açılan koridor yerine, ışıklandırılmamış, karanlık bir koridora yöneldik ve sonrasında, ikinci ve daha ufak bir bahçeye çıktık. Bahçe kenarlarından birine yerleştirilmiş ufak bir lamba haricinde, ne aydınlatma vardı, ne de bizden başka bir insan evladı.

"Nereye geldik böyle?" diye fısıldadım.

"Saklanmaya."

Bir dakika sonra sırtımızı bir duvara yaslamıştık bile.

"İçeride on dakika daha kalsaydın, erkeklerin G noktasından bahsetmeye başlamıştı bile."

"Belki benim ilgimi çekecekti anlatacakları, nereden biliyorsun?"

"Hayır prenses, sanmam," dedi, gözlerini bacaklarıma dikerek. "Benim G noktamı rahat bırak. Seninkinin yerini gayet iyi öğrendiğimi düşünüyorum. Tüm ailenin de okuduğu üzere, seni zevkten inlettiğime göre! Ne kadar güzelsin, biliyor musun?" diye fısıldadı kulağıma, bir yandan da bir eliyle sırtımı okşamaya başlamıştı, eli yavaşta kalçalarıma doğru ilerliyordu.

"Seni eve götürüp tüm gece boyunca okşamak istiyorum," diye ekledi.

Ah, aklımı başımdan alan şehvet işte yeniden yanı başımdaydı. Derin bir nefes aldım. Bazı konularla ilgili konuşmayı sevmiyor olabilirdi, ama lanet olasıca, arzularını dile getirmekte bir numaraydı.

"Gece çok uzun," diye karşılık verdim.

"Neyse ki. Sana yapacağım şeylerden bazıları için bayağı zamana ihtiyacım olacak ne de olsa."

Dudaklarıma doğru eğildiğinde, ağzımı aralayarak, şehvetli bir öpücük kondurdum. Dili, ağzımın her santimetresini tutkuyla öpmeye başlamış, elleri bacak aramda yerlerini aramaya koyulmuştu.

"Dur, dur..."

"Neden?"

Neden mi? Eh, aile evinin ücra köşelerinde sevişirken yakalanmak istememem yüzünden olabilir miydi acaba?

"Kontrolü kaybetmeye başlıyoruz..." diye mırıldandım.

"Ne demek istiyorsun?" dedi, ellerini bacaklarımdan çekmeyerek.

"Bu hafta günde bir iki kez yapıyoruz," dedim, durumun farkına varmanın getirdiği şaşkınlıkla.

"Evet, yani?"

"Bu durum sonsuza kadar sürmeyecek, biliyorsun, değil mi?"

"Anladığımı sanmıyorum," dedi, kaşlarını çatarak.

"Yani cinsellik günün birinde bu kadar önemli olmayı bırakacak ve o gün geldiğinde... birbirimizden soğumamızdan korkuyorum."

Ağzımdan çıkanları fark ettiğimde, sırtımdan soğuk terler boşaldığını hissettim. Victor'un, aramızda olan biteni, düzenli bir ilişkiye dönüşecek kadar uzun bir süre boyunca sürdürüp sürdürmeyeceğini bilmeden, nasıl böyle bir laf etmiştim? Evet, bu duyduğum şüphe fazlasıyla gerçek ve mantıklıydı ama karşımdaki adamı korkutmamak için söyleyeceğim her şeyi kafamda iki kez tartmam gerekmez miydi?

Victor'a baktığımda, utanarak gülümsediğini şaşkınlıkla fark ettim. Ardından omuzlarını silkerek, "Eğer şehvet ölürse de geriye kalanlarla ilgileniriz," dedi.

Bir nebze olsun rahatlamıştım.

"Geriye kalanlardan kastın nedir?"

Gülümsedi. Gözlerinin yanındaki ufak kırışıklıklar beliriverdi.

"Gerçekten burada ve bu an ilan-ı aşk etmemi mi bekliyorsun?"

Dilimi çıkartarak, olan bitenin üzerindeki ciddiyeti almaya karar verdim. Elimden başka ne gelirdi ki? Victor'un mütemadiyen yanımda olduğu doğruydu ama bir anı, bir anını tutmayan hareketleri olduğu yadsınamaz bir gerçekti. Birbirimizi henüz doğru düzgün tanımıyorduk ve en azından bir

iki saat de olsa, her gün muhakkak görüşmenin bir yolunu arıyorduk. Ama bu görüşmelerin ardındaki isteklerimiz ne ölçüde uyuşuyordu, ondan emin olamıyordum. Victor'un, düzenli ilişki peşinde koşan bir erkek modeli olmadığı, mazisinden belliydi zira.

Peki ya annesinin dediği doğruysa? Doğru an ve doğru kişi bulunduğunda, Victor bile bir birlikteliğe yanaşabilecek biriyse?

Yine düşüncelere kapılıp gittiğimi fark ettiğimde, Victor'un bir cevap beklercesine beni izlediğini anladım. Onu korkutmak ve bunaltmaktan ve sonuç olarak da benden kaçmasına sebep olmaktan çekiniyordum. 'Seni ararım' benzeri kaçamak bir cümleyle, aramızdakini bitirmesinden korkuyordum.

Bu yüzden aklımdaki tüm fikirlere rest çekerek, rahat kadın rolüne devam etmeye karar verdim.

"Hadi, artık davetlilerin yanına geri dönmeliyiz. Bir bahane bulup çok kalmadan eve geçeriz."

"Olmaz."

İçimde bir şey kıpırdayıvermişti. *Oh, Tanrım.*

"Burada mı? Olmaz."

Victor cevap olarak beni kucağına alarak bacaklarımı araladı. Bir eliyle elbisemi kaldırarak, iç çamaşırımı sert bir hareketle çıkarıverdi.

"Çok haşinsin," dedim, yarı kızgın, yarı şehvetli bir tonda.

"Aksini iddia etmiyorum"

İç çamaşırımın bacaklarımdan düşerek, ayak bileğime dolanışını hissettim. Öpüşmeye başladık... Of, hem de ne öpüşmekti o! Dünyanın sonu geliyormuş da son kez öpüşüyormuşuz gibi bir halimiz vardı.

"Burada olmaz Victor, lütfen," dedim, bir yandan boynumu ısırmasıyla kendimden geçerek.

"Burada, lütfen, Valeria..."

Bacaklarımı iyice aralayarak, pantolonunun düğmelerini çözdü ve içime girdi. Titreyerek inledim.

"Evet, evet..." diye fısıldadığını hissettim.

Şehvetle sırtını ısırdım. O ise içimden çıkıp daha sertçe yeniden girmeye devam ederek cevap verdi. İkimiz de terlemeye başlamıştık. Gelinen bu noktada artık benim de durmam imkânsızdı...

"Victor..."

"Şşşş... Sessiz ol."

Birkaç dakika daha devam ettik, Victor her zamanki gibi sınırlarımı zorlamaya başlamıştı. Nihayet bitireceğini hissettiğimde, bana biraz daha zaman tanımasını istedim.

İçimden çıkarak beni kucağından bırakmadan, bahçede yer alan atıl bir masaya doğru götürdü. Sonrasında sırtımı döndürerek yüzümü masaya yatırdı ve yeniden içime girdi. Kendimden geçerek titremeye başladım.

"Evet, bebeğim, evet!"

Bu esnada davetlilerin diğer bahçeden kahkahaları ve konuşmaları bize kadar geliyordu. Bizim bulunduğumuz bölgede tek duyulan, rüzgârın hışırdattığı yapraklar ve ikimizin zevkle inlemesinden ibaretti.

Sonunda dayanamayıp bitirdiğimde, Victor'un rahatladığını hissettim. Loş bir ortamda olmamıza rağmen, üzerime damlayan ter damlalarından, ne kadar yorulduğunu ve dayanmakta güçlük çektiğini anlayabiliyordum. Kendimi dalga

dalga vuran orgazmın kollarına bıraktım ve Victor'un içime boşalmasının tadını çıkarttım.

Sonuna kadar içimde kalmak yerine, her zamanki gibi aceleyle çıkıverdi. Ailesinin şaka konusu ettiği hamilelik durumundan fazlasıyla çekiniyor olmalıydı, değil mi?

Pantolonunu yeniden çekmek için beni öne doğru ittirdiğinde, dengemi kaybettim ve neredeyse yere düşüyordum. Neyse ki durum karşısında gülümseyerek beni ayağa kaldırıp özür diledi.

"Kontrolü kaybettiysem özür dilerim."

"Kusursuz suç bu olmalı," diye karşılık verdim şakayla karışık.

Asıl davete geri döndüğümüzde, sanki biraz önce yaşananlar hiç olmamış gibi, doğal bir tavır takınmaya çalıştık. Hoş, indirirken hafifçe yırtılan iç çamaşırım, biraz önceki maceranın gerçek olduğunun canlı kanıtıydı ya, neyse.

Gözlerimiz tanıdık birilerini ararken, Carolina ve annesinin, Aurora'nın bir arkadaşının sadakatsizliği üzerine konuşmalarını duyduk:

"Of, anne, lütfen onu haklı çıkarmaya çalışma! Yaşını başını almış bir kadından bahsediyoruz."

"Evet, canım, ama o hep böyleydi. Yeni bir durum değil bu. Şahsına münhasır bir karakter işte, ne yapacaksın."

"Şahsına münhasırmış. Ya bu arada, Victor yine nereye kayboldu? Gitti mi yoksa?"

"Yok canım, arka bahçede Valeria'yla sevişiyorlar. Şimdiye kadar çoktan masaya yatmışlardır herhalde," diye karşılık verdi annesi.

Kusursuz suç, demek? O kadar da kusursuz görünmüyordu artık, değil mi?

Sonunda herkesin arasına karıştığımızda, biraz önce konuşulanları duymamış gibi davrandık. Saçıma takılı kalmış olan bir dal parçasını fark eden Victor, aceleyle müdahale etti ve bir kadeh şarap almaya gitmek üzereyken, arka bahçeye dair tüm kanıtları ortadan kaldırmış oldu.

Şarabımızı beklerken yanımızdan geçen babasının kaşlarını kaldırarak söylediği lafsa, tüm ailenin anlatıldığı kadar değişik olduğunu gösterir nitelikteydi:

"Hah, ne güzel, şimdi daha rahatlamışsınızdır, değil mi?"

Eee... Ne demişler? Körle yatan, şaşı kalkar.

13

VİCTOR'UN ESKİ HAYATI

Camlara vuran yağmur damlalarına eşlik eden rüzgâr usulca ıslık çalar gibi ses çıkarıyor, odamıza doluyordu. Gökyüzünü aydınlatan şimşekler, odaya ışık huzmeleri gönderiyordu. Saat akşamüzeri beş olmasına rağmen, gece saat on gibi karanlıktı ortalık.

Peki bu, bizim umurumuzda mıydı?

Hayır.

Victor usulca iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı doğru indirmeye başlamıştı bile. Tam kırk beş dakikadır öpüşüyorduk.

Mideme doğru eğildiğini gördüğümde inledim. Kalçalarıma doğru ilerlemeye başladı, sonrasında bir anda yeniden yukarı çıkarak, boynumu hafifçe ısırdı. Tüm vücudum irkilmiş, tüylerim diken diken olmuştu.

Bacaklarımı aralayarak kendisine yer açtı ve usulca içime girmeye başladı. İkimiz de zevkten deliriyorduk. Sonrasında bir an, içimden çıkıverdi.

Zayıf bir sesle, "Hayır, durma, lütfen," dedim.

Yüzümü ellerinin arasına alarak, "Asla," dedi.

"Diğerlerini de böyle mi beceriyordun?"

"Seni becermiyorum," dedi gülümseyerek, "seninle sevişiyorum. Ama seni de diğerleri kadar, hatta belki de daha fazla arzuluyorum."

Yer değiştirdik. Bu sefer ben kucağına oturmuştum, ellerini göğsüme yerleştirmiştim. Kalçalarımı elleriyle hareket ettiriyor, beni kendimden geçiriyordu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Lanet olsun, Victor," dedim, neredeyse bilincimi kaybederek.

"Bayılıyorsun, değil mi?" dedi, elleriyle ritmimizi hızlandırarak.

"Tüm gün boyunca senden başka bir şey düşünemiyorum... Daha fazla dayanamıyorum, Victor," dedim, boynunu arzudan çıldırarak öperken.

"Daha yeni başladık."

"Ama ben dayanamıyorum."

"Dün akşam bir şey hayal ettim. Aşağıdaydın ve ben şeyde bitirirken..."

Cümlesini bitirmesinden endişe ettim, her ne kadar tahrik olduğumu hissetsem de.

"Söylesene, diğerlerine ne yapıyordun?"

"Bilmek seni tahrik mi ediyor?" diye sordu, kulağımı ısırarak.

"Bilmiyorum."

"Hiç uzatmadan, beceriyordum hepsini," dedi, içime daha da sertçe girerek.

"O kadar mı?"

"Evet."

"Peki, sana ne yapmalarını istiyordun?"

"Dizlerinin üstüne geçerek, ağızlarına almalarını ve gözlerimin içine bakarak, yutmalarını."

"Dayanamıyorum, Victor, dayanamıyorum."

Yeniden yön değiştirdik ve üzerime bütün gücüyle abandı.

"Geliyor musun?"

"Evet."

O kadar hızlanmıştık ki yatak hareket ederek duvara vurmaya başlamıştı. Yan komşularım bu durumdan pek memnun olmayacaktı ki duvarın öte tarafından yumruk atmaya başlayarak cevap verdiler. Peki biz nasıl mı karşılık verdik? Ölümlü hayatımızın geçip geçireceği en şiddetli orgazm çığlıklarıyla.

Victor yanıma uzandığında, terden sırılsıklam olmuş, nefes nefese kalmıştı.

"Komşular beni apartmandan attırırlarsa, şaşırmam," dedim, duvara bakarak. "Bu duvara rötuş yapmak gerekecek."

"Ama değdi, değil mi?"

"Seninle her şeye değer. Benden az daha şey yapmamı mı isteyecektin bu arada?"

"Bilmiyorum. Seni tahrik mi etti yoksa?"

Kızardım. Ama gerçek şu ki söylediği şeyi düşünmekten gerçekten tahrik olmuştum. Kaldı ki onlarca kadının tadını çıkarttığı bir anı, benim yaşamamış olmam canımı sıkmıyor değildi.

"Utanmana gerek yok. Yatakta her şeyi söyleyebilirsin, meraklanma. Ben neredeyse her şeyi duydum diyebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Of, tahmin bile edemezsin. Duyduklarımdan bazıları, yaratıcılık sınırlarını zorluyordu, bu yüzden bana söyleyebileceğin hiçbir şeyden ötürü endişelenmene gerek yok."

"Ne gibi şeyler söylediler, mesela?"

Yattığı yerden doğrularak klima kumandasını aldı ve klimanın doğrudan üzerimize üflememesi için yönünü duvara doğru değiştirdikten sonra, gizemli bir gülümsemeyle ayağa kalkarak odadan çıkıverdi.

"Hey! Sen! Ne gibi şeyler dedim!"

Cevap vermedi, ama ayak seslerinin yeniden yatak odasına yaklaştığını duydum. Çırılçıplaktı, hem de nasıl bir çıplaklıktı o, Tanrım. Soğuk bir şişe su almaya gitmişti.

"Bitirirken ağzına gelen tüm küfürleri eden bir kızla birlikte olmuştum mesela. Ama kendisini ifade etme şekli olduğunu düşünürsek, belki de saygı duymam gerekir, bilemiyorum. Bir başkası ona aşağılık muamelesi yapmamı istemişti. O kadar saçma sapan şeyler söylememi istiyordu ki ondan soğuduğum anlar dahi olmuştu. Ama herhalde duyduğum en garip şey, ona vurmamı isteyen bir tipti," dedi ve bir anda susarak düşünmeye koyuldu. "Hayır!" diye haykırdı hemen ardından kahkahayı basarak, "psikopat bir tavırla gözlerine boşalmamı isteyen herhalde en manyağıydı."

Ne cevap vereceğimi bilemeden kalakaldım. Tahrik olacağımı düşünmüştüm ama sonuç tam tersi olmuştu. Anlattıklarından korkmuş, iğrenmiş ve biraz da sinirlenmiştim.

Bir anda Adrián gözümün önüne geldi. Başka kadınlarla birlikte olduğunu hayal ettim ama hayır, artık onu başka kadınlarla hayal etmek bile eskisi kadar canımı yakmıyordu.

"Neyin var? Yüzün değişti," dedi sessizliğimi bozarak.

"Bilmiyorum. Seni başkalarıyla hayal etmekten hoşlanmadım. Hele de garip huyları olanlarla."

Gülümsedi. "Kıskandın mı?"

"Onu da bilmiyorum. Bu durum benim için çok yeni. Acaba kıskançlık böyle bir şey mi?" diye karşılık verdim gülümseyerek.

"Sanırım. Adrián'ın sana dokunduğunu düşündüğümde, onu duvara yapıştırasım geliyor, örneğin."

Kahkahayı bastım. Adrián'ın bana son dokunuşunun üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki korkması gereken hiçbir şey yoktu aslında.

"O zaman benim nasıl hissettiğimi hayal etmeye çalış. Kaç kadınla birlikte olmuşsundur acaba? Benim hayatımda yalnızca tek bir erkek oldu şimdiye kadar, tek tecrübem bir erkekten ibaret," dedim, yeniden gülerek.

"Gülme. Biz erkekler böyle basit ve kaba yaradılışlı yaratıklarız işte."

"Peki, sence kıskançlık nereden doğuyor?" dedim gözlerimi tavana çevirerek.

"Ben neden kıskandığımı iyi biliyorum. Senin neden kıskandığını ise, senden başkası anlayamaz. Lanet olası, bir türlü kendime gelemiyorum. Soğuk bir duş alacağım sanırım, sen de gelmek ister misin?" dedi, bir eliyle terli saçlarını tarayarak.

"Olur," dedim, "arkandan geliyorum. Şu söylediğini düşünmem için bir dakika izin ver."

Victor banyoya doğru ilerlerken, ben de endişeyle düşünmeye koyuldum. Victor'un yatağından geçen onlarca kadını düşündüm... Tecrübe ettiği şeyleri hayal etmeye çalıştıktan sonra, benim böyle bir erkeğin hayatında ne işim olduğunu

merak ettim. Gerçekten olmak istediğim yerde miydim? Daha da önemlisi, başıma ne gibi bir iş açtığımın farkında mıydım?

Yapmam gereken şey ve sormam gereken soru belliydi. Ama bu soruyu dile getirecek kadar cesur olup olmadığımdan şüpheliydim.

Lola'yı düşündüm bir an. O olsa ne yapardı? Hayır, bu gibi durumlar onda alerjik reaksiyona sebep olurdu. Peki ya Nerea? Onun bu durum karşısında vereceği mantıklı cevap ve arkasından dile getireceği pragmatik yorum ne olurdu? Nerea'yı Dani'ye kendisinden önce edindiği cinsel tecrübeler hakkında sorguya çekerken hayal ettim bir an. Hayır, Nerea böyle bir konuya asla girmezdi, merak etmediğinden değil, hatunun ajan kapasitesinde içgüdüleri olduğu için. Tamam, peki ya Carmen? Carmen nasıl tepki verirdi bu durum karşısında? Hiç oralı olmadan, pat diye soruverirdi herhalde. Ondan biraz ders almam gerekiyordu sanırım.

Kararlı bir tavırla yataktan fırlayıp duşa girdim. Victor, yaramaz bir tavırla beni yanına çekerek ıslatmaya çalışsa da kendimi geri çektim.

"Hadi ama, o kadar da soğuk değil!"

"Victor," dedim, yerimden kıpırdamayarak.

"Efendim?"

Birkaç saniye bakıştık. Vücudundan sıçrayan su, vücudumu tazeliyordu.

"Victor, lütfen... Artık söyle bana."

"Neyi söylememi istiyorsun?"

"Aramızdaki şeye bir isim koy. Ne olduğu umurumda değil, ama bilmek istiyorum. Senden ne beklemem gerektiğini

ve senin de benden ne beklediğini bilmiyorum," dedim, yalvarır bir tavırla.

Başıyla onayladı. Daha fazla konuşmama gerek kalmayacak gibi görünüyordu. Başını yukarı kaldırarak derin bir nefes aldı.

"Valeria, canım, henüz söylemeye hazır olmadığım şeyleri duymak istiyorsun."

"Ben..."

"Hayır, beni dinle. Aramızdaki ilişkinin yolunda gitmesini istiyorum, ama bana zaman vermeli ve kişisel alanıma müdahale etmemelisin. Çok hızlı gidiyorsun."

Aferin, Valeria, aferin. Şimdi daha da fazla korkuttun adamı.

14

BEKLENEN CEVAP

"Peki sen ne dedin?"

"Hiç," dedim, omuzlarımı silkerek.

Lola yanından geçtiğimiz vitrinin önünde durdu ve şaşkın bir ifadeyle bana doğru dönerek, "Ne demek 'hiç'? Sana çok hızlı gittiğini söyledi ve sen de öylece çekip gittin mi?" dedi.

"Duştan çıktım, üzerimi giyindim ve gittim," dedim, üzgün bir tavırla. "Onun duştan çıkmasını dahi beklemedim."

"Bu adam, kocanı onun yüzünden terk ettiğini unuttu mu acaba?" dedi, sinirleri tepesine fırlayarak.

"Kocamı onun için terk etmedim. Adrián ve ben, çok uzun süre önce karı-koca olmayı bırakmıştık," diye karşılık verdim.

İçine düştüğüm durumdan rahatsız olmuştum. Ben bu gibi durumlara alışık bir insan değildim! Tanrı aşkına, yirmi iki yaşımdan beri evliydim! Yolunda gitmeyen birçok şey olsa bile, düzenli bir ilişkiye alışmıştım. Şimdi maruz kaldığım gelgitler yüzünden her an bir kalp krizi geçirebilirmişim gibi hissediyordum. Bir şeye sahip olmayı istemek, ama bu

arzu yüzünden onu kaybetmekle yüz yüze kalmak, çok korkutucu bir tecrübeydi.

Carmen, Nerea ve Lola'nın geçtiğimiz yıllarda yaşadıkları ve bana fazlasıyla garip ve hatta bürokratik görünen birçok durumu anlamaya başlamıştım nihayet. Aklımdan geçeni, tartmaya gerek duymadan söylemeye alışmıştım. Baştan çıkarma oyunlarına ihtiyacım olmamıştı şimdiye kadar, peki ya Victor'la birlikte olabilmek için benim de değişmem gerekiyorsa? Bulunmayan baştan çıkarma yetenekleri yüzünden tepetaklak olan bir ilişki olabilirdi bizimkisi.

Lola, "Peki, sonra seni aramadı mı?" diye sordu.

"Dün akşam bir mesaj gönderdi," dedim, dudaklarımı yalayarak.

"Ve?"

"Benim o şekilde ortadan kaybolmama şaşırdığını yazmış. Tam üç gün oldu onunla en son konuşmamdan bu yana. Sanırım onu biraz endişelendirdim, ama aramızdakinin bozulmasından korkuyorum."

"Amma karmaşık durumlar, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Of, hiç sorma."

Vitrinini beğendiğimiz bir dükkâna girdik ve Lola askılardaki kıyafetleri incelemeye başladı. Ben de onu takip etmeye koyuldum.

"'Of hiç sorma,' derken tam olarak ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu, bir yandan kıyafet incelemeye devam ederken.

"Bana kalsa çok daha kolay ve sorunsuz akması gereken bir durumdayız, ama o kadar ürkmüş halde ki beni de endişelendiriyor. Sonra da kadınları anlamak zor, işleri kadınlar zorlaştırıyor derler... Aman! Beni mağazalara getirmeyin de-

medim mi?" diye söylendim, elime şans eseri aldığım askıdaki bluza bayıldığımı fark ederek.

Lola ciddi bir tavırla, "Valeria," diye karşılık verdi, "yoksa Victor'a âşık mı oluyorsun?"

Üstdudağımı ısırdıktan sonra, askıları incelemeye devam ettim.

"Kendimi daha önce böyle hissetmediğim doğru, evet... Yani onunla birlikteyken kendimi tamamlanmış hissediyorum, anlıyor musun? Beni güldürüyor, yatakta çok eğleniyoruz, bana sarılıyor, bana değer veriyor ve kendine has tavırları olmasına rağmen, sanırım beni mutlu ediyor," dedim.

"Biraz önce aşkı tanımladın."

"Bilmiyorum, Lola."

"Neyi bilmiyorsun? Seni mutlu ettiğini söyledin! Bunun bulunması ne kadar zor bir şey olduğunun farkında mısın?"

"Evet, ama aynı zamanda da kendimi güvensiz hissetmeme sebep oluyor... Hem de çok."

"Daha yolun başındasınız," dedi, "pembe dizilerde gördüğün ateşli Latin âşıklarını beklemekten vazgeç. Victor'un değişmesini bekliyorsan, senin de ona ayak uydurmayı öğrenmen lazım."

"Hayır, sorun o değil. Aklımdan geçeni tartmaya gerek duymadan söylemeye o kadar alışmışım ki... Şimdiyse söylememem gereken bir şeyi söyleyip onu kaçırmaktan korkuyorum."

"Anlıyorum. Çok boktan bir durum, ben de aynı şeyleri yaşadım zamanında," dedi, başıyla onaylayarak.

"Kaldı ki Adrián'la ne olacak?"

"Valeria, Adrián'a ne olacağını sormak, senden değil, Nerea'dan beklenen bir hareket. Ne demek Adrián'a ne olacak?

Adrián'a mazi derler, canım. İstediği haltı yesin artık. Seni birkaç yıl mutlu etti ama..."

"Ama ne? On yıl boyunca hayatımın en önemli parçası olan birinden bahsediyoruz. Onunla birlikte olduğum dönemde, çok özel şeyler yaşadık ve paylaştık. Ne yani, şimdi bir iki ayda her şeyi unutmam mı gerekiyor?"

"Peki, senin için önemi olan kararları alırken, seni yeterince destekledi mi Valeria?"

Cevap veremedim. Zira gözümün önünde yatan cevap beni üzecek cinstendi.

"Adrián sana hayrandı. Sonrasında neler olduğunu bilemiyorum, ama ilişkinizin son zamanlarında, senden çok kendisine ve işine hayran olmaya başlamıştı," diye devam etti.

"Sorun sadece onda değildi, ikimizin de sorunları vardı bence."

"Tamam, öyle olsun. Ama şu an seni mutlu eden başka bir erkek var. Görünen köy kılavuz istemez."

Gözlerimi devirdim. Bizim Lola'nın, en ciddi konuşmalarda bile bir anda patlatabileceği özlü ve çoğu zaman da açık saçık sözler olduğunu unutuvermiştim.

Lola metal işlemeli bluzların etiketlerini incelemeye koyulduğunda, ben de söylediklerini düşünmeye başladım. Victor'a âşık mıydım gerçekten? Eğer öyleyse, başım büyük beladaydı ve hayatımdaki en büyük sorun, içime dert olan boş banka hesabım değildi artık. Ah, evet, yeni ayrılmış olmanın yanı sıra, bir sokak faresi kadar fakir olduğumu unutmadınız, değil mi?

Kendi kendimle yaptığım derin konuşma, çantamdan gelen telefon sesiyle kesildi. Bir elimi çantaya sokarak telefonu

çıkarmaya çalıştım, ama elime telefon haricinde her şey geldi: iPod, mendil, cüzdan...

"Of! Şu çantayı tutar mısın? Telefonu bulamıyorum."

Lola çantayı iki eliyle kavrayarak telefonu bulmamı bekledi. Nihayet telefona ulaştığımdaysa, çantayı omzuna taktı ve aynadaki yansımasını inceledi.

"Güzel çantaymış."

"Satın almak istersen, haber ver," dedim, telefona cevap vermeden önce. Arayan annemdi.

"Merhaba, anne. N'aber?"

"Valeria! Kız kardeşin doğurdu!"

"Ne!"

"Evet, Mar seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Yirmi dakika içinde oradayım."

Çantamı Lola'dan kaptığım gibi kendi omuzuma geçirdim.

"Lolita, gitmek zorundayım. Teyze oldum!"

"Tebrikler!"

Hızlıca sarıldık ve kardeşime tebriklerini iletirken, alnıma ufak bir öpücük kondurdu. Ardından koşar adımlarla dükkânın önüne çıkarak denk geldiğim ilk taksiye atladım. Evet, taksi dedim. İçler acısı ekonomik durumuma rağmen kendime kıyak geçmiştim.

Hastane odasına ufak adımlarla girdim. Annem minik kız bebeği kucağına almış, kız kardeşim Rebeca, üstü tamamen örtülü olarak yatakta uyuyakalmıştı. Babamın buradan geçtiği ne kadar belliydi, zira kimse astronot modeli üst örtme tekniğini onun kadar iyi yapamazdı.

"Merhaba," dedim, usulca.

Annem, ufacık ellerini karnında kavuşturmuş, minik uyuyan güzeli bana doğru yaklaştırdı. Gergince gülümsedim. Bebeği kucağıma aldığım an, alışılmışın dışında bir duygu seli hissettim ve ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Bu esnada Rebeca uyanmıştı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

"Bu kadar güzel bir şeyi nasıl yapabildin?" diye sordum.

"O şişkinliklerin gaz olmadığını söylemiştim."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Doğum çok hızlı oldu. Saat yedide sancıyla uyandım ve on bir buçukta ufaklık kollarımdaydı."

"Doğururken bile şanslısın, seni cadı," dedim, gülümseyerek.

O esnada odanın kapısı usulca çalındı.

"Efendim?"

"Merhaba."

Adrián. Elinde bir hediye paketiyle karşımda dikiliyordu.

Bakışlarımı anneme çevirdim, ama annem beni görmezden gelmeyi seçmişti. Bu da Adrián'ın teşrifini kendisine borçlu olduğum anlamına geliyordu. Ne güzel. Aman ne güzel! Tam da ihtiyacım olan şeydi bu şimdi. Başımı dik tutabilmeyi zar zor başardığım zor bir ayrılığın tam orta yerinde beliren kıskanç eski koca.

"N'aber?" dedim, sahte bir gülücükle.

Bana yaklaştı ve ufak yeğenimin yanağını okşadı.

"Rebeca, çok güzel bir bebek," dedi. Sonrasında bana sevgi dolu bir bakış atarak, usulca, "Üzgünüm" dedi ve ekledi,

"hediyeyi ben almışım... Yani, eşyaları toparlarken fark etmemiş olmalıyım."

"Teşekkürler."

Doğru. Rebeca'nın hamile olduğunu öğrenir öğrenmez, Adrián'ı kolundan tuttuğum gibi bir kitapçıya sürüklemiş ve *Küçük Prens*'in en sevimli versiyonlarından birini alıp imzalamıştım:

Hayatının bir peri masalı olması ümidiyle.

Seni seven,

Teyzen, Valeria.

Kitabı aldıktan sonra, bir daha el sürmemiştim. Ta ki o ana kadar.

Kucağımda uyuyan yeğenimle beraber, odadaki koltuğa geçtik ve sessiz kaldık. Ellerimde nefes alan ve bundan yalnızca birkaç saat öncesine kadar kız kardeşimin karnında büyümekle meşgul olan bu yeni ufaklık, kendimi bir nebze de olsa daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Öyle ki Adrián'ın yanımızda olduğunu neredeyse unutmuştum, ta ki bir eliyle, elimi okşamaya karar verene kadar. O an, her şey yeniden karmaşık ve gergin haline geri dönmüştü. Annem sağ olsun.

"Bakalım siz bana ne zaman bir torun vereceksiniz," dedi, aptal ayağına yatarak.

Çocuk yapmak için önce sevişmek lazım, biz de onu Adrián'la yapmayalı aylar yıllar oldu, diye düşündüm. Birlikte çocuk yapmayı hayal ettiğim tek erkek Victor'du.

Bir dakika! O da neydi öyle?

Victor'la çocuk yapmak mı? Ah, Tanrım! Yoksa Lola haklı mıydı? Victor'a âşık mı oluyordum ben?

Yanımda oturan Adrián'ın, gözlerini bana diktiğini fark ettim. Bana bu şekilde bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Şaşkınlıktan annemin sorusuna cevap dahi veremedim. Hoş, annem de az sayılmazdı hani, bravo anne. Cehennem gerginliği yarattığın için hakikaten tebrikler.

Adrián, "Baksana Valeria, bir kahve içmeye ne dersin?" diye sordu Adrián.

"Hımm... olur," dedim, canım gerçekten kahve çekmişti.

Bebeği kucağımdan alan annem, onu Rebeca'nın kollarına verdi. Kafeteryadan bir şey isteyip istemediklerini sorduğumda, benim deli kız kardeşim, bir adet kalamarlı sandviç istediğini söyledi.

Gülerek odadan ayrıldım.

Hastane kafeteryasına indiğimizde, iki adet kahve alarak boş bir masaya oturduk. İkimizden birinin, konuşulması gereken malum konuyu gündeme getirmesi lazımdı, fakat görünen o ki, ikimiz de isteksizdik.

Onu cesaretlendirmek için hafifçe öksürdüm, Adrián da derin bir nefes aldı ve konuyu açtı.

"Geçen günkü telefon görüşmesi için özür dilerim. Ama beni anlamalısın. Ben hâlâ senin kocanım."

Başımı iki yana salladım. Daha ilk andan kötü başlamıştık. Sebebini tam olarak kestiremesem de bu söylediği hakkında Victor'un ne düşüneceğini merak ettim.

Ama şu an Victor'u düşünmenin zamanı değildi. Adrián'la aramızdaki duruma konsantre olup ona göre hareket etmeliydim. Her şeyin bir sırası vardı.

"Adrián, ikimiz arasındaki sorunun ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum ve "politik anlamda doğru olmak için endişelenmene gerek yok, tamamıyla dürüst davranmanı istiyorum," diye ekledim.

Bir an ne söyleyeceğini düşündükten sonra, "Sorun son zamanlarda görüştüğün o adam," deyiverdi.

Güldüm. Bunu söyleyeceğini biliyordum.

"Seninle ilgili hiçbir sorun yok yani?"

"Hayır, öyle bir şey demiyorum, ama aramızdaki sorunlar gün ışığına çıktığında, o adamla tanışmamış olsaydın, şimdiye kadar her şeyi çoktan halletmiştik."

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek, "Sen aramızı düzeltmek mi istiyorsun yani?" diye sordum.

"Tabii ki!"

Ama ben istemiyordum. Ona baktığım her an, zamanında çok değer verdiğim, ama nihayetinde terk ettiğim bir ilişkiyi görüyordum. Artık sevmiyordum onu, bu yüzden de onunla evli kalmam mümkün değildi. Hayatıma devam etmek, bu ayrılığın üstesinden gelmek ve başka biriyle yeni anılar yaşamak istiyordum. Adrián da konuyu enine boyuna düşündüğünde benimle aynı karara varacaktı şüphesiz.

"Adrián, dürüst olmalıyız," dedim, dudaklarımı yalayarak. "Sen beni sevmiyorsun."

"Bu doğru değil."

Ağzımdan çıkan her kelimenin doğruluğuna şaşırarak, "O zaman aynı cümleyi farklı bir şekilde ifade etmeme izin ver, biz artık birbirimizi sevmiyoruz," dedim.

"Kendi adına konuş."

"Eğer bu söylediğim doğru değilse, Alex'le birlikte olmanı nasıl açıklayacaksın? Evliliğimizin son altı, yedi, hatta sekiz ayının berbat geçmesine ne diyeceksin peki?"

"Bana haksızlık ediyorsun," dedi, peçetesini ortadan ikiye katlayarak.

"Aylardır bana dokunmuyordun. Aylardır. Ve işin acı yanı, bu aramızdaki sorunlardan yalnızca biriydi."

Başını sinirle iki yana sallayarak, "Konuyu yine oraya getireceksin, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seks, Valeria. Lanet olası seks."

"Ne olmuş? Asistanınla yattığın yalan mı yani?"

"Peki ya sen? Ha? Onunla istediğin kadar yatıyor musun bari?" diye bağırdı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona cevap verebilirdim ama bu, yalnızca aramızdaki gerginliği artıracaktı. Bu yüzden sinirle ayağa kalktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gidiyorum. Seninle konuşmak istemiyorum. En azından biraz kendine gelip bana bu şekilde davranmaktan vazgeçene kadar."

"Sana nasıl davranıyormuşum?"

"Herhangi bir kadına davranır gibi."

"Birkaç şehvetli macera için evliliğimizi satıyorsun, umarım farkındasındır."

Gözlerimi kapatıp yumruğumu sıkarak, "Kitabı okudun mu, Adrián?" diye sordum.

"Evet. Ama henüz bitirmedim. O kitabın her sayfasının benim için cam kırıkları üzerinde yürümek olduğunu anlamalısın."

"En azından bu konuda hemfikiriz, zira o kitabı yazmak benim için de benzer bir tecrübeydi."

"Peki o zaman, neden yaptın bunu?"

"Soruna cevap verebilirim, ama cevabı senin araman daha doğru olur."

Hızlı adımlarla koridora doğru ilerledim. Asansörlere vardığımda, Adrián bana yetişmiş ve omuzlarımı kavramıştı.

"Özür dilerim, Valeria, kızgınım. Düşünmeden konuşuyorum."

"Adrián, mutlu değildik. Lütfen başka birilerinde suç aramaktan vazgeç artık!" dedim sinirle.

"Gelip geçici bir dönemi bu kadar büyütmene anlam veremiyorum. Hoş, sen her zaman sabırsızlığınla bilinen bir karakter olmuşsundur ya..." diye bağırıverdi.

Ne yani? Tüm bu olan bitenin üstüne, şimdi de suç sabırsız karakterim mi olmuştu? Gelip geçici bir sorun muydu aramızdaki? Beni tatmin etmeyen bir ilişkiyi bitirerek, beni mutlu etme potansiyeli olan yeni ilişkilere yelken açmanın en doğal hakkım olduğunu biliyordum ve hiç kimse bunu değiştiremezdi.

"Bak, aslına bakarsan, verdiğinden çok daha fazlasını istedin her zaman. Beni evdeki bir eşya gibi gördüğüne eminim, sessiz ve güvenilir eş, evi derleyip toparlayan, ama aynı zamanda da bağımsız ve ayaklarının üstünde duran kadın rolünü oynamasını bilen, aklı başında fakat yeri geldiğinde de şehvetli olmasını bilen bir âşık olmamı istedin; ancak yalnızca senin canın istediğinde."

Yüz ifadesi tamamen değişti ve birkaç dakika öncesindeki sevgi dolu eş ifadesini takındı.

Neredeyse yalvaran bir ifadeyle, "Hayır, bu dediğin doğru değil. Sana kanıtlamama izin ver. Akşam yemeğine çıkalım, biraz eğlenelim, ne dersin?" diye sordu.

Ağlamamak için, acı dolu bir kahkaha attım. Durumun ne kadar saçma olduğunun farkında değil miydi acaba? Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Adrián, kitabı bitir. Sonra benimle birlikte olmaya devam etmek isteyip istemediğine karar ver. Bana zaman vermelisin çünkü hayatımda yeni bir sayfa açmaya ihtiyacım var."

Ondan zaman isteyerek hayatımdan tamamen çıkmasını diliyordum.

Peki ya Victor da aynı şeyi benim için düşünüyorsa?

15

TİK, TAK

Victor'un mesajının açık olduğu ceptelefonu ekranına bakarak bir sigara daha yaktım. "Yakın zamanda ortaya çık" demişti. Peki ya nasıl? Gerekenden önce ortaya çıkarak onu daha da korkutursam ne olacaktı? Of... Acaba henüz daha yolun başındayken, bu ilişkiyi tamamen bitirmek daha mı doğruydu?

Ah, bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi... Jose hâlâ aramama geri dönmemişti. Ekonomik durumum her geçen gün daha da içler acısı bir hal alıyordu.

Nerea doktor randevusundan nefes alamadığını hissederek çıkmış, kendisini caddeye atmış ama burada da nefes alamadığını hissetmeye devam etmişti. Başı dönüyor, çantasından çalan iş ceptelefonunun zil sesi kulaklarında çınlıyordu. Arayan Daniel olmalıydı, kişisel telefonunu iki kez aramış fakat cevap alamamıştı zira.

Geçtiği yerde duran ilk otobüse bindi, otobüsün nereye gittiğinin farkında bile değildi. Cam kenarındaki koltuklardan birine oturdu ve düşünmeye koyuldu.

Otobüs içindeki insanlar her durakta değişiyor, Nerea ise oturduğu yerden kıpırdamadan ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu.

Akşamüzeri saat dördü gösterdiğinde, Carmen güneşin altında tam bir saattir bekliyordu. Gözünü saatinden ayıramıyordu, Tanrı aşkına, Borja nerede kalmıştı böyle?

Ceptelefonunu çıkararak gayrimenkul danışmanını aradı ve randevularını iptal etti. Ardından Borja'yı aradı.

Borja, "Carmen, lütfen beni dinle," diye açtı telefonu.

"Hayır, sen beni dinle. Cehennem sıcağında, bir sokakta, tam bir saattir dikilmiş seni bekliyorum. Gelmeyeceksen, en azından arayıp haber ver! Tam yarım saat önce gelmek üzere olduğunu söylememiş miydin, lanet olası!"

"Şey..." dedi, sesini alçaltarak, "annem durumu pek iyi karşılamadı da... Kendini kötü hissetmeye başladı ve..."

Carmen, Lola'yı andı ve hayatta yanlış gidebilecek her şey için doğaüstü bir öngörüsü olmasına lanet etti.

Lola salondaki saate gözucuyla baktı. Eve varalı yalnızca bir saat olmuştu, ama Sergio'yu aramamak için kendini zor tutuyordu. *Yarım saat*, diye düşündü, *yarım saat daha dayan*.

Ajandasını açtı. Gereğinden fazla görüşmüyorlar mıydı son zamanlarda?

Yeniden saate baktı. Of, sadece iki dakika geçmişti.

Üstündekileri çıkararak duşa girdi ve sakinleşmeyi ümit ederek suyun vücudunun her köşesini ıslattığından emin olana kadar çıkmadı.

Nihayet duştan çıktığında yatağa uzandı.

Lanet olasıca zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

Telefonu eline aldı, sonra yeniden yatağa bıraktı.

Birkaç saniye sonra yeniden kaptığı telefondan Sergio'nun numarasını çevirdi.

"Evet?"

"Sergio, benimle mutfak sehpasının üstünde sevişmeni istiyorum."

16

ÖĞRENMEK

Victor'un ofisinin karşısında park etmiş bir arabaya yaslandım. Akşam ona çeyrek vardı, eli kulağında olmalıydı, her an karşımda belirebilirdi ya da ben öyle olmasını ümit ediyordum, ne de olsa onu arama cesaretini gösterememiştim. Neyse ki çok uzun beklememe gerek kalmadan, elinde spor salonu çantasıyla beliriverdi. Of, bir insan her haliyle nasıl bu kadar yakışıklı ve zarif olabilirdi böyle? Victor. Benim. Kıymetlim.

Kıymetlim mi? Güzel. Bir tek Gollum olmadığım kalmıştı zaten.

Victor arabasının anahtarlarını çıkararak caddeden aşağı doğru ilerlemeye başladı. Ona seslenmedim, arkasından koşmadım da. Yalnızca takip etmeye koyuldum. Belki de onu hayatımdan çıkarmama yardımcı olacak bir şey yapmasına denk gelmek istiyordum içten içte, kim bilir. Bu ilişkiyi sürdürmek ne kadar sağlıklı bir karardı, emin olamıyordum.

Arabanın kilidini açtığını gördüğümde, adımlarımı hızlandırdım. Kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçtikten sonra, emniyet

kemerini takmaya koyulduğu o an, arabaya vardım ve hafifçe camı tıkladım. Karşısında beni gördüğüne sevinmiş olmalı ki dudaklarında hafif utangaç bir gülümseme beliriverdi.

"Buyurun, ajan hanım."

"Sizi cezalandırmak zorundayım, beyefendi."

"Arabaya binmeyi arzu etmez miydiniz? Bunu konuşarak halledebiliriz."

"Bana rüşvet vermeye kalkmayınız."

"Şansımı denemek zorundayım."

Arabanın diğer tarafına doğru ilerleyerek yanına oturdum. İkimiz de bir an sessiz kalarak farklı yerlere bakmaya başladık. Bu sefer ilk adımı atacak cesareti hangimiz toplayacaktı acaba? Bana gönderdiği mesajlara cevap vermediğim için, ilişki kuralları gereğince sessizliği benim bozmam gerekiyordu sanırım.

"Victor... ben... korktum," deyiverdim.

"Anlıyorum. Seni yargılayamam. Ben de arada... yanlış anlaşılabilecek şeyler söyleyebiliyorum," dedi, anahtarları kontağa yerleştirirken.

"Orası öyle, arada sırada çok fena şeyler söylüyorsun," dedim, sakin görünmeye çalışarak, "ama bu sefer sorunun sadece sen olduğunu sanmıyorum."

"Benden ayrılıyor musun?"

Şaşkınlıkla, "Hayır," dedim.

"Ah... 'Sorun sende değil bende' tarzı bir konuşmanın başlangıcındayız sandım da bir an, 'seni arkadaş olarak seviyorum, dilerim kendine uygun birini bulursun' masalını okuyacağından korktum," dedi gülümseyerek.

"Başka birini bulmanı istemiyorum. Gereğinden fazlasını bulmuşsun zaten..."

Başını yeniden direksiyona dönüp kontağı çevirirken, "Beni çılgına çeviriyorsun, Valeria," dedi.

Yatakta doğrulup bir sigara yaktım. Canımın çok istediği fakat şimdiye kadar asla yapmadığım bir şeydi bu. Bir seferinde elimde yanan sigarayla uyuyakaldığımı ve yanarak öldüğümü görmüştüm rüyamda. Rüya olmasına rağmen o kadar korkmuştum ki bu alışkanlığımı bir daha asla tekrarlamamıştım, şimdiye kadar. Victor yanımda olduğuna göre, canlı canlı yanma ihtimalim daha düşük olmalıydı.

Bir eliyle başını desteklemiş, camdan dışarı bakıyordu. Pike belinin biraz altına kadar gelmişti, tamamen çıplak olduğu anlaşılıyor, mükemmel vücudu insanı kendinden geçiriyordu.

On dakika önce sevişmeyi bitirmiştik. "Sevişmek" diyorum, evet. Çünkü bu seferki kelimenin tam anlamıyla sevişmek olmuştu, bol bol kucaklaşmış, sarılmış ve öpüşmüştük.

Bu kadar samimi bir an paylaştıktan sonra, ikimiz de sessiz kalmıştık.

Evet. O zaman, bir ilişki klasiğini daha patlatmanın zamanı gelmişti sanırım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruverdim.

Gülümsedi. Kadınların lügatinde yer alan ve sıkça kullanılan bir soru olmalıydı bu, değil mi?

"Bana armağan ettiğin kitabı, komodin gözünde saklayıp saklamadığını."

"Bak ve gör."

Yatağın kendi tarafındaki komodin gözünü araladı. Adrián evden ayrıldığından beri, tamamen boşalan komodinde yalnızca *Lolita* vardı.

"Birkaç parça eşya getireceğinden bahsetmiştin, değil mi? İstersen bu gözleri sana ayırabiliriz."

Komodini kapattı ve banyoya gitmesi gerektiğini söyledi. Bir kez daha üzerine fazla gitmiş olduğumu düşünerek endişeyle yutkundum.

"Elimi yüzümü yıkayıp gitmem lazım. Biraz daha durursam, uyuyakalacağım."

"İstersen burada kalabilirsin."

"İstiyorum ama kalamam."

Gülümsedi ve iç çamaşırını görüp görmediğimi sordu.

"Sanırım odanın diğer ucuna fırlattık," dedim gülerek.

"Şu şehvet ataklarını kontrol etmeyi öğrenmemiz lazım, yoksa bu gidişle alt kattaki manav, karpuz yerine iç çamaşırı satmaya başlayacak."

"Konuşana bak! Kaç tane çamaşırımı yırttın acaba?"

Victor banyoya girerek lavaboya ilerledi ve banyoda hâlâ asılı olan siyah beyaz fotoğraflarımı incelemeye koyuldu. Adrián'ın yetenekli olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Lanet olası aşağılık herifin tekiydi, evet, ama aynı zamanda da yetenekli bir fotoğrafçıydı. Aşağılık olmanın genetik bir özellik olup olmadığını düşündü bir an, sonra aynadaki yansımasına gözü takıldı. Yarın sabah işe gitmeden önce tıraş olması gerekiyordu, aksi takdirde babası gözünün yaşına bakmadan, herkesin önünde azarı basabilirdi.

Yanıma, yatağa geri dönerek yarın sabah işe gitmeden önce gözden geçirmesi gereken raporları düşünmeden uyuyabilmeyi diledi. Of, ne kadar da çok uykusu gelmişti böyle.

Yüzünü yıkadı ve dairemin ne kadar ufak olduğunu düşündü. Havluyla kurulanırken, otuz metrekarelik ufak stüdyomda, birkaç değişikliğe gidilerek biraz daha alan kazanılabileceğini söyledi kendi kendine. Sonra havluyu ikiye katladı ve küvetin ucunda bırakılmış bir kutuya gözü çarptı.

Bir gebelik testi.

"Yok artık!" diye çığlığı bastı bir an.

"Ne oldu?" dedim, panik olarak.

"Ah, sorun yok. Su... su çok soğuk geldi de."

Sol kaşımı kaldırarak banyoya doğru baktım. İçeriden su sesi gelmiyordu.

Victor gebelik testini eline aldı ve yanında duran prospektüsü dikkatlice okudu. Geçirdiği şok karşısında bayılmamak için klozetin kapağını kapatıp üstüne oturması gerekmişti.

"Tanrım... Tanrım... Tanrım..."

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ona doğum kontrol hapı kullandığımı söylememiş miydim? Acaba beni yanlış mı anlamıştı? Peki ya bilerek yalan söylemiş ve onu tuzağa düşürmeye çalışmışsam? Hayır, hayır, böyle bir şeyi yapmış olamazdım. Ne kazancım olurdu ki böyle bir durumdan? Peki ya bebek ondan değil de, Adrián'dansa?

Koşar adımlarla yanımdan fırlayarak kaçmak istese de yutkunarak testi eline aldı ve yatak odasına döndü.

İçerlemiş bir ifadeyle testi gösterdikten sonra, ona anlatmam gereken bir şey olup olmadığını sordu. Surat ifadesi karşısında kahkahayı basmamak için kendimi zor tuttum.

"Hayır," dedim.

"Emin misin?"

"Evet. O test benim değil, Nerea'nın."

Yatağın ucuna oturarak derin bir iç geçirdi. Sırtından büyük bir yük kalkmıştı.

Bir kez daha iç geçirerek, "Of... lanet olsun..." dedi.

"Böyle bir tepki vermeni beklemezdim."

"Şaka yapılacak bir konu değil bu, testin senin olduğunu sandım bir an," dedi gözucuyla bana bakarak.

Alınarak, "Senden hamile kalarak seni kapana kıstırma planı yaptığımı mı düşündün yani?" dedim.

"Birkaç saniye boyunca öyle düşündüm, evet, ama sonra aramızda bir yanlış anlaşılma olduğunu düşündüm, ne bileyim, hapların tarihi geçmiş olabilir, bebek Adrián'dan olabilir, falan filan..."

"Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok, ama emin olmak istersen doktora..."

Bitirmeme izin vermeden, bir eliyle kolumu kavrayarak gözlerini kapattı ve başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Hayır, seni incitmek istemedim, bebeğim. Sana güveniyorum. Başımıza böyle bir şey gelirse, onu o zaman düşünürüz."

"Her zaman böyle anlayışlı mıydın sen? Merak etme bebeğim, falan?" dedim, onu taklit ederek.

"Tabii ki hayır!" dedi kahkahayla gülerek. "Senden önce birlikte olduğum kadınlar bu lafları ettiğimi duysalar, uzaylılar tarafından kaçırıldığımı zannederler herhalde. Ama o günler artık mazide kaldı, pek gurur duyulacak bir tarafı yoktu zaten," dedi ve başını çevirdi.

Gülümseyerek, "Seni elinde kadehinle, bardaki arkadaşlarına maceralarını anlatırken hayal edebiliyorum," dedim.

"Evet ama senin, o Victor'u tanımanı istemiyorum. Bu sefer işleri doğru yapma fırsatım var."

"Gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyordun, değil mi?"

"Avukatım olmadan bir kelime daha edemem," dedi, "ama birden fazla gönül kırdığım doğrudur."

"Seni çapkın, seni."

"Yeni biriyle tanışıp, birlikte olup, bir sonrakine geçiyordum. Eğer çok zevk aldıysam, birden fazla kez görüştüğüm kadınlar oldu, evet, ama hiçbiriyle ne sinema, ne akşam yemeği falan yaşandı. Bir kadeh içki sonrasında hop, yatak," dedi, omuzlarını silkerek.

"Peki kendini hiç kötü hissettiğin olmadı mı?"

"Hayır. Ama hiçbir zaman tek eşli bir ilişkim olsun istememiştim, o yüzden..."

Birkaç saniye boyunca karşılıklı gülüşerek bakıştık.

Son söylediklerinden cesaret alarak, "Ama o günler geçmişte kaldı, değil mi?" dedim.

"Evet, yani..." dedi, eliyle saçlarını tarayarak.

"Değişmeni ne sağladı peki? Rüyanda aksakallı bir dede falan mı gördün?"

Gebelik testini yatağa bırakarak, "Hayır, hayatımı altüst eden evli bir kadınla tanıştım," dedi. Konuyu değiştirerek, "Süresi geçmiş, bu arada," dedim. Hayatını altüst etmiş olma ihtimalinden ne kadar hazzettiğimden emin değildim.

"Öyle mi? Ama sonuç pozitif çıkmış."

"Öyle ama Nerea inanmadı. Onu aramam lazım aslında.

Daha fazla gecikmeden doktora gitmesi ve ona göre bir karar alması lazım."

Elimdeki sigarayı kaparak bir fırt çekti ve ayağa kalktı.

"Gitmem lazım."

"Victor, baksana."

"Efendim," dedi,sigara dumanını üfleyerek.

"Tatile nereye gideceksin?"

"Sen nereye gidiyorsan, oraya."

Bunu söyledikten sonra, gülümsedi ve gitti.

17

BU KADARI YETERLİ

Lola ağzındaki sakızla, havaya fırlatsan uçma kabiliyetine kavuşması sürpriz olmayacak büyüklükte balonlar patlatıyor, bense o balonlardan biri sonunda saçımda patlayacak diye endişeleniyordum. Gözucuyla ters bir bakış atarak durmasını istediğimde, neyle mi karşılaştım? Tabii ki daha da büyük bir balonla.

"Lolita, bu akşam saçımda bir sakızla gitmek istemiyorum, sen de morarmış bir gözle gitmeyi pek istemiyorsundur diye tahmin ediyorum."

"Amma sıkıcısın ha! Halbuki balonlar çok eğlenceli..."

"O balonları kafanda patlatırsam görürsün."

"Her neyse... Kapıyı neden açmıyor bizimki hâlâ?"

Nihayet Nerea kapıda beliriverdiğinde şaşkınlığımızı gizlememiz mümkün olmamıştı. Baştan aşağı süzmüştük zavallıyı... Ama haksız sayılmazdık. Nerea'yı böyle göreceğimi daha önce söyleseler asla inanmazdım. Nuh devrinden kalmış, eski püskü, geniş ve formu kaçmış bir elbiseyle çıkıvermişti karşımıza.

Lola her zamanki olağanüstü duyarlılığıyla, "O üstündeki de ne öyle? Korkunç kıyafet sirkinden ödünç mü aldın bakayım?" dedi.

Nerea birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Tüm akşam böyle davranacaksanız, şimdiden yatağa gideyim de baş ağrısından kurtulayım," deyiverdi.

"Hayır, hayır... Ama seni o kadar şık görmeye alıştıktan sonra..."

Lola'ya baktım ve başımı şaşkınlıkla iki yana salladım.

"Her neyse kızlar," dedim.

Dışarı çıktığımızda Nerea'nın oturduğu cadde boyunca yürümeye başladık. Nerea ortamıza geçerek her ikimize de belimizden sarıldı.

"Size bir şey söylemem lazım ve sizden bir iyilik isteyeceğim," dedi ansızın.

Çantamdan sigaralığımı çıkarırken, "Söyle bakalım," dedim.

"Şey... Nasıl olduğunu tam olarak anlayamasam da hamile kalmışım."

Lola'yla aynı anda olduğumuz yerde duruverdik ve göz göze geldik. Nerea'ysa gülümseyerek yürümeye devam etmemizi işaret etti.

"Ne demek nasıl olduğunu anlayamasam da? Hafızanı tazelemene yardımcı olayım istersen, bir erkekle yatıp kalkmış olmayasın?"

Bu gibi durumlarda kendini biraz kontrol etmesini dilediğim Lola'ya dik dik baktım. Nerea'ysa hiç oralı olmamıştı.

"Cuma günü gebeliği sonlandırmak için randevum var... içinizden biri bana eşlik edebilir mi diye sormak istemiştim."

Lola bir sigara yaktı. Bu soru karşısında sessiz kalması garibime gitmişti.

"Lola caddenin orta yerine bayılıvermeden ben cevap vereyim, ben sana eşlik ederim," dedim.

"Özür dilerim, Nerea, ama bu gibi konuları midem gerçekten kaldırmıyor. O klinikler... Tüylerimi diken diken ediyor. Oraya adım atamam, üzgünüm."

Lola'yı bu kadar ciddi bir tavırla konuşurken görmek ne kadar garipti.

"Meraklanma, Lola, ona ben eşlik ederim," dedim, orada yaşayacağımız tecrübenin geceleri beni rahatsız edip etmeyeceğini düşünerek.

Lola başını yana çevirip sigarasından derin bir nefes alarak, "Teşekkürler," dedi.

Kendime engel olamayarak, "Peki enine boyuna düşündün mü bu kararını? Çok ciddi bir karardan bahsediyoruz," dedim.

Nerea kararlı bir tavırla, "Evet, yeterince düşündüm," dedi.

"Bu kadar önemli bir konuda acele etmemelisin, Ne."

"Acele etmiyorum. İstediğim şeyi yapıyorum."

"Başka seçeneklerin de var..." diye ısrar etmeye çalıştım.

Sinirle, "Bu benim kararım," deyiverdi.

"Bak, en yakın arkadaşlarımdan birisin, seni seviyorum ve ileride pişman olacağın ve hayatın boyunca peşini bırakmayacak bir karar almadığından emin olmak istiyorum. Hamileliğini sonlandırmak istiyorsan, yine de yanında olacağım, yalnızca bunun iyice düşündükten sonra verilmesi gereken bir karar olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Nerea kaşlarını çatarak Lola'ya doğru döndü. Söylenen Valeria yerine, kabullenen Lola'nın eşlik etmesini istiyor olmalıydı.

Lola, "Ben kan görmeye dayanamam," diyerek kestirip attı.

"Yeterince düşündüm. Bu bebeği istemiyorum. Bu yüzden bu hamileliği bir an önce sonlandırmalıyım. Bir kaza yaşanmış olmalı ama doğum kontrol hapının işe yaramaması yüzünden bu sorunun yükümlülüğünü sırtlanacak değilim. Sorumsuz bir ergen değilim."

"Ben de aynı şeyi demek istiyorum, Ne, artık bir ergen değilsin ve böyle bir kararı aceleyle almamalısın."

Nerea iyice sinirlenmeye başlamıştı.

"Far görmüş tavşan suratı yapma ama," diye çıkıştı Lola, "sana eşlik edeceğini söyledi işte. Daha ne istiyorsun? Valeria'yı tanımıyor musun? Seninle aynı fikirde olmayabilir ama damarlarında sevda kıvılcımları dolaşan oyuncak bir ayıcıktan bahsediyoruz."

Nerea ters ters, "Her neyse, gerekirse tek başıma giderim, olur biter," dedi.

"Peki ya Daniel? Neden birlikte gitmiyorsunuz?"

Olduğu yerde donakalan bu sefer Nerea olmuştu. Bize utangaç bir bakış attıktan sonra, Daniel'in durumdan haberdar olmadığını itiraf etti.

"Ne? Daniel hamile olduğunu bilmiyor mu?"

"Hayır ve söylemeye de niyetim yok."

Lola, "Bu gibi durumlarda kadının son sözü söylemesine karşı falan değilim ama... Daniel'in de bu konuyla ilgili bir fikir sahibi olmaya hakkı olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Hayır, bu hamileliği bir an önce sonlandırmak istiyorum."

Sevgi dolu bir sesle, "Biraz daha beklersen kararını değiştirebileceğinden mi korkuyorsun?" dedim.

"Hayır."

"Nerea, çok ciddi bir hususta bahsediyoruz. Geri dönüşü olmayan bir karar bu."

"Evli değilim."

Lola'yla bir an göz göze geldik.

"Nerea, seni ufak namus bekçisi!" diye bağırdı Lola.

"Aileme bunu yapamam. Eğer yapmaya karar verirsem de beni evlatlıktan reddedeceklerinden şüphem yok. Peki ya sonrasında ne yapacağım? Yarın, öbür gün sinemaya gitmek istediğimde bebeğe bakacak birilerini bulmaktan bahsetmiyorum. Anne ve babamı sonsuza dek hayatımdan çıkarmaktan bahsediyorum. Kaldı ki... annemi siz de tanıyorsunuz. Öte yandan, henüz birlikte bile yaşamıyoruz ve ikimiz de o kadar yoğun bir tempoyla çalışıyoruz ki... Ah, hayır, istemiyorum işte."

Lola, "Bu son söylediğin sebepleri kabul edebilirim, ama diğerlerini asla," dedi.

"Daniel'in hayatının erkeği olduğunu söylemiyor muydun?" diye sordum, sonunda sigaramı yakmayı başararak.

"Şu an için öyle, ama sonsuza kadar öyle mi kalacak, emin olamıyorum. Ve bu şey –karnını işaret etti– sonsuza kadar sürecek bir sorumluluk. Benim arzulamadığım, sebep olmadığım ve üstlenmek zorunda kalmak istemediğim bir sorumluluk. Böylesi bir durumda anne olamam, henüz buna hazır değilim. Konuşmak istemediğim bir hatadan ibaret bu durum benim için. Hamileliği bitireceğim, olan biteni unu-

tacağız ve bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız. Hele de Carmen'in yanında... Aksi takdirde canıma okur."

İyi insan lafının üstüne gelirmiş derler. İşte tam da o an, koca adımlarla bize doğru ilerleyen Carmen'i görmüştük.

En sevdiği bluzunun üstünde endam-ı arz eden zeytinyağı lekesi gözlerden kaçmıyordu. Ama Carmen'in şaka kaldırmaya niyeti olmayan ifadesi yüzünden, hiçbirimiz ağzımızı açıp bir şey söylemeye cesaret edememiştik.

En huzursuz tavrıyla, "Lekeye bakmayı bırakır mısınız?" diye söylendi.

Lola, "Öğle uykusundan ters tarafından kalktın bakıyorum?" diye karşılık verdi.

"Hayır, öğle yemeğinden çok sinirli kalktım, Borja'nın cici annesi sağ olsun, beş tane yağda yıkanmış kroketi üstüme 'yanlışlıkla' düşürüverdi."

Lola kahkahayı patlattı ve "Sana demiştim, yaşlı cadının teki o hatun," deyiverdi.

"Of, biliyorum... Oğluşunu elinden kapıyorum diye bana karşı cephe alıyor olmalı, bizim Borja'nınsa olan bitenden haberi yok, erkekler işte."

Lola, "O zaman kadınlar cephesi için bir kadeh tokuşturalım, değil mi?" diye önerdi.

"Sadece bir kadeh ama..." diye ekledim.

Carmen eve döndüğünde, saat on biri vurmuştu. Dudaklarında yaramaz bir gülümsemeyle Borja'yı aradı.

Borja, "Merhaba, canım," diye açtı telefonu, "annem kro-

ketler için yeniden özür diliyor. Bluzu getirsin, ben kendi ellerimle yıkarım, diyor."

"Merak etme..." diye karşılık verdi Carmen, en iç gıcıklayıcı sesiyle, "bluzu üzerimden çıkardım bile. Buraya gelsen diyordum?"

"Neden? Bir sorun mu var? Saat biraz geç değil mi?"

"Sadece on bir. Hadi, gel ve üzerimde geri kalan her ne varsa, çıkarıver. Olur da gelmezsen... Ah... O kadar arzuluyorum ki seni," dedi, Borja'nın ağırlaşan nefesini işiterek.

"Gelmezsem ne yapacaksın?"

"Bitirene kadar seninle telefonda konuşup kendi kendime dokunacağım."

"Çok kötüsün."

Carmen usulca inledi, ama Borja telefonu çoktan kapatmıştı bile. Aynadaki yansımasına bakarak nasıl bu kadar yaramaz ve zeki olabildiğine hayret etti.

Sadece yarım saat sonra Borja çoktan yatağındaydı.

Bu kez, ilk defa ön sevişmeyi yeterince uzun yapmayı başarabilmişlerdi. Borja'nın bu alanda da kayda değer yetenekleri olduğunu görmek, Carmen'in içine su serpmişti. Borja önemli bir keşif olmuştu onun için. Ne demişler? Yere bakan, yürek yakan...

Daha fazla devam edemeyeceğini anladığında, prezervatifi takmasını isteyerek kucağına oturdu ve kendini tamamen sevgilisine teslim etmiş, arzu dolu kız arkadaş rolüne büründü.

"Lanet olsun, Borja, seni o kadar arzuluyorum ki," dedi, dişlerinin arasından.

Borja, "Seni seviyorum," diye karşılık verdi.

"Her gece sevişmek istiyorum seninle..."

"Ben de," dedi Borja gülümseyerek.

Birkaç saniye içinde kendilerini amansız bir orgazma bırakmışlardı bile.

Borja sırtüstü uzanmış, göğsüne yaslanmış olan Carmen'in omzunu okşuyordu.

"Saat kaç oldu?" diye soruverdi.

"Biri çeyrek geçiyor."

"Şimdi kalkmazsam uyuyakalacağım."

"Yarın sabah uyanmak için acelemiz yok. Neden burada kalmıyorsun? Bir gün de senin yanında uyanmak istiyorum."

"Ben de istiyorum ama yapamam, canım."

"Neden?"

"Anneme haber vermedim ve..."

"Her sevişmemizin ardından hemen çekip gidiyorsun. Kendimi kirli hissediyorum," dedi, vücudunu onunkinden biraz uzaklaştırarak.

"Hayır, böyle düşünme hayatım, ama..."

"Nasıl istersen, Borja."

Carmen sırtını dönerek gözlerini komodinine dikti.

"Hadi ama, kızma lütfen."

"Borja, artık otuz yaşında bir adamsın. Tüm bu olan bitenleri anlamıyorum. Ailene karşı duyduğun sevgiye gerçekten gıpta ediyorum, ama sevgilin olarak kaldıramayacağım bazı şeyler var ve bunlardan biri de ilişkimizde ikimizden başka birilerinin sözünün geçiyor olması. Ne yani? Erkek arkadaşımla birlikte uyuyamayacak mıyım? Hayır, sevişip sonra annesinin

yanına gitmesine izin vermem lazım, öyle mi? Günün birinde şu komodinin üzerine para bırakırsan şaşırmayacağım..."

Tüm bu sözleri o kadar sakince söylemişti ki bu Borja'yı korkutmuştu, zira Borja, Carmen'i kaybetmekten fazlasıyla korkuyordu. Kaldı ki içten içte, haklı olduğunun da farkındaydı. Artık kendi kararlarını alması gereken yaşa gelmişti.

"Haklısın ama anla beni, lütfen," dedi, onu yeniden sararak. "Yarın uyanır uyanmaz gayrimenkul danışmanını arayacağım, tamam mı?"

Carmen gülümsedi ve içinden zaferini kutladı.

Carmen 1 - 0 Cadı Kaynana

Lola, Sergio'nun kapısına dayandığında, saat sabahın üçünü gösteriyordu. Taksiden zorlukla inmiş, yalpalayarak apartman kapısına doğru ilerlemiş ve zile basmaya başlamıştı.

"Kim o?"

"Ben, Lola, Lolita, Lolitacık, Lolaaaa," diye haykırdı bizimki, söyledikleri zar zor anlaşılıyordu.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

Lola ağzını kapatarak gülmeye başladı.

Bizimkinin zil zurna sarhoş olduğunu anlayan Sergio, çaresiz otomata basarak kapıyı açtı.

Lola nihayet daire kapısına ulaştığında, Sergio üzerinde yalnızca bir pijama altıyla kapıda bekliyordu. En kirli rüyalarından biri olabilir miydi bu? Amma da yakışıklıydı yahu! Üzerine atlayarak onu öpmeye çalıştı.

"Lanet olsun Lola, zil zurna sarhoşsun sen!"

"Zil zurna değil, tüm orkestra kadar sarhoşum!"

Bir yandan Sergio'ya laf yetiştiriyor, diğer yandan da yerin neden kendi kendine hareket ettiğini anlamaya çalışıyordu.

"Burada ne arıyorsun?"

"Bak, şimdi... İçeri geçeyim mi? Sağ ol."

Kendi kendini içeri davet ettirdikten sonra, direkt mutfağa ilerleyerek mutfak masasına tırmanıverdi.

"Bizim kızlarla bir-iki kadeh içmeye çıkmıştık ve nedense bir mağazanın deneme kabinlerinde sevişmemizi hatırladım. Sen de hatırlıyor musun?"

Sergio sabırsızca, "Evet, Lola, hatırlıyorum," diye karşılık verdi.

"Hah, işte, sonra düşündüm de... El Corte Ingles'ler* gece neden açık değil? Açık olsaydı şimdi deneme kabinlerini inletiyorduk! Sonra dedim ki... Neden Sergio'ya gitmiyorum?"

"Saatin farkında değilsin, haksız mıyım? Neredeyse üç saattir uyuyorum."

"Of, amma sıkıcısın, dedecik," deyiverdi.

"Senin neyin var böyle, Lola?"

"Şöyle... Bugün günlerden cuma ve ben sevişmek istiyorum."

Sergio'ya yaklaşarak bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Durumdan etkilenmemişe benzeyen Sergio ise gözlerini devirerek, "Hadi bakalım," diyerek, onu kolundan kavradığı gibi banyoya sürükledi.

"Hımmm... Demek duşta yapacağız? Vay anasını! Aynı Valeria ve sevgilisi gibi, desene? Bu arada, zamanında ben de onunla yatmıştım, Valeria'nın sevgilisiyle yani! Ama onlar ta-

* Birçok yerli ve yabancı tekstil ve ev ürünlerinin yer aldığı, ulusal alışveriş merkezleri zinciri. (ç.n.)

nışmadan çok önceydi. Gerçi, sevgililer mi ondan emin değilim. Valeria bile emin değil herhalde," diye anlatmaya başladı.

"Hadi, Lola, soyun bakalım."

Çekici bir striptiz şovu yaptığı yanılgısına kapılarak soyunmaya başlayan Lola, yaptığı hareketlerin, bir nevi komedi skeci kıvamında olduğundan habersizdi. Sergio'ysa üzerindeki tek parça olan pijamasını çıkarmamıştı. Lola sonunda tamamen soyunduğunda, onu kavrayarak duşakabine soktu, soğuk suyu açtığı gibi onu suyun altına geçiriverdi. Buz gibi suyun vücuduna değmesiyle çığlığı basan Lola, duştan çıkmaya yeltense de başarılı olamadı.

"Tamam, tamam, geçti..." dedi Sergio.

"Su çok soğuk," diye söylendi bizim kız.

"Biliyorum, ama sana iyi gelecek, emin ol."

Sabaha karşı dört sularında Victor'u aradım. İkinci zil sesinde, karşıdan uyku dolu bir ses duyuldu:

"Efendim? Ne oldu? Kimsiniz?"

"Benim."

Endişeyle, "İyi misin? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, hayır, her şey yolunda," dedim utanarak. Utanarak, evet, çünkü kapısının önünde bekliyordum.

"Ne oldu o zaman?"

"Kesin dışarı çıkmışsındır diye düşündüm sonra da dedim ki... Bakayım neredeymiş?"

"Tanrı aşkına, o kadar uykuluyum ki sana kızacak enerjim dahi olduğunu sanmıyorum," dedi, bir yandan uyanmaya çalışarak. "Söylesene, kaç kadeh içtin bakayım?"

"Hımm... Bir bakayım. Üç, yok, yedi, aman, ne bileyim, ben edebiyat mezunuyum."

"Seni almaya gelmemi ister misin?"

Kızararak, "Şey, kapının önündeyim aslında," dedim.

"O zaman ne bekliyorsun, içeri girme vakti!"

Lola'nın verdiği sakızlardan birini hızla ağzıma attım ve o gece diskoda duyduğumuz şarkılardan birini mırıldanarak asansöre bindim.

"Bak sen, içeri gir bakalım."

"Ne oldu? Ne oldu? Neden gülüyorsun, yahu?"

"Işıklı bir taç taktığının farkındasın, değil mi?" dedi gülerek.

"Hayır, nerede?"

Kuyruğunu yakalamaya uğraşan bir köpek edasıyla kendi etrafımda bir daire çizdikten sonra, sonunda pes ettim ve sırtımda takılı kalmış olan tacı Victor'un çıkarmasına izin verdim.

"Ah! Rosita diye bir kızla tanıştık da gelecek hafta evleniyormuş. Onun bekârlığa veda partisiydi yani. Evlenmeden önce sevgilisinin alet edevatını iyice gözden geçirmesini önerdim."

"Üç kadehten biraz daha fazla içmişiz sanırım."

"Evet, sokak partisi yaptık.* Ben fakirim ya... Sadece dört euro ödedim, dört euro!"

Parmaklarımı zafer edasıyla havaya kaldırarak, dört rakamını işaret ettim. Bayağı tasarruf etmiştim o gece.

"Sabaha karşı saat üçte şeyinin evine gelmek sence akıllı bir davranış mı?"

"Neyimin?"

* İspanya'da çok yaygın olan, halka açık mekânlarda düzenlenen ve birbirini tanımayan farklı yaştan gençlerin, yanlarında getirdikleri içecekleri paylaşarak düzenledikleri sokak partilerine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

"Ne kötüsün," diyerek gülümsedi.

Şımarık bir edayla beline sarılarak, "Söyle bakalım, neyimin? Neyimin?" dedim.

"Sevgilinin?"

"Sevgilimin? Vay! Amma güzel geliyormuş kulağa! Sevgilimin! Hey, sevgilim," dedim, daha da şımararak, "bana su versene!"

Victor lafımı ikiletmeden mutfağa ilerledi.

"Victoooorrrrr," diye bağırdım.

"Efendim," dedi, gülmekten kendini alıkoyamayarak.

"Lola'yla mı daha çok zevk aldın, benimle mi?"

"Seninle, seni koca şapşal. Kapıyı kapat artık!"

"Lola benden daha kirli numaralar biliyordur, kesin."

Mutfaktan getirdiği koca bir bardak suyu bir dikişte içtikten sonra, boş bardağı geri uzatarak, "Bir bardak daha," dedim.

"Amma susamışsın," dedi, suyu tazelerken.

"Bu ağzımdaki kocaman sakız yüzünden. Tüm tükürüğümü emdi, susuz kaldım, çöpe atar mısın şunu?"

Ağzımdaki sakızı çıkarıp uzattığımda, yüzünü ekşiterek parmak ucuyla kaptığı sakızı, çöp kutusuna attı.

"Adrián böyle... sarhoş geldiğimde çok kızardı."

"Ben kızmıyorum. En azından bugün. Zavallıcık, o kadar komiksin ki!"

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" dedim, bir anda hüzünlenerek.

"Çünkü en iyisini hak ediyorsun da ondan. Hadi bakalım, yatağa gitme vakti."

Bayılma numarası yaparak, "Yatağa mı? Ay, yok, olmaz. Başım çok dönüyor," dedim.

"O zaman ne yapacağız? Saat sabahın üçü! Uyumayacaksak, ne yapacağız? Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Kulağına doğru fısıldayarak, "Hımm... Senin duş ne âlemde?" dedim.

Sonrasında elimi karnına doğru uzattım ve aşağı doğru ilerledim. Gözlerini kapattı ve dudaklarını ısırmaya başladı.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" dedim.

"Evet" dedi inleyerek.

Aldığım onayla birlikte, onu daha da uyandırmaya koyuldum.

"Evet ama daha yavaş ol," diye fısıldadı.

Sonunda dudaklarını ısırmaya başladığında, gözlerini araladı ve şehvet dolu bir sesle, "Ağzınla..." dedi.

Gülümsedim. Bu isteği beni o kadar tahrik etmişti ki!

"Olur ama duşta."

Duşa doğru ilerledik. Banyoya girmeden önce üzerimdekileri tamamen çıkardım. Victor da aceleyle soyunarak arkamdan geldi.

Saniyeler sonra vücutlarımız akan suyun altında ıslanıyor, dudaklarımız birbirini arıyordu.

"Cin mi içtin sen?" dedi, bir anlığına kendini geri çekerek.

"Evet, tıpkı örnek bir İngiliz denizcisi gibi."

Onaylayan bir tavırla kalçama hafifçe vurarak, "Çok güzel," dedi.

Yeniden belinden aşağısına doğru ilerlemeye başladım. Eliyle saçlarımı kavradı ve hareketlerime yön vermeye başladı, bir yandan da ne kadar iyi olduğumu söylüyordu.

Aklıma gelen her türlü hamleyi yapıyordum ve görünen o

ki Victor da her birine bayılıyordu. Sarhoş ve fazlasıyla tahrik olmuştum.

Sonunda daha fazla dayanamayacağını söylediğinde, olduğum yerde doğruldum ve aklına gelen en kirli şekilde beni becermesini istedim.

Nerea bir anda midesi ağzına gelerek uyanıvermiş, banyoya yetişemeden koridorun orta yerine kusmuştu. Dani'nin uyanmadığından emin olmak için yatak odasına doğru hızlı bir bakış attı, neyse ki bazen Barbie'nin erkek arkadaşı Ken'in insan versiyonu olduğundan şüphelendiği sevgilisi hâlâ uykudaydı. Bir dakika, bu benzetmede Nerea'nın Barbie mi olması gerekiyordu o zaman?

Her neyse. Kusmuğunu temizlemeye başladı.

Dani uyandığında burnuna çamaşır suyu kokusu gelmişti.

"Temizlik mi yapıyorsun?"

"Şey... Meyve suyu döküldü de."

"Öyle mi? Biraz keyifsiz duruyorsun, iyi misin?"

Nerea gözlerini kaçırarak, "Evet, evet," dedi.

"Gel, bir öpücük ver o zaman."

"Olmaz."

"Olmaz mı?"

"Önce dişlerimi fırçalayayım," dedi, utangaç bir gülümseme atarak. Hemen ardındansa kendini banyoya kilitledi.

Derin bir nefes aldı. Bu mide bulantılarına yalnızca cuma gününe kadar sabretmesi gerekecekti.

18

SEVGİLİLİK DÖNEMİ VE GERÇEK HAYATTAKİ VALERİA

"Kustun mu yani?" dedim, şaşırarak.

"Hem de nasıl. Sergio sağ olsun, saçlarımı tuttu, yoksa her yerimi kusmuk yapacaktım. Bir yandan da 'Nasıl bu kadar zil zurna sarhoş olabiliyorsun? Artık on beş yaşında bir ergen değilsin, lanet olası! İçtiklerine dikkat etsene!' diye bağırıyordu. Benim verebildiğim tek tepkiyse daha fazla öğürmek ve kusmak oldu. Nasıl olduğunu tahmin edemezsin. Onca öğürmenin arasında sanırım bir iki kez gaz da çıkarmış olmalıyım."

"Of, lanet olsun," dedim, utançtan yüzümü örterek, "ama anladığım kadarıyla sana iyi davranmış, değil mi?"

"Beni evden atacağını düşünüyordum ama yanıldım, o kadar iyiydi ki! Sonunda bir nebze olsun rahatladığımda, beni yatağa yatırıp yanıma olur da yeniden kusarsam diye bir kova getirdi ve arada su içmem için beni doğrultup saçlarımı okşadı. Hatta bu sabah beni eve bıraktı! İyi de oldu, çünkü hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum. Dün akşam bir kutu

Viagra içip Nacho Vidal ve Rocco Siffredi* ile sabahlamış gibiyim, bilmem anlatabildim mi?"

Porno referansını duymazdan gelerek, "Bu adam sana düpedüz âşık," dedim.

"Bu adam bana fazlasıyla kızgın, canım. Verdiğim tepkileri anlamadığını ve yaptığım eylemleri, gerçekleştirmeden önce en az üç kez düşünmem gerektiğini söyledi."

"Ona geri dönmek istiyor musun?"

"Bu sefer gerçekten birlikte olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet, öyle bir şey."

"Hayır, sanmam. Onun gibi adamlar, değişmez. Victor gibi istisnalar da kaideyi bozmaz."

"Orasını bilemiyorum, bu zamanda kimseye güvenilmiyor."

"Hâlâ güvenmiyor musun yani? Yuh artık! Senin aklın başına gelene kadar ben de ayak tırnaklarımı boyayayım bari."

Her zamanki gibi çat diye kapatmıştı. Karşımda bir bardak suyla beliren Victor'u görünce gülümsedim.

"Akşamdan kalmalığın en iyi çaresi bol bol su içmek," dedi, suyla birlikte bir aspirin uzatarak. "Arayan kimdi?" diye sordu.

"Lolita. O da sabaha karşı Sergio'nun kapısına dayanmış da..."

"Erotik sonuçları olmuş mu peki?"

"Yok, daha ziyade korku filminden fırlamış kusmuk sonuçları olmuş."

"Hadi oradan!" dedi, kahkahayı patlatarak.

Aspirini yutarak bardağın yarısını içiverdim.

"Gerçekten. Ben de şapşaldım ama en azından kusmadım."

* Porno aktörleri. (ç.n.)

"Hem de ne şapşaldın! O taçla kapının önünde belirdiğinde, gülmekten neredeyse altıma kaçıracaktım! Bir de şarkı söyleyip dans ediyordun kendi kendine!"

"Ne kadar kötüsün! O anı kimseye anlatmayacağına yemin et!" dedim, yüzümü göğsüne yaslayarak.

Yüzümü kaldırıp göz kırparak, "Çok güzeldi, merak etme. Benim için muhteşem bir andı," dedi.

"Gecenin bir yarısı kapında belirip cinsel arzularını tatmin etmeme alışayım deme sakın."

"Benim cinsel arzularım mı? Amma yüzsüzsün, ha! Senin cinsel arzuların demek istedin herhalde?" dedi, daha da yüksek sesle gülerek.

Parmaklarımı dudaklarına yerleştirerek, "Sus," dedim.

"Beni bu kadar zorlayan hiç kimse olmamıştı."

"Ay, çok mu zorlandın?"

"Ciddi diyorum, hatun, istediğin her şeye ayak uydurabilecek bir robot falan mı sandın beni? İki saat boyunca hayvan gibi sevişmeye alışık değilim. Hele bitirmek istediğim o ikinci sefer beni durdurduğun zaman seni nasıl öldürmedim, hakikaten bilemiyorum."

"Orgazmın geri çevrilmesi diyorlar ona, istersen araştır. Ben de bir kitapta görmüştüm."

"Yakında aynısını sana da yaşatacağım, haberin olsun."

"Şşşş," dedim, "ben de dün akşam yaptıklarımıza alışık değilim, o yüzden yakın bir zamanda tekrarlamamı bekleme. İstesem de tekrarlayamam sanırım."

Gözucuyla saatine baktı, kollarını kavuşturdu ve sinemaya gitmeyi önerdi.

"Hımm, olur ama filmi sen seç, çünkü ışıklar kapanır kapanmaz komaya girmeyi düşünüyorum."

"Işıklar kapanır kapanmaz üstüme mi atlayacaksın yani?"

Elime geçen ilk yastığı şakayla karışık üzerine fırlattım.

Sinema kuyrukları. Hakikaten ilginç bir ortam. Her çeşit insan grubuyla karşılaşmak mümkün. Tartışan çiftler, üç boyutlu bir film izleyecekleri için heyecandan yerinde duramayan ve bağrışan ufak çocuklar, bir köyü besleyecek büyüklükte patlamış mısır kutuları ve çölde kalmış bedevileri susuzluktan kurtaracak büyüklükte kola şişeleri.

İlk randevularına çıkan yeni yetme çiftler, birbirlerine utanarak bakan, hatta bakmaya cesaret dahi edemeyen çiftler. Dikkatlice izlenildiğinde, ilk öpücüğe bile denk gelinebilir bu sıralarda.

Yine bu sıralarda, Marisa'nın neden Lorena'yla bozuştuğunu öğrenebilirsiniz, her ikisini de tanımıyor olmanız yalnızca ufak bir detay. Evet, doğru tahmin ettiniz, bir erkek yüzünden küsmüşler.

Işıklar kapanır kapanmaz birbirlerinin üzerine atılan çiftler. Genelde lise veya üniversite çağında olan bu çiftlerin, yaptıklarının diğer insanlar tarafından görülmesinden garip bir zevk aldığını düşündüğüm zamanlar olmuştur.

Hoş, bunları söylerken eteğimin altında, kalçalarımı okşayan Victor'un eli sayesinde, bizim hangi kategoride yer aldığımızı tahmin etmek de güçtü. Önümüzde duran ufak çocukların annesi, gördüğü manzara karşısında duyduğu huzursuzluğu, limonata kıvamında ekşittiği suratıyla belli etmeye başlamıştı

bile. Evet, hanımefendi, biraz sonra ufacık çocuklarıyla zombi filmi izleyecek bir anne için çok uygun bir tepki sizinki.

Kendimi Victor'dan biraz geri çektim. Fazla öpüşmekten dudaklarımız hafif şişmişti. Film başlamadan çok önce geldiğimiz için, biraz arabada kalıp öpüşmek istemiştik, fena mı yapmıştık yani?

Çevreme bakınarak, "Dur, ortalık çocuk kaynıyor," dedim.

"Seks şiddetten daha masum değil mi?" diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Evet, ama lütfen elini eteğimden çek."

"Yapamıyorum. Aslında hayır, yapabilirim ama yapmak istemiyorum."

"Of, neden bu kadar yakışıklı olmak zorundasın, lanet olası?" dedim, yeniden dudaklarına hücum ederek.

Her zamanki şehvetli öpüşmelerimizden birine kendimi bırakmak üzereyken, tanıdık bir ses kulaklarımda çınlayıverdi. Bize hızlı adımlarla yaklaşan, bal rengi gözlü bu sarışın kız, gereğinden fazla tanıdık bir isimdi.

Kendimi geri çekerek, "Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Evet, lanet olsun, yakalandın, değil mi?" diye karşılık verdi karşımdaki ses.

"Nasılsın, Natalia?" dedim, hızlı bir hareketle ellerimi, dudaklarımda gezdirerek.

"Çok iyi değilim."

Victor şaşkın bir tavırla bize doğru dönmüştü. Karşımızdaki ergen kızın aksi tavırları dikkatini çekmiş olmalıydı.

En ciddi tavrımı takınarak, "Burada sesini yükseltme, rica ederim," dedim.

Victor kibar bir sesle, "Neler olduğunu öğrenebilir miyim?" diye araya girdi.

"Sen kapa çeneni," deyiverdi Natalia.

"Sen de kimsin?"

"Peki ya sen? Ah, bir dakika, ne kadar da aptalım. Sen, Valeria'yı beceren herif olmalısın, değil mi?"

Arkamızdaki aile irkilerek bize bakmaya başlamıştı.

"Sana burada sesini yükseltmemeni söyledim, Natalia. Rica ederim."

Victor arkama geçti.

"Erkek kardeşim evde, perişan bir vaziyetteyken, sen burada azgın bir kedi gibi sinema kuyruklarında sevişiyorsun!"

"Affedersin, Natalia ama benim kişisel hayatım seni hiç ilgilendirmez. Victor, lütfen gidelim buradan."

"Adrián ne haltlar yediğini biliyor mu?"

Sinirden bacaklarım titremeye başlamıştı. Olan biten karşısında kaşlarını çatarak donakalan Victor, yerinden kıpırdamamakta ısrar ediyordu.

"Erkek kardeşin ve ben ayrıldık."

"Öyle mi? Kim diyor bunu? Sen mi? Çünkü benim bildiğim kadarıyla, ayrıldığınızı gösteren resmi hiçbir belge yok. Bana kalırsa paran biter bitmez, Adrián'a sürünerek geri dönmeye çalışacaksın."

"Natalia, elimden geldiğince nazik olacağım: Bu durum seni zerre kadar ilgilendirmez. İkimizin arasındaki bir konu bu."

"Adrián'a zamanında söylemiştik, bu sülük, aşağılık sürtükle evlenme demiştik."

Victor, "Hey!" diye ileri atıldı.

"Boş ver," dedim, gözlerimi kapatarak.

Son süratle bir duvara çarpmış gibi hissetmiştim.

Victor sonunda belimden kavrayarak, eve dönmenin daha iyi bir fikir olacağını fısıldadı. *Bunu en başında düşünseydin, şimdi bu durumda olmazdık*, diye düşündüm.

Natalia yeniden önümüze geçmeye kalkıştığında, bu sefer söze giren Victor oldu:

"Bak, seninle aynı sınıftan insanlar olmadığımızı şimdiye kadar anladığını düşünüyorum. Senin tarzın olan sokak kavgalarıyla, bizi kendi seviyene çekemezsin. Erkek kardeşin içinde bulunduğu durumdan rahatsızsa, kendini savunacak kadar büyük bir adam, kaldı ki senden çok daha terbiyeli biri olduğuna hiç şüphem yok. Bu yüzden neden arkadaşlarınla birlikte çöp tenekeleri yakmaya devam edip bizi rahat bırakmıyorsun? Burada gördüklerini istediğin herkese anlatabilirsin. Adrián konuşmak isterse, ben buradayım. Şimdi, önümüzden çekilir misin?"

Natalia geri çekildi. Victor teşekkür ederek kolumu kavradı ve park yerine doğru ilerlemeye başladı. Bense, Natalia'nın bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Onu on yaşındayken tanımıştım... Benden hiçbir zaman çok hoşlanmadığını biliyordum ama... Bu kadarı da fazla değil miydi?

Bakışlarımı hiçbir yere sabitleyemeden arabaya bindim. Victor sürücü koltuğuna oturur oturmaz kapıyı sertçe kapattı. Sonrasında motoru çalıştırmadan oturduğu yerde kaldı. Arabadan inip eve tek başıma dönmem gerektiğini düşündüm. Yalnız başıma kalmalı, olan biteni kendi başıma sindirmeliydim. Ah, Tanrım.

Sonunda dayanamayıp ağlamaya başladım. Hem de Victor'un yanında. Ağlamak! Ben!

Kendimi tutmaya çalışsam da vücudumun her santimetresinin titrediğini hissediyordum. Ağlama konusunda her zaman çok katı olmuştum, ama o an, kendimi tutamıyordum. Victor'un yanında ağlıyor olmak, beni daha da fazla utandırıyordu, lakin kendimi kontrol edemiyordum. Regl öncesi sendromu diyorlar sanırım bu duruma.

Victor bir eliyle omzumu kavrayarak beni kendisine doğru çekti, gözümden akan yaşları sildikten sonra, kendimi nasıl hissettiğimi sordu.

"Bazen hâlâ evliymiş gibi hissediyorum."

"Belki de hâlâ evli kalmak istiyorsun."

Victor'u bu kadar ciddi görmemiştim.

"Hayır."

"O zaman pazartesi günü ilk iş, ayrılığını resmiyete dök, Valeria. Bu kadar uzattığın yeter."

"O kadar kolay değil."

"Yanlış bir şey yapmıyoruz. Aramızda olan bitenlerin kimseyi gücendirmesine veya kendini kötü hissettirmesine gerek yok. Karşılaştığımız kişi Adrián'ın kendisi bile olsa, ona da aynı şekilde açıklardım durumu. Haklı değiller, bu yüzden onlara hak vermekten vazgeç."

"Onlara hak vermiyorum," dedim hıçkırarak, "bana böyle davranma..."

"Ayrılığını resmileştir, Valeria, artık resmiyete dök şu siktiğimin ayrılığını," dedi, sesini yükselterek.

Ağlamaya devam ederek, "Sinirlenme," dedim.

"Sinirlenmiyorum, ama bu oyunlardan yorulmaya başladım."

"Oyun falan oynadığım yok!"

"Öyle mi dersin? Öyleyse kendimi neden bir pembe dizinin içine düşmüş gibi hissediyorum?"

"Bunu bana neden söylüyorsun şimdi?"

"Başka kime söylememi istersin, Valeria? Lanet olsun! Senin geçmişinde aldığın kararların sıkıntısını çekmek zorunda mıyım? Birilerinden korkmadan, sinemaya bile gidemeyecek miyim yani?"

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu söylediğine adam akıllı bir cevap vermek zorundaydım ve bunu hıçkırıklar arasında yapamayacağımı biliyordum.

"Bu duruma tahammül etmen için seni zorlamadığımı biliyorsun."

"Biliyorum," dedi, sinirle dudaklarını ısırarak. "Eğer buradaysam, seninle birlikte olmak istediğim için."

"Canının istediği zaman çekip gidebilirsin, hiçbir şeyin sorumluluğunu almak zorunda değilsin, senden böyle bir şey yapmanı beklemiyorum, anlıyor musun?" dedim.

Başını iki yana salladıktan sonra, insanı ürperten bir ciddiyetle gözlerimin içine baktı.

"İstediğin bu mu? Benim bıkıp 'Üzgünüm, Valeria, artık devam edemeyeceğim,' dememi mi bekliyorsun? Çünkü arada sırada bunu beklediğini hissediyorum, hayatını zorlaştırdığımı düşünmeme sebep oluyorsun, halbuki bana sorarsan, seninle tanıştığımda, mutsuz bir kadındın... Ama hayır, en azından hayatında iyi kötü bir düzen vardı, değil mi? Yoksa senin hayattan beklentin, kötü de olsa bir düzenin olması mı yalnızca?"

"Hayır, Victor," dedim, gözlerimi ovuşturarak, "bana haksızlık ediyorsun. Sen benden daha fazla korkuyorsun."

"Korkuyor muyum? Ben mi?" diye haykırdı şaşkınlıkla ve ekledi: "Korktuğum falan yok, lanet olasıca!"

Sonunda ben de sesimi yükselterek, "O zaman korkuyor gibi hareket etmekten vazgeç," dedim.

"Beklemediğim ve planlamadığım bir zamanda, bir anda bir sevgilimin olmasına alışmaya çalışıyorum!"

"Öyle mi?" diye bağırdım.

"Evet."

"Ah, ne güzel! Aşk-ı memnuya bağlayacaksın şimdi de."

"Belki de bir ilişkide olmak istemiyorumdur, anlıyor musun?"

Evet. Başımdan aşağı döktüğün kaynar sular için teşekkür ederim, Victor.

"Eğer bir ilişkide olmak istemiyorsan, bir an önce söyle ve hayatımdan çek git. Seni korkutacağım diye parmak ucunda ilerlemek zorunda kalmaktan bıkmaya başladım! Artık otuz iki yaşındasın, Victor, on beş yaşında değil! Bu ilişkinin nereye gideceğini bal gibi biliyordun! Henüz Adrián'dan ayrılmadan önce bana söylediğin onca aşk dolu söze ne diyeceksin şimdi? Söyle bana!"

"Ne mi diyeceğim? Ne mi diyeceğim? Lanet olası! Hâlâ evli olman ve ilişkimizin bilmediğim bir yere ilerliyor olması süper bir durum! Öyle değil mi? Arkamı döndüğümde, kimden azar işiteceğimi kestiremiyor olmamsa, daha da muhteşem. Olağanüstü!"

"Bana bağırma," dedim. Ben de bağırmaya çalışmıştım fakat başarılı olamamıştım.

Victor bakışlarını bir an dışarı çevirdikten sonra, yeniden bana doğru döndü.

"Benden ne istiyorsun?" deyiverdi.

"Bilmiyorum," dedim, usanmış bir tavırla.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, Victor daha sakin bir tavırla yeniden söze girdi.

"Bak, böyle olmasını ben de istemiyorum. Valeria, korktuğum falan yok ama her şey gereğinden fazla hızlı gidiyor... Bunu sen de kabul etmelisin. Evliydin ve benimle sadece bir hafta sonu geçirdin ve..."

Cesur bir tavır takınmaya çalışarak, "Buna hazır değilsen, aramızda yaşananların sadece o hafta sonundan ibaret olmasını istiyorsan..." dedim.

"Hayır. Bunu sen de biliyorsun. Bana işkence etmekten vazgeç artık," dedi, iç geçirerek.

"Sana işkence etmiyorum. Bazen bana neden böyle davrandığını anlamıyorum..."

"Valeria, artık yeter. Diğer ilişkini bir an önce bitirmelisin. Durumu gereğinden daha da fazla süründüren biri varsa, o da sensin. Seni anlamıyorum... Gerçekten ne istediğini kestiremiyorum."

Yeniden sesimi yükselterek, "Sana ne istediğimi bilmediğimi söyledim!" dedim.

"Peki o zaman hangi hakla benden ne istediğimi bilmemi bekliyorsun, lanet olası?" diye haykırdı, sinirle direksiyona vurarak. "Artık yeter, Valeria, artık yeter!"

"Artık yeter mi? Bir ileri bir geri gitmenden asıl ben bıktım! Bir kız arkadaş mı, takılacak birini mi, yoksa öylesine

bir tanıdık mı arıyorsun bu ilişkide? Ne istediğini kendin bile kestiremiyorsun!"

"İstediğin kadar başımın etini yiyebilirsin, ne istediğimi bilmiyorum."

Bu son söylediği canımı çok yakmıştı. Şaşkınlıkla yutkundum ve yeniden ağlamamak için kendimi kastım.

"Defol git o zaman, seni embesil."

Bir hışımla arabadan indim ve kapıyı hızla çarptım. Çantamı omzuma taktığım gibi metro durağına doğru ilerlemeye başladım. Bu esnada gözyaşlarım yeniden hâkimiyeti ele geçirmişlerdi.

Victor'sa... Arabayı çalıştırdı ve gitti.

19

KENDİMLE BAŞ BAŞA

O akşam çok ağladım. Sanırım Adrián'ı başka bir kadınla beraber olurken duyduğum o andan itibaren içimde biriktirdiğim bütün gözyaşlarını, kontrolsüzce toptan döküverdim.

Ağladıkça daha da fazla ağlayasım geliyordu. Gözlerim şişmiş, burnumdan mütemadiyen gelen sümükler yüzünden kutularca mendil bitirmiştim. Neyse ki tek başımaydım. Normalde bu kadar duygusallaşan bir insan değildim aslında, lakin Victor'la birlikte olmaya başladığım andan beri hayatıma bakıp neler olduğunu anlamaya çalışmamıştım.

Bundan yalnızca bir yıl önce Adrián'la birlikte, ilk kitabımın yayımlanmasının şerefine tatile çıkmıştık. Bir yıl önce, hayatım boyunca bana tek dokunan erkek, kocamdı. Bir yıl önce, Adrián'a hâlâ âşıktım ve ona hayranlıkla bakıyordum. Ah evet, ve bir yıl önce, istediğim zaman alışverişe çıkabiliyordum, şimdiki ekonomik durumuma bakılırsa, bu da artık sahip olmadığım şeylerden biriydi.

İçten içe, aceleyle karar aldığımı düşünsem de aklımı bir türlü Victor'dan alamıyordum.

Hayatıma bir parantez olarak girmişti. Bana bakışını, bana söylediklerini seviyordum. Onunla birlikteyken kendimi iyi hissediyor ve Adrián'la birlikte olduğum onca sene başaramadığım şeyi başarmak, kendimi tamamen onun ellerine bırakmak istiyordum. Adrián'ı sevmiştim, evet, ama sanırım hiçbir zaman yeterli ilgiyi göstermemiştik ilişkimize. Onu artık yalnızca bir arkadaş olarak seviyordum, daha fazlası değil. Adrián'ın içimi titrettiği zamanları hatırladım. Aslında hâlâ çok çekici bir erkekti ama artık beni çekmiyordu. En azından, Victor kadar çekmiyordu.

Victor bana bakıp gülümsediğinde, elimde olmadan kıkırdıyordum. Hani gücünüzün yetmeyeceği bir dükkânın vitrininde gördüğünüz ve bakmaktan kendinizi alıkoyamadığınız şey vardır ya, benim için Victor öyle bir şeydi.

Omuzlarımda dolaşan parmakları... Uykuya dalmadan önce saçlarıma kondurduğu öpücükler... Aramızda doğmaya başlayan yakınlık... Mideme giren kramplar... Arzu ve hayranlığın bir araya gelmesi...

Adrián'la birlikte olduğum süre sonunda yirmi sekiz yaşında bir babaanneye dönüşmüştüm, peki ama nasıl? Hangi ara içimdeki arzu sönüvermişti? Hayır, aslına bakarsanız, tam olarak asla sönmemişti ve o zayıf ateşi yeniden yakmasını becerebilen, Adrián değil, Victor olmuştu, gözlerini gözlerimden bir dakika ayırmadan benimle seviştiği her an.

Sonunda uyuyakaldım.

Uyandığımda, bir saat boyunca yatakta dönüp durdum. İşleri yeniden nasıl yoluna koyabileceğimi düşündüm, nasılsa artık kötü de olsa, nerede durduğumu biliyordum.

Pörtlek gözlerimi bir nebze olsun insan gözüne benzetebilmek için, derin dondurucuda olan jel göz maskemi aldım ve gözüme geçirdim. Ardından bir anlık cesaretle telefonu elime kaptığım gibi Victor'u aramaya yeltendim, ama hemen vazgeçtim. Ona ne diyecektim ki? *Galiba sana âşık oluyorum ama henüz bu durumu kabul etmeye hazır değilim*. Aslında Victor haklıydı, beni bırakmasını bekliyordum hâlâ, zira her şey çok daha kolay olabilirdi o zaman... Ben alışılmış rutinlerle yaşayan bir kadındım, ama lisedeyken aldığım felsefe derslerine ve Hume'un öğretilerine daha fazla kulak asmam gerekirdi belki de: Yarın güneş doğmayabilirdi, belki de şu anı yaşamak gerekliydi.

Rutinler, işlevleri sonlandırılana kadar, fiziksel olarak kanıtlanması zor alışkanlıklardır. Ne evrensel gerçekler, ne de kuşku götürmez inançları içerirler. Örneğin, Adrián'la evliliğim gerçekti, ta ki gerçek olmayı bırakana kadar. Ona karşı duyduğum aşkın sonsuza kadar devam edeceğini varsaymam, benim saflığımdan başka bir şey değildi. Kaldı ki sonsuza kadar sevmediğim bir ilişkide kalmaya mahkûm etmeyecektim kendimi. Hayır, ben de mutlu olmayı hak ediyordum! Henüz çok gençtim!

Peki ya Victor? Peki ya onun hisleri? Korkmuyormuş! Sen onu külahıma anlat! Kendisini kasmaktan laçka olan sinirlerinin boşalmasını korkudan başka ne açıklayabilirdi ki?

Telefonu yerine bırakarak kahve yapmak için mutfağa gittim. Sonra, aklımı boşaltmak için her zaman en etkili olan şeyi yapmaya koyuldum: evdeki tüm dolapları baştan aşağı düzenlemek.

Akşam saat dokuz buçuk olduğunda, en beklemediğim bir anda, evin kapısı çaldı. Kim olduğunu merak ederek kapıyı açtığımda, karşımda Victor'u buldum. Lanet olası, Victor. Siyah takım elbisesi ve üst iki düğmesi açılmış beyaz gömleğiyle insana kalp krizi geçirtebilecek kadar iyi görünen, Victor.

En tarafsız tavrımla, "Merhaba," dedim.

"Seninle birlikteyken yeniden sigaraya başlamazsam, bir daha asla başlamam herhalde," dedi ve gülümsedi. Lanet olasıcanın gülümsemesi de bulaşıcıydı, zira ben de kendimi tutamayarak gülümsedim.

"İçeri girebilir miyim?" diye devam etti.

"Bilmiyorum," dedim omuzlarımı silkerek.

"Tamam," dedi, iç geçirerek, "dün sinemada seni tek başına bırakıp gittiğim için özür dilemeye geldim. Tam anlamıyla delirmiştim, asla o şekilde yanından ayrılmamalıydım. Sana söylediklerim için de ayrıca özür dilerim, sinirlendiğim zaman dilimi tutamıyorum bazen, aklımdan geçeni düşünmeden söyleyiveriyorum. Bana, 'Defol git, geri zekâlı,' demiş olmandan yola çıkarak özür dilemem gereken bir şeyler söylediğimi düşünüyorum, değil mi?"

Ellerimi göğsümün üstünde kavuşturarak, "Geri zekâlı değil, embesil," diye düzelttim.

"Tüm gün boyunca beni arayıp bir açıklama istemeni bekledim, ama yapmadın. Alışılageldik baştan çıkarma oyunlarını sevmediğini bildiğimden, bunun bir 'kendini geri çekerek ilginç gösterme' taktiği olmadığını anlamam zor değildi. Beni aramadıysa gerçekten başım belada, diye düşündüm."

"Biraz, evet," diye itiraf ettim.

"Ve şimdi... Ben çok güzel konuşmasını beceremem, ama yine de burada, senin karşında dikilmiş, sana bir monolog yapıyorum. Sen de beni, ne olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle dinliyorsun. 'Victor, seni geri zekâlı,' diye düşünmekten alamıyorum kendimi," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Embesil," diye tekrar ettim, "embesil."

"Tamam, embesil olsun. Durum şu ki... Bana gidip birkaç kadeh şarap eşliğinde akşam yemeği yemeyi ve sonrasını çok isterim..."

"Sonrasından kastın nedir?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Sana yalan söylemeyeceğim... Barışma seksi çok iyi giderdi bu duruma," dedi, gözlerimin içine bakıp beni güldürmeye çalışarak. "Ama sanırım bu pek muhtemel değil," diye ekledi.

"Seks mi? Hayır," dedim, üzerimdeki bornozu sıkıca iliklleyip saçlarımla oynayarak.

"Hiç kimse kendinden yüzde yüz emin değildir," dedi, yeniden ciddileşerek. "Hele de ben. Dün bunu sen de görmüş oldun, kelimenin tam anlamıyla iflah olmaz herifin tekiyim. Ama içinde bulunduğumuz durumun bir şekilde çözülmesi gerektiğini düşünüyorum ve yapılabilecek en mantıklı adım, senin boşanman, canım," dedi, beni irkilten bir ses tonuyla. "Sence de öyle değil mi?" diye ısrar etti.

Kenara çekilerek, "İçeri geç," dedim.

İçeri girdikten sonra, çıkardığı ceketini ikiye katladı ve komodinin üzerine bıraktı.

"Sen bilirsin," diye ekledi.

Aramızda geçenlerle ilgili onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordum.

"Eski hayatımı tamamen terk etmekten korktuğum doğru, ama sen de kendimi güvensiz hissetmeme sebep oluyorsun... Ben böyle biri değilim, Victor."

"Biliyorum... Ben de," dedi, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak.

"Peki ya şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi, durgun bir tavırla. "Seninleyken arada sırada delirdiğim doğru, ama sanırım içinde bulunduğumuz durum karşısında kızgın olmaya hakkım yok, zira ödemem gereken bir bedel olduğunu daha ilk andan beri biliyordum. Seni kızdırdığım için özür dilerim."

"Ödemen gereken bir bedel falan yok."

"Bilakis, yıkılmasında rol oynadığım bir ilişkiden arta kalan darbeler içinde bana düşenleri çekmek zorundayım. Ah, o kadar garip bir durum ki bu! Başka zaman olsa, şimdiye kadar çoktan kaçıp gitmiştim. Dün seni o şekilde bırakıp gitmem de bu yüzdendi. Bir nevi refleks diyebiliriz. Şimdiye kadar işler... biraz zorlaşmaya başlar başlamaz, arkama dönmeden çekip gitmeye o kadar alışmışım ki. Ama eve vardığımda..." dedi, bir an duraksayarak. Ardından derin bir nefes aldı ve "Özür dilerim," deyiverdi.

"Bu şekilde maço erkek numaraları yapmandan nefret ediyorum," dedim gözlerimi kapatarak. "Kendi alanını belli etmek için maymun numaralarına başvurmana gerek yok. Bunu çoktan biliyorsun diye düşünmüştüm."

"Biliyorum ve üzgünüm. Kontrol edemediğim bir mekanizma bu..."

"Kontrol etmesini öğrenmen gerekecek çünkü bana ken-

dimi gerçekten kötü hissettiriyorsun. Senin daha önce birliktelik yaşadığın kadınlar gibi olmadığımı hatırla..."

Cevap vermedi. Yalnızca iç geçirdi.

Sinirlenerek, "Seni bunaltıyor muyum yoksa?" dedim.

"Hayır, tabii ki hayır. Bana bir öpücük ver, hadi," dedi ve "sonrasında seni düşünmen için yalnız bırakacağıma söz veriyorum, ama bana bir öpücük ver, lütfen," diye ekledi.

İkimiz de derin birer nefes aldık. Ardından yanıma yaklaştı ve önce alnıma, sonra burnumun ucuna ve nihayetinde de dudaklarıma birer öpücük kondurdu.

"Görüşürüz, bebeğim. Yarın ara beni," dedi ve gitti.

20

FARK ETMEK, ACI VERİR

Lola yatak odasında yere uzanmış, eline bir sigara almıştı. İki derin nefes çektikten sonra, ufacık odası bir anda duman altı olmuştu. Sigarayı kül tablasına bıraktıktan sonra, çekmecelerden birinde yer alan fotoğraflara göz atmaya başladı. Yalnızca iki tane fotoğraf saklıyordu bu çekmecede, ama kendisinden başka birisi tarafından bulunursa, varlığını reddedeceği, onu utandıran fotoğraflardı bunlar.

Birinde, Sergio ve Lola, birbirlerine muzipçe gülümsüyorlardı. Geçen yıl şirketin yılbaşı partisinde çekilmişti bu fotoğraf. O anı sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. O partiden tam bir ay sonra, bir cuma günü sabahın yedisinde, ilk defa Sergio'nun yatağında uyanmıştı. Sergio ona eve gitmesini ve işyerine hasta olduğunu bildirmesini söylemişti.

"Ben işe gidip senin arkanı kollarım. Hiç kimsenin haberi olmaz," demişti gülümseyerek.

Lola o an, yaşadıklarının bir seferlik bir macera olduğunu düşünmüştü. Sonuçta böyle durumlar herkesin başına gelebilirdi, değil mi? Birbirlerinden hoşlanmış ve birlikte ol-

mak istemişlerdi, o kadar. Bundan daha fazlasının olmasını beklemek doğru değildi. Gereğinden biraz fazla içmişler ve kontrollerini kaybetmişlerdi.

Hayır. Aslına bakarsanız, daha o partideyken bile, aralarındakinin tek seferlik bir kaçamak olmayacağının farkındaydılar. Sergio'da, Lola'yı çeken bir şeyler vardı. Bir adrenalin küpü gibiydi, kendinden o kadar emin ve o kadar canlıydı ki... Lola'nın içini bir ergen misali bu kadar titretecek çok fazla erkek yoktu ortalıkta.

O fotoğrafın çekildiği andan biraz önce Sergio ona bir kadeh içki almaya gitmiş ve geri döndüğünde, göz kırparak kadehi uzatmıştı. Sonra önlerinden geçen bir ofis arkadaşına, fotoğraflarını çekmesini istemişti.

"Bir fotoğrafımızı çeksene!"

İşte tam da o anda, kameranın flaşının patladığı o anda, birbirlerine bakarak gülümsemişlerdi.

Lola fotoğrafı yere bırakarak diğerine geçti. Yatakta uzanmış, birbirlerine sarılmış ve kahkaha atıyorlardı. Lola'nın pembe omuzları ve öpüşmekten şişmiş dudakları görünüyordu. O hafta sonu Sergio, Lola'yla birlikte kalabilmek için kız arkadaşına yalan söylemişti. Henüz maceralarının başlangıcıydı, aralarındaki her şey çok heyecanlı ve yeniydi, ileride karşılarına çıkacak sorunlardan henüz eser yoktu.

Lola iki fotoğrafı da yeniden çekmeceye koydu. Sonrasında küllükte halen yanan sigarasından son bir nefes çekip söndürdü. Perçemini düzeltti, derin bir nefes aldı ve bu fotoğrafları neden hâlâ sakladığını düşündü. Ne de olsa, bir yalandan başka bir anlamı yoktu o fotoğrafların. Lola'nın

evinin dört duvarı dışında hiçbir yerde var olmayan, suni bir macera, koca bir yalan. Yasak ve zararlı bir ilişki.

Lola; Tanrı, karma ya da benzeri şeylere inanmazdı. İnsanların başına gelen iyi veyahut kötü şeylerin, sadece şans ve tesadüf eseri olduğunu düşünürdü. Ama o an, belki de bu yaşadıklarının bir sebebi olması gerektiğini düşündü. Birlikte oldukları süre boyunca, hayatlarından geçen herkese kötülük yapmamışlar mıydı? Sergio'nun eski kız arkadaşına, Lola'nın birlikte olduğu erkek arkadaşlarına... Hiç kimseyi umursamamış, kendilerini bencil isteklerine teslim etmişlerdi.

Peki ya şimdi? Evet, ikisinden başka kimse kalmamıştı artık, doğru. Ama artık çok geç değil miydi? Daha ilk andan beri çılgın ve her ikisini de mahveden bu macerayı sürdürmekte ısrar etmek mümkün müydü? Hiçbir zaman doğru olmayan bir ilişkiyi düzeltmek mümkün müydü?

Carmen yanı başında uyuyakalmış olan Borja'yı uzun süredir izlediğini fark etti.

Borja'nın ailesinin evinde yemiş, sonrasındaysa klasik bir bahane uydurarak, "bir şeylerle ilgilenebilmek" için Carmen'in evine geçeceklerini söylemişlerdi. Söylemişlerdi, evet, ama oradan ayrılmaları fazlasıyla zor olmuştu, zira Borja'nın annesi onların gitmemesi için elinden geleni yapmıştı.

"Biraz daha kalsanız ya. Kahve içelim, mesela?" sorusuna olumsuz cevap almakla pes etmemiş, "O zaman biraz tatlı çıkartayım, yemeğin üzerine iyi gider?" diye ısrar etmeyi sürdürmüştü.

"Bırak tatlıları, kahveyi, Puri," diye sonunda araya girmişti beyaz sakallı baba. "Başka planları varmış işte, görmüyor musun?"

Borja, "Evet anne, biz artık kalkalım," demişti.

İki taraftan da aldığı olumsuz cevaplarla yılmayan, güreşe doymayan Puri, son bir hamle daha yapmaya yeltenmişti.

"Hadi canım! Bu sıcakta nereye gideceksiniz ki?"

"Ay, Puri, canım..." diye söylendi babası.

Borja, sigara paketini aramaya başlayarak, "Anne, yapmamız gereken şeyler var," diye karşılık verdi.

"Bu saatte ne yapacaksınız?"

"Anne, anlasana!"

"Söyle de anlayayım!"

"Carmen'in evde bir şeyleri düzeltmek için yardıma ihtiyacı varmış."

Carmen içten içte gülümsedi. Evet, bir şeyleri düzeltmesi gerekiyordu, ama onların düşündüğü şeyi değil. Yardıma ihtiyaç duyduğu da doğruydu, ne demişler, bir elin nesi var, iki elin...!

"O zaman Carmen önden gitsin, kendisi halledemezse seni çağırır, değil mi?"

Carmen, Borja'nın iç geçirdiğini gördü. Sonunda pes ederek annesinin dizinden ayrılmayacağından endişelenmişti, ama neyse ki bu sefer şans ondan yanaydı.

"Hayır. Şimdi gidiyoruz," dedi, sert, fakat sevgi dolu bir sesle, "akşam yemeğine beklemeyin, tamam mı?"

"Ama kroket yapacaktım."

Sonunda Carmen'in ufak stüdyo dairesine vardıklarında, Puri Hanım'ı unutuvermişlerdi. Eh, onca inleme, ter, hareket derken, hiçbir şeyi düşünmeye fırsatları da olmamıştı ya...

Sonra Borja bir sigaranın üstüne üç bardak su içmiş ve uyuyakalmıştı. *Erkekler böyle herhalde*, diye düşündü Carmen. Annesiyle arasında olan bitenlerin farkında olup olmadığından bile şüpheliydi. Oğluna âşık olan ve onu kendisinden çalmaya niyetlenen kız arkadaşlar karşısında beliren canavar kaynanalar, oğullarının gözünde gökten düşmüş melek olmaya devam ediyorlardı herhalde. Son derece tehlikeli bu tür canavarlar, her türlü cevapları, yorumları ve sorularına ustalıkla yerleştirdikleri ince, fakat hain yorumlarıyla, kız arkadaşları bezdirerek onları kaçırtmanın yolunu ararlardı.

Yoksa Borja yıllar önce birlikte olduğu diğer sevgilisinden de annesi yüzünden mi ayrılmıştı?

Yattığı yerde kıpırdanmaya başladı. Borja'nın uyanmasını bekliyordu ama Borja, uyanmak şöyle dursun, ağzından hafifçe salya akıtarak uyumaya devam ediyordu. Durumdan rahatsız olan Carmen, Borja'nın da sarıldığı yorganı bir hışımla çekerek yeniden kıpırdandığında, Borja korkuyla sıçrayarak, önce çevresine bakındı ve sonra derin bir iç geçirdi.

Carmen, "Ah, canım, uyandın mı?" dedi.

"Milmem... mil... mem," dedi Borja, uyku sersemi bir tutuklukla.

"Kahve ister misin?"

"K...ah... kahv... kahve mi? Saat kaç?"

"Altı."

Carmen yataktan kalkarak ufacık mutfağa ilerledi, Nespresso marka kahve makinesini çalıştırdı ve iki kupa çıkardı.

"Sütü ısıtmamı ister misin?"

Borja, "Yok. Bir damla süt koysan yeter, sütlü kahve ol-

masın," diye karşılık verdi, banyoya geçmişti ve açtığı musluğun sesi içeriden duyuluyordu.

Borja nihayet stüdyo dairenin oturma kısmında belirdiğinde, Carmen soracağı soruları sıraya dizmişti bile.

"Baksana canım, düşünüyordum da... Eski kız arkadaşından hiç bahsetmediğimizi fark ettim."

Borja, Carmen'in uzattığı kupayı aldıktan sonra kanepenin karşısında duran kahve sehpasına bıraktı. Sonra kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak omuzlarını silkti.

"Çok önemli olduğunu düşünmemiştim."

Carmen, "Merak ediyorum," diye ısrar etti.

"Hımm... Ne diyeceğimi bilemedim. Özellikle öğrenmek istediğin bir şey var mı?"

"Nerede tanıştınız?"

"Üniversitede."

"O zaman uzun süre birlikte oldunuz, öyle mi?"

"Dört yıl."

"Peki ciddi bir ilişki miydi?"

"Sanırım öyle."

"Peki neden ayrıldınız?"

"Şimdi her ne dersem diyeyim, sinirleneceksin, değil mi?"

"Hayır, canım," dedi gülerek, "gerçekten merak ediyorum."

Böyle dedi demesine, ama içten içte gelecek cevabı düşünmekten midesi delinecekti neredeyse.

"Şey, hayatımızda farklı şeyler istediğimizi fark ettik. O seyahat etmek, bir nevi göçebe hayatı sürmek istiyordu, bense çok daha düzenli bir hayat peşindeydim. Bunu ilk fark ettiğimiz an ilişkimiz zaten bozulmaya başlamıştı. Ben düzenli bir iş ve normal bir hayat istiyordum, hayatım boyunca

onun peşinden valizlerini sürüklemek değil, anlıyor musun? Ama söylesene, bir anda nereden çıktı bu ilgi bakalım?"

"Bilmem."

"Tamam o zaman..."

"Aslında bir de şey... Ailenle arası nasıldı, onu merak ediyordum."

"Normaldi herhalde."

Carmen rahatlayarak iç geçirdi. En azından annesi yüzünden ayrılmadıklarını öğrenmişti. Ya da annesine tahammül edemeyip ilişkiye son veren bir kız arkadaş durumu yaşanmamıştı. Tüm bunlar iyiye işaretti, değil mi?

Rahatlayarak oturduğu yerde gevşedi ve kahvesinden bir yudum içti.

Borja birden, "Elena'yı düşünmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi.

"Buna sevindim. Demek ki benimle mutlusun," diye gülerek karşılık verdi Carmen.

"Acaba ne yaptı?" dedi, kuru bir kahkahayla. "Annem ondan nefret ederdi."

Bu cevap karşısında Carmen, kahvesini yeniden masaya bırakarak müsaade istedi ve biraz hava almak için kendini balkona attı. Ne de olsa içerisi bir anda basıvermişti.

Nerea aynadaki görüntüsüne bir kez daha baktı. Paranoya değildi, gerçekten göbeği çıkıyordu. Her zaman çok zayıf olmuştu, bu yüzden de büyüyen karnı, hemen dikkat çekmeye başlamıştı bile. Durumu öğrendiğinden beri, anne babası ve kız kardeşlerini ziyaret etmiyordu. Zira ailesi bu

durumdan haberdar olursa, kıyameti koparacakları garantiydi. Annesi sinirden saçındaki röfleleri dahi koparabilirdi, mazallah.

Daniel'inse dünyadan haberi yoktu. Şimdiye kadar vücuduyla ilgili fark ettiği tek değişiklik, seviştikleri bir gece, büyüyen göğüsleri olmuştu. Aslında sevişmek denemezdi o gece yaptıklarına, hayvanlar gibi birlikte olmuşlardı. Ama gelin görün ki mevzu bahis Lola değil de Nerea olunca, asla duyamayacağınız bir kelimeydi bu. Neyse, ne diyordum? Ah, evet, hayvanlar gibi.

Son zamanlarda hayvani bir istek duyuyordu sekse karşı. Daniel'i, Daniel olduğu için değil, bir erkek olduğu için arzuladığını fark etmişti. Yani sevişmek istiyordu ve erkek arkadaşı Daniel'den başkası değildi. Kaldı ki fazlasıyla yakışıklı sayılabilecek biriyle birlikteydi. Ama karşısındaki erkeğin her hareketi karşısında kendinden geçmesine yol açacak duygusal bir bağ yoktu aralarında. Hayır. Alakası yoktu. Hamileliğin getirdiği hormonel değişiklikler yüzünden böyle hissediyor olmalıydı. Ve evet, göğüsleri gittikçe irileşiyordu.

Aynaya karşı yan dönerek bir an karnının büyüdüğünü hayal etmeye çalıştı, lakin başarılı olamadı. İçinde bulunduğu durum, onu heyecanlandırmıyordu. Karnını okşadı ve günün birinde bu durumu yaşamak isteyeceği zaman, yanında bir erkeği hayal etti, fakat hayal ettiği kişi Daniel değildi. Henüz kim olduğunu bilmediği başka biriydi.

O an banyonun kapısı açıldı ve Daniel içeri dalıverdi.

"Nerea, çık artık, altıma yapacağım."

Nerea banyodan çıkmadan önce kendi görüntüsüne son bir kez baktı.

21

ANAHTARLAR NEREDE, AH NEREDE?

Elimde bir şişe şarapla Victor'un kapısını çaldığımda akşam saat dokuz buçuktu. Aramızda olan bitenleri sonlandırmanın vakti geldiğini söyleme ihtimaline karşı, bir dikişte içmeyi planlıyordum tüm şişeyi.

Victor kapıya duştan yeni çıkmış, ıslak saçlarını tarar halde çıktı. Üstüne klasik bir kot pantolon ve beyaz bir tişört geçirmişti ama of, Tanrım, o nasıl bir vücuttu öyle! Lanet olası Yunan tanrıları ve özendirdikleri muhteşem erkek vücutları!

Kapı eşiğinde ne söyleyeceğimizi bilemeden kalıverdik bir an. Acaba ne yapmalıydık? Dudaklara ufak bir öpücük? Bir sarılma? Yanaktan bir öpücük? Sırta hafif bir sıvazlama?

Benden daha cesur olan Victor, sonunda uzanarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve beni içeri davet etti. Ardından kapıyı kapattı ve koridorda gözden kaybolmadan önce, "Burada bekle, olur mu?" dedi.

Kaşlarımı kaldırarak beni neyin beklediğini düşünmeye çalıştım. Geçen gün sokakta dikili bir ağaçtan daha da yalnız bırakılışımın verdiği şoku henüz üstümden atamamıştım.

Victor yatak odasından çıktı ve neşeli bir tavırla gözlerimi kapamamı söyledi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü ben öyle diyorum. Kapat bakalım o gözleri."

Gözlerimi kapatmadan önce son gördüğüm şey, dudaklarında beliren ve uzun süre devam ederse, yanaklarını acıtacak büyüklükteki gülümsemeydi.

Sonra arkama geçti ve boynuma ufak bir öpücük kondurduktan sonra, elimden tutup birden önüme geçiverdi. Gözlerimi açtığımda, bana bakan gözleriyle karşılaştım.

"Ne yapıyorsun?"

"Gözlerinin kapalı olduğundan emin oluyordum, bak, haklı da çıktım, seni yaramaz kız," dedi.

Gülümsemekten alamamıştım kendimi.

"Of! Nasıl rahatladım bilemezsin! Baksana, gülümsüyorsun!" deyiverdi.

Ardından cebinden çıkardığı kravatla, benim de onayımı alarak gözlerimi bağladı. Sonra elimden tutarak koridor boyunca ilerlemeye başladı.

Sonunda yatak odasına girdiğimizde, "Bir dakika burada kal," dedi usulca.

Onun içeri doğru ilerlediğini duydum. Bu da neyin nesiydi böyle? Ne halt yiyordu acaba?

Sabırsızlanmaya başladığımı hissettiğimde, neyse ki yeniden yanıma yaklaştığını duydum.

"Valeria..." diye fısıldadı kulağıma.

"Efendim?"

"Dalga geçmeyeceğine söz ver. Böyle bir şeyi ilk denemem..."

Kravatı yavaşça çözdüğünde, gözüme vuran ışıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ardındansa gözlerimin önündeki manzara karşısında elimle ağzımı kapatarak gülmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Ah... Victor."

Bu esnada içimden ne mi diyordum kendi kendime? *Aman ha, sakın güleyim deme, erkeklik onurunu incitirsin sonra.*

Yatak odası ufaktan büyüğe, her boyda mumla donatılmıştı. Komodin, yerler ve kapının eşiğine kadar her yer! Kapı eşiğindeki mumlara gözüm takılmış olacak ki "Kaçmadığından emin olmak için," diye araya girdiğini duydum.

Kendimi daha fazla tutamayıp kahkahayı bastığımdaysa, kızararak gülümsedi ve "Abartmış mıyım?" diye sordu.

"Eh..." dedim, kendi çevremde bir daire çizerek. "Şey, hayır."

"Tam ayarında mı olmuş peki?"

"Evet evet," dedim gülümseyerek, "yatağa gül yaprakları koysaydın, o zaman kurtaramazdın işte."

"Anladım. Yatağa gül yaprağı falan girmeyecek," dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra yeniden söze girdi: "Senden özür dilemek istiyorum. Geçen günkü olayı telafi etmek istedim... Arada sırada biraz embesil gibi davrandığımı söyleyenler var da. Ben de düşündüm ki burayı mumlarla doldurup hiçbir şey olmamış gibi devam etsek?"

Suratında yayılan gülümseme bana da bulaşmıştı işte.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Konuşmamız benim için yeter de artardı. Herkes arada bir tartışır, bu çok doğal."

"Bizimki pek tartışma değil de fikir alışverişiydi sanki."

"Fikir alışverişi yaparken pek haşin olabiliyorsun, o zaman. Bir de bağırıyorsun."

"Sinirlerime hâkim olamadım çünkü... Biliyorum, bir embesilim. Ama bu durum başıma ilk kez geliyor. Aşkla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedi, dudaklarıma ufak bir öpücük kondurarak. "Beni affeder misin?" dedi hemen ardından.

"Adrián'la ilgili söylediklerinde haklısın," diye karşılık verdim.

"Tamam, peki bununla ilgili ne yapacaksın?"

"Bana zaman vermelisin. Tıpkı benim sana zaman tanımam gibi, ama farklı bir sebeple. Beni bunun için cezalandırmayacağını ümit ediyorum?" dedim, karşımda sessiz kalmasından endişelenerek.

"Sana önden şarap teklif edip ardından barışma seksi yapmayı düşünüyordum. Ceza olarak sayılır mı, bilemiyorum."

"Of, hem de nasıl!" dedim, acı dolu bir ses çıkartarak.

Parmaklarıyla sırtımı okşayarak, "Ama önce... sana bir hediye vermek istiyorum," deyiverdi.

Şaşkınlığımı gizlemeden, "O nereden çıktı?" dedim.

"Henüz kitabını kutlamadık çünkü. Ben de düşündüm ki... Son zamanlarda yırttığım ve gelecekte de muhtemelen yırtacağım onlarca iç çamaşırın yerine yenilerini koymanın vakti geldi. İki hediyen var bugün, birinden senden çok ben zevk alacağım, diğeriyse biraz farklı bir hediye... Önce hangisini istersin?"

"Bilmem," dedim, kızararak.

Gülümsedi ve dolap çekmecelerinden birini açarak en sevdiğim iç çamaşırı mağazasına ait olan bir hediye paketini çıkardı.

Paketi açtıktan sonra, özenle sarılmış ince kâğıtları kaldırdım ve kısa, kısacık, kısacıktan da kısa bir geceliği çıkardım. Siyah renkli ve Fransız ipeğinden yapılmış bu gecelik, aynı

zamanda iç gösteren cinstendi. Hayal gücüne ihtiyaç bırakmayan bir parça olduğunu tahmin etmek zor değildi, ama yine de zarif bir çamaşırdı. Bu kadar iddialı bir gecelik, zarif olmak zorundaydı zaten.

"Çok uyanıksın," dedim.

Duvara yaslanarak ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu ve elimdeki ince geceliğe bakmaya başladı.

"Sen mi seçtin?" diye sordum.

Başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Beni La Perla'da* çamaşır seçerken hayal edebiliyor musun?"

"Aslına bakarsan evet. Oradaki kasiyer kızlar için çamaşır seçtiğini hayal edebiliyorum."

Bakışlarını yere indirerek gülümsedi.

"Doğruyu söylemem gerekirse, ben de seninle aynı anda gördüm. Benim için başka birisinden almasını istemiştim çünkü."

"Annen mi?" dedim gülerek.

"Hayır, ama yardım isteseydim, hiç sorun çıkarmadan giderdi, orası ayrı."

"O zaman kimden bahsediyoruz?"

"Lola'dan," dedi, gülümseyerek.

"Bak sen bizim Lola'ya..."

İç gıdıklayan bir sesle, "Bak, bak!" dedi.

Yanına yaklaşarak teşekkür ettim. Öpüşmeye başladığımızda içimde hayvani ve kirli arzuların uyandığını hissetmiştim.

"Hadi, denesene," dedi, "kitapta benimle ilgili yazdığın onca şeyin hakkını vermemiz lazım, değil mi?"

* Ünlü İtalyan iç çamaşırı markası. (ç.n.)

Söz dinleyerek banyoya girdim ve üzerimi çıkardım. Ufak geceliği üstüme geçirdim ve aynadaki yansımama, makyajıma, el ve ayak tırnaklarımın durumuna şöyle bir baktım. Victor'la tanışmadan önceki kendini salmış, pasaklı halimle alakam kalmamıştı.

Bir gecede salmamıştım kendimi. Uzun ve kendi içinde farklı katmanlardan oluşan bir süreç olmuştu benimki. Önce, kendi kendisini şımartmayı seven Valeria'yla vedalaşmıştım. Sonra ağır ağır, makyaj yapmayı bırakmış, ardından saçlarımı taramaktan vazgeçmiştim. Eskiden yaptığım her şey, artık bir zaman kaybı olarak görünmeye başlamıştı gözüme. Çok yoğundum, en azından kendi kendime öyle diyordum, ama işin aslı şu ki, aslında kendi kendimle mutlu değildim ve yolunda gitmeyen bir ilişkinin içinde sıkışıp kalmıştım.

Eskiden arkadaş çevrelerinde en süslü olan ben, çıplak ayak, pijama, dağınık saçtan oluşan yeni, mutsuz ama umursamaz görünmeye çalışan bir benliğe bürünüvermiştim. Ta ki eski Valeria küllerinden doğup isyan etmeye karar verene kadar. Ta ki Victor hayatıma girene kadar. Onunla birlikte sadece yüzeysel şımarıklıklar ve bakım malzemeleri değil, daha fazlası geri dönmüştü hayatıma...

Kendimden memnun bir tavırla, yeniden odaya döndüğümde, mum ışığıyla aydınlanan oda, filmlerdeki ortamları aratmıyordu. Tavana yansıyan gölgeler, odayı daha da romantik bir havaya sokuyordu.

Victor duvara yaslanmış beni bekliyordu. Gözleri nihayet beni gördüğündeyse, hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesinden, gördüğü manzara karşısında ne kadar memnun olduğu anlaşılıyordu zaten. Yanına sokuldum, beni belimden sıkıca

kavramasına izin verdim. Böyle yaptığında kendimi çekici, güçlü ve korunmuş hissediyordum. Kendimden emin, her şeyi akışına bırakabilecek biri oluveriyordum.

"Lola pek zevkliymiş," diye fısıldadı.

Dudakları önce boynuma dokundu, ardından usulca enseme ve sırtıma doğru ilerledi. Bense kemerine doğru uzandım ve önce kemerini, sonra da pantolonunun düğmelerini açmaya başladım. Ah, evet, barışma seksi maratonu başlamak üzereydi.

Victor bana doğru iki adım atınca yatağa doğru ilerledik. Nihayet yatağa değdiğimi hissettiğimde, kendimi sırtüstü bırakıp yatağa uzandım. Victor, üzerindeki tişörtü hızla çıkararak üstüme doğru eğildi. Vücudumun farklı yerlerini acıtmadan ısırmaya koyuldu, ta ki karnıma doğru eğilmeye başlayana kadar. Ah, onu bu şekilde, üstsüz ve pantolon düğmeleri açık olarak görmek, doğal bir Viagra etkisi yaratmıştı bende. Öyle ki bir an önce içime girmesini ve oradan çıkmamasını arzuluyordum.

İç çamaşırımı usulca indirdi, "Kokuna bayılıyorum... Tenin o kadar yumuşak ki," diye fısıldadı.

Sonrasını tahmin edersiniz. Dudaklarıyla bacak aramın her noktasını öptükten sonra, sağ elinin iki parmağıyla, biraz sonra gireceği noktayı aralamaya başlamıştı.

İçimde bir yanardağın patlamaya hazırlandığını hissediyordum. Nihayet pantolonunu çıkardığında doğrularak vücudunu okşamaya çalıştım ama buna izin vermedi.

"Senin zevk aldığını izlemek istiyorum. Karşı koyma bana," dedi.

"Ama daha fazla dayanamayacağım," dedim, zar zor konuşarak.

"Defalarca tekrarlayabiliriz o zaman."

Gözlerimi tavana diktim ve kendimi kaybedercesine inlemeye başladım. Geçen her saniye, bilincimi kaybediyor, kendimi zevkin kollarına teslim ediyordum.

Ani bir hamleyle yatağa uzandı, beni kucağına oturttu ve sertçe içime girdi. O kadar hızlı ve sert devam ediyorduk ki dayanamıyordum.

"Lanet olsun!" diye inlediğini duydum.

"Hayır, henüz bitirme, lütfen, lütfen."

Victor bunun üzerine içimden çıktı, beni yüzüstü yatırdı ve sırtıma yaslanarak, yeniden içime girdi.

"Ölene dek sevişmek istiyorum... İstiyorum!"

"Bana istediğini yap," dedim inleyerek. Bu pozisyon beni deli ediyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine elleriyle göğüslerimi kavradı ve devam etti.

Nihayet dayanamadığımda, kendimi orgazmın derinliklerine bırakarak çığlık çığlığa inledim. Victor'sa henüz bitirmemişti. Bu yüzden onu sırtüstü yatırarak, karnına doğru eğildim ve ağzıma aldım. Farklı ritimlerle aklıma gelen her şeyi yapmaya başladım ve birkaç dakika içinde Victor da bitirmişti. Sevdiğini bildiğim bir şeyi de ilk defa yapmıştım böylelikle, gözlerinin içine bakarak yutmuştum.

İkimiz de doğrulduğumuzda, birkaç saniye boyunca öpüştük ve bitkin bir şekilde yatağa uzandık.

"Muhteşemsin, Valeria. Sahi, sen gerçek misin?"

"Öyle olduğumu ümit ediyorum," diye karşılık verdim.

"Birine karşı böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu ilk kez tadıyorum," dedi ve kaşlarını kaldırarak, "Bana ne yaptın böyle?" diye sordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden, vücuduna sarıldım ve gözlerimi kapattım.

Uzun bir süre uyuduktan sonra, uyandık ve duşa girmemiz gerektiğini düşündük. Ne de olsa, hava pek sıcaktı ve biz de... terliydik.

Victor soğuk bir duş almamı önerince kabul ettim ve soğuk suyun tüm vücudumu serinletmesinin ardından, kurulanarak yatak odasına geri döndüm.

Şampanya ve iki kadeh karşılayıverdi beni.

"Aç mısın?" dedi, üzerine beyaz bir tişört geçirirken.

"Sushi isteyelim mi?" dedim, sorusuna soruyla karşılık vererek.

Victor şampanyasını yudumlarken evet anlamında başını salladı.

"Şimdi sıra geldi ikinci hediyene," dedi ciddi bir tavırla.

"Hemen, şimdi mi?" dedim korkuyla.

Victor'un durmak bilmeyen bir seks makinesi olduğunu biliyordum, ama bu kadarı beni bile korkutmuştu.

"Hayır, şapşal, öyle bir şey değil," dedi, pijamasının cebinden iki adet renkli anahtar çıkarırken.

"Hımm... Kalbinin anahtarları mı yoksa?" dedim, şakayla.

"Aman, ne komik."

"Ne peki? Bana araba mı aldın yoksa?" dedim, yatağa oturarak.

"Yeşil anahtar, bahçe kapısı; mavi anahtar, apartman kapısı."

Oturduğum yastık iğnedenmiş gibi yerimden fırlayıverdim.

"Bu da ne demek oluyor?" dedim, gerilerek.

"Evimin anahtarları."

"Peki bunlarla ne demek istiyorsun?"

"İstediğin zaman girip çıkabilmeni istiyorum. Mantıklı olanı bu, değil mi? Çiftler böyle yapar."

Şaşkınlıkla, "Victor, hissettiklerini dile getirirken pek yaratıcı oluyorsun, farkında mısın?" dedim.

"Olabilir."

"Ben... Şey..."

Bir sessizlik oldu.

"Merhaba?" deyiverdi, hafif sinirli bir sesle.

"Victor, bana ne verdiğinin farkında mısın?"

"Evet," dedi, gülümseyerek, "sana olan güvenimin bir göstergesi bu. Olgun insanların yapacağı bir jest. Böylece benim eve gelmemi beklemeden, canın istediği zaman içeri girebilirsin. İhtiyacın olan her şeyi buraya getirip bırakabilirsin. Söyle bakalım, hediyemi kabul ediyor musun?"

Anahtarları elime alarak salladım. Vay, vay, Victor'a bak! Neler düşünmüştü böyle!

"Sanırım," diye karşılık verdim.

"Anahtarlarımın sende olmasıyla gelen diğer sorumlulukları da kabul ediyorsun, değil mi?"

"O sorumlulukların tam olarak ne olduğunu anlamadım, ama bence sen onları kabul edip etmediğini düşünmelisin."

Güldü. Of, gözüme her zamankinden daha da yakışıklı görünmeye başlamıştı.

"Sana evlilik teklif etmedim, Valeria."

"Bak, yine yapıyorsun!" diye söylendim.

"Neyi?"

"Embesilliği."

"Özür dilerim. Bazen kendiliğinden çıkıveriyor. Neyse, hediyemi kabul ediyor musun?"

"Evet," dedim, anahtarları, köşedeki deri sandalyenin üstüne bıraktığım çantama koyarak.

"O zaman bunu kutlamamız lazım. Somon *niguiri* ve California roll*?"

"Ve *wakama*, lütfen," dedim, gülümseyerek.

* *Sushi* çeşitleri. (ç.n.)

22

YIKADIM, GERÇEKTEN YIKADIM, HEM DE NASIL YIKADIM

Tek gözümü açtım. Victor dolabın karşısında giyiniyordu. Takım elbisesinin pantolonunu henüz ayağına geçirmiş, gömleğini ilikliyordu. Yattığım yerde kıpırdandığımda, bana doğru baktı, yaramaz bir tavırla göz kırptıktan sonra gömleğini pantolonunun içine sokup ilikledi.

"Günaydın," dedim.

"Neden uyandın? Saat çok erken. Sokaklardaki lambaları bile söndürmemişlerdir hâlâ," dedi.

Komodinin üzerindeki saate baktım, altıyı çeyrek geçiyordu.

"Tatile çıkmadan önce yapmam gereken çok şey var."

"Öğle yemeğine gelecek misin?"

"Hayır," dedi, ciddi bir tavırla, "akşamüzeri sekiz gibi dönerim. Bugün bitmek üzere olan bir inşaatı ziyaret etmem lazım, ardından da spor salonuna giderim diye düşünmüştüm. Döndüğümde burada olacak mısın?"

"Bilmem. Sen işe gittiğinde, yatağında uyuyakalmam hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Anahtarların var artık, canının istediği gibi girip çıkabilirsin."

"Dediğin iyi oldu, salonda büyük bir parti vereyim diye düşünmüştüm."

Tek kaşını kaldırdı ve sağ eliyle yüzümü okşadı.

"Hadi, yeniden uyu bakalım."

"Kahvaltı etmeyecek misin?"

"Hayır, ofise gitmeden önce babamla bir şeyler atıştıracağız. Kaldı ki dolapta bir dilim limon ve içkiden başka bir şey yok," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesi beni rahatlatmıştı. Acaba söylediği her sözü, yaptığı her hareketi, olabilecek en kötü ihtimal dahilinde değerlendirmeyi bırakıp kendimi ilişkimizin gidişatına salıvermeyi ne zaman başarabilecektim?

Klimayı çalıştırıp odayı hafifçe serinletti ve üstümü örttü.

"Hadi, canım, biraz daha uyu, benim için."

Uzandığım yerde dönerek yastığını kucakladım. Kokusu burnuma vuruyor, beni rahatlatıyordu. Yatağın diğer tarafındaysa benim kokum yer edinmişti. Acaba bu yataktan daha kaç kadının kokusu geçmişti? Hayır, hayır. Bunları düşünmemeliydim. Artık esmer, sarışın, kızıl saçlarını yatağa değdirip parfümlerini bu çarşaflara işleyen kadınlardan eser yoktu. Artık sadece ben ve o vardık, değil mi? Yani öyle düşünüyordum.

Kendimden memnun olarak gözlerimi kapattım ve uyumaya geri döndüm. Ne de olsa erken uyanmak ve Valeria, birbirinin en azılı düşmanları sayılırdı.

Bir süre sonra sırtımda ve karnımda sert bir ağrı duyarak uyandım. Çarşafları bacaklarıma dolayarak yattığım yerde dönmeye başladım, kendimi gerçekten çok rahatsız hissediyordum. Komodin üzerindeki saate baktım, saat on bir olmuştu bile. Adrián hayatımın bitmek bilmeyen bir tatil olduğunu söylediğinde, çok da haksız sayılmazdı.

Biraz kendime gelerek hafifçe doğruldum. Karnım feci ağrıyordu. Neden olabilirdi acaba?

Birden aklıma dank ediverdi. Doğum kontrol hapım biteli bir... Yok... İki, üç, hatta dört gün olmuştu.

Doğrularak oturdum ve ıslak çarşafları hissettim.

Korkuyla çarşaflara doğru eğildim.

Ah, hayır!

Islanmış iç çamaşırımdan, çarşafın orta yerine geçmiş kocaman bir kırmızı daire, lekelenin sadece çarşaf olmadığını işaret eder gibiydi. Bacaklarım, pike ve hatta zarif ipek iç çamaşırım bile lekeden nasibini almıştı.

"Lanet olsun!"

Bir seferde ayağa kalkarak koşar adımlarla banyoya girdim ve kendimi duşa attım.

Duştan çıktığımda, çantamdaki tamponu çıkardım ve çamaşır demeye bin şahit isteyen lekeli çamaşırımı giydim. Victor'un çarşafları tamamen lekelenmişti.

Ama neden ben, Tanrım? Neden yani? Evinde kaldığım ilk günün sabahında başıma gelmesi gereken şey bu muydu, sorarım? Bu muydu? Anahtarları vermek için doğru kişi olduğumu ne kadar da güzel gösteriyordum. Of!

Gerçi dün geceden sonra o çarşafların zaten yıkanması gerekiyordu diye kendimi teselli etmeye çalışarak çarşafla-

rı çıkardığım gibi, çamaşır makinesine tıkıverdim. Çamaşır makinesi mi, yoksa uzay mekiği mi olduğunu anlamak için harcadığım on dakikadan sonra, sonunda deterjan ve yumuşatıcıyı ekleyerek makineyi çalıştırdım.

Kesin fark edecekti, kesin.

Anahtarları alarak caddeye indim ve en yakın süpermarketi aramaya koyulmadan önce, hesap hareketlerimi gözden geçirdim. Hesap hareketinden çok, hesap hareketsizliği yaşayan hesabımın durumu içler acısıydı ama yine de gözümü kapatarak kartımı yeniden ağlatmam gerekecekti.

Gördüğüm ilk kıyafet mağazasına girerek, çekicilikten olabildiğince uzak, pamuklu ve rahat bir iç çamaşırı ve tulum bir pijama takımı aldım. Hepsi indirimdeydi, tabii ki.

Tamam, tamam. İndirimde falan değildi, çamaşırdı, tulumdu derken yine ihtiyacım olmayan şeylere tam elli euro harcamıştım. Ama bu seferki, zorunlu bir harcamaydı, değil mi?

Ardından örnek bir ev hanımı gibi markete girerek, Victor'un buzdolabını doldurmak için alışveriş yapmaya koyuldum. Kendimi bir anlığına annesi gibi hissetmiştim. Hoş, annesi patlıcandan çok, prezervatif alıp getirecek bir anneydi ya... Neyse.

Köy yumurtası, ekmek, makarna ve birkaç çeşit baharat aldım. Biraz sebze ve salata malzemesi de fena olmazdı. Ama bir dakika, Victor bir erkekti ve belki de benimle aynı yemek zevklerini paylaşmıyordu. Adrián'la böyle bir sıkıntı yaşamadığımı anımsadım. Yemek yemekten haz etmeyen ve hayatta kalmak için önüne her ne konursa, sesini çıkarmadan yiyen insanlardandı ne de olsa. Zavallı Adrián, yemek konusunda bile sıkıcıydı.

Ceptelefonumu çıkarıp bana yardımcı olabileceğini düşündüğüm ilk kişiyi aradım. Beklediğimden daha uzun çalan telefon karşısında tam pes ediyordum ki karşıdan umduğum ses duyuluverdi:

"Tatilimin ilk gününde beni rahatsız etmeye cesaret eden bu patavatsız da kim?"

"Özür dilerim, Lolita," dedim, bir kutu tamponu market arabasına atarken, "ama saat erken değil, uyanmışsındır diye düşünmüştüm."

"Uyanıktım, evet, vibratörümle çok güzel zaman geçiriyorduk. Keyif sigarasına geçmek üzereyken de sen aradın. Derdin nedir, bakayım?"

"Alışverişe çıktım."

"Amma sıkıcısın."

Bazı insanlar asla değişmiyordu.

"Sıkıcı bir alışveriş değil ama."

"Erotik mağazalara gitmeye mi karar verdin yoksa?" dedi heyecanla ve "Ben sana yardımcı olabilirim, almışken en iddialı, en büyüklerinden al. Boğulacaksan, derin suda boğul, değil mi?" diye ekledi.

Gözlerimi devirerek, "Of, hayır. Victor için alışveriş yapıyorum," dedim.

"Val, Tanrı aşkına, seni oyuncağı yapmış bile bu adam! Silkin ve kendine gel! Alışverişini yapması için birine ihtiyacı varsa, hizmetçi tutsun!"

"Durum öyle değil... Uzun hikâye. Baksana, bekâr erkekler ne yer?"

"Bilmem, Discovery Channel'i arayıp bir sorayım."

"Lola!" diye söylendim.

"Ne? Türü tehlike altında hayvanmış gibi bahsediyorsun adamdan!"

"Bana yardıma gelir misin?"

"Valeria, sen ne yiyorsan, o da onu yiyor, Tanrı aşkına! Yaşlı rahibeleri haşlayıp suyuna çorba yapmıyorlar ya! Baksana, Victor sana anahtarları bırakıp işe mi gitti yoksa?"

"Gelirsen, anlatırım."

"Hay bin kunduz, tamam, geliyorum. İkinci orgazm başka bahara kaldı desene."

Ve çat diye kapattı. Her zamanki gibi.

Telefonu çantama koymamla, yeniden çalmaya başlaması bir oldu. Arayanın, yataktan çıkmanın iyi bir fikir olmadığına karar veren Lola olduğunu düşünmüştüm, ama ekranda beliren yabancı numarayı görünce arayanın farklı biri olduğunu anladım.

"Efendim?" diye cevapladım aramayı.

"Valeria?"

"Buyurun?"

"Ben Jose."

Çok şükür!

"Merhaba Jose, nasılsın?"

"Önümüzdeki hafta bir gün yemek yiyelim mi diye sormak için aramıştım."

"Sen mi ısmarlıyorsun?" dedim gülerek.

"Yayınevi ısmarlıyor, her zamanki gibi. *Cuore* dergisindeki eleştiriyi okudun mu?"

"Hayır," dedim, kitabımın eleştirilerini düzenli olarak takip etmediğim için kendimden utanarak. "İyi mi yoksa kötü mü? Kötüyse sakın anlatma."

"Bu seneki yaz tatilleri için tavsiye edilen kitap olarak seçilmiş. Dürüst ve eğlenceli olduğunu yazmışlar."

"Ah, çok teşekkürler. Ama gerçekten öyle mi diyor, yoksa sen gönlümü yapmak için yalan mı söylüyorsun?"

"Kötüyse anlatma demedin mi biraz önce?"

"Olsun, yine de bilmek istiyorum."

"Son bölümde yer alan bir iki cümleyi eleştirmişler, oldu mu? Al sana kötü haber. Şimdi rahatlamışsındır, umarım."

"Evet. Jose, aslına bakarsan seninle konuşmak istediğim bir durum vardı."

"Mesajını okuyunca, anlamıştım zaten," dedi şakayla.

"Olduğumdan daha da fazla yerin dibine sokma beni, lütfen."

"Konu para mı?"

Aptal ayağına yatarak, "Efendim?" dedim.

"Konuşmak istediğin konu para mı diyorum."

"Şey... Aslında bunu bir yemek eşliğinde konuşuruz diye düşünmüştüm."

Yüzümü ellerimle örttüm, bu esnada yanımdan geçen başka bir müşteri de merakla bana bakmaya başlamıştı.

"Şayet yalnızca bu konudan bahsetmek için yemek yemek istiyorsan, hiç zahmet etme. Tatile çıkmama şurada hiçbir şey kalmadı ve son istediğim şey, züğürt yazarların para ağlamalarını dinleyerek geçireceğim yemekler. Sorun neyse doğrudan söyle, olsun bitsin."

Evet, biraz fazla doğrudan olabilirdi ama Jose böyleydi işte. Kaldı ki hakikaten lafı uzatmanın kime bir faydası dokunacaktı ki?

"Düşündüm de..." dedim, kimsenin olmayacağını ümit ettiğim sakin bir köşeye, ekolojik ürünlerin satıldığı bölüme doğru ilerleyerek.

"İzin ver lafını tamamlayayım. Çevreme, senin için bir işleri olup olmadığını soracağım, tamam mı? Daha fazlasını yapamam, durumun nasıl olduğunu biliyorsun. İşini bırakman konusunda ailenle zamanında konuştukların..."

"Biliyorum, evet, senin de ısrar etmene gerek yok."

"Bir gelişme olursa, seni ararım."

Ardından fazlasıyla Lola'yı hatırlatan bir tavırla bir anda kapatıverdi.

Lola'dan bahsetmişken, kendisi de marketten içeri girmişti. Görkemli güneş gözlükleri ve havalı bir şekilde topladığı saçlarıyla, göz açıp kapayıncaya kadar gelivermişti işte. Yakın oturuyordu, tamam, ama merakın bir insanı bu kadar çabuk harekete geçireceğini ben bile tahmin edemezdim.

Kot bir etek giymiş, üzerine de omuzlarını açıkta bırakan ve hareket ettikçe sutyenini belli eden gri bir bluz geçirmişti. Elimle yanıma gelmesini işaret ettiğimi gördüğünde, yaklaştı ve gözlüklerini çıkarmadan konuya dalıverdi.

"Market alışverişini bana bırak da anlat bakalım."

Bir yandan da alışveriş sepetine bira doldurmaya başlamıştı.

"Victor dün gece bana... Bir dakika, o kadar biraya gerçekten ihtiyacımız var mı?"

"Victor, Sibirya'ya sürgüne gönderilmiş bir Rus askeri gibi içer şekerim. İngiliz beyefendisi görüntüsü seni kandırmasın."

Hâlâ indirmeye devam ettiği bira şişelerine korkuyla bakarak, "Saçma sapan konuşma," dedim.

"Neyse, kendi gözlerinle de göreceksin nasılsa. Sen ne diyordun bakalım?"

"Dün akşam bana bir hediye verdi..."

"Ah, evet, ben seçtim. Çok güzel, değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Konu ondan açılmışken, söylesene, nasıl yaptınız? Mağazaya birlikte mi gittiniz? Yoksa sen seçip sonra ona mı gönderdin?"

"Dükkâna ben gittim, çamaşırı ben seçtim ve kasaya Victor'un adını ve telefonunu bırakarak bir kenara ayırttım. Mağaza çalışanlarına kişisel alışveriş danışmanı olduğumu söyledim. Sonra Victor mağazaya gelerek, ödemeyi yaptı ve hediyeyi aldı."

"Delisin."

"Öyle deme, çok güzel bir parça seçmemiş miyim?"

"Evet, çok zarif, teşekkür ederim. Ama sana anlatacağım şey, bu değildi."

"Bu arada Victor'un maaşı, bir bakan maaşına eşdeğer olmalı, La Perla'da harcadığı para benim aylık maaşımın yarısıydı çünkü."

Bir elimi cebime sokup anahtarları çıkartarak, "Amma abarttın, ha!" dedim. "Bana bunu hediye etti," diye de ekledim.

Lola olduğu yerde donakalarak, "Sana evinin anahtarlarını mı verdi?" dedi.

"Evet."

"O kadar iyi olmalısın ki yatakta... Günün birinde bana ders vermeni isteyebilirim."

"Saçmalamayı bırak da benim bu jeste nasıl karşılık verdiğimi duymak istiyor musun, onu söyle."

"Onu yatağa mı bağladın? Yoksa duşa mı soktun? Gördü-

ğüm kadarıyla o kadar iyisin ki bir sonraki hediye İsviçre'deki dağ evinin anahtarları çıkarsa şaşırmam!"

"Lola, Tanrı aşkına!" diye çıkıştım, dün gece olanları hızlıca düşünüp söylememenin en iyisi olduğuna karar verdim.

"E hadi o zaman, çıkart bakalım ağzından şu baklayı."

"Çarşaflarını mahvettim. Bu sabah regl oldum."

"Of! Çok yazık olmuş! Ne dedi peki? Söyle, ne olur! Victor'u da lekelediysen yemekler benden!" dedi kahkahayı basarak.

"Hiçbir şey demedi, Lola, çünkü evde değildi. İnsanların uyanık olmasının yasaklanması gereken bir saatte işe gitti çünkü. Leke çıkar mı diye çamaşır makinesine attım ben de çarşafları."

"Ama önden elde çitilemen lazımdı! Kesin leke kalacak şimdi."

"Öyle mi dersin?" dedim, market arabasını doldurmaya devam edişini izlerken, "of, bayağı pahalı şeylere de benziyorlar."

"Yok canım! Seks oyunlarında harcayacağı çarşaflarına elli eurodan daha fazla vereceğini mi düşünüyorsun?" dedi ve yanından geçtiğimiz içki dolabından hızlı bir hareketle bir rom şişesi alıp etiketine baktıktan sonra geri bıraktı.

"Victor artık öyle bir adam değil ve çarşaflar çok pahalıya benziyor. Çok yumuşaklar ve..."

"Anlatmakla olmaz. Hadi yukarı çıkıp birlikte bakalım. Victor'un o güzelim çarşaflarına neler yaptığını anlatacaksan, en azından bir iki kadeh eşliğinde anlat."

Elimiz kolumuz market poşetleriyle dolu olarak mutfağa girdik. Victor'un yiyecek ve içecekleri nasıl düzenlediğini kısa bir süre inceledikten sonra, aldıklarımı yerleştirmeye başladım. Buzdolabının kapağını açtığımdaysa, karşımızdaki manzara karşısında iç geçirdik.

"Biliyorum," dedim.

"Gerçekten diyorum, erkekleri anlamak imkânsız! Karınları acıkınca ne yapıyorlar acaba?"

"Annelerinin evine yemeğe gidiyorlardır, onu yapamadıklarında da dışarıda yiyorlardır. Hadi, konuşmayı bırak da şunları yerleştirmeme yardım et."

Boşuna bir elin nesi var, iki elin sesi var dememişlerdi. Birkaç dakika içinde her şey yerli yerine koyulmuştu bile. Her şeyden kastedilen ürünler arasında, yerimi belli etmek için Lola'nın ısrarıyla alınan fuşya pembesi diş fırçası ve bir kutu tampon da bulunmaktaydı.

Çevresini tanıyarak hareket ettiğini anlayınca, "Buraya çok defa geldin mi?" diye sordum.

"Birkaç sefer. Ama koltuk ve yataktan başka bir şey görmeye fırsatım olmadı," dedi sırıtarak.

"Yatmış olduğunuz fikrine hâlâ alışamıyorum," diye karşılık verdim.

"Bizim yaptığımızın, sizin yaşıyor olduğunuzu tahmin ettiğim şeyden çok farklı olduğunu düşünerek, kendini rahatlatabilirsin. Biz çiftleşiyorduk, tavşanlar gibi. Sizde insan gibi sevişiyorsunuzdur, tahminimce."

"Olsun, yine de... İnsan alışmakta zorlanıyor, ne de olsa benim... Şeyimle yattın..."

Sahi, benim neyim oluyordu kendisi? Bilememiştim.

"Söylesene, nasıl tanışmıştınız?" diye devam ettim.

Lola bir ömür kadar uzun gelen bir duraksamadan sonra tebessüm ederek cevap verdi.

"Dil okulunda. Yurtdışında yükseköğretime gideceği için yabancı dilini geliştirmek istiyordu. Bundan muhtemelen bir yüz yıl önce falan."

"İngilizcesini mi geliştiriyordu?"

"Hayır, Almancasını. Bir yıl Münih'te yaşadı."

"Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum. Onu bayağı iyi tanıyor olmalısın," dedim.

Bu esnada Lola çevresine bakınmaya başlamıştı. Konuyu değiştirmek için kullanabileceği bir dikkat dağıtıcı arıyor gibi bir hali vardı.

"Olabilir. Victor benim... Hani şu hayatında uzun zamandır yer alan arkadaşlardan biri işte."

"Lolita," dedim, kaşlarımı kaldırarak, "ne saklıyorsun, söyle bakalım?"

Dudağını ısırarak başını hayır anlamında salladı ve "Hiçbir şey," deyiverdi.

"Yoksa aranızdaki ciddi bir ilişki miydi?"

Mutfak sandalyelerinden birine oturarak bir sigara yaktı.

"Ciddi mi? Hayır."

"Peki ya o zaman?" diye ısrar ettim.

"O zaman hiçbir şey işte."

Derin bir nefes aldım.

"Lola, seni ezelden beri tanırım. Yüksek bel pantolon ve kabartılmış saç döneminden beri hem de. Benden bir şey sakladığın zaman bunu anlayabiliyorum ve benden bir şey sakladığını fark etmiş olmak, inan beni daha fazla ürkütüyor.

Bu yüzden rica ederim, benden sakladığın saçmalık her neyse bir seferde söyleyiver ki ben de nedir acaba diye düşünürken kafayı yemeyeyim."

"Önemli bir şey değil, ama söylersem kızacaksın!" diye söylendi.

"Önemli değilse kızmam."

Omuzlarını silkerek pes etti.

"Tamam, nasıl istersen. Sana zamanında bahsettiğim o çocuğu hatırlıyor musun?"

Endişeyle bir sandalyeye çökerek, "Tanrım..." dedim.

"Hayır be, o değil!" dedi gülümseyerek ve devam etti: "Dinle bakalım. Hani ikimizin de ilişkisi olmadığı zamanlarda, arada sırada yattığım biri vardı, hatırlıyor musun? Birlikte çok iyi zaman geçirdiğim ve senin bana, ona farklı gözlerle bakarak hayatımın adamına dönüştürmek için adım atmam gerektiğini söylediğin adam..."

Her geçen saniye daha da korkarak, "Evet, tabii ki. Hani sana asılan bir adamın suratına yumruğu oturtan şu adam, değil mi?" dedim.

"Bak onu unutmuştum. Ama evet, işte o adam Victor'dan başkası değildi," dedi, gürültülü bir kahkaha patlatarak.

Hay bin kunduz!

"Valeria, sakin ol! Victor ve ben yatmayalı iki yıldan fazla zaman geçmişti zaten, bunu sen de biliyorsun. Raquel denilen şu kasıntı tiple çıkmaya başladı, benim de kiminle zaman geçirdiğim malum, o yüzden endişelenmeni gerektirecek bir durum yok!" diye ekledi.

"Ama sizin aranızdakiler... Bir kaçamak falan değil, basbayağı bir ilişkiydi!"

Ha, bir de şu Raquel'in kim olduğunu öğrenmek gerekecekti.

"Konuyu gereğinden fazla uzatma lütfen. Benim gibi biriyle, Victor gibi bir adamı yan yana getiremezsin zaten. Getirsen de yürümez, bunu kendi gözlerimizle gördük."

"Peki ama neden saklama gereği duydunuz?"

"Saklamadık, şekerim, sadece sana anlatmadık. İkisinin arasında bayağı fark var."

"Ama neden?" diye ısrar ettim.

"Çünkü... Aman, ben ne bileyim! Çünkü siz tanıştığınızda, Victor'la benim özel arkadaşlar olduğumuzu anlatmak istemedim. Ben onun arkadaşlarından biriyle takılmak istiyordum ve zamanında ikimizin arasında olup bitenleri yeniden gündeme getirmek ikimiz için de iyi olmazdı. Victor'la aramızda çok yakın bir ilişki var, ama artık o eski günlerdeki ilişki boyutunu tamamen kapattık. Onunla bir daha asla yatmazdım, seninle birlikte olmasa bile..."

"Ama yine de bana bir şeyler söylemeliydin."

"Tanıştığınızda, ilişkinizin bu boyuta geleceğini tahmin edemedim. Kaldı ki Victor'un arkadan yapmaktan ne kadar tahrik olduğunu konuşmak istemedim, sen de anlayışla karşılarsın herhalde."

"Ne? Arkadan mı?" dedim, şok olmuş bir sesle.

"Hâlâ bahsini açmadıysa, sana kesin âşık bu adam," dedi, kendine has yeni bir kahkaha patlatarak.

Ellerimi havaya kaldırıp "Tamam, her neyse. Aranızdaki her neyse, bitmiş işte. Daha fazlasını duymak istemiyorum," dedim.

"Hoşuna giden şeyleri iyi bilirim. Sana yardımcı olmamı ister misin?"

"Hayır, çeneni kapamanı isterim ama," dedim, canım sıkkın bir tavırla.

"Lütfen, Valeria. Böyle yapma. Victor benim için çok yakın bir arkadaş, o kadar. Bu konuyu uzatıp kendini harap edersen, ikinizden de uzaklaşmak zorunda kalacağım ki bunu hiç mi hiç istemiyorum. Kaldı ki... Senin evcilleştirdiğin Victor'u tanımıyorum desem yalan olmaz! Ben aşısız, vahşi halini tanıdım!"

"Aşısız hayvanları falan bırak şimdi. Yürü, gidelim. Anahtarlarını aldığım ilk gün eve misafir sokmak ne derece uygun olur bilemiyorum. Yolda şu Raquel'i anlatırsın hem."

"Yapma ama! Biraz daha burada kalalım! Bilgisayarını açıp hangi tür porno izlediğine bakalım mesela!" dedi, muzip bir gülümsemeyle.

"Hayatta olmaz!"

"Merak etmiyor musun yani?" dedi, eliyle karnımı gıdıklayarak.

"Hayır. Asıl merak ettiğim, o sorunun cevabını şimdiye kadar nasıl öğrenmediğin."

Gözlerini devirdi.

"Of, Valeria, herhalde biliyorum. Ama sana söylemek istemiyorum, çünkü öğrendiğin zamanki surat ifadeni görmek istiyorum. Hadi, biraz eğlenelim yahu! Çekmecelerini karıştıralım o zaman!"

"Olmaz. Hadi, bana gidip bir şeyler yiyelim," diye ısrar ettim.

"Hangi evine canım?"

Ortaparmağımı havaya kaldırarak, "Çok komiksin!" dedim.

"Çamaşır makinesi bitmiş sanki," dedi ve koridoru işaret etti.

"Ah, tamam, o zaman yardıma gel, hadi."

Çarşafı makineden çıkararak uzunlamasına açtık. Çarşafın tam ortasına taht kurmuş devasa kan lekesi, beni daha da zor duruma düşürecek gibi duruyordu, zira nasıl olduysa, yıkandığı süre boyunca daha da genişlemiş, kumaşın tam ortasına iyice yayılmıştı.

Çok başarılı bir çalışmaydı anlayacağınız.

Bu manzara karşısında, "Aman Tanrım!" diye haykırdım.

Lola her zamanki espri anlayışıyla, "Vay anasını, Valeria. Yoksa sen cinayet falan mı işledin?" dedi.

"Gülmesene! Şimdi ne yapacağım?"

"Çamaşır suyuyla çitilemiş miydin?"

"Hayır, sence yapmalı mıydım?"

"Yok, Mısır ipeğinden yapılmış çarşafa çamaşır suyu değdirmek olmazmış" dedi, yıkama talimatlarını inceleyerek.

"Neden bahsediyorsun? Pahalı çarşaf mı yoksa o?" dedim, içten içe beş para etmez olduklarını söylüyor ve bu sorundan temelli kurtulmayı ümit ediyordum.

"Hem de nasıl," dedi Lola, dudaklarını büzerek, "çok üzgünüm."

"Ne kadar pahalı örneğin?"

"Tam olarak bilemiyorum ama aşağı yukarı üç yüz euro kadar."

"Tanrı aşkına!" diye haykırdım, "bir çarşafa üç yüz euro mu verilirmiş!"

Bir de benim ekonomik durumumu düşünün. Bu gidişle evin altındaki manava iş başvurusu yapmak zorunda kalacaktım.

"Victor'a bak sen! Klozetin de ipek ve gül yapraklarıyla döşendiğini söylersen şaşırmam artık!"

"Domuzluk etme," diye söylendim, "ne yapacağım şimdi, onu söyle asıl."

"Çarşafı değiştirelim, olur biter. Sonra eve geldiğinde bacaklarını olabildiğince açıp onu mutlu et."

"Of Lola, bir dakika ciddi olamıyorsun, değil mi?"

"Tamam, tamam. Bacakları açmayayım diyorsan ağzınla da yapabilirsin aslında."

"Bak ya! Saçmalamayı bırak da gel, yardım et."

"Baksana, bugün tatilimin ilk günündeyim ve sabahtan beri senin emirlerine maruz kalıyorum, farkında mısın?"

Yatak odasındaki dolaplardan birinin en üst rafında, muhteşem bir şekilde ütülenerek, rafa kaldırılmış, lila rengi bir çarşaf buldum. Lola'yla birlikte çarşafı yatağa serdikten sonra, karşımızdaki görüntüden memnun kalmıştık.

O değil de, Mısır ipeği, demek. Ben kiminle aşık atıyordum böyle? Dedesi ünlü Mısır prensi falan mıydı bu adamın?

Ardından Lola'yı kuru temizlemeciye sürükleyerek süpermarket poşetine tıkıştırdığım çarşafı teslim ettim. Ah, Tanrı aşkına. Bir çarşafa üç yüz euro vermek kimin aklına gelirdi?

Sonra bir şeyler atıştırmak için bana gitmeyi düşünsek de, buzdolabımın, Victor'unkinden farklı olmadığını hatırlamıştım. Dolapta bir kutu süt, birkaç elma ve peynirden başka bir şey kalmamıştı. Ama şimdi kalkıp aynı gün içinde iki kez haftalık alışveriş yapmak da olmazdı, değil mi?

Anlayacağınız, yeniden Victor'un evine çıkarak kendimize birer sandviç hazırladık ve mutfak masasına kurularak yemeye koyulduk. Ardından, domates suyuna eşlik etmesi için birer sigara yaktık.

Aman, tamam. Domates suyu dediğim aslında *bloody mary.** Kimi kandırmaya çalışıyorsam.

Lola'nın kıvranan bakışlarını fark ettiğimde, "Hadi, ne söyleyeceksen söyle," dedim.

"Sadece... Adrián'la olan biten o kadar taze ki anahtar konusunu nasıl karşıladığını merak etmiştim. Korkmadın mı?"

"Hayır," dedim, ağzımdakini çiğnemeye devam ederken. "Peynir ne kadar güzelmiş!"

"Ne yaptığını biliyor musun, Valeria?"

"Neden bahsediyorsun? Victor'la birlikte olmamdan mı?"

"Victor'la olmak istediğini görebiliyorum. Ama Adrián'la bir daha asla birlikte olmayı isteyip istemediğinden emin değilsin gibime geliyor."

Lokmam bir anda boğazıma takılıvermişti.

"Bak sen. Şimdiye kadar Victor'un avukatlığını yapardın, ne oldu şimdi?"

"Victor'un yanında olmaya da devam edeceğim, her ne kadar, arada tüm erkekler gibi embesilleşse de. Ama bundan sonra atacağın adımları iyice tartarak atmanı istiyorum, benim gibi düşünmeden hareket etmeni değil. Aksi takdirde, işler içinden çıkamayacağın kadar karmaşıklaşabilir ve bir çözüm bulmak neredeyse imkânsızlaşabilir. Kaldı ki Victor'u gerçekten çok seviyorum. Onunla aranızda gerçek bir ilişki olabileceğine inancım tam."

Victor'la aramızda gerçek bir ilişki olabilme ihtimali, Adrián'ı kafamdan tamamen çıkarmaya yetiyor da artıyordu.

"Adrián ve ben, şu an birlikte olamayız."

* Domates suyu ve votkayla hazırlanan bir kokteyl. (ç.n.)

"Şu an diyorsun, farkında mısın? Uzun zamandır ölü olduğunu senin de bildiğin bir ilişkiyi hâlâ tırnaklıyor, gitmesine tam olarak izin vermiyorsun. Bunu görebiliyor musun?"

Elimdeki sandviçten bir ısırık daha aldım.

"Victor'la birlikte olmak istiyorum. Şu an için istediğim tek şey bu ve bunu da devamını düşünmeden yapmak istiyorum. Çünkü düşünmeye başlarsam, kendimi eve kapatabilirim," dedim, ağzım doluyken.

Lola başıyla onay verdi. Daha fazla ısrar etmeyecekti.

Lola'yı avcumun içi gibi biliyordum.

"Nerea'dan haber aldın mı?" diye sorarak, konuyu değiştirdim.

"Evet, dün aradım. Sesi biraz tuhaf geliyordu. Sanırım ağlıyordu."

"Gerçekten mi? Zavallıcık."

"Nerea kadar programlı bir kızın başına böyle bir şey nasıl geldi, hâlâ anlayamıyorum. Çok kötü bir dönem geçirecek, Valeria."

"Ama kararını çoktan vermiş, ne yapabiliriz ki?"

"Biliyorum ve aldığı kararda onu destekleyeceğim. İçinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulursa, farklı bir karar almanın çılgınlık olduğunu düşünüyorum. Elveda iş hayatı, elveda muhteşem ilişki, merhaba mutsuz aile tablosu. Kaldı ki anne ve babasını tanıyoruz."

"Evet, haklısın, böyle bir haber kalplerine iner. Ama önemli olan Nerea'nın ne yapmak istediği. Benim bu konuyla ilgili ne düşündüğümü biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi, kokteylini eline alarak, "neyse ki

Carmen'in haberi olmadı. Carmen asla onaylamazdı böyle bir hareketi."

"Dani'den ona eşlik etmesini istemeli mi sence?"

"E herhalde. Korunmadan sevişmenin sonucuna ikisinin de katlanması lazım."

Lola gittiğinde saat akşamüzeri altı olmuştu. Alışverişe gitmesi gerektiğini söylese de içimden bir ses, Sergio'nun evine gideceğini söylüyordu.

Yanılmamıştım. Kapıdan çıkmasından yalnızca beş dakika sonra, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atarken Sergio'yu aramıştı.

Sergio zili ilk çalışında kapıyı açmış, Lola'yı şaşırtmıştı. Sanki Lola'nın gelmesini bekler bir hali vardı.

"Tatilin nasıl geçiyor bakalım?" diye sordu, onu içeri buyur ederken.

"İyidir. Ofis ne âlemde?"

"Sence?" dedi tebessüm ederek.

Ardından Sergio'nun işaret ettiği sandalyelere oturdular.

"Neden geldin, Lola? Sana kahve hazırlamam için gelmediğini biliyorum."

"Senden özür dilemeye geldim ve bunun çok sık yapmadığım bir şey olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi, gülümseyerek, "bu yüzden tadını çıkarsan iyi edersin."

"Özür mü? Ne için?"

"Cuma günü olanlar için. Evine zil zurna sarhoş gelip üstüne atladıktan sonra, saatlerce kustuğum için. Şu an hatırlayamadığım ama yaptığım diğer şeyler için de."

"Önemli değil."

"Bana bu kadar iyi davrandığın için teşekkür ederim. Senin yerinde olsam, nasıl tepki verirdim emin olamıyorum, ama büyük ihtimalle polis karakolunda kusmak zorunda kalırdın."

Sergio ellerini göğsünün üstünde kavuşturarak gülümsedi.

"Lafı olmaz," deyiverdi.

Bir süre konuşmadan bakıştılar, ardından yeniden lafa girmek Sergio'ya düştü.

"Lola, sabaha karşı üçte neden yanıma geldin?"

"Çünkü çok içmiştim ve adam akıllı düşünmeden hareket ettim. Buraya gelip seninle sabaha kadar sevişirim diye düşündüm," dedi omuzlarını silkerek.

"Sadece sevişmek mi istiyordun yani?"

"O işte çok iyi olduğunu kabul etmelisin. Ama yine de o an tam olarak ne düşündüğümü bilemiyorum. Belki de açık bir Dunkin Donuts bulamayınca, Nerea'yı birlikte bir şube açmaya zorlamak için onun tepesine de binebilirdim, bilemiyorum," dedi, gülümseyerek.

"Evet, ama onun yerine buraya geldin."

"Doğru. Geldim ve bir ergen kız gibi sabaha kadar kustum. Nerea'nın yanına gitseydim daha iyi olabilirdi."

İkisi de hafifçe gülümsedi.

"Aramızda olan biteni açıklığa kavuşturmak istiyorum, Lola."

"Neyi?"

"Öncelikle, beni kendince cezalandırdığını kabul etmeni istiyorum. Cezalandırılmayı hak etmiyor değilim, ama yine de bu olan biteni adam gibi konuşmanın zamanı geldi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi bizimki, aptal ayağına yatıyordu.

"Bal gibi de biliyorsun. Benimle yatıyor, hemen ardından resmen sokağa atıyorsun."

"Senden tek istediğim o çünkü," diye kabaca karşılık verdi.

Sergio kendinden fazlasıyla emin bir şekilde, "Öyle mi? Bundan o kadar emin değilim, Lola," dedi.

"Islah olmaz geri zekâlının tekisin, Sergio. Sıkıntı benim bu durumu sıklıkla unutmam," diye sinirle çıkıştı Lola.

"Belki öyle. Ama sadece sevişmek için benden başka birisini bulmakta zorluk çekeceğine inanmıyorum."

Lola konuyu kapatmaya çalışarak, "İhtiyaçlarımı diğer erkeklere göre daha iyi karşılıyorsun, o kadar," dedi.

Ama Sergio henüz konuşmayı bitirmeye niyetli değildi.

"Peki ya motosikletine bindiğin şu sarışın? O senin ihtiyaçlarını karşılayamıyor muydu yani?"

"Büyüklük sıkıntısı, canım," dedi, "bana göre fazla küçüktü."

"Hayır, Lola. Onunla birlikte olarak önce bana dersimi verdin, şimdiyse beni kendince kullanarak cezalandırıyorsun. Ama sorun değil, tüm bunları hak ettiğimi kabul ediyorum. Sana karşı hissettiklerimin ne olduğunu anlamamda bana yardımcı olduğunu bile söyleyebilirim. Fakat bu durumu daha fazla devam ettiremezsin."

"Belki de tüm bunları yaparken hata ettim, Sergio. Artık bir araya gelebilmemiz için çok geç."

"Benimle birlikte olmak istemiyor musun yani? Sence bize bir şans daha vermeye değmez mi?"

"Bilmiyorum. Bunu düşünmedim bile, biliyor musun? Daha önce yaşadıklarımız en kaba tabiriyle zinadan ibaretti."

Sergio, Lola'ya yaklaşarak gözlerine bakmaya başladı. Nefes alışı hızlanmıştı.

"Bak, Sergio," diye devam etti Lola, "sana karşı dürüst olacağım. Seni tanıdığım ilk andan beri bana zarar vermekten başka bir şey yapmadın. Aramızdaki ilişki, beni mahvetti. Birbirimize karşı yadsınamaz bir çekim hissettiğimiz aşikâr, ama artık hayatımda sana yer verecek enerjim yok. Canımı bir kez daha yaktığında, bunu kaldırabilecek ve seni affedebilecek durumda mıyım, bilemiyorum. Kaldı ki senin beni, benim sevilmeyi hak ettiğim şekilde sevebileceğinden bile emin değilim. Bunu söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu sen de hayal edebiliyorsundur. Artık zayıflıklarıma dur demenin zamanı geldi ve..."

Lafını bitiremeden Sergio'nun öpücüğü tarafından durduruldu. Sergio vücudunu kendisine doğru çekmeye başlamış, elleriyle omuzlarını sıkıca kavramıştı.

Lola gözlerini kapattı.

"Aramızdakinin böyle bir konuşmayla sonlanmasını istemiyorum. En azından düzgün bir veda etmemize izin ver..."

Lola gülümseyerek kendini geri çekti ve başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Elveda, Sergio," diye fısıldadı, "dilerim aradığını bulursun."

Aralarında olan biteni sonlandırması gerektiğini uzun zamandır biliyor, ama cesaret edemiyordu, ta ki şimdiye kadar.

Artık Sergio'yu, ağzında acı tatlı bir hisle unutabileceğini düşünerek rahatladı.

Victor eve geldiğinde saat dokuza çeyrek vardı. Benim akşam yemeği hazırlığında olduğum mutfağa girerek anahtarları masanın üstüne bırakıverdi. Birbirimize bakarak, gü-

lümsedik ve bana, eve geldiğinde beni görmenin muhteşem bir duygu olduğunu fısıldadı.

"Biraz garip ama olsun," diye ekledi.

"Çok garip olmasın da!"

"Gariplik iyidir, severim," dedi ve dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra, "ne yiyeceğiz?" diye sordu.

"Makarna salatası yaptım. Mutfak konusunda pek beceriksiz olduğum için, başka bir şeye girişip seni hastanelik etmek istemedim."

"Ne güzel! Makarna salatası!" dedi, neşeli bir sesle.

Ardından buzdolabının kapağını açarak bir an şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ses çıkardığını duyduğumda, arkasından yanaşarak beline sarıldım.

"Alışveriş mi yaptın?" diye sordu.

"Hayır. Uyandığımda mutfağı böyle buldum. Eviyenin altında yaşayan mutfak cinleri olmalı."

Bana doğru dönerek güldü.

"Bunu yapmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama yapmak istedim. Tamamen bencillikten, yoksa seni düşündüğümden değil."

"Bira da almışsın," dedi zevkle buzdolabını işaret ederek.

"Şımarayım deme sakın. Ev hanımlığı konusunda hiç iyi değilimdir."

"Önemli değil. Ben de pek evcil sayılmam," dedi beni kucaklayarak. "Estrellita'ya daireyi haftada üç kez bal dök yala kıvamına getirdiği için ne kadar teşekkür etsem az."

"Bence de," dedim, gülerek.

Akşam yemeğinden sonra, salon penceresini açarak bir

sigara yaktık. Hava o kadar güzeldi ki Victor yorgun olmasa dışarı çıkmayı önerebilirdim.

Yatak odasına girdiğimizde, Victor değiştirdiğim çarşafı fark etti ve ardından şaşkın bir tavırla, "Doğru ya," dedi, "dün akşamdan sonra, normal."

Kızardım. Akşam olanları ve sabah başıma gelenleri tamamen unutmuştum.

"Şey... Sadece ondan değil, bu sabah yaşadığım bir talihsizlik yüzünden çarşafını değiştirmek zorunda kaldım," dedim.

"Yoksa altına mı kaçırdın?" dedi, kahkahayla üzerini çıkarırken.

"Hayır, ama çarşafını kuru temizlemeciye götürmek zorunda kaldım. Boydan boya lekelendi de."

Kaşlarını çatarak, "Neyle?" dedi.

Bir yandan da üzerini çıkarmaya devam ediyordu. Ah, Tanrı aşkına! O nasıl bir çekicilikti öyle! Vücuduna bakmaktan şaşı kalacaktım neredeyse! Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Konuya geri dönmek için gözlerimi kırpıştırdım.

"Bilmek istemezsin," dedim.

"Yanılıyorsun, bilmek isterim," diye karşılık verdi.

"Kadın meselesi," dedim, elimi alnıma götürüp utançtan bayılma numarası yaparak.

"Ah, anladım. Neyse, canını sıkma. Olur böyle şeyler."

"Evet ama üç yüz euroluk Mısır pamuğu üzerinde değil," dedim, usulca söylenerek.

"Nasıl?" dedi, mekanik bir tavırla soyunmaya devam ediyordu.

"Çarşafın, Victor. Kraliyet ailesi de aynısından kullanıyormuş diyorlar."

"O çarşaflar üç yüz euro mu yani?"

"Üzerinde uyuduğun çarşafların ne kadar ettiğini bilmiyor musun?"

"Nasıl bileyim ki? Onları ben almadım."

Kot pantolonumu çıkararak deri koltuğun üzerine bıraktım. Üzerimdeki pamuklu iç çamaşırını gören Victor, kahkahayı patlattı.

"Neyin bu kadar komik olduğunu söyler misin?"

"O üzerindeki nedir öyle? İlk komünyonda* giydiğin çamaşır mı?"

"Beni rahat bırak," dedim, "asıl çarşaflarını kim alıyormuş, onu söyle."

"Parasını ben ödüyorum, ama bizim ofis için de birlikte çalıştığımız bir dekoratör seçiyor her şeyi. Evde gördüğün her şey, duvar kâğıdından, banyo havlularına kadar, onun zevki."

"Çarşaflarını başka bir kadına mı seçtiriyorsun yani?"

İç çamaşırıyla yatağa uzanırken, başıyla onayladı, "Ne olmuş ki?" diye soruverdi.

"Ne olmuş"muş. Önceden olsa önemi yoktu tabii ki ama düzenli bir ilişkiye geçme planları yapılan bir durumda, başka bir kadının, üzerinde uyuyacağım çarşafları seçmesine hayatta izin veremezdim, değil mi ama?

Evet. Ama bunu ona söyledim mi? Tabii ki hayır! Onun yerine, daha diplomatik bir tavır takınmayı tercih ettim.

"Bir şey olduğu yok, yalnızca senin çok zevkli bir erkek olduğunu düşünmüştüm."

* Kilise'ye kabul töreni olarak gerçekleştirilen, genelde ortaokul çağında düzenlenen dini etkinlik. (ç.n.)

"Öyleyim, kendine bir baksana."

Pijamamı üzerime geçirerek yanına uzandım ve başımı göğsüne koydum. Işığı kapattık.

"Bilmeden üç yüz euroluk çarşaf nasıl alınır?" diye sordum, göğsünü hafifçe okşamaya başlamıştım.

"Çünkü bana tüm alışverişlerin toplam bedeli karşılığında fatura gönderiyordu ve içinde yer alan her şeyi tek tek incelemek istemedim. Çarşaflara ne kadar para verdiğimi bilmenin bir faydası olduğunu düşünmemiştim çünkü. Haklısın, biraz pahalılar ama... Lanet olasıca. Bana aldığı diğer şeyler de o kadar pahalıysa? Yarından tezi yok, onunla konuşacağım."

O an, içime bir kurt düştü.

"Peki bu dekoratör ve sen... Yatak odası eşyaları almaktan daha fazlasını da yapıyor muydunuz?"

Cevap vermedi. Sessizliği her şeyi doğrular nitelikteydi.

Doğrularak, "Onunla yatıyor muydun?" dedim.

"Evet."

"Peki baban, iş arkadaşınla birlikte olmana karşı çıkmıyor muydu?"

"Tam olarak iş arkadaşı sayılmayız. Proje bazlı çalışanımız demek daha doğru olur. Kaldı ki babamla kahve molalarında konuşacağım bir konu da değil bu konu. 'Baba, biliyor musun, dün Virginia'yı dört ayak üstüne koyup sabaha kadar becerdim,' mi diyeceğim?"

Sinirle suratına baktım.

"Ne var?" diye sordu.

"Gereğinden fazla bilgi veriyorsun," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Aman, Valeria. Uzun zaman önce bitmiş bir şeyden bahsediyoruz."

"Peki, ne kadar sürdü bu maceranız?"

"Ne oldu? Meraklı kedisin işte, kabul et."

"Evet, meraklıyım, şimdi anlat bakalım."

"Bilmem, bayağı uzun sürdü ama tam olarak ne kadar, bilmiyorum."

"Bayağı uzun derken?"

"Bir buçuk yıl... Belki de iki."

"Bir yıl mı! İki mi!"

Victor da nihayet doğruldu. Odanın karanlığına alışan gözlerimiz, bir diğerinin yüz ifadesini rahatça görebiliyordu.

"Evet, ama aramızdaki bir ilişki değildi," diye karşılık verdi, "sadece... güzel zaman geçiriyorduk. Sabaha karşı evinden çıktığımda, başka biriyle görüşüp görüşmediğimi umursamıyordu, ben de yanında ben yokken ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyordum."

"Lola ve onu aynı anda mı idare ettin?"

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi gerilerek.

"Yapma Victor, Lola'yla aranızda şu modern arkadaş ilişkisi olduğunu ve Madrid'in tüm köşelerinde seviştiğinizi biliyorum. Anlamadığım, bunu benden neden saklama ihtiyacı duyduğunuz. Şimdi söylesene, ikisiyle aynı anda mı görüştün?"

"Evet. Her zaman değil, ama evet," dedi, oflayarak, "birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını da biliyorum, bu yüzden bu konuyu Lola'ya anlatmazsan sevinirim."

"Önce Lola, sonra dekoratör ve ardından Raquel mi?"

"Hayır. Lola, dekoratör, Lola, Raquel ve dekoratör."

Of, Valeria, artık şu soruları sormaktan vazgeçer misin?

Ama hayır, can çıkar, huy çıkmazmış.

"Peki ya Raquel? Onunla ciddi miydiniz?"

Victor'un gözlerini devirdiğini fark ettim ve söylendim. Oysa yeniden oflamakla yetindi. Ağzından lafı kerpetenle almak gerekiyordu resmen.

"Hayır. Ciddi değildik. İlk başlarda bir gelecek kurabiliriz diye düşünmüştüm, ama iki ay sonra fikrimi değiştirdim. Seksi kullanarak beni parmağında oynatmaya çalışan şımarık kızın teki olduğunu fark ettim. Hani istediği yere akşam yemeğine götürmezsen, bacaklarını sımsıkı kapatan cinsten. Sonunda bıktım ve yol verdim. Hayatıma devam ettim."

"Peki dekoratörle ciddi bir şey düşünmedin mi?"

"Hayır," dedi, eliyle başını destekleyerek, "asla. Nasıl anlatsam... Bir cuma akşamı dışarı çıktığımda, sabaha karşı ikide hâlâ beğendiğim bir kadın bulamamışsam, onu arıyordum ve o da başka birinin yatağına girmemişse benimkine giriyordu. Çıkar ilişkisi, anlayacağın."

Gözlerimi fal taşı gibi açıp "Peki ama, iğrenmiyor muydun?" diye sordum.

Victor kahkahayı bastı ve "Tabii ki iğrenmiyordum Valeria, Tanrı aşkına," dedi. "Ne yani, sen de şimdi benden mi iğreniyorsun o zaman? Senden önce bir sürü kadınla birlikte olduğumu biliyorsun."

"Evet, ama ben..." diye lafa girdim, kendimi savunmak istemiştim.

"Bizim aramızdaki şey değildi asla. Seninle birlikte, cinsellikten öteye geçen bir yakınlığımız var. Onunla sadece yatıyorduk."

"Bilmiyorum."

"Bak, daha açık konuşayım o zaman. Ne onunla, ne de ondan öncekilerle şimdi yat deseler, asla yapmam! Lola'yla da! Ama Lola'yla aramızda çok derin bir güven olduğunu da inkâr edemem. Lakin senden başka hiç kimseyle yatmak istemiyorum. Aramızdaki bize özel, samimi ve bizim. Bir nevi seninle bekâretimi kaybettim diyebiliriz."

"Nedenmiş o?"

"Ne nedenmiş?" dedi, anlamamış bir tavırla.

"Neden şimdiye kadar kimseyle samimi bir şey yaşamadın?"

Victor kısık bir sesle gülüp "Valeria," dedi, "dilersen senden önceki cinsel hayatıma yönelik tüm gece konuşabiliriz, ama verdiğim cevaplarda tam olarak ne aradığını anlamıyorum."

"Ona âşık oldun mu?" diye soruverdim.

"Kime?"

"Dekoratöre."

"Virginia'ya mı?"

Dekoratörün ismini öyle bir şekilde telaffuz etmişti ki ardından gelecek cevabı tahmin etmek güç olmamıştı.

"Hayır, Tanrı aşkına, hayır," dedi, gülerek, "onu tanımadığın için böyle bir şey soruyorsun. Virginia... Nasıl anlatsam, dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünen, kendine sırılsıklam âşık bir kadın. Kaldı ki biliyorsun, sadece yatıyorduk. Virginia'ylayken düşündüğüm tek şey, onu hangi yöne doğru yatırmak istediğimdi, o kadar."

"Peki neden bitti? Onu her yöne yatırmaktan mı sıkıldın yoksa?"

Son söylediğim cümlenin saçma olduğunun farkındaydım, ama söylediklerinden rahatsız olduğumu anlaması için bilerek yapmıştım.

"Onu aramayı bıraktım, çünkü arkadaşım Lola'yla çıktığım bir gece başka biriyle tanıştım. Güzel ve parlak gözleri, muhteşem kokan saçları vardı. Ben de tabii ki flört etmeye çalıştım, ama avcumu yaladığımla kaldım. Meğerse evliymiş."

Kimden bahsediyordu acaba?

"Bak sen!" dedim, benden bahsettiğini anlamamış numarası yaparak.

"Ama pes etmedim, pek inatçıyımdır. Ne demişler, sabreden derviş, muradına ermiş. Ben de onu bıktırana kadar takip ettim, önce bir kahve içtik, sonra bir kadeh şarap, caz dinledik, elbise alışverişine gittik, derken..."

Otuz iki dişini de göstererek sırıtmaya başlamıştı.

"Ama evli değil miydi?" dedim, oyunu sürdürerek.

"Evliydi, evet, ama kocası olacak geri zekâlı onu fazla ihmal ediyordu. İlk başlarda anlamsız bir oyun diye düşünmüştüm, zamanla ilgimi kaybederim dedim, ama yanıldığımı fark etmem uzun sürmedi."

"Öyle mi?"

"Evet. Ona dokunduğumda," dedi, kulağıma fısıldayarak, "elektrik çarpmış gibi oluyordum. Arkadaşıma dert yanıyor, 'Lola, anlamıyorum, bu kızda farklı bir şeyler var. Onunlayken kendimi bütünleşmiş hissediyor, onsuzken kendimi derin bir boşlukta buluyorum,' diyordum. Tam bir geri zekâlı gibi. Lola da halime gülüyor, Süpermen'in nihayet kriptonunu bulduğunu söylüyordu. Bir akşam, yatağımda, onu öptüm ve film koptu. O ise bana yaklaşıyor, beni öpüyor, eteklerini kaldırıp kucağıma oturuyor, ama devamı getirmeme izin vermiyordu. Onu soymak ve vücudunun her santimetresini öpmek için deliriyordum."

"Peki sonunda ondan bıktın mı?"

"Bilakis. Onu anlıyor ve durumuna saygı gösteriyordum. Sonra bir gece yarısı kapımda belirdi ve benimle birlikte olmak istediğini söyledi. Kendimi bu şekilde kullandırtmak istemesem de ben de oyununa alet oldum ve yıllardan sonra ilk kez birisiyle gerçek anlamda seviştim."

"Peki ya sonra?"

"Defalarca tekrar ettik. Duşta, yatakta, yatak odasında ayakta, mutfak masasında, yeniden duşta, kanepede, halıda ve yeniden yatakta. Sonra yeniden duşta..."

"Orasını anladım," dedim gülerek.

"Kocasını terk etti," diye fısıldadı.

"Seni korkutmuş olmalı," diye karşılık verdim.

"Tabii ki. Ben âşık olmak istemiyordum."

"Âşık olmak mı?"

"Evet, şu an içinde bulunduğumuz süreç yani. Ve evet, her şey daha da karmaşıklaştı ama şikâyetim yok. Her ne kadar eski kocalar, eski yengeler ve eski alyanslarla uğraşmak zorunda kalsam da... Buzdolabımı doldurup, çarşafımı değiştirdiğin bu hayat için değer."

Kendinden geçmiş ergen bir kız gibi bayılmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Amma salaksın," dedim, yatağın kendi tarafıma doğru yaslanarak.

Victor yanıma yaklaşarak saçlarımı öptü ve "Beni korkutuyorsun," dedi, "her gün. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil, tüm dünyam değişti. Bana ne anlam ifade ettiğini anladığım andan itibaren artık ben, eski ben değilim."

Bu söyledikleri, ilk romanım *Oda*'yı hatırlatmıştı bana. Erkek karakter de aşkını buna benzer bir şekilde itiraf ediyordu. Küçük bir çocuk oldukları andan beri âşık olduğunu, fakat bunu kendi kendine dahi itiraf edemediğini, ama karşısındaki ufak kızı, eline aldığı portakalı usulca soyarken gördüğü andan beri sevdiğini söylüyordu.

Bunu hatırlar hatırlamaz, elimde olmadan hüzünlendim, zira o satırları yazdığım dönemde Adrián'a âşıktım. Arkadaşlarımızın bahçesinde düzenlenen bir partideydik ve Adrián üzerine kola dökmüştü, biz de kuruduğunda leke bırakıp bırakmayacağı üzerinde iddialaşmaya başlamıştık ki Adrián yanıma gelerek dudaklarımı, kolalı elleriyle okşamış ve "Sen asla çıkmayacak bir leke ol hayatımda," demişti.

O anın üstünden on yıldan fazla zaman geçmişti. O zamanlar, sevdiğin insanın canını yakamayacağına ciddi ciddi inanıyordum.

Bir daha asla, o an hissettiğim gibi hissetmemiştim. Beni tanıdığı için hayatı tamamen değişebilecek birinin karşıma çıkabileceğine inanmamış, bir daha o anki gibi hissedebileceğimi düşünmemiştim.

Victor bana doğru dönerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Romanımın bir bölümünü hatırladım da."

"Üzücü bir bölümünü mü?"

"Evet."

"Ama içinde bulunduğumuz an üzücü bir an değil. İlk sevişmemizin özel olması, dünyamın senin çevrende dönmesi ve gözlerini kırpışının bile midemde kelebekler uçurtması üzücü değil. Beni kendimden geçiriyor, evet, ama asla üzmüyor."

Onu kendinden geçiriyordum demek? Hafifçe gülümsedim. "Seninle yatarım, sonra sen daha uyanmadan yanından kalkarım" diye ortalarda dolaşan buzlar kralı beyefendi, âşık oluyordu. Erkek arkadaşlarının dalga konusu haline gelmiş olmalıydı.

Odanın karanlığına rağmen, onun da gülümsediğini fark ettim. Gözlerimi kapattım ve onu ilk kez gördüğüm geceyi düşündüm; kapımı açarken gülümsemesini, deneme kabininde nefessiz kalışımı, evinin kanepesinde beni öpüşünü hatırladım.

"Bazen kendini ifade etme şeklini anlamakta güçlük çekiyorum, Victor," deyiverdim sonunda, "sadece birkaç gün önce bir ilişki isteyip istemediğinden emin olmadığını söylüyordun ve şimdi tam tersi şeylerden bahsediyor, aramızdaki ilişkinin ciddi olduğunu ima ediyorsun."

İç geçirdi ve yattığı yerde kıpırdandı.

"Daha farklı hareket etmeyi bilmiyorum. Kendimi içgüdülerimle yönetiyorum ve içgüdülerim her zaman istikrarlı olmayabiliyor."

"Kendimi güvende hissetmiyorum."

"Boğazımda bir düğüm hissetmemi sağlayabilecek tek kadın sensin. Şimdilik sadece bununla yetin, gerisi gelecektir. Aşk ve diğer büyük laflar, zamanla olacaktır."

"Kaç vakte kadar olacaktır?" dedim, havayı hafifletmeye çalışarak.

"En beklemediğin anda."

"Kendinden pek eminsin."

Güldü ve "E, herhalde," dedi, "sen beni çoktan seviyorsun zaten, ama henüz farkına varmadın."

Hangi ara sevmekten ve âşık olmaktan bu kadar rahatça konuşmaya başlamıştık biz? Şimdiye kadar sürdürdüğümüz, anlaşılmaz, yorumlanmaz maceraya ne olmuştu böyle? Daha da önemlisi, acaba haklı mıydı? Onu gerçekten seviyor muydum?

Bir dakika!

Eğer ben onu seviyorsam...

Bu, onun da beni sevdiği anlamına mı geliyordu yoksa?

23

SEN BENİ ÇOKTAN SEVİYORSUN ZATEN, AMA HENÜZ FARKINDA DEĞİLSİN

Ertesi sabah Victor tarafından usulca uyandırıldım. Yüzümün her yerini kaplayan saçlarım ve dudaklarımın altından hafifçe akmış salyamla, en çekici halimden bin kilometre kadar uzakta olmalıydım. Victor mu? Her zamanki gibi olağanüstüydü. Lacivert takım elbisesinin içine beyaz bir gömlek giymişti. Başımın altındaki yastıkla oynarken omzuna yaslandım. Sonrasında ellerimle gözlerimi ovuşturarak, şımarık bir tavırla doğrulup "Günaydın," dedikten sonra, dizlerimin üzerine bırakılan kahvaltı tepsisini gördüm. Birlikte kahvaltı edecek zamanımız yoktu, ama öğle yemeğine eve geleceğine söz vererek hızla ayrıldı.

Tepsiye yemek haricinde ufak da bir not bırakmıştı.

Hayatım boyunca ilk defa böyle hissediyorum.

Tam bir şapşal edasıyla dakikalar boyunca elimdeki nota bakakaldım. Elyazısında kullandığı tarza bile hayrandım. Birinin elyazısına dahi âşık olunabileceğini yıllar sonra ilk defa yeniden hissediyordum.

Kahvaltı ettikten sonra eve döndüm. Resmen Victor sarhoşu olmuştum. Çevremdeki her şey Victor oluvermişti. İçtiğim kahveye kadar, her şey bana onu hatırlatıyordu. İçime başka bir Valeria girivermişti, hevesli, onunla zaman geçirmek isteyen... Hatta belki de âşık. O Valeria'yla birlikte var olmakla ilgili bir sorunum yoktu, ikimiz de birbirimize yeterli kişisel alan bıraktığımız müddetçe.

Tüm günü evde geçirdim ve zevk için bir süreliğine yazmaya koyuldum. Saat iki sularında Victor aradı ve beni evde bulamadığı için ne kadar üzgün olduğundan dert yandı. Ama öte yandan, bana anahtarlarını vermesi sebebiyle haftanın yedi günü, yirmi dört saat birlikte olmak zorunda kalmayacağımızı anladığı için bir nebze de olsa rahatladığını hissetmiştim.

Ardından herhangi bir çift gibi havadan sudan konuşmaya başladık. Victor önümüzdeki çarşambaya kadar tatile çıkamıyordu ama beklememiz gereken süre yalnızca iki gündü. İkimiz için bir tatil planladığını hissediyordum ve son dakika çıkan bir iki hususta rahatsız olduğunu tahmin etsem de Victor'un konuyu kapatmak istemesi üzerine, ben de lafı uzatmamıştım.

Cuma günü öğlen on iki gibi Nerea'yı aradım. Hamileliğini sonlandırma randevusuna bu hafta gidecektik. Telefonu yorgun bir sesle açtı.

"Ben de şimdi seni arayacaktım," dedi, "kliniktekiler dün bir sesli mesaj bırakmışlar. Randevu tarihini yanlış aktarmışlar, önümüzdeki çarşamba gününe kadar beklememiz gerekecekmiş."

"Ah, Nerea... Önümüzdeki hafta burada olamayabilirim ama."

"Seyahate mi çıkacaksın?"

"Emin değilim ama Victor bana bir sürpriz hazırlıyor gibime geliyor. Böyle hayallere kapılmanın tehlikeli olduğunu biliyorum ama yine de..."

"Önemli değil. Benim için hayatını askıya almanı isteyemezdim zaten. Başka birine bana eşlik etmesini rica ederim, olur biter."

Sesinde duyduğum hayal kırıklığı bana haksızlık gibi gelmişti.

"Nerea canım, üzgünüm, gerçekten ama ben programımı bu haftaya göre ayarlamıştım..."

"Yok, yok, merak etme. Özür dilerim, bugün biraz gerginim, o kadar. Kafana takma."

Salı günü bir kez daha konuşmak üzere telefonu kapattım. Telefonu kapatır kapatmaz, kız kardeşimin, yeğenimi görmeye gitmem gerektiğini söyleyen mesajını hatırladım.

Saat öğleden sonra ikiyi gösterdiğinde, baştan aşağı süslenmiş ve makyajlı halimle Victor'un ofisinde belirdim. Resepsiyondaki kızla selamlaştıktan sonra, Victor'un yerinde olup olmadığını sordum. İçeride olduğunu öğrendiğimde, ona haber vermemesini, sürpriz yapmak istediğimi söyledim. Biraz itiraz etse de sonunda ikna oldu.

Ofisine doğru uzanan koridorda yavaş adımlarla ilerledim ve resmi bir tavırla kapıyı çaldım. Kapının üstüne yazılmış isim plakasına hayranlıkla bakıp gülümsedim. Victor ne kadar da önemli bir adamdı.

"Gir," diye cevapladı içeriden.

Kapıyı açarak içeri girdim. Sırtını kapıya dönüp masasına yaslanmış, dikkatle bir belgeyi inceliyordu. Ceketini çıkarmış ve sandalyesine asmıştı, gömleğinin kollarını katlamış, bir iki düğmesini de açmıştı. İçerisi sıcaktı ama kapıyı ardımdan kapattım.

"Rahatsız etmiyorum umarım?"

Arkasına döndüğünde şaşkınlıkla gülümsedi ve yanıma gelerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Elleri, resim kalemi yüzünden lekelenmişti. Masanın üstünde yatan bir iç mekân tasarımına gözüm takıldı.

"Sana daha fazla dokunmadığım için kusuruma bakma ama seni de lekelemek istemiyorum. Bu sürprizi neye borçluyum bakalım?"

"Aklıma bir şey geldi."

"Ne oldu?"

"Kız kardeşime yemeğe gidiyorum, yeğenimi görmeye."

"Ah..."

En kocaman gülümsememle gözlerine baktım ve cümlesine devam etmesini bekledim. Başka bir şey söylemediğini fark ettiğimdeyse, lafa yeniden girdim:

"Çıkmana daha çok var mı?"

"Hayır, çıkmak üzereydim."

"Hadi o zaman, toparlan da çıkalım," dedim.

"Seni kardeşinin evine bırakmamı mı istiyorsun?"

"Yeğenim Mar'la tanışmak istemez misin?"

Kaşlarını çattı. Sonrasında elindeki kalemi çalışma masasına bıraktı ve "Şey, Valeria," dedi, "bu gibi etkinlikler pek bana göre değil, anlıyor musun?"

Gülmeye başladım. Neye güldüğümü sorgular gibi şaşkın bir tavırla, "Neye gülüyorsun öyle?" diye çıkıştı.

"Sana gülüyorum," diye karşılık verdim, "hadi bakalım, şimdi uslu bir çocuk ol, ceketini al ve omuzlarını kasmayı bırak. Acımayacak, söz veriyorum."

Park etmek için birkaç tur attıktan sonra, kardeşimin evine varabildik. Ofisten çıktıktan sonra Victor tamamen rahatlamıştı. Zira bu görüşme, ailemle tanışma görüşmesi sayılmazdı, niyetinin ciddi olduğunu anlatmak zorunda kalacağı bir ortama gitmiyorduk. Kız kardeşim Rebeca'yı tanıyacaktı ve kendisi, arkadaş canlısı olmasıyla ünlüydü.

Rebeca gülümseyerek kapıyı açtı ve Victor'u baştan aşağı iyice süzdükten sonra, "Selam! Ben Rebeca," dedi.

"Memnun oldum, Rebeca. Kız kardeşinle çok benziyorsunuz."

"Öyle mi dersin?" diye karşılık verdi Rebeca, şakayla karışık.

Birbirimize çok benzediğimiz hep söylenirdi.

Beyazlıkta çığır açan dişlerini ortaya koyan, karşı konulmaz gülümsemesiyle, "Kesinlikle. Ben Victor," dedi.

"Valeria'nın arkadaşı mısın?" diye ısrar etti bizimki.

"O soruya cevap vermesi gereken ben değilim," dedi, tüm sevimliliğiyle beni işaret ederek.

"Bak sen!" diye kahkahayı bastı Rebeca, "seninle çok iyi anlaşacağız gibime geliyor. Ne içmek istersin? Bira?"

"Evet, teşekkürler."

Ardından Rebeca'nın eşi Eduardo'yla tanışma safhasına

geçtik. Nihayet Mar yanımıza getirildiğinde, onu nasıl kucağıma aldığımı dikkatle inceledi ve, "Biraz acemisin sanki," dedi.

"Of, evet, annelik konularında çok yetenekli değilim."

Rebeca, Victor ve Eduardo'ya soğuk biralarını uzatırken, "Doğru söylüyor, o konularda işe yaramaz," diye lafa atladı.

Victor çekingen bir tavırla, "Ben de kucağıma alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki!"

Elindeki bira şişesini bırakarak bebeği yavaşça kucağına alıp oturdu.

"Bak sen, beyefendi bebeklerle iyi anlaşıyor," dedi Rebeca, Mar'ı tutuşundaki doğallığı göstererek.

"Benim de yeni doğmuş bir yeğenim var da," dedi gülümseyerek, "fazlasıyla pratik şansı yakalayabiliyorum anlayacağınız. Kaldı ki bebekleri çok severim."

"Kardeşinin doğum yaptığını bilmiyordum..." diye fısıldadım.

"Erken doğum oldu. Sen şeydeyken oldu..." dedi, bakışlarını bana çevirerek, "bana zaman verirken yani."

Kucağındaki bebeğe nasıl sevgi dolu gözlerle baktığını görmek, beni çok mutlu etmişti.

"Çok güzel bir bebek, Rebeca," dedi, gözlerini bana çevirerek.

"Teşekkür ederim."

"Valeria'nın salyaları akıyor," dedi gülerek.

"Arada olur öyle. Pavlov'un köpeği gibidir kendisi."

Nasıl salya akıtmayacaktım acaba? Kollarında bir bebek tutan yakışıklı bir erkekten daha çekici ne vardır bu dünyada, sorarım size. Ne vardır? Hiçbir şey.

"Kardeşin çok akıllı bir kadına benziyor," dedi yanlarından ayrılırken, "ve pek eğlenceli."

"Öyledir."

"Sen de çok..." dedi, arabanın yanına vardığımızda bir an duraklayarak.

"Ne?"

"Çok rahattın."

"Beni bu halimle de görmeni istemiştim zaten. Ah, bir de, Rebeca erkekler konusunda ne kadar zevkli olduğumu da görsün istemiştim, o da oldu işte."

Arabanın kapısını açtı ve beni içeri oturttuktan sonra, karşıma geçerek, bana bakmaya koyuldu.

"Ne bakıyorsun öyle?" dedim, şakayla karışık.

"Sana bakmayı seviyorum."

"Bak sen, bu lafları senden duyacağımı kim tahmin edebilirdi?"

Nihayet gözlerini benden ayırarak, "Hiç kimse," dedi.

Bense kendimi ondan alamıyordum. Hafif kırışık gözleri, cebinde bir şey ararken ısırdığı dudakları, boynu, teni, gözleri, kalemle çizilmiş kadar güzel burnu, kirli sakalı, sabırsızlandığında hızla kırptığı kirpikleri... Nasıl bu kadar güzel olabiliyordu?

Yoksa aşkımdan arabeske mi bağlamıştım?

Sadece güzelliği de değildi mevzu. Onun yanında uyandığımda midemde uçuştuklarını hissettiğim kelebekler. Hayatımın tüm günlerini, onun yanında geçirebileceğimi söyleyen kalbim.

İşte o an, Victor'un haklı olabileceğini fark ettim. Ona âşık olmuştum, onu seviyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bu kadar hızlı hem de! Bir an, kalbim hızla çarpmaya başladı. Onu seviyordum.

Victor'u ve kadife sesini. Göğsündeki kılları. Bana dokunuşunu. Beni, sanki kıyamet kopmuş da son kez öpüşüyormuşuz gibi öpüşünü. Gülüşünü. Bana bakışını. Gömleğini çıkarışını ve beni soyuşunu. Seviyordum.

Ona doğru yaklaşıp tutkuyla öptüm.

"Haklıydın," dedim.

"Ne hakkında?"

"Henüz farkına varmamıştım..."

Victor birkaç saniye sonra neden bahsettiğimi anladı ve memnuniyetle gülümsedi. Sonra beni şehvetle öptü ve alt-dudağımı hafifçe ısırdı.

"Kendimi âşık bir ergen gibi hissediyorum," dedi.

Evet, bu dediği mümkündü.

24

KORKMANIN ANLAMI YOK

Nerea ciğerlerini acıtacak kadar derin bir nefes aldıktan sonra, usulca nefes vermeye başladı. Başına gelenlerin büyük bir aptallık olduğuna inanıyordu. İçten içe haklı olmadığını düşünebileceği diğer durumlara benzemiyordu bu, çünkü haklı olduğunu çok iyi biliyordu. Verdiği karar, doğru karardı ve onun arkasında durmak zorundaydı. Telefonu eline alarak koltuğa oturdu ve birkaç kez daha nefes alıp verdi. Ardından, ezberinde tuttuğu numarayı çevirdi, karşıdaki sesin açmasını bekledi. Birinci çalış, derinden ve ağır. İkinci çalış, monoton. Üçüncü çalış, bir sonsuzluk kadar uzun. Dördüncü çalış, kapatmayı düşünüyordu. Beşinci çalışta, nihayet Carmen'in hayat dolu sesi duyulmuştu:

"Merhaba, güzellik!"

"Merhaba, Carmenchu," dedi Nerea, duygu dolu bir sesle, "rahatsız etmedim, umarım?"

"Olur mu hiç. Yaz çalışma saatleri sağ olsun, gayet müsaidim! Saat üçte çıkmak muhteşemmiş! Akşamüzerleri de bir şeyler yapılabileceğini ancak öğrenebildim. Borja'yla görü-

şüp farklı etkinlikler yapacak zamanım kalıyor! Söyle bakalım, canım, bir şey mi istemiştin?"

"Yo... Biraz konuşmak istemiştim sadece," diye yalan söyledi.

"Tamam o zaman, anlat bakalım, neler yapıyorsun? Ama o sevgilin olacak aptalla ilgili şeyleri duymak istemiyorum. Günün birinde evleneceğiniz ihtimaline kendimi alıştırmak zorundayım, biliyorum ama yine de biraz zamana ihtiyacım var. Henüz üstesinden gelmekte güçlük çekiyorum, korkunç herif. Ama sana karşı saygım sonsuz, bunu biliyorsun umarım."

Nerea gülümsedi. Daniel'e karşı duyduğu bu nefret, onu asla rahatsız etmemişti. Hatta onu bir nebze de olsa anladığı bile söylenebilirdi. Kendisi Carmen'in yerinde olsa, daha ilk haftadan burnunun orta yerine yumruğu geçirirdi. Sevgilisi insanı korkutacak derecede yakışıklı ve çekiciydi, ama bunun yanında kan donduracak kadar soğuktu ve bazı canavarca tavırları vardı. Karakteri konusunda hiçbirimizin en ufak bir şüphesi yoktu. Carmen'le arasında olan biten de bu düşündüklerimizin üzerine tuz biber ekmişti.

Carmen, "Baksana, gerçekten bir sıkıntı yok, değil mi?" diye ısrar etti.

"Şey..."

"Ne oldu? Yoksa sana bir şey mi yaptı? Yoksa el mi kaldırdı? Ağzını burnunu kıralım mı? Evet dersen, birkaç yüz euroya bu işi halledebiliriz..."

"Carmen!"

"Şaka yapmıyorum."

"Biliyorum, zaten o yüzden korkuyorum ya."

"Ne oldu, söylesene!"

"Senden bir şey sakladım ve şimdi bunu yaptığım için çok pişmanım."

Carmen endişeli bir sesle, "Ne oldu diyorum!" dedi.

"Hamile kaldım."

"Aman Tanrım!"

"Ama doğurmayacağım. Hamileliği sonlandırmak için dün randevum vardı aslında, ama bir karışıklık olmuş ve önümüzdeki haftayı beklemek zorundayım," dedi iç geçirerek.

"Ama..."

"Daniel'in haberi yok ve ona söylemeye niyetim de yok."

"Ama neden? Kötü tepki vereceğinden mi çekiniyorsun?"

Nerea kaşlarını çattı. Daniel'in ne tepki vereceğini dahi düşünmemişti şimdiye kadar.

"Hayır, konu o değil. Bu karar, benim kararım ve öyle de kalacak. Ona söylersem, bu konuyu oturup uzunlamasına tartışmamız gerektiğini söyleyecektir fakat ben, bir an önce bu durumun sonlanmasını istiyorum. Anlıyor musun?"

"Açıkçası, hayır. Bebeği istemiyor musun yani?" dedi Carmen ve istemsizce karnını okşadı. Bu gibi konularda her zaman bizden farklı düşünürdü.

"İstemiyorum. İstemediğim bir bebeği neden doğurayım ki?"

"Peki ya sonradan pişman olursan, Ne? Bu karar, enine boyuna düşünmeden alınabilecek bir karar değil. Belki şimdi istemiyorsun ama ileride bu bebeği doğurmadığın için pişman olabilirsin..."

"Hayır, olmayacağım. Nefret ediyorum ondan, nefret!"

"Peki ya onu evlatlık olarak versen?"

"Öncesinde hamile olarak geçireceğim ayları ne yapacağım? İşyerimde ne yapacağım? Benim hakkımda ne düşünür insanlar? Annem, babam?"

"Tamam, tamam."

Gözlerini kapattı ve Nerea'yı yargılamaya hakkı olmadığını düşündü. "Ben senin yerinde olsam" laflarının kullanılamayacağı bir durumdu. Derin bir nefes aldı. Nerea gibi bir kadın plansız hamile kaldıysa, bu eğitim eksikliği veya sorumsuzluktan dolayı olamazdı. Onun kontrolü dışında gelişen bir durum yaşanmış olmalıydı. Kendisiyle aynı fikri paylaşmasa da Nerea'nın aldığı karara saygı duymak zorundaydı, ne de olsa artık birbirinin saçını çekerek anlaşan ufak kız çocukları değildik.

Nerea, "Bana eşlik etmeni istiyorum," dedi.

"Ben mi?"

"Evet, lütfen."

"Lola müsait değil mi?"

"Klinikte çıplak erkek modeller olmadığı müddetçe, Lola'nın bana eşlik etmesi söz konusu bile değil."

Carmen en tatlı ve yumuşak sesiyle, "Nerea, benim kürtaj konusunda ne düşündüğümü biliyorsun," dedi.

"Biliyorum, bu yüzden bunu senden istemek benim için o kadar zor ki..."

"Seni yargılamayacağım ama ömrüm boyunca o kliniklerden birine adım atmak istemiyorum."

Nerea sessiz kaldı. Eliyle yüzünü örttü ve sessizce hıçkırdı. O da isteyerek yapmıyordu bunu, ama yine de geri adım atamayacağının bilincindeydi.

"Canım..." dedi Carmen, "beni anladığını umuyorum."

"Seni anlıyorum, Carmen. Seni bu durumda bıraktığım için üzgünüm, benim hatam."

Carmen de eliyle yüzünü örterek sessiz kaldı. Bir an ikisi de konuşmadılar. Carmen'in aklından binlerce fikir geçmeye başlamıştı. Kürtaj. Onun asla yapmayacağı bir şeydi. Bu gibi konuları, her zaman farklı gözlerle görmüştü. Böyle bir şeye asla cesaret edemezdi. Peki ama, neden ben ona eşlik etmiyordum? Kendisi bu iş için hiç mi hiç uygun değildi. Hayır... Peki ama, sorunun ona kadar gelmesi, onu geri çevirmesi halinde, Nerea'nın o kliniğe tek başına gideceği anlamına mı geliyordu? Nerea tek başına oraya giderken, Carmen de evinde mi oturacaktı yani? En yakın arkadaşlarından birini tek başına mı bırakacaktı? Ama... Ona o kadar ters bir şeydi ki bu yapacağı! Ah, Tanrım. Arkadaşlar, kötü günlerde belli olmaz mıydı peki?

"Merak etme, Nerea. Tamam. Şöyle yapalım, sana eşlik edeceğim, işlem sonlandıktan sonra, bana döneceğiz ve sana bakacağım. Hatta kendini iyi hissedersen kızlar gecesi bile yapabiliriz! Ne dersin? Sen ve ben. Dondurma yeriz, yarı çıplak yakışıklı erkeklerin fink attığı şu macera filmlerinden birini seçer izleriz ve Wii oynarız. Ama malum şahıstan bahsetmek yasak. Olur dersen, ben de benimkinden bahsetmem, söz."

"Bana uyar," dedi Nerea, gülümseyerek, "ama sen Borja'dan bahsedebilirsin canım."

Carmen telefonu kapatmadan önce, "Seni çok seviyorum, Nerea," dedi. "Bunu sakın unutma. Özellikle Daniel'e laf geçirdiğim zamanlarda."

Nerea telefonu kapattığında bizim yanımızda her zaman güvende hissettiğini düşünerek biraz da olsa rahatlamıştı. Sır saklamaya gerek duymadan. Annesine anlatsa, bir kutu sakinleştiriciye ihtiyaç duyacağı bu haberi bile, bizimle gözünü kırpmadan paylaşabilirdi.

Carmen'se, Nerea'yla yaptığı konuşmayı düşünerek hızlı adımlarla ilerledi. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? O kadar dikkatli biriydi ki... Her adımını o kadar hesaplı atardı ki... Kendi başına böyle bir şey gelse, Borja'nın kaçmak şöyle dursun, aksine çok mutlu olacağını düşündü. Anne babası, henüz Borja'yı yeterince tanımadıkları için önce biraz panikler, ama sonra büyükanne ve büyükbaba olmanın getirdiği sevinçle, bu haberi gülücüklerle karşılarlardı. Peki ya Borja'nın annesi? İşte o, kendini balkondan aşağı atabilirdi. Hımm... Acaba hamile kalmak iyi bir fikir olabilir miydi?

Borja'yı caddenin öte yanında, bir duvara yaslanmış sigara içerken gördü. Kayınvalidesinin, "İmdat!" çığlıklarıyla kendini balkondan atışını hayal ederek sırıttı. O esnada, Borja da onu görmüş ve neden olduğunu anlayamadığı sırıtmasına, gülümseyerek karşılık vermişti. Evet, bu ikisi birbirine sırılsıklam âşıktı.

Carmen'i belinden kavrayıp öperken, "Ne oldu, hayatım?" dedi.

"Çok sigara içiyorsun."

"Seni çok özlediğim için."

"Hiç mazeret uydurmaya kalkma."

Biraz sonra önlerinde, elinde deri bir evrak çantası tutan bir kadın belirdi. Bir daireye bakmak için randevu almışlardı.

"Merhaba, ben Borja, çok memnun oldum. Bu sabah konuşmuştuk."

Tanışma faslı geçtikten sonra, önünde durdukları binanın üçüncü katına çıktılar.

İlk şaşkınlıkları, eski fakat Carmen'in şimdiye kadar görmediği kadar geniş asansördü. Gayrimenkul danışmanı, şaşkınlıklarını fark ederek gülümsedi ve "Asansör sizi korkutmasın," dedi, "göründüğünden daha yeni olduğuna sizi temin ederim. *Vintage*, yani. Ayrıca ailenizi kısa süre içinde büyütmeyi planlıyorsanız, bebek arabası sorunsuz sığabiliyor, onu da söylemiş olayım," diye ekledi.

Borja bakışlarını yere çevirerek hafifçe güldü. Carmen'se bir anda korkmuştu. Bebek mi? Aileyi büyütmek mi? Hangi ara flörtleşmeler, kıyafet, cinsellik, iş-güç, politika, edebiyat gibi konuları konuşmayı bitirmiş de aileyi büyütmekten bahsetmeye başlamışlardı? Kalbinin bir anda hızla çarptığını hissetti ve zorlukla yutkundu.

Ev toplam altmış metrekarelik bir daireydi fakat içinde bulundukları durum için fazlasıyla uygundu. İki kişiydiler ve Puri Hanım yanlarına yerleşmediği müddetçe, yakın gelecekte nüfus artışına gitmeyi düşünmüyorlardı. Evin mutfağı ferahtı, şimdi tahammül etmek zorunda kaldığı ufacık mutfakla kıyaslandığında, çok pratik ve güzeldi. Geniş sayılabilecek bir salon, iki oda ve iki banyosu vardı. Evi en ince detayına kadar inceliyorlardı.

Borja, "Kaloriferi takılı mı?" diye sordu.

"Evet, kalorifer ve kliması mevcut."

"Doğalgaz mı?"

"Evet, ısıtma ve sıcak su için doğalgaz, geri kalan her şey elektrikle çalışıyor; fırın, mikrodalga, klima. Ayrıca, burada, burada ve burada birer priz ve telefon girişi de var," dedi, yatak odasındaki farklı elektrik girişlerini işaret ederek.

Carmen yatak odasındaki dolabı, yüzünde memnun bir ifadeyle açtı. Ardından, gayrimenkul danışmanının söylediklerini en ufak ayrıntısına kadar not alan Borja'ya gözucuyla bakıp gülümsedi. Sonra, boş parke üzerinde inleyen topuklu ayakkabılarıyla Borja ve kendisinin müstakbel yatak odalarının yanındaki odaya doğru ilerledi. İkisinin yatak odası. Borja ve Carmen'in. Vay be. Bayağı önemli bir gelişme olacaktı bu.

Dört yıldır yalnız yaşıyordu. İlk başlarda birkaç kızla ev paylaşmış, ama sonra evin yolgeçen hanına dönmesinden ve gelen gidenin fazlalığından bıkarak kendine küçük bir stüdyo daire kiralamış, tek başına yaşamaya başlamıştı. Yalnız kalmak hoşuna gidiyordu ve yatak odası, ofisi ve salonunun tek bir alan içinde olması onu rahatsız etmiyordu. Ne de olsa tek başınaydı ve daha büyük bir ev kiralayacak maddi durumu yoktu. Tek başına yaşamak bile başlı başına bir lüks sayılırdı. Ama Borja'yla birlikte olmaya başlayınca, stüdyo dairesine yakın zamanda veda edeceğini tahmin etmişti. Stüdyo daireye iki kişinin sığması imkânsızdı, değil mi?

Biriyle tanışırsın, yavaş yavaş âşık olursun ve zamanla daha büyük kararlar almaya başlarsın. İşlerin doğal gidişatı böyle değil midir? İlk başlarda ufak öpücükler, sarılmalar, ardından cinsellik ve aşk dolu sözler. Sonrasında farklı planlar ve nihayetinde birlikte yaşamaya başlamak.

Bu kadar doğal bir gidişatsa, Carmen neden korkuyordu acaba?

Yani, birazcık korkuyordu.

Evet.

Bir kez daha yutkundu, odanın penceresine kadar ilerleyip durdu. Borja ve sorularını duymuyordu. Derin bir nefes aldı ve liseden yeni mezun olmuş gibi hissetti. On sekiz yaşına bastığında da hayatında yüz farklı şey yapmaya başlayacağını hissetmişti. Tüm kapılar onun için açılmıştı. Ve nasıl olduğunu anlamadığı bir anda, kendini yirmi dokuz yaşında bulmuş, o kapıların bazılarının çoktan kapandığını fark etmişti. Şimdiyse sevgilisiyle bir daire bakıyor ve fonda çocuklardan bahsedildiğini işitiyordu. Hayattan istediği bu muydu? Bu kadar hızlı mı? Bu kadar çabuk mu?

Birkaç saniye sonra arkasını döndüğünde gülümseyerek ona doğru yaklaşan Borja'yı gördü.

"Nasıl buldun?"

"Güzelmiş."

"Beğendin mi yani?"

Carmen, "Evet, çok beğendim. Şimdiye kadar gördüklerimiz arasında en güzeli," dedi.

"Tavandaki detayları gördün mü?"

"Muhteşemler," dedi, gözlerini yeniden tavana çevirerek.

"Muhit de çok güzel, daire elden geçirilmiş. İki banyosu, iki odası var. Bu fiyata bulabileceğimizin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Ama bakmaya devam edelim dersen, o da uyar. İstersen farklı mahallelere de bakabiliriz, belki şehir merkezinden biraz dışarıya çıkarsak orada da iyi seçenekler olabilir."

Carmen iç geçirip gülümsedi.

"Hayır. Bu evi sevdim."

"Çakmağımı nereye bıraktım?" diye sordu Borja, bir yandan cebinden çıkardığı sigara paketinden, yeni bir sigara çıkarmaya çalışıyordu.

Carmen göğsüne hafifçe vurarak, "Gömleğinin cebinde," diye karşılık verdi.

Bir anlığına yalnızca çakmağın ve yaktığı sigaranın sesi duyuldu. Ardından Borja, Carmen'i belinden kavrayıp çenesini omzuna yaslayarak "Aslında beklesek daha iyi olurdu," dedi, "bankalarla konuşup bir ev satın alsak mesela."

"Öyle bir adım atacak durumumuz yok."

"Haklısın aslında," dedi Borja. Bu konuyu daha önceden de tartışmış, ülke ekonomisinin içinde bulunduğu darboğaz ortamında, bir ev satın alamayacaklarına karar vermişlerdi. "Kaldı ki sen ne dersen, yapacağımı biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü seni kendi hayatımdan da çok seviyorum."

Carmen bir anda dizlerinin bağının çözüldüğünü ve midesinde kelebekler uçtuğunu hissetti. Borja'yı ilk kez gördüğü o anı hatırladı, nedense adının Enrique olduğunu sanmıştı. Sonra bilgisayar ekranının arkasına saklanıp bal rengi gözlerini kırpmasını izlediği zamanlar geldi aklına. Derin bir nefes alarak gülümsedi.

Borja ve Carmen, güneş ve ay gibiydiler. Birbirlerinden daha farklı iki kişi bulunamazdı. Carmen doğası gereği başkaldıran, hazırcevap, açık, zehir gibi zeki ve bazen de ukala biriydi. Bağımsız ve insanı şaşırtacak kadar duygusaldı. Borja'ysa, daha geleneksel, çekingen ve evcil olmasına rağmen, çoğu zaman soğuk biriydi. Durum böyle olunca, incir

çekirdeğini doldurmayacak birçok konu yüzünden tartıştıkları oluyordu ama aralarındaki aşk sayesinde, birbirlerinden ayrılamıyorlardı. Kaldı ki bazı şeyleri elde etmek için kavga etmek zorunluydu. Carmen, bunu yeni yeni fark ediyordu.

Borja, tek eliyle karnını okşadı ve kulağına doğru eğilerek "Buradayım ve son zamanlarda düşünüyorum da..." dedi, "seninle bir aile sahibi olmak istiyorum. Hayatımın kadınısın."

Carmen gülümsemekle yetindi.

Hayır. Korkmanın anlamı yoktu, çünkü yanındaki adam Borja'ydı.

Lola elinde tuttuğu kırmızı şarap kadehini ileri geri sallıyor, içinde bulunan sıvının, bir aşağı bir yukarı inişini anlamsızca izliyordu. Ne kadardır bu şekilde durduğunu tam olarak kendisi de bilmiyor, ama ağzına kadar dolan küllüğünden yola çıkarak gereğinden fazla olduğunu tahmin ediyordu.

Korkmuştu. Lola. Bizim gözümüzde bir nevi süper kahraman olan Lola, yalnız kalmaktan korkuyordu. Birkaç gündür, Sergio'nun da aynı durumda olup olmadığını düşünüyor ve ona bir şans verip vermeme konusunda gelgitler yaşıyordu.

Hayır, böyle bir şey için artık çok geçti.

Sorunun kendisinden kaynaklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Belki de Peter Pan sendromuna yakalanmış ve kendini ciddi bir ilişkiye bırakmaya hazır olmadığına inandırmıştı. En dangalak tanıdıklarının bile sevgilileri olduğunu düşünerek, kendini yalnız hissetti. Yalnız başınayken de güçlü durabilmek, vermesi gereken en zor sınavlardan biri

olacaktı. Kendini iyi tanıyordu ve Sergio konusunda çoğu zaman herkese yalan söylediğinin farkındaydı. Ama asla kandıramadığı bir kişi varsa, o da kendisiydi.

Son zamanlarda yaşadığı ilişkilerini düşündü. Onlara ilişki bile denemezdi aslında, anlamsız sosyalleşmelerden ibaretti. Yakışıklı bir erkekle tanıştıktan sonra eve gelip yatarak, ardından evden gitmesini istemek onun için dünyanın en kolay işi olmuştu. Hiçbir zaman kendini kötü hissetmemiş ama bazı anlarda yaptıklarından pişman olmuştu. Carlos'la olduğu gibi.

Saul'den çok hoşlanmıştı, ama aralarındaki şey çok kısa sürmüştü. Onunla uzun vadeli bir ilişki yaşamak mümkün değildi, zira Saul, kendisine hayran şu çekilmez erkeklerden biriydi. Onun için hayatında en önemli olan şey kendisi ve kendisi için yaptığı gelecek planlarıydı. Peki neydi bu gelecek planları? Aman... Kimin umurunda! Muhakkak zengin bir ailenin şımarık kızıyla evlenecek ve lüks bir hayat sürecekti. Onun gibi insanlar, hep aynı hayat tarzını ararlar. Saul'le ayrıldıklarında, bir damla gözyaşı dahi dökmediğini hatırladı. Aralarındakinin geleceği olamayacağının hep farkındaydı zira.

Peki ya Miguel? Of, Miguel. Onu hatırladığında, gözleri dolu dolu oldu. Hayatında yaşadığı tek dürüst ilişkiydi. Tek. Yaşadıkları ilişki canını yakmıştı, evet çünkü tanıştıklarında, bir ilişkinin getirdiklerini kaldıramayacak kadar küçüktü. Lola on altı, Miguel'se otuz iki yaşındaydı. Lola, yaşıyla ilgili asla yalan söylememiş ama Miguel, üniversiteye gittiğini düşündüğünde, onu düzeltmemiş ve sessiz kalmakla yetinmişti. Miguel günübirlik ilişkilere girmeyecek kadar ağırbaşlı bir erkekti. Lola'nın yaşını öğrendiğinde ağlamıştı. Lola, göz-

lerinin önünde ağlayan Miguel'i gördüğünde mahvolmuştu, ama durumu değiştirmek için yapabileceği bir şey yoktu.

Âşık olmuşlardı bir kere. İkisi de çok acı çekmişti. Belki de bu yüzden, üç yıl sonra aralarındaki her şey bitmişti. Miguel, onun yaşında bir kıza âşık olduğu gerçeğinin üstünden gelir gibi görünmüş ve onun on sekiz yaşına kadar gelmesini beklemek istemediğini söylemişti. Ah, bu arada, Miguel'le ilgili ufak bir detay da onun bu anlatılan dönemde, evli bir erkek olduğuydu.

Acaba Sergio, yeni bir Miguel vakası mıydı?

Miguel okuduğu üniversitenin kapısında belirdiği o anı hatırladı. Ya tam anlamıyla birlikte olmak ya da ayrılmak için geldiğini fark etmişti. Sonra amacının ikinci seçenek olduğunu fark etmişti.

Onu evine bırakmayı teklif ederek, koca park yerinde, arabasına doğru ilerlemeye başlamış, onu sonsuza kadar seveceğini ama aralarındakinin bitmek zorunda olduğunu anlatmıştı.

"Bu seni sevmediğim için değil, yemin ederim, yalnızca senin iyiliğini düşünüyorum. Tüm hayatın önünde, Lola ve ben sana bu şekilde ayak bağı olamam. Beni günün birinde unutacaksın, ama ben seni hep seveceğim."

Lola bu söylediklerinin gerçek olduğunu birkaç ay sonra, Miguel eşinden ayrılarak farklı bir şehre yerleştiğinde anlayacaktı. Lola'nın şimdiye kadar beraber olduğu erkekler içinde belki de tek iyi olanı Miguel'di. Ah... Miguel... Ne acılar çekmişlerdi. Belki de onunla vedalaşırken içi kan ağlamıştı, ama doğru olanı yapmıştı. Kendisi de olgunluğa erdiğinde ona hak vermişti.

Ayrıldıklarında ağlamıştı. Çok, çok ama çok ağlamış, acıdan öleceğini düşünmüştü. Hayatının üç yılı boyunca onunla birlikte olmaya alışmış, geleceğini onunla birlikte düşünmüştü. Ama Miguel, içten içte, yaptığı şeyin doğru olmadığı fikriyle boğuşuyordu. Hatta ilk kez birlikte olmaları, tanışmalarının çok sonrasında gerçekleşmişti çünkü Miguel, yaptığının iyi bir şey olmadığını düşünmüştü. İlk kez seviştiği erkeğin Miguel gibi birisi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü o an.

Ardından elindeki kadehi kahve sehpasının üstüne bırakarak koltuğa uzandı. Hayır. Miguel onu bıraktığı seferki gibi acısından kahrolmayacak, öleceğini düşünmeyecekti. Çünkü Sergio'yla birlikte bir geleceği olduğuna asla inanmamıştı.

Hayır. Korkmanın bir anlamı yoktu, çünkü Miguel'e ve Sergio'ya âşık olabildiyse, yarın karşısına çıkacak başka birine de âşık olabilirdi ve şansı biraz yaver giderse, bir sonra âşık olacağı adam, sağlıklı ve düzgün bir gelecek kurabileceği o kişi olabilirdi.

25

KAÇAMAK

Victor'un komodininin üzerindeki saat, sabah dokuza çeyrek kalayı gösterirken, beni uyandırdığını hissettim.

"Hadi bakalım, uykucu."

"Hayır!" dedim, yüzümü nevresimle örterek.

"Hadi ama."

"Bugün cumartesi değil mi? Sen de çalışmıyorsun, yarım saat daha uyuyalım işte."

"Hayatta olmaz, yapmamız gereken şeyler var."

"Ne gibi?" diye söylendim.

"Sana uğrayıp valiz hazırlamamız lazım."

"Ne valizi? Nereye gidiyoruz? Benim meteliksiz olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedim, uykulu bir gülümsemeyle.

"Nereye gideceğimizi, gittiğimizde öğrenirsin. Şimdi ayaklan bakalım."

"Bakmasana, çıplağım," dedim, şakalaşarak.

Bana doğru uzanıp "Tamam," dedi, "ama gözlerimi kapatırsam seni dün geceki çıplaklığında görebilirim, biliyorsun değil mi?"

Benim daireye yaptığımız hızlı ziyaret sonrası, apar topar bir valiz hazırlayıp havalimanına kadar taksi tuttuk. Uçağa binerken, Menorca'ya gittiğimizi öğrendim.

Victor da tüm uçuş boyunca, benim ardı arkası kesilmez sorularıma, gözlerini kapatıp uslu bir gülümsemeyle karşılık vermek zorunda kaldı.

"Ama neden Menorca, söylesene ya!" diyordum, iflah olmaz bir ısrarla.

"Çünkü annemlerin orada bir yazlıkları var ve önümüzdeki iki hafta boyunca orada olmayacaklar. Sanırım Viyana'ya gidiyorlar. Daha detaylı bir şey planlamak isterdim ama zaman bulamadım, kaldı ki Menorca her zaman iyi bir fikirdir diye düşündüm."

"Bikini almış mıydım yanıma?"

"Evet, en az üç çift."

"Pijama almayı unutmuş olabilirim."

"Pijamayı ne yapacaksın ki?"

"Tam bir hippisin," dedim, şakalaşarak.

Gözlerini açtı ve saçlarımı okşayarak "Hayatının en güzel tatilini geçirmeni istiyorum," dedi.

"Ah, o fırsatı çoktan kaçırdın. Hayatımın en güzel tatilini kız arkadaşlarımla Castellon'a bağlı bir kasabada geçirdim bile," dedim, gülümseyerek.

"Tabii ya, alkol, ergen kızlar ve yabancı erkekler."

"Gülmesene!"

"O yolculuğun da güzel olduğuna şüphem yok, ama bu tatilden döndüğünde diğerini hatırlamayacaksın bile," dedi, sırıtarak.

Aslına bakarsanız haklıydı, zira şimdi geriye baktığımda, Castellon tatilini zar zor hatırlıyorum. Kız arkadaşlarımla yirmi yaşındayken yaptığım o tatilin detayları, yavaş yavaş silindi, halbuki Menorca tatilindeki güneşin her yansımasını, kumun vücudumu nasıl yaktığını, en ufak detayına kadar hatırlıyorum. Onunla birlikte geçirdiğimiz zamanı, dalgaları, farklı tatları, zevkleri, sesleri ve tenime dokunan Victor'un tenini.

Çok özel, çok samimiydi. Hayatımda o ana kadar yaşadığım en güzel şeydi diyebilirim. O kadar ki, aramızdaki ilişkinin gerçekten bir geleceği olabileceğini düşünmüştüm ilk defa. Şehvetli, sakin, çekici ve yumuşak olabiliyordum, Victor'sa eğlenceli, yaramaz, şefkat dolu ve ateşli karakteriyle beni tamamlıyordu.

Gözlerimi her kapatışımda, beynimi ufak anı karelerinden oluşan bir sinema salonuna sokuyor ve o muhteşem tatili istediğim kadar yeniden yaşayabiliyordum.

Güneş, berrak sular, yumuşak kumlar. Eski bir Vespa motosikletinin üstünde, beline sarılmış, yüzümü sırtına yaslamış en mutlu halimle attığımız turlar. Cala Mitjana'da çıplak denize girmelerimiz. Çatı katındaki akşam yemeklerimiz. Bir şişe soğuk beyaz şarap. Kocaman bir yatak ve beyaz nevresimleri. Sonrasında daha fazla güneş, sahil ve berrak sular. Horlayarak uyunan bir öğle uykusu. Ergen enerjisiyle uyanmalar. Henüz gençken ve birbirimizi tanımıyorken başımıza gelen anıların paylaşıldığı o anlar. Cala Macarella. Yürüdüğümüz daracık yolda Victor'un bana bulaştırdığı sakinlik hissi. Bir akşamüzeri, konuşmadan, sükûnet içinde denizi izleyişimiz. Ardından şehvetli bir gece. Suyun içinde birbirimizi sıkıca sarmalarımız. Sabaha karşı saat dörtte havuza gitmelerimiz. Çok rüzgârlı

bir gün. Motosiklette farklı güzergâhlara uzanan yeni turlar. Tamamı yatakta geçirilen bir gün. Güneş, su, sohbet, kumlara uzanış ve yanı başımda "Seni seviyorum," diyen Victor.

Seni seviyorum.

Eve döndüğümde salı akşamı saat akşam dokuza geliyordu. Victor haklıydı, hayatımdaki en güzel tatillerden biri olmuştu ve yaşadıklarımızı başka hiçbir şeyle kıyaslamam mümkün değildi, buna Adrián'la olan balayımız da dahil. Şimdiki tatil, çok daha romantik, tatlı ve gelecek vaat eden bir seyahat olmuştu.

Durum böyle olunca, eve ne kadar isteksiz döndüğümü tahmin edebilirsiniz. Kaldı ki deniz manzarası olmayan odamın penceresine bakmaya geri dönmeden önce, bir de havalimanına vardığımda arayıp asrın anne azarını dinleten annem de keyfimi daha da kaçırmaktan geri kalmamıştı. Kendisinin tanımadığı bir adamla tatile çıktığımı duymuş ve çılgına dönmüştü. Of, kız kardeşim tam bir ayaklı posta servisiydi! Annemle sürtüşmek istemediğim için, Victor'la çok iyi arkadaş olduğumuz masalını anlatmaya karar verdim, lakin annem bu seyahatin neden kötü bir fikir olduğuna dair hazırladığı listenin içeriğini tek tek okumaya başladığında sinirim başıma vurdu.

Listenin nasıl başladığını duymak ister misiniz? *Valeria, sen evli bir kadınsın.*

Evli mi? Adrián'ın yirmilik sevgilisiyle yatarken olduğu gibi mi?

Beni asla anlamayacaklar mıydı acaba?

Bu konu hakkında daha fazla açıklama yapmak istemediğimi, kız kardeşimin eşi ve aynı zamanda avukatım olan Eduardo'yla, boşanma işlemlerini resmiyete dökmek için konuşmak niyetinde olduğumu söyledim. Gereğinden fazla uzayan bu konu, artık canımı sıkmaya başlamıştı. Yirmi sekiz yaşında bir kadın olarak, kendi hayatımla ilgili verdiğim kararlara yönelik anne-baba azarı işitmek istemiyordum.

Ekonomik durumum mu dediniz? Yola çıkmadan önce zaten fakirdim, ama an itibariyle, sefillerde başrol oynayabilecek duruma gelmiştim. Uçak biletlerini Victor ödemiş ve oradaki konaklamamızı da o halletmişti, bu yüzden orada bulunduğumuz süre boyunca yaptığımız diğer harcamalara yardım etme konusunda ısrar etmiştim. Ta ki gerçek hayata geri dönüp banka hesabımın durumuna bakmayı akıl edene kadar. Belki de bazı masrafları onun karşılamasına izin verebilirdim.

Of! Tam da indirim sezonunda böyle sefillik olur mu?! Zavallı modası geçmiş ve bu sezon yenilenemeyecek olan gardırobum!

Lola'nın bıraktığı bir sesli mesaj, yerlerde olan moralimi bir nebze de olsa düzeltmişti:

"Valeria, seni çakal seni. Birazdan buraya dönmüş olacağını öğrendim ve bunu senden değil, bir kuştan öğrendim. Evde olacağım ve büyük ihtimalle Carmen de gelecek. Lütfen, sen de o güzel poponu kaldır ve kum üstünde yatmaktan bronzlaşmış vücudunla buraya gelip bize nasıl denizkızı gibi yüzdüğünü anlat."

Oturma odası-yatak odası-salonun orta yerine valizimi bıraktığım gibi Lola'nın evine doğru yola çıktım.

Beni kapıda kucaklayarak karşıladı. İçeri girdiğimde ayaklarını minderlere uzatmış, kanepede boylu boyunca yatan Carmen ve dudaklarında sarhoş bir gülümseme belirmiş, halının üzerine uzanmış Nerea'yı gördüm.

Carmen beni kolundan tuttuğu gibi yanına çekerek "Bu ne bronzluk böyle, seni cadaloz!" diye bağırdı.

"Başka türlüsü mümkün değildi ki! Sürekli güneşin altındaydım!"

"Başka şeylerin de altına girmişsindir, yapma ama," diye mırıldandı Lola.

"Ne?"

"Bira ister misin diyorum."

"Anlat bakalım, neler yaptın?" dedi Nerea, uzandığı yerden doğrulup bağdaş kurarak.

"Önce siz anlatın! Hayatınızın iki haftasını tamamen kaçırdım! Neler yaptınız?" dedim, özellikle Nerea'ya bakarak.

"Ne olsun, bildiğin gibi. Bahsettiğimiz şeyi yaptım, bitti."

"Koca yürekli bir şampiyonsun sen."

"Yok canım, kararımı çoktan vermiştim. Bir prosedürden ibaretti, oldu ve bitti işte."

O an Lola, elinde bir şişe bira ve patates cipsiyle mutfak kapısında beliriverdi.

"Peki ya sen ne yaptın? Daire arayışı nasıl gidiyor?" dedim, Nerea'nın malum konuyla ilgili konuşmak istemediğini anlamıştım.

"Seçtik bile. Yakın zamanda taşınacağız."

"Bu ne kadar güzel bir haber böyle!"

"İki odalı, Nerea'nın oturduğu semte yakın ve yüksek tavanlı bir daire."

"Ya! Ne güzel! Evimize hoş geldiniz partisi yapacaksınız, değil mi?"

"Şey... Borja'nın annesinin henüz durumdan haberi yok, o yüzden..."

Şeytani bir sırıtmayla suratı gölgelenen Lola, "İstemiyorsan kayınvalideni partiye çağırmazsın, olur biter," dedi.

"Of! Ciddiyim!"

"Her neyse," dedim elimi havaya kaldırıp hafifçe iki yana sallayarak, "er ya da geç öğrenecektir nasılsa."

"Kim bilir, belki haberi aldığında sana çeyiz niyetine masa örtüsü falan diker," diye devam etti Lola.

"Kanepelere de örtü yapılıyormuş diye duydum ben de," dedim, şakayı devam ettirerek.

"Of, susun artık! Bendeki şans o kadar ters ki yatak odasına yerleşeceğim diye tutturursa hiç şaşırmam."

"Bakarsın ikinizin arasında yatmak ister, ölümcül günah zinaya girişmeyin diye," dedi Nerea, göz kırparak.

"Lola? Peki sen ne yaptın?" diye sordum.

"Hiç, bildiğin gibi."

Carmen ve Nerea, şaşkınlıkla Lola'ya doğru döndüler ve Nerea derin bir nefes alarak, "Öyle dediğine bakma sen," diye lafa girdi ve devam etti: "Lola, Sergio'dan temelli ayrıldı ve onunla bir daha birlikte olmayacağına dair benim Dior rujumun üstüne yemin etti."

"Dior üstüne mi yemin ettin?"

Lola gözlerini devirip "Ne yapayım," dedi, "bizim kızın nasıl ısrarcı olduğunu bilirsin. Şimdi sözümün arkasında durmak zorundayım, Christian'a olan aşkım bunu gerektirir."

"Kimmiş o Christian?" dedi Carmen, konuyu takip edememişti.

"Of! Christian Dior, seni şapşal!" diye çıkıştı Lola ve sonunda bana dönerek, "tamam, hepimizin ifadesini aldığına göre, şimdi sıra yaptığınız ayıp şeyleri anlatmana geldi."

Umursamaz bir tavırla gülümsedim.

"Muhteşem bir tatil oldu, hakikaten. Ama geri dönüşte annemin sinirden kendinden geçerek beni araması ve evli bir kadın olarak, eşim olmayan bir adamla bir Akdeniz adasına tatile gitmemin ne kadar sapkın bir hareket olduğu üzerine yaptığı konuşma biraz tadımı kaçırdı."

"Victor'un ne kadar yakışıklı olduğunu görse, o da sapkınlıklarına hak verir. Ama güzelim, hata sende aslında. Hangi akla hizmet annene anlattın durumu?" dedi Lola.

"Ben anlatmadım ki! Kız kardeşim ağzından kaçırmış. Lanet olası Rebeca, bir savaş olsa hepimizi ispiyonlar!"

Nerea, "Ama hayatım, Victor'la aranızdaki ciddi bir şeyse, ailenin de buna alışması gerekiyor, değil mi?" diye lafa girdi.

"Keşke... Ama öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Şu an benim nasıl yoldan çıktığımı tartışıyorlardır kesin."

"Neyse, anneni bırak şimdi. Tatili anlat, neler yaptınız?"

Karşılarındaki bir koltuğa kendimi bıraktım. Ağzımın orta yerine anlamsız, ergenlere has kocaman bir gülümseme yapışıp kalmış gibiydi.

"Muhteşemdi. Victor'un ailesinin deniz manzaralı ve kocaman teraslı bir evi var, oraya gittik. Evin civarındaki dağlık alan da ayrı güzeldi, Vespa sağ olsun, her gün gidip geldik."

"Tıpkı filmlerdeki gibi," dedi Carmen, "senden nefret ediyorum. Sana özeniyorum. Gözlerini oymak istiyorum."

"Ay, ağzından bal damlıyor," dedim sırıtarak.

Nerea, "Peki ya Victor?" diye sordu.

Bu kadar mutlu olduğum için kendimi biraz banal hissediyordum. Derin bir iç geçirerek, "Kelimeler kifayetsiz kalır," dedim, "onunla bu kadar uzun süre baş başa kalmaktan biraz çekiniyordum, onu tanıyorsunuz, benden bir anda sıkılırsa, ne yaparım diye düşünüyordum, ama korkularım çok yersiz çıktı. Bol bol konuştuk, sohbet ettik..."

"Seviştiiiik!" dedi Lola, lafımı keserek.

Nerea, "Aman, Lola!" diye çıkıştı.

"Haklı ama," dedim gülerek, "mevzu bahis Victor olunca, ne bekleyebilirsin ki?"

"Arka kapıyı kullanmayı teklif etti mi bu sefer?"

Nerea, Lola'nın kelime tercihlerine sinirlenerek irkildi. Carmen ve bense, gülmekle yetindik.

Kendimden emin bir tavırla, "Hayır," dedim.

"Ne kaybettiğini bilmiyorsun."

"Şimdi onu bırak da anlatmaya devam et! Facebook'a fotoğraf yüklediniz mi?"

"Hayır," dedim, hafifçe kızararak, "çok fazla fotoğraf çekmedik ve çektiklerimiz de Facebook'a yüklenecek gibi değiller." Bu esnada kızlardan bir ağızdan gelen ıslıklarını duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim: "İnsanı tazeleyen, sakin ve baş başa, muhteşem bir tatil oldu. Bir gün odadan hiç çıkmadık hatta. Pencereleri ve perdeleri açıp yatağa uzandık ve tüm gün boyunca konuştuk, sarıldık."

Nerea heyecanla, "Bak sen," dedi.

"Ve..." diye devam ettim.

"Ve ne?" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

"Ay, Dior aşkına, şimdi ayıp şeyleri anlatacaksın umarım," dedi Lola, ellerini göğsünün üstünde buluşturup havaya bakarak.

"Victor beni sevdiğini söyledi," dedim, zafer dolu bir sesle.

Lola oturduğu yerde bir şey batmışçasına ayağa fırlayıp "Nasıl yani?" diye bağırdı.

"Beni sevdiğini söyledi işte," dedim, gülümseyerek.

Carmen, "Nerede, ne zaman ve nasıl?" diye sordu.

"Güneş batarken, yeni değiştirilmiş çarşafların üzerinde sevişiyorduk. Lavanta kokularının içinde birdenbire durup 'Seni seviyorum, aşkım,' deyiverdi."

"Seni seviyorum aşkım mı? Hangi pozisyonda yapıyorsunuz, Tanrı aşkına?" diye sordu Lola.

"Bunun konuyla ne ilgisi var yahu!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Çok ilgisi var canım."

Soruların devamının gelmemesini umarak, "Ben üstteydim," dedim.

"Peki sen ne cevap verdin?"

"'Ben de seni seviyorum,' dedim tabii ki!"

Nerea ve Carmen bir ağızdan "aaayyyy" deyince, kendimi tutamayarak güldüm. Bu esnada Lola'nın yüzü kireç gibi olmuş, titreyen elleriyle bir sigara yakmaya çalışıyordu.

"Hortlak görmüşe benziyorsun," dedim.

"Neredeyse. Şimdi biri, benim imana gelip bir manastıra kapanacağımı söylese, şaşırmaz mısın?"

"O kadar da abartma!"

"Valeria, bahsettiğin adamın, iki kız kardeşle, birbirlerinden haberleri olmadan takıldığını görmüş biriyim ben. Bir seferinde de lokantada sevgilisiyle yemek yiyen bir kadınla

tuvalette sevişmişti! Aslına bakarsan, içten içte sana gıpta ediyorum. Benim başaramadığımı sen başardın. Kaideyi bozan istisna oldun."

Bu söyledikleri karşısında çok şaşırmıştım.

Carmen kahkahayı basarak, "Hangi kaideden bahsediyorsun? 'Evliliğin yolunda gitmezse Lola'yla içmeye çık, kesin iyi gelir,' kaidesinden mi?" dedi.

"Hayır, kadınların erkekleri değiştiremeyeceğinden bahsediyor. Hepimiz ilgimizi çeken, düzeltilemez bir erkeği düzeltip kendi erkeğimiz yapmanın hayalini kurmuşuzdur," diye atladı Nerea.

"Victor benim erkeğim," dedim gülümseyerek.

"Evet, hem de sana sırılsıklam âşık."

"Evet," dedim, kirpiklerimi hızla kırparak, "ne güzel bir durum!"

"Yakışıklı, güzel bir işi var, yatakta çok iyi, parası bol, çocukları seviyor ve baldan tatlı bir annesi var," diye ekledi Lola. "Ben annesini tanıyorum ve göründüğünden de daha iyi bir kadın olduğunu düşünmeden söyleyebilirim."

Carmen şakayla karışık ellerini ovuşturarak, "Lanet olsun, Val! Seni kendi ellerimle boğmak istiyorum!" dedi.

Gülümsedim. Evet. Başıma talih kuşu konmuştu, değil mi? Fazla mı mutluydum acaba? Yok, canım. Fazla mutlu olmak ne demekti ki zaten?

Victor ve benim aramızdaki şey bu kadar güzelken, annem beni arayıp azarlasa ne yazardı ki? Daha yolun başındaydık, yalnızca üç aydır birlikteydik, ama daha şimdiden ciddileşmeye başlamıştık. Acaba gelecek vaat eden fakat daha sonra içi boş çıkan heveslerden biri olabilir miydi bu?

Belki. Ama bunu yaşamadan görmenin yolu yoktu. Kaldı ki Victor, geçici bir heves yüzünden birini bu kadar kovalayacak karakterde bir erkek değildi, haksız mıyım?

Uyumadan önce telefon ekranıma baktığımda, ondan gelen bir mesaj gördüm. Yanında benim vücudum olmadan uyuyamadığını yazmış, sonuna da "Seni seviyorum" diye not düşmüştü.

Hımm... Her şey o kadar mükemmeldi ki... acaba bu kadar mükemmel olmasında bir bit yeniği olabilir miydi?

26

İMKÂNSIZ

Saat akşamüzeri yedi buçuktu ve hava çok sıcaktı. Sokağa adım atılmayacak şu nemli ve tahammül edilmez sıcaklardan biriydi, öyle ki Lola'ya yeni bir bekâr gardırobu düzenlemek için kararlaştırdığımız alışveriş randevumuzu iptal edip klimanın altına kurulmuştum. Bu soğuktan, o sıcağa bir anda çıkarsam, kesin bir yerime felç inecekti ama olsun.

Lola'yla olan randevumu iptal etmek kolaydı ama Victor'unkini değil. Akşam saat dokuzda bir lokantada rezervasyon yaptırmıştı ve Nuh diyor, peygamber demiyordu. Uzun zamandır yer bulmaya çalıştığı bir lokantaydı bu ve hazır rezervasyon yaptırabilmişken gitmek istiyordu. Şehrin dışında bir villanın bahçesinde kurulmuş bir lokantaydı ve ben yemekleri yerken, bahçedeki envai çeşit sinek de kesin beni yiyecekti, fakat gelin görün ki hayır demeyi başaramadım. Saat sekiz buçukta onun evinde buluşacaktık ve bu da demek oluyordu ki çoktan geç kalma riskiyle karşı karşıyaydım.

Nihayet hazırlanıp evden çıkmak üzereyken kapı çaldı ve kim olduğunu sormadan, bir hareketle kapıyı açtım. Neden

mi? Çünkü normal insanların evlerine gelenlerin kim olduklarını kapıyı açmadan önce sorma alışkanlıkları niyeyse bende gelişmemişti. Peki kapının arkasında kim vardı dersiniz? Tabii ki Adrián. Evet, eski kocam, Adrián. Yirmi iki yaşında evlendiğim, fakat son zamanlarda aklıma dahi gelmeyen Adrián. Tavırları arkadaş canlısı olmaktan çok uzak bir Adrián. Boşanma sürecini konuşmak ve bu süre boyunca aramızda saygıya dayanan kibar bir ilişki kurmayı kabul etmekten çok uzak bir Adrián. Yani uzun lafın kısası, benim an itibariyle görmek istemediğim bir Adrián.

Üstü başı dağılmış, saçları taranmamış bir haldeydi. Ansızın yaptığı bu ziyaretin nedenini anlamak için sağ elinde tuttuğu, okunmuş ve kırışmış romanıma bakmak yeterliydi.

"Bir yere mi gidiyordun?" dedi ukala bir tavırla, kapı eşiğine yaslanarak.

"İçeri geç. On dakikan var."

"On dakika mı? Güzel."

Ardından içeri girdi ve bana bakarak elindeki kitabı yatağa fırlatıverdi.

"Sana kitabı bitirmen gerektiğini söylemiştim," dedim.

"Haklıymışsın," dedi, hayatımda ilk defa Adrián'ı bu kadar sinirli görüyordum ve korkmuştum. "Aslına bakarsan bir değil, iki sefer okudum hepsini. İlk okumanın ardından buraya gelmek üzereyken Natalia'yla karşılaştım ve seni adamın biriyle sinema kuyruğunda yiyişirken gördüğünü anlattı... Uzun boylu, esmer, yakışıklı biriyle. Victor olduğunu tahmin ediyorum, ama çoktan başka bir adama geçtiysen, ona da şaşırmam. Bu yüzden ikinci kez okumaya koyuldum, zira ilkinde o kadar zorlanmıştım ki bir şeyleri atlamış olabilirim diye düşündüm."

Ne diyeceğimi bilemedim. Adriân'ı bu şekilde görmeye alışık değildim ve endişeden bacaklarım titremeye başlamıştı. Ayakkabılarımı çıkardım ve koltuğa oturarak bağdaş kurdum.

"Bir şikâyetin mi var, Adriân?"

"Evet, bir değil, bir milyon şikâyetim var."

"O zaman anlatmaya başlasan iyi edersin."

"Bu kitabı yayımlamak hayatında yaptığın en kötü şey, bunu biliyorsun, değil mi? Seni daha fazla ilgi odağı yapmamak için suç duyurusunda bulunmuyorum ama canımı yakmayı bu kadar istiyorsan, bana bir yumruk atabilirdin. Kitabın ilk sayfasından son sayfasına kadar beni aşağılıyor ve aptal yerine koyuyorsun."

İç geçirdim ve "Niyetim o değildi," dedim, "gerçek bir hikâye anlatmak istedim ve tüm o yaşananlar da gerçeğin ta kendisi."

"Gerçek mi?" dedi, gözlerini fal taşı gibi açarak, "seni eskiden yazar sanırdım, ama şimdi..." –kitaba doğru baktı– "olsa olsa yazar etiketiyle dolaşan bir fahişesin."

Sakin kalmaya çalışarak, "Adriân, söylediklerine dikkat et," dedim.

"Beni aşağıladın."

"Yanılıyorsun."

"Üstüne üstlük, beni boynuzladığın adamın sana yatakta neler yaptığını da en ufak detayına kadar öğrendim, sence bu aşağılanmak değil de nedir?"

Başımı eğdim. Bu söylediğine verecek bir cevabım yoktu, ama o da beni aldatmıştı.

"O herifin sana nasıl dokunduğunu öğrenmek zorunda mıydım?" deyiverdi.

"Adrián, kitaptan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Bilakis," dedi bağırarak, "ucuz, bayağı bir kadınla evlenmişim ve işin acı yanı da içten içe hep öyle düşünüyormuşum."

Bu söylediği karşısında donakaldım. Adrián şimdiye kadar bana bu şekilde dil uzatmamıştı ve birkaç saniye boyunca ne tepki vereceğimi kestiremedim.

"Peki ya sen nesin, Adrián?" dedim, nihayet ağzımı yeniden açabildiğimde.

"Senin âşığına bakılırsa, sanatçı numarasına yatan, korkak, sıkıcı, yatakta kötü ve iflah olmaz bir geri zekâlıymışım. Bir de erken boşalıyormuşum, değil mi?"

"Söylediklerimin hiçbiri yalan değil! Sen de başka biriyle yattın!" dedim, nihayet ben de sesimi yükselterek.

"O herifin yatağına girmenden önce mi, sonra mı? Sana dokunduğunu hayal ettiğin zamandan önce mi peki? Onunla bir deneme kabinine çıplak girmenden önce mi? Ya da onunla birlikte uyuyup sana dokunmasına izin vermen ve..."

"Konuyu değiştirmeye çalışma. İkiyüzlünün tekisin! Bana aylardır dokunmadığın yalan mı? Seni bir başka kadının üzerinde inlerken duydum, Adrián! Tanrı bilir ne zamandır devam ediyordu aranızdaki küçük oyun. Şimdi de kalkmış, utanmadan evime geliyor ve sanki ayaklarına kapanıp senden yeni bir şans istemişim de ardından başka biriyle birlikte olduğumu öğrenmiş gibi hesap soruyorsun. Ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor bu kadar? Seni sevmiyorum artık, hatta daha da fazlası var, tüm o okuduklarını yaparken de seni sevmiyordum!"

Duvara doğru dönerek eliyle yüzünü kapattığında, ceptelefonum çalmaya başladı.

"Telefonun çalıyor," dedi.

Cevap vermedim ve telefonun susmasını bekledim. Arayanın Victor olduğunu biliyordum. Adrián, telefonun durduğu sehpaya doğru ilerledi, telefonu eline aldı ve "Victor'muş," dedi, "açmayacak mısın?"

"Telefonu sehpaya bırak, Adrián."

"Telefonu açıp geri zekâlı kocam benden hesap sormaya geldi demeyecek misin?"

"Sen benim kocam değilsin artık."

Telefonu odanın öbür ucuna fırlattı ve duvara çarpan telefonun bataryası bir yana, telefonun diğer bölümü de başka bir yana düştü.

"Aklını mı kaçırdın, lanet olasıca?" diye haykırdım, ayağa kalkarak.

"Üzülme, ev telefonundan arar birazdan, sonra da masallardaki beyaz atlı prens gibi kurtarmaya gelir seni. Sana dokunmayan ve seni anlamayan embesil kocanın elinden kurtarır seni, zavallıcık."

"Artık kocam falan değilsin!" diye haykırdım sinirle.

"Ah, öyle mi?"

"Öyle. Hem de yıllardır. Şimdi başka biri beni istediği için böyle yapıyorsun!"

"Seni ihtiyacın olduğu kadar becermiyordum, değil mi? Senin gibi kadınlar sık sık ve farklı pozisyonlarda sevişmek zorundaymış anladığım kadarıyla."

"Cehenneme kadar yolun var, Adrián."

"Cehenneme mi? Yıllardır bana yaşattığın şey cehennemin ta kendisiydi! Ta kendisi!" dedi, öfkeden kızararak.

Sakinleşmeye çalışarak, "Hayır," dedim, "eskiden böyle değildik. Birbirimizi seviyorduk."

"Peki o sevgiyi hangimiz bozdu?" diye sordu, sırtını duvara yaslayıp derin bir nefes aldı.

"İkimiz de. Ama farkına vardığımızda artık çok geç olmuştu."

"Seni o kadar sevdim ki..." dedi, eliyle saçlarını düzeltirken.

"Bu durumu uzatmadan sonuçlandırabiliriz, Adrián, ama şimdi değil, lütfen git."

"Sonuçlandırılacak bir şey yok, her şeyi mahvettin," dedi.

O an ev telefonu ısrarla çalmaya başladı. İkimiz de sessiz kalarak telefonun çalışını dinledik. Ardından Adrián telefona yaklaşıp kablosunu sert bir hareketle söktü.

"Dur! Dur artık! Buraya gelmesini mi istiyorsun?" dedim, boğazımı acıtacak bir sesle bağırarak.

"Beni nasıl bu kadar küçük düşürdüğünüze dair belki onun daha iyi bir açıklaması vardır."

"Adrián, sen beni sevmiyorsun. Lütfen kendi hayatına dön! Kendi lanet olası hayatına dön ve beni de benimkiyle baş başa bırak! Seni daha önce terk etmeyerek hata ettim, beni duydun mu? Seni çok daha önce terk etmeliydim!"

"Tüm bu saçmalıklarını yutsaydım, seni seviyor mu olacaktım? Bu herifle arandakinin bir geleceği olduğunu mu sanıyorsun? Seni, benim sevdiğimin yarısı kadar bile sevemez o!"

"Adrián, sus artık. O beni tamamlıyor, anlıyor musun? Bana sarıldığında, seni hatırlamıyorum bile."

"Kapa çeneni, Tanrı aşkına!"

"Sen kapa çeneni ve evimden defol, git!"

"İstemiyorum! İstemiyorum!" Her geçen an, daha da fazla bağırıyordu.

"Sen ne zaman böyle bir adam oldun?"

"Sen beni ne zaman böyle bir adam yaptın?"

"Ben mi? Ben mi?" dedim, sinirli bir kahkaha atarak, "tabii canım, ben! Beni ufacık bir kızla aldatıp ardından daha iyi bir insanmış gibi maval okumana sebep de benim, değil mi? Bu dönüştüğün acınası adama seni ben dönüştürdüm, yavaş yavaş, istikrarlı bir şekilde, değil mi? Tabii canım! Aynı yatakta dahi uyumadığımız o günler ve benimle olmak yerine, işlerinin üzerinden yanında o ergenle birlikte geçmek istediğin onlarca kez, senin alman gereken kararı ben cesaret edip alabildiğim için, suçlu benim, öyle mi?"

"Ne yani? Ben aşağılık adamın teki miyim? Öyle mi? Her şeyi ben mi yanlış yaptım yani?"

"Hayır, ikimiz de yanlış yaptık!"

"Ondan sıkılıp bana geri dönmek istediğinde, yüzüne bile bakmayacağım," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Adrián, sana geri dönmeyeceğim."

"Sen öyle san. Aranızdaki bu saçmalık uzun ömürlü mü olacak sanıyorsun?"

"Victor'la yarın sabah ayrılsak bile, geri döneceğim son insan dahi olmayacaksın. Ben de senin yüzünü bile görmek istemiyorum, anladın mı? Peki ya Alejandra? Onunla neler yapıyorsunuz bakalım?"

Sustuk. Ardından Adrián bana nefretle bakarak yeniden saldırdı.

"Biliyor musun? Senin edebi safsatalarını okumaktan çok zevk aldım. Alex'le aramızda olan biten hakkında en ufak bir fikrin yok, ama sanki yanımızdaki koltuğa oturmuş gibi kendinden emin bir şekilde yazmışsın."

"O odada olanları asla açıklamadın, ben de hayal ettiklerimi yazmakla yetindim."

"Ah, hayal gücün yeterli değilmiş demek ki," dedi sinirle, "neler yaptığımız hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Buraya gelip Victor'la aramda olanlar için benden hesap soruyor, ardından da o kızla neler yaptığın konusunda hikâyeler anlatıyorsun. Ne dememi bekliyorsun? Tebrikler! Eğer niyetin canımı yakmaksa yaptıklarınızın detaylarını anlatarak nefesini tüketme derim, çünkü ikiniz de umurumda değilsiniz!"

"Buraya gelip Victor gibi bir adamın seni nasıl becerdiğine dair yazdığın sayfaların yerine, Alex'le kaç kez ve neden yattığımdan bahsetmek istedim. Evet, onunla yatıyordum, seninle değil, çünkü beni tahrik ediyordu ve her seferinde çok zevk alıyordum. Seninle neden yatmak isteyecektim ki? Sen bakışlarını tavana diktiğinde, bacaklarını aralayıp becerdiğim kadının Alex olduğunu hayal etmek için mi?"

Lanet olsun. Bu sefer gerçekten kanıma girmişti.

"Her gece Victor'la sevişirken onu nasıl tahrik ettiğimi anlatarak cevap verebilirdim sana ama bunu yapmak yerine evimden gitmeni istiyorum. Seni kapı dışarı atmak zorunda bırakma beni. Git artık."

"Hayır. Sevgilinin gelmesini beklemek istiyorum. Sevgilinin!" dedi, gülerek.

"Defol!" diye haykırdım.

O esnada kapı çaldı, Victor beni almaya gelmiş olmalıydı.

"Valeria, benim, aç kapıyı," dedi.

Gözlerimi Adrián'ın üzerine sabitleyerek, "İstediğin oldu işte," dedim.

Kapıyı açarak kapı eşiğinden dışarı doğru bir adım attım ve "Victor..." diyebildim.

"Ne oldu? Seni aramayı denedim!" diye karşılık verdi, o da endişelenmiş olmalıydı.

"Adrián burada ve çok sinirli. O kadar agresif ki. İstersen sen git, ben seni sonra arayayım."

Agresif dememeliydim, zira Victor bir hışımla beni geri itti ve eve daldı. Önce Adrián'a, ardından da paramparça olmuş ceptelefonuna takıldı gözü. Onun arkasına geçerek sakin olması için bir kolundan tutmaya çalıştım.

"Hayır, Valeria, bırak beni," dedi, "bana ne söylemek istiyorsa söylesin, ardından da defolup gitsin istiyorum."

"Lütfen, Victor."

"Hayır, bırak beni."

"Sana ne söylemek istiyormuşum?" diye bağırdı Adrián, "hayatımı mahvettiğini mi acaba? Senin, kovalamaman gereken kadınlar olduğunu kabul etmeyen, ergen kafalı bir eşek olduğunu mu? En beklemediğin anda, bana yaptıklarının aynısını sana da yapacağını ve seni kapının önüne koyacağını fark etmeyen lanet olası korkak bir âşık olduğunu mu? Ah, bir dakika, yoksa cesur âşık mı demeliydim?"

"Ben kimsenin hayatını mahvetmedim. Kendi hayatını, kendin mahvettin. Sorun olmayan hiçbir on yıllık ilişki bir anda bitmez. Ama sizinki öyle bir durum değildi ve ben geldiğimde ilişkiniz çoktan bitmişti. Lütfen Valeria'yı rahat bırak ve kendi hayatına dön. Daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Victor, hadi, git lütfen," diye ısrar ettim.

"Evet, Victor, bence de git. Karı koca arasındaki konulara dahil olman hoş değil."

Victor arkasına dönerken, "O söylediğin durum sonlanmak üzere," dedi.

"Boşanma belgelerini imzalarken elinden mi tutacaksın? Yoksa o zamana kadar başka bir fahişeyle mi takılmaya başlarsın?"

"Başka biriyle olmayacağım ve yanımdaki kadına fahişe diyemezsin. Ya saygılı konuşmaya başlarsın ya da sabrımı kaybederim."

Victor'un bu kadar sert bir tonda konuştuğunu ilk defa duyuyordum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır. Senden, buradan gitmeni rica ediyorum. Ne söyleyeceksen söyle ve git."

"Onu becerirken zevk alıyor musun, Victor? İyi yapıyor mu? Ona her ne istersen yapmana izin veriyor mu?"

Victor yeniden Adrián'a döndü ve ardından, ellerini sinirle sıkarak kapıya doğru yönelip "Dışarı çıkacağım," dedi, "gitmesini orada bekleyeceğim. Bu adama daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Adrián, "Korkak herif!" diye bağırdı .

"Korkak falan değilim! Ağzını burnunu kırmamı istiyorsun ama sana istediğini verirsem, buradan kelepçelerle çıkarım."

"Vay, alfa erkeği seni!" diye dalga geçti Adrián.

Adrián sarhoş mu acaba, diye düşündüm. Bir yandan da Victor'un oyuna gelmemesi için dua ediyordum.

Neyse ki sakinliğini bozmadan kapıya doğru ilerledi ve "Lanet olasıca herif," diyerek kapıyı kapattı.

"Git lütfen. Onunla aramızda sorun çıkarmanı istemiyorum," dedim.

"Seni bırakacağını gayet iyi biliyorsun."

"Senin gibi mi? Senin beni orta yerde bıraktığın gibi mi? Merak etme, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gözyaşlarına boğularak "Ben seni orta yerde bırakmadım! Sen onun yatağına girdin! Senden nefret ediyorum, lanet olasıca, nefret!" dedi.

Benim tanıdığım Adrián bu değildi. Adrián bağırıp çağıran, nefret eden bir adam olmamıştı asla. Şimdiyse karşıma geçmiş, öfkeden kızarmış, titreyerek hıçkırıyordu. Boğazıma bir şey oturduğunu hissettim, gördüklerimden hiç hoşlanmamıştım. Onu böyle canı acırken izlemek, beni de üzüyordu. Hayatı mahvolmuştu. Aslında ben de hayatımın büyük bir kısmını kaplayan bir ilişkinin sonlanmasının ardından, kendi kendimi dinlememek için ne kadar büyük bir efor sarf ettiğimi fark ettim.

Yeniden koltuğa oturarak ben de ağlamaya başladım. Victor'la yattığım için bir fahişe miydim şimdi? Peki ya Adrián? O neydi? Ben Victor'la yattıktan sonra ondan ayrılmıştım, halbuki o Alex'le aylardır birlikteydi. Bunu içten içe hep biliyordum.

Adrián yanıma geldi ve diz çökerek yere oturdu. Ağlamaktan sesi kısılmıştı. Bana olan aşkı yüzünden öleceğini fısıldayıverdi.

Tavana bakarak hıçkırdım. Her şeyi neden bu kadar zorlaştırıyordu? Birbirimizi sevmiyorduk artık, bu yeterli değil miydi? Neden uzun süredir var olmayan bir ilişkiye anlamsızca tutunmuş ve bırakmak istemiyordu? Ağlamak zorun-

daydık, evet, acımızı çektikten sonra da hayatımıza devam etmeliydik. Bu yaşananlar doğru değildi.

"Ölmeyeceksin, Adrián. Biz artık birbirimizi sevmiyoruz. Bana dokunmanı, bana bakmanı istemiyorum. Seni görmek istemiyorum."

Adrián elinin tersiyle gözyaşlarını silerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Victor hâlâ kapının diğer tarafında bekliyordu.

Ben bu kadın mıydım? Yeni sevgilisiyle eğlenirken biten evliliği için bir dakika bile üzülmeyen, yirmi sekiz yaşında şımarık bir kız mıydım? Victor'la aramızdaki ilişki ne kadar sürecekti ki? Victor'u doğru dürüst tanımıyordum bile. Adrián'ıysa on yılı aşkın bir süredir tanıyordum ve yolun sonuna geldiğimizde, bana zarar vermesinden korktuğum, başka bir adama dönüştüğünü görmüştüm. Peki ya Victor'la aramızdaki şey nasıl gelişecekti? Bir an ürperdim, zira Adrián'ın söyledikleri canımı acıtmıştı ama kontrolümü kaybetmeden durabilmiştim. Yarın öbür gün, Victor'la aynı şeyleri yaşarsam, işte o zaman ne olurdu, hayal dahi edemiyordum.

Çok aceleci davranmıştım. Biraz daha beklemeli, kendimle baş başa kalmalıydım.

Victor usulca içeri girerek kapıyı kapattı, yanıma doğru yaklaştı ve koltuğun ucuna doğru yaslandı.

"Merak etme," diye fısıldadı, "boşanma belgelerini imzala. Yeniden gelmeye kalkarsa da polisi ara."

"Tüm bu olanlardan bıkacaksın, hayatını gereksiz yere karmaşıklaştırdım."

"Öyle deme."

"Ama öyle, bu olan bitenlerden sıkılacak ve başka biriyle yatacaksın," dedim, gerginlikten sesimin ne kadar agresif bir tonda çıktığını fark etmemiştim.

Kuru bir sesle, "Hayır, bu doğru değil," dedi.

"Neden çabaladığımızı bilmiyorum, Victor. Bu... Bir zaman kaybından başka bir şey değil."

"Benim için değil. Ama sen böyle düşünüyorsan, bir sorun var demektir."

Elimle yüzümü kapatıp "Ben ne düşündüğümü bilmiyorum artık," dedim.

"Valeria, ne yapıyorsun? Neler oluyor?" dedi, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak.

"Seninle bir şeyler yaşamaya başlamamalıydım..." diye cevap verdim, aslında "bu kadar erken" kelimelerini de araya yerleştirmeyi niyet etmiştim, ama nedense söylememiştim, "sana güvenmiyorum," diye ekledim.

"Bana güvenmiyor musun? Eski kocanla kavga ettikten sonra mı söylüyorsun bunu? Sonra ne yapacaksın peki? Beni tanıdığına pişman olduğunu ve Adrián'ın haklı olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Evet," dedim ve onu tanıdığıma pişman olduğumu asla söylemek istesem de kendimi durduramadan, sessizce ağlamaya başladım.

"Gidiyorum. Saçmalıyorsun çünkü."

"Saçmalamıyorum, Victor. Beni terk edeceksin ve ben bunu kaldırabilir miyim, bilmiyorum. Beni terk etmeyeceğine yemin edebilir misin ki?" diye sordum.

Victor bu sırada ayağa kalkmış ve kapıya yönelmişti bile.

Bana döndü ve dudağını ısırarak "Bana bunu yapma, Valeria," diyebildi.

"Hadi, söylesene. Beni terk etmeyeceğine, aramızdakinin gerçek olduğuna ve bitmeyeceğine söz verebilir misin?"

"Hayır, veremem. Ama böyle bir sözü hiç kimse veremez. Seni asla kandırmadım, Valeria. Sana karşı ilk andan beri dürüst oldum."

"Evet," dedim, "nasıl bir adam olduğunu biliyorum, Victor."

"Öyle mi? Nasıl biriymişim ben, söyler misin?"

"Karşısındakinin canını yakan adamlardansın. Şimdi lütfen, git."

"Ne yapıyorsun böyle?" dedi Victor, şaşkınlıkla bana bakakalarak.

"Kendimi koruyorum. Şimdi git, lütfen."

Ağlamaktan kendimi alıkoyamıyordum. Victor kapıya vardığında bir an duraksadı ve "Sakinleşmen için birkaç gün bekleyeceğim," dedi.

"Hayır, bunu yapma," dedim hıçkırarak.

"Eğer ayrılırsak hata edeceğiz, Valeria. Bunu iyice düşünmeni istiyorum. Sana birkaç gün süre vereceğim ama seni yeniden gördüğümde, o boşanma kâğıtları imzalanmış ve bu saçmalık sonlanmış olmalı. Bu oyunlardan sıkıldım artık."

"Ne oyunları?"

"Bu yaşananlar."

"Beni zorlama," dedim, gözlerimi kapatarak.

"Alyansını takmanı istemediğim gibi, o adamla evli kalmanı da istemiyorum! Bize ne yaptığını görmüyor musun? Bize yaşattığı bu pembe diziden bıktım, bıktım!" diye haykırdı. Victor'un bağırdığını duymak, beni iyice üzmüştü. "Koca-

nın söylediği gibi seni başka bir fahişe için bırakmayacağım! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Daha yeni birlikte olmaya başladık, geleceğin bize ne getireceğini bilmiyorsun!"

"Sen gelecek planları yapan biri değilsin, Victor! Gelecek lafı bile seni korkutmaya yetiyor. Bense kendimi daha güvende hissedeceğim biriyle birlikte olmak istiyorum. Seni korkutup kaçırmak endişesiyle her söylediğim kelimeyi onlarca kez düşünmek zorunda kalmak istemiyorum. Şimdi gelecekten mi bahsediyorsun bana? Geleceği belirsiz olan sensin!"

"Benimle evlenmeni istemedim ya, Tanrı aşkına! Ya kararını ver, ya da bırak beni, lanet olasıca!"

"Görüyor musun Victor? Görüyor musun? Karar veremeyen biri varsa, o da sensin!"

Kapıyı açtı, dışarı bir adım attıktan sonra, yeniden içeri döndü ve bana bakmaya başladı.

"Ne var?"

"Dikkatli ol, Valeria, senden nefret etmek zorunda kalmak istemiyorum ama bu olan bitenler gerçekten canımı sıkmaya başladı."

"İlişkiler arada sırada can sıkar. Büyü artık."

Victor şaşkınlıkla sinirli bir kahkaha attı. "Bana büyümemi söyleyecek son insan bile değilsin. Senin yanındayken yeterince yaşlandığımı hissediyorum zaten."

Ne? *Adrián haklı mıydı acaba*, diye düşündüm. Victor istediklerimi karşılamaya hazır değildi ve her geçen gün, onu kaçırmamak için attığım her adımı defalarca düşünmek istemiyordum.

Victor'un benden sıkılıp bir başka kadını öptüğünü hayal

ettim. Kendimi tek başıma ve aptal gibi hissederken hayal ettim. Aslında kendimi çoktan aptal gibi hissediyordum ya...

Yine de kendimi zorlayarak güçlü kalabilirdim.

"Tamam," dedim, ağlamamak için kendimi tutarak, "o zaman lütfen git ve geri dönme."

"Bak, gerildiğini anlıyorum ama sabrımı zorluyorsun."

"Sabretmene gerek yok. Git ve kendi hayatına geri dön. Beni sevmediğini anladım ve bu aramızdakinin nasıl biteceğini tahmin etmek zor değil. O yüzden vakit henüz erkenken git."

Victor cevap vermedi.

Arkasını dönüp gitti.

27

KARIŞIKLIKLAR

Nerea akşam saat onda eve gelmiş, Daniel gelmeden evi biraz toparlamaya koyulmuştu. Akşam yemeği yiyeceklerdi.

Daniel içeri girdiğinde, ona sıkıca sarılarak "Seni özledim," dedi.

"Ben de seni."

Acaba gerçekten özledi mi beni, diye düşündü Nerea.

Daniel, "Bir an önce tatil başlasın istiyorum!" diye devam etti.

"Nereye gideceğimizi düşündün mü?"

"Bakıyorum, hatta düşünmekten başıma ağrılar girdi diyebilirim."

"Abartma istersen."

"Gerçekten başım ağrıyor! Bugün bir toplantıda o kadar üstüme geldiler ki..."

"Bir de Carmen orada bulunsa, demek nasıl olacaktın!"

"Carmen orada olsa, sonumuz karakolda biterdi," dedi gülerek.

"Aspirin ister misin?"

"Sağ ol, canım."

"Banyo dolabında var, istersen alabilirsin. Ben de yemekle ilgileneyim."

Daniel banyoya ilerledi ve Nerea da mutfağa girdi. Birkaç dakika sonra ses gelmediğini fark edince, "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

"Nerea?"

Daniel, kürtajdan sonra alması gereken ilaçların kutularını bulmuş ve kaptığı gibi getirmişti.

Nerea sakin kalmaya çalışarak, "Efendim," dedi.

"Tüm bunlar nedir? Hasta mısın?"

"Yok canım. Doktorun verdiği bazı vitaminler işte."

"Vitamin falan değil bunlar," dedi, elindeki prospektüsü sallayarak, "burada kanamalar için kullanıldığı yazıyor."

"Evet ama başka şeyler için de veriyorlar canım. Yemeğe oturalım mı?"

"Nerea, neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Bir şey olsaydı bu kadar sakin kalabilir miydim?"

"Sakin değilsin zaten, sakin numarası yapıyorsun sadece. Şimdi olan biteni anlatacak mısın?"

Nerea mutfak masasına yaslanarak dudaklarını ısırdı ve "İki hafta önce ufak bir operasyon geçirdim, bunlar da arkasından almam gereken ilaçlar işte," dedi.

"Nasıl bir operasyon?"

"Diş."

"Hayır, seni geçen hafta gördüm ve ağzında şişlik yoktu," dedi, şüphelenmeye başlayan Daniel.

"Dani, önemsiz bir konu bu, lütfen uzatma," dese de eliyle saçlarını düzeltti, derin bir nefes aldı ve "kürtaj oldum," diye ekledi, "neredeyse dokuz haftalık hamileydim, tabii ki

senden. Kadın doğum uzmanı, doğum kontrol hapının işe yaramadığı bir anda gerçekleşmiş olacağını söyledi."

Daniel birkaç saniye sessiz kaldı. Nerea sıkılarak nihayet konuşmak zorunda kalacakları o anın geldiğinden korksa da Daniel bir anda omuzlarını silkti ve "Neyse, sen iyi misin?" dedi.

Nerea bu soru karşısında afalladı, zira hayal ettiği onca tepki arasında, böyle bir şey yoktu.

"Evet, sanırım."

"Tamam o zaman, sana yemek için yardım edeyim mi?"

Nerea cevap vermedi. Biraz önce olan bitene hâlâ anlam veremiyordu. Öte yandansa, Daniel'den ne yapmasını bekleyebilirdi ki?

Ama işte gelin görün ki hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu.

Genelde duygularını bastırmakta usta olsa da o gece Daniel'e yalnız uyumak istediğini söylemiş, ertesi sabah önemli bir toplantısı olduğunu bahane etmişti. Daniel ayrılırken kapıda öpüşmüşler, fakat Nerea hiçbir şey hissetmemişti.

Ardından olanları yeniden düşünmeye koyuldu. Acaba şimdiye kadar gerçekten ona karşı bir şeyler hissetmiş miydi?

Borja ve Carmen göz göze geldiler. Borja'nın ailesinin evinde akşam yemeğine gelmişlerdi ve teoride birlikte yaşamaya karar verdiklerini açıklayacaklardı, fakat zaman akıp gidiyor, Borja bir türlü konuya giremiyordu.

Her ne kadar belli etmese de bu ortamda iki saatten daha fazla kalmaya tahammül edemiyordu. Babasıyla edilen iş

sohbetleri ve annesinin yemek ısrarı yüzünden, kendini boğuluyor gibi hissetmeye başlamış, tüm gece yemek masasının karşısına koyulmuş seramik palyaçoya gözlerini dikmiş, anlamsızca bakıyordu.

Gözucuyla Borja'ya baktığında, rahatsız bir tavırla yemeğiyle oynadığını fark etti. Annesinin yaptığı duygu sömürülerinden fazlasıyla etkileniyordu. Carmen, ilişkilerin yalnızca iki kişi arasında yaşandığını söylemişti, ama kimse onu dinlememişe benziyordu. Eline bir megafon kapıp bağırarak aynı şeyi tekrar ettiğini hayal etti.

Puri Hanım masadaki pastırma üzerine bir güzelleme tutturmuş, susmak bilmiyordu. Carmen için dakikalar geçmek bilmiyordu ve gözlerini devirmeye başladığında, Borja'yla istemsizce göz göze geldi. Biz, yakın arkadaşları olarak, bu gibi durumlarda nasıl ani tepkiler verebileceğini biliyorduk ama zavallı Borja, biraz sonra yaşanacakları öngörememişti.

Carmen bacak bacak üstüne atıp sandalyesinden doğrulduktan sonra, sol kaşını kaldırdı ve "Borja, canım," dedi, "annenlere kararımızı anlattın mı?"

Masada bir anda sessizlik oldu. Borja, cebinden sigara paketini çıkarmaya çalışıyordu.

"Henüz fırsatım olmadı," dedi kuru bir sesle.

"Yoksa hamile misin?" diye atladı Puri Hanım.

"Hayır, değilim."

Borja'nın babası, gülmemek için ağzını mendiliyle örttü.

"Oh! Az daha yüreğime iniyordu!" diye devam etti Puri.

Borja dudaklarını ısırarak "Aslına bakarsanız," dedi, "birlikte yaşamaya karar verdik."

Borja'nın annesi, elindeki kaşığı masaya düşürdü ve "Ama, hayatım," dedi, "neden acele ediyorsunuz? Henüz birbirinizi tanımıyorsunuz ki."

"Biz kararımızı verdik, evimizi de tuttuk," diye atladı Carmen.

Borja'nın babası, sakin bir tavırla onları tebrik ettikten sonra, yakın zamanda düğün olup olmadığını sordu. Ardından Carmen'e gülümsedi ve en yumuşak sesiyle, birlikte yaşamanın zorluklarını anlatmaya koyuldu.

"Birbirinize kızsanız bile, öpüşmeden asla uyumayın," diye nasihat etti.

Normal insanlar için gayet anlaşılabilir bir gelişmeydi bu. Ama oğlunun dizginlerini elinden bırakmamaya kararlı bir anne için, suratına atılmış bir tokattan başka bir şey değildi. Puri, bir şey söylemeden masadan kalktı, tabakları topladı ve mutfağa doğru ilerledi. Carmen böyle bir anneden Borja gibi normal bir evlat nasıl çıktı, diye düşünmeden edemiyordu. Kaldı ki babası o kadar şeker, o kadar tatlıydı ki...

Borja dişlerinin arasından, "Mutlu musun?" diye fısıldadı.

"Evet, öyleyim," diye söylendi bizimki.

Akşam yemeği sonlandığında ortamdaki gerginlik bıçakla kesilecek kadar sertti. Carmen, bir taksi tutup eve döneceğini söyledikten sonra, Borja'ya kendisine eşlik etmesine gerek olmadığını belirtti.

"Ben kendim giderim. Şu an pek havanda değilsin," diye de ekledi.

Söylediği doğruydu da. Borja kızgındı, dudaklarını ısırıyordu. Onunla birlikte arabaya binmek iyi bir fikir olmayacaktı. Buna rağmen, taksiye kadar birlikte gitmeleri konusunda ısrar etti. Bu da demek oluyordu ki kavga kaçınılmazdı.

Asansörden tek kelime etmeden indiler. Carmen lafa onun girmesini bekliyordu. Bu süre zarfı içinde kullanabileceği tam on farklı argüman düşünmüştü bile, ama hangisini ileri süreceğine karar vermeden önce, Borja'nın nereden vuracağını görmesi gerekiyordu.

Borja nihayet lafa girip "Neden hep böyle davranmak zorundasın?" dedi. "Uygun şekilde davranmadığını fark etmiyor musun? Orada konuştuğun, senin annen değil. Böyle şeyleri benim anlatmama izin vermelisin!"

"Senin anlatmanı beklersek, kırk yaşına geleceğiz herhalde."

"Benim annemden bahsediyorsun! Bildiğim gibi hareket etmeme izin versene! Biraz önce her şeyi mahvettin, bu da yetmezmiş gibi ukala bir surat takınıyorsun. Bilerek yaptın, değil mi?"

"Borja, evin anlaşmasını imzalamamıza iki hafta var, sonra elektrik, su, gazla uğraşacağız. Yeterince beklediğimizi düşünüyorum. Ayrıca babanın ne kadar sevindiğini görmedin mi?"

"Lütfen, Carmen, neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ardından yeniden asansöre doğru yöneldi.

"Hayır, Borja," diye çıkıştı Carmen, "neden bahsettiğini bilmeyen biri varsa, o da sensin. Annene senin hatırın için tahammül ediyorum."

"Benim hatırım için mi?"

"Evet, kendi ailemin yemeklerine bile gitmem ben!"

"Senin sorunun nedir böyle? Nereden çıktı bunlar?" diye bağırdı Borja, şaşkınlıkla.

"Bak sen! Şimdi sorun bende, öyle mi? Bak, Borja, herkesin sabrının bir sınırı vardır ve benim aile meselelerinde sabrım bu

kadar. Senin annenle arandaki ilişkiden rahatsız oluyorum, evet, çünkü ona böyle davranması için yüz veriyorsun."

"Annem beni düşünüyor, bu da annelerin yaptığı en normal hareket. Asıl anormal olan, senin ona karşı takındığın tavır, Carmen çünkü istesen de, istemesen de, ileride senin de ailen olacak insanlardan bahsediyoruz."

"Evladını düşünmek başka, evladına âşık olmak başka. Kaldı ki asla benim ailem olmayacaklar. Senin ailen oldukları için onlara karşı her zaman saygılı davranacağım ve annene karşı dilimi ısıracağım ama asla benim annem olmayacak o. Benim annem değil, anlıyor musun? Bu yüzden yaptığı her şeyi alttan alamayabilirim. Böyle olduğunda suçu bende arayacaksan, kapıyı çekip giderim. Konu annen dahi olsa, tarafsız kalıp kimin haklı olduğunu düşünmek zorundasın."

"Böyle davranarak işleri yoluna koyamazsın, Carmen."

"Belki de öyle ama sana bıraksam, asla ağzını açmayacaktın! Biliyor musun; buraya gelmek hataydı, anne ve babanla tanışmak da öyle. Ben yalnızca seninle yaşamak istiyorum, ailenle değil!"

"Üzgünüm Carmen, ama bu işler böyle yürümüyor ve bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Sen de onların hayatına burnuna sokmalarını sevmiyorsun, itiraf et!"

"Tabii ki sevmiyorum, Carmen, ama ne yapayım? Canımın istediği gibi hareket edemem!"

"Nedenmiş o? Otuz yaşına geldin!"

"Carmen, anlamıyorsun!"

"Borja, ben anne değilim, ama dünyaya bir evlat getirenlerin asıl sorumluluğunun, o evlatların kendi hayatlarını

kurmalarına yardım etmek olduğunu düşünüyorum. Durumun farkına varmak istemiyorsan, bu konuşmamız tam bir zaman kaybı."

Borja sokağa çıkarak bir sigara yaktı. Carmen de arkasından giderek durması için boş bir taksiye işaret etti ve araç, önüne kadar gelip durdu.

"Olan biteni anlayana kadar beni arama. Eğer anlayamazsan, birlikte yaşayamayız demektir."

28

BİR KORKAK OLMANIN SONUÇLARI

Bütün gece gözümü kırpmadım. Victor evden gider gitmez, kendimi duşa atıp uzun bir süre suyun altında oturarak doğru karar verdiğime kendi kendimi inandırmaya çalıştım. Akıl sağlığım ve duygusal bütünlüğümden korkuyordum.

Sonunda biraz uyuyabilip uyandıktan sonra, dün gece aldığım kararların arkasında durmam gerektiğini düşündüm.

İlk önce boşanma işlemlerini sonlandırmalıydım, ardından annemle, hayatımda olan bitene dair söylediklerine dair konuşmam gerekiyordu. Sabah on bir sularında kız kardeşimin kapısındaydım ve içeri girdiğimde, bir taşla iki kuş vurabileceğimi fark ettim, zira anne ve babam, bebeği ziyarete gelmişlerdi. Annem beğense de, beğenmese de söyleyeceklerimi dinlemek zorunda kalacaktı.

İçeri girer girmez Eduardo'nun yanına giderek boşanma işlemlerini hızlandırmasını istedim.

"Saçmalama, Valeria," diye atladı annem, "çocuk gibi davranıyorsun ve..."

"Sus!" diye bağırdım. İçeriyi gergin bir sessizlik kaplamıştı.

"Medeni durumunuzu belirten bir belgeye ihtiyacım var, ardından da ortak bir boşanma protokolü hazırlayalım. Çabucak halledebiliriz."

"Bir an önce bitmesini istiyorum. Ama ya Adrián anlaşmaya yanaşmazsa?"

"O zaman mahkemeye gitmemiz gerekir ve daha uzun süre uğraşmak zorunda kalırız. Çocuğunuzun olmaması iyi, çünkü çocuk yardımı ve velayet gibi konular gündeme gelmeyecek. Adrián'la en kısa sürede iletişime geçeceğim. Merak etme, Valeria, ben her şeyle ilgileneceğim," dedi Eduardo, ciddi bir tavırla.

"Hata yapıyorsun!" diye yeniden lafa girdi annem.

"Bilmediğin konular hakkında karar vermekten vazgeç! Adrián başka biriyle yatıyordu, anlıyor musun? Ne yapmamı bekliyorsun? İyi bir eş olup susmamı mı? Hayır, öyle yapmayacağım! Ben evde kendimi yapayalnız hissederken, Adrián asistanıyla sürtüyordu! Yetti artık! Dün eve geldi, bana bağırdı, telefonumu kırdı ve beni fahişe olmakla suçladı. Bir daha onun adını dahi duymak istemiyorum!"

"Ama Valeria..."

"Hayır! Bitti. Bu hayat benim ve aldığım kararlar da beni ilgilendirir."

Yeğenimin ağlama sesi duyuldu, utanarak gözlerimi kapattım ve "Özür dilerim, Rebeca," dedim, "ufaklığı uyandırmak istememiştim."

"Önemli değil," dedi Rebeca, yanağıma bir öpücük kondurarak, "sen bu sorunlarını bir an önce halletmeye bak."

Ardından derin bir nefes aldım ve yanlarından ayrıldım. Yapmam gereken başka şeyler vardı.

Victor'un kapısına geldiğimde, sağ elimde tuttuğum anahtarları kullanıp kullanmamak arasında tereddüt ettim. Nihayet zili çalmaya karar verdim.

Kapıya çıkan Victor değildi.

"Merhaba, Aina," dedim utanarak.

"Ah, canım, Valeria. Ne oldu? İçeri geçsene," dedi. Ses tonundan, olan biteni öğrendiğini tahmin ediyordum.

Kapıya çıkan Adrián'ın kız kardeşi Natalia olsa, beni nasıl karşılardı diye düşündüm...

"Victor'a bir şey vermek için gelmiştim, ama burada değilse sana bırakabilir miyim?"

"Sen versen daha iyi olurdu aslında."

"Yok hayır, lütfen, al işte," dedim, hızlı bir hareketle anahtarları eline tutuşturarak.

Aina usulca eline koyduğum anahtarlara baktı ve avcunu kapattı.

O esnada Victor'un sesi duyuldu, telefonla konuşuyor olmalıydı.

"Valeria, lütfen, bunu sen yapmalısın," diye kibarca rica etti.

"Hayır, bunu yapamam."

"Onu bırakma," dedi, zar zor duyulan bir sesle.

"Üzgünüm."

Tam arkamı dönerek gitmeye yeltenmiştim ki Aina, Victor'a seslendi. Birkaç saniye içinde Victor salonda belirmiş, Aina'ysa hızlı adımlarla yatak odasına doğru uzaklaşmıştı.

"Seni birazdan arayacağım, tamam mı?" dedi Victor ve te-

lefonu kapattı. Kız kardeşinin eline tutuşturduğu anahtarlara bakarken, telefonu girişteki portmantonun üstüne bıraktı.

"Anahtarlarını geri vermek için gelmiştim," dedim, zorlukla.

"Görüyorum," dedi ve başıyla onayladı.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, "Gitsem iyi olacak," dedim.

"Aklın başına gelmedi, bakıyorum," dedi, kızgınlık değil, hayal kırıklığı okunan bir sesle.

"Olmaz," dedim, "yapamam."

"Yani bitti mi aramızdaki? Benden ayrılıyor musun?"

"Evet."

"Adrián ne derse desin, ben senin için ne hissettiğimi gayet iyi biliyorum," dedi, kapıya yaslanarak.

"Seni yaşlandırmamdan mı bahsediyorsun?"

"Sinirlendiğimde saçmalayabildiğimi biliyorsun," dedi, elleriyle gözlerini ovuşturarak.

"Saçmalık değildi, Victor. Düşündüklerini söyledin."

"Gitme."

"Olmaz," dedim, başımı hayır anlamında iki yana sallayarak, "yapamam."

"Lütfen, gitme, iki yetişkin gibi konuşalım bu konuyu."

"İki yetişkin miyiz sence?"

"Seni seviyorum."

"Hayır," dedim, kendimi ağlamamak için zor tutarak, "beni sevmiyorsun, Victor. Gitmeyeyim diye böyle yapmana..."

"Bunu neden yaptığını biliyorum."

"Sanmam."

"Hayır, gayet iyi biliyorsun. Böylesi çok daha kolay olmalı senin için, değil mi?"

"Tüm bunlar benim için kolay mı sanıyorsun? Hayır, tam tersine... Ama sen, bunu yapabilecek biri değilsin... Artık gitmeliyim," dedim.

"Böyle yaparak kazandığın tek şey Adrián'ı sevindirmek ve beni haklı çıkarmak, biliyorsun değil mi?"

"Her neyse, Victor. Artık önemli değil."

"Bu kadar mı yani? Beni bırakıp gidiyor musun?"

"Evet."

"Beni sevmiyor musun?" diye sorduğunda, ne söyleyeceğimi bilemeden, bakışlarımı yere çevirdim. "Gidersen kendime gelemem, Valeria," diye yalvardığında, "yapamam" diyebildim yalnızca.

"Gitme."

"Kalamam."

"Gerçekten gideceksen, bir daha geri dönmemeni istiyorum."

"Geri dönmeyeceğim."

"Sana dün de söyledim bunu. Senden nefret etmek zorunda kalmak istemiyorum. Elimden gelen her şeyi ortaya koyduğum bir ilişkinin tatlı anısıyla kalmak istiyorum. Pes eden sen oldun, bunu unutmayacağım. Tamam, eğer bitirmek istiyorsan, öyle olsun."

Kapıdan dışarı adım attığımda, Victor'un kapıyı yavaş bir hareketle kapattığını işittim.

Victor kendine gelecek, hayatına geri dönecekti. Hatta belki de bu akşam dışarı çıkacak ve bir kadınla geri dönecekti. Yeniden her gün farklı bir kadınla birlikte olmaya başlayacak ve beni kısa zamanda unutacaktı. Günün birinde belki

gerçekten âşık olacak ve benimle yaşadıklarının, gerçek bir aşk olmadığını fark edecek ve gülümseyecekti.

Gözyaşlarından sırılsıklam olmuş suratımla beraber sokağa çıktım. Kendimi tanımakta güçlük çekiyordum. Normalde asla ağlamayan ben, sulu gözün teki olup çıkmıştım.

Ne kadar derin nefes alıp kendimi durdurmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Gözyaşlarım bardaktan boşalırcasına akıyordu.

Yoldan durdurduğum taksiye atladım. Victor'un birkaç gün içinde beni unutup yoluna devam edeceğini düşündükçe, daha da kötü oluyordum. Hatta belki de içinde bulunduğumuz o an bile, nasıl bir hata yaptığını fark etmiş olabilirdi.

Lola'nın zilini çaldığımda gözlerim ağlamaktan şişmişti. Hâlâ ağlıyordum. Lola karşısındaki manzarayı görünce korkmuştu. Victor'la neden ayrıldığımı tam olarak anlayamayacağını biliyordum. Önümüzdeki hafta itibariyle boşanma işlemlerinin hızlanacağını anlattım.

Lola bunun gibi zor anlarda pek konuşmazdı. İçinde bulunulan durumu düzeltmek için kendisinin yapabileceği bir şey olmadığını düşündüğü durumlarda, sessiz kalıp karşısındakini dinlemenin, atılabilecek en doğru adım olduğuna inanırdı. Tam da bu yüzden, uzun bir süre sessiz kalarak beni kanepesine yatırdı ve saçlarımı okşamaya başladı. İçinde bulunduğumuz sessizlik, bana bir nebze de olsa huzur aşılamaya başlamıştı. Lola, önüme, yere oturduktan sonra, bir sigara yaktı ve nihayet konuşmaya karar verdi.

"Bu normal bir durum değil, Valeria. Sen asla ağlamazsın! Adrián için bile böyle ağlamadın ve tam on yıllık bir ilişkiyi bitirmiştin! Gerçekten Victor'u bırakmak mı istiyorsun?"

Başımla onayladım.

"Ama neden?"

"Eninde sonunda bitecekti zaten."

"Bunu bilemezsin. Victor seninle farklı bir adam olmuştu."

"Evet ama günün birinde beni o bırakırsa, ölürüm," dedim, hıçkırıklar arasında.

Lola derin bir nefes alarak bilge sessizliğine geri döndü.

29

ORTALIĞI TOPLAMAK

Pazartesi günü öğle üzeri, enişte m ve aynı zamanda da avukatım olan Eduardo beni arayarak Adrián'la iletişime geçtiğini ve işlerin çok fazla uzamadan sonlanabileceğini söyledi. Aynı akşamüzeri, Adrián da beni arayarak en terbiyeli üslubuyla bir kafede buluşmak istediğini söyledi. Boşanma belgelerini imzalamadan önce benden tek istediği buydu. Evimde, kendi stüdyosunda veya bize geçmişimize yönelik bir şeyler hatırlatacak herhangi bir lokantada değil, daha önce gitmediğimiz, gri ve loş bir kafeteryada buluşmak istiyordu.

Buluştuğumuzda gülümseyerek selamlaştık. Birbirimize söylediğimiz onca korkunç şeyi unutmuş gibiydik. Adrián ve ben, şimdiye kadar birçok kez tartışmıştık ama geçen günkü kadar hiddetli bir tartışma asla yaşanmamıştı aramızda.

Mekânın en ucuna doğru ilerleyerek bir masaya oturduğumuzda, alyansını çıkardığını fark ettim ve nedense canımın acıdığını hissettim. Ben her şeye rağmen Adrián'dan nefret etmiyordum ve bizimkisi fazlasıyla zor bir ayrılık olacaktı.

Birkaç dakika boyunca, Eduardo'nun açıklığa kavuşturmamızı istediği bazı konular hakkında mesafeli bir tavırla konuştuk. Konuşmaktan asla zevk alınmayan konulardı bunlar. Ev kime kalacak, banka hesapları nasıl bölünecek, motosikleti kim alacak gibi şeyler. Eduardo tüm bu konularla ilgilenecekti, hatta Adrián'ın bir avukat tutmasına dahi gerek kalmayacaktı. Çok kısa bir süre sonra belgeleri imzalayacak ve evliliğimizi resmen sonlandıracaktık.

Adrián banka hesaplarımızı nasıl bölüşeceğimizi ciddiyetle anlatırken, bense üniversite yıllarında, buna benzer bir kafede oturup düğüne kimi davet edeceğimizi tartıştığımız o anları anımsadım. Ne kadar heyecanlı, ne kadar hayat doluydum. Yaptığımızın büyük bir çılgınlık olduğunu söyleyenlere kulağımızı nasıl da kendinden emin bir tavırla tıkamıştık öyle... Ama gelin görün ki insanlar haklı, bizse haksız çıkmıştık. Şimdi oturmuş, bu çılgınlığı nasıl sonlandıracağımızı konuşuyorduk.

Güncellenmiş banka hesap defterlerini masaya çıkardı ve elindeki not defterine, mevcut bakiyeyi nasıl böleceğimizi yazdı. Bu kadarı senin, bu kadarı benim. Tüm bunları o kadar soğuk bir tavırla söylüyordu ki...

"Vespa'yı sen ödediğin için, sende kalmalı," dedi ve konuşmaya devam etti.

Boş bir sandalyeye bıraktığı kaskına gözüm takıldı. Düğün günümüzde bu motosiklete binerek tur atmıştık. O zamana kadar bir pastanede çalışarak biriktirdiğim tüm parayla almıştım o Vespa'yı. Özel günümüzü hatırlatacak bir anımız olsun istemiştim.

Bir nisan günü, insanın içini açan bir bahçede, en fazla kırk kişinin katıldığı ufak ve samimi bir törenle evlenmiştik. Kahverengi ayakkabılarım üzerine krem rengi, kısa bir gelinlik giymiştim, Adrián'sa gri bir pantolon ve kırık beyaz gömleğinin altına giydiği kahverengi ayakkabılarıyla beni tamamlamıştı. Şampanya yerine, kola içerek kadeh kaldırmıştık.

O gece beni usulca soymuş ve ilk kez prezervatif kullanmaya ihtiyaç duymadan sevişmiştik. Ardından yataktan kalkıp pijamalarımızı giymiş ve düğün pastasından arta kalanı yemeye koyulmuştuk.

Alyansımı taşıdığım parmağımı usulca okşadım. Gözlerimi kaldırdığımda, Adrián'ın bana baktığını fark ettim.

"Motosiklet sende kalmalı, sana düğün hediyemdi o. Sen de bana ayakkabılarımı hediye etmiştin," dedim.

Adrián'ın bakışları biraz da sevgi dolu oluvermişti.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet ama lütfen, dikkatli süreceğine söz ver."

Bunları söylerken boğazıma bir yumru oturmuştu. Adrián başıyla onaylayarak, motosikleti de elindeki not defterine geçirdi ve böylelikle tüm mülk paylaşımımız sonlanmıştı.

"Böylesi daha kolay olacak," dedim bir an.

"Evet, Eduardo sağ olsun," dedi, elindeki kâğıt parçasına bakarak.

Zorlukla yutkunup "Hayır, ondan bahsetmiyorum," dedim, hafifçe gülümseyerek. "Düğünümüzü hatırladım da. Ben ikimizi o günkü halimizle hatırlamak istiyorum," diye ekledim.

Adrián derin bir nefes aldıktan sonra, "Bense..." dedi, "olan biten onca kötü şeyi silebilmeyi isterdim, Valeria. Şu an kızgınım ama günün birinde, kızgınlığım geçmiş bir şekil-

de uyanacağımı biliyorum. Sana asla o şekilde konuşmamalı ve saygı sınırını aşmamalıydım."

"Olan bitenler için ben de çok üzgünüm. İnan bana..." dedim, elime aldığım mendille oynayarak.

"Evet, ben de. Ama aramızdaki her şey mahvoldu. Böyle olmasaydı, belki de işleri yoluna koyabilirdik ama sen çoktan hayatında yeni bir sayfa açtın ve..."

"Ben mi? Yanılıyorsun..." dedim, gözlerimi kapatarak.

"Victor'dan benim için özür diler misin? Onu kışkırtmamalıydım. Tam olarak ne söylediğimi dahi hatırlayamıyorum gerçi... Delirmiş gibiydim."

"Adrián, Victor ve ben... ayrıldık."

Bana bakakaldı.

"Ne yani? Seni terk mi etti?" diye sordu, *sen haklıydın* dememi bekler bir tavırla.

"Hayır. Ben... çok erken davrandım. Onu ben terk ettim."

Ardından sonsuzluk kadar uzun süren bir sessizlik oldu. Adrián eskiden alyansını taşıdığı parmağını istemsizce okşuyordu.

"Benim yüzümden mi?"

"Söylediğin bazı şeylerin gerçek olduğunu fark ettim. Başka bir travmatik ayrılığı kaldırabilecek durumda değilim, bizimkisi beni yeterince zorluyor zaten."

"Travmatik mi?"

"Seni sevmekten vazgeçmek hiç kolay değil, Adrián. Benim için fazlasıyla travmatik bir tecrübe," dedim, dirseklerimi masaya yaslayıp acıyla tebessüm ederek.

"Benim için de kolay değil," dedi, bakışlarını masaya indirip üstdudağını ısırdı.

Ardından sandalyesinde doğruldu ve bana onun için ne anlama geldiğimi söylemek istediğini belirtti. Duygularından bahsetmesi gerektiğinde, her zaman rahatsız olurdu, *şimdi de öyle hissettiği aşikârdı.* Adrián hissettiklerini dile getiren insanlardan biri olmamıştı hiç.

Uzun bir aradan sonra, iç geçirdi ve "Seni ne kadar sevdiğimi yeterince sık dile getirmediysem, bu benim hislerimi dile dökmekteki beceriksizliğim yüzündendir," diye itiraf etti. "Evden ayrıldıktan sonra Alex'le yalnızca birkaç gün geçirdikten sonra, bunun farkına vardım. O, sen değildi ve asla olmayacak. Sabahları derse gitmek için yanımdan kalktığın günleri hatırlıyor musun?"

Gözlerimin dolduğunu hissettim, "Evet," diye cevap verdim. Onunla birlikte uyuyabilmek için anneme atmak zorunda kaldığım bir torba yalanı hatırlamıştım.

"Sabahları yanımdan kalktığında, o kadar güzel anılar bırakıyordun ki yatağımda... Zaten bu yüzden yatağımızın dağınık halini fotoğraflamaya başlamıştım. O kadar anlamlı bir dağınıklıktı ki bizimkisi... Halbuki Alex'le birlikte uyuduğum o birkaç gün içinde, ne kadar anlamsız bir boşluk içine düştüğümü fark ettim. Onun bacaklarının arasına girebilmek için evliliğimizi neden tehlikeye sokmuştum ki? Bilmiyorum. *Ama şunu biliyorum ki bir daha asla seni sevdiğim gibi* sevemeyeceğim."

"Bu doğru değil."

"Bilakis. Seni ne kadar sevdiğimi fark ettiğim an, bir daha asla böyle sevemeyeceğimi de anladım."

Ah... Keşke bu lafları yıllar önce söyleseydin, Adrián.

"Peki beni sevdiğini ne zaman fark ettin?" dedim, dudaklarımın titremesini kontrol edemiyordum.

"Jaime'nin evinde bir şeyler içmeye gittiğimiz o gün. Güneş batıyordu ve akşam ışığında çok güzel görünüyordun. Saçların parıl parıl parlıyordu ve güneşin sonsuza kadar seni aydınlatmasını dilediğimi hatırlıyorum. Sana... hayatımdan asla çıkmamanı söylediğim bir geceydi, muhtemelen hatırlamıyorsundur."

"Nasıl hatırlamam? Üzerine kola döküldüğü o geceden bahsediyorsun," dedim, gözlerimden akmaya başlayan yaşları hissediyordum.

"Sen duygularını ifade etmekte her zaman çok daha iyi oldun, Valeria," dedi, yanaklarımdaki yaşları silerek. "Her şey sakinleşip yatıştığında, aklımızda böyle güzel anılar kalacak. Bir süre buralarda olmayacağım, bu arada. Bir iş arkadaşımın projesine..." diye devam etti. Hislerimizden bahsetmemiz bu kadar sürmüştü işte.

"Bak sen."

"Evet. Bir süre kafamı dinleyip uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Anlıyorum."

"Bu süre zarfında seni aramayacağım. Belki de uzun bir süre boyunca beni görmeyeceksin. Sesini duymamaya, seni görmemeye alışmam lazım. Artık hayatımda olmayacağın gerçeğini sindirmeye ihtiyacım var, beni anladığını tahmin ediyorum. Yeniden geri dönmeye çalışmayacağım da... Artık aramızdaki her şey bitti, bunu net bir şekilde söyleyebilirim. Yalnızca, ileride evlenirsen ve çoluk çocuğa karışırsan, seni arayıp mutluluğunu paylaşmak isterim. Sen her zaman çocuk sahibi olmak istemiştin, değil mi? Ama senin için mutlu

olup kendime üzülmememem için bayağı bir zaman geçmesi gerekecek," dedi, acıyla tebessüm ederek.

Gülümsedim. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Tabii ki."

"Kitap gerçekten..."

"Bak," diye lafımı kesti, "kitabı beğendiğimi söyleyemem. Ama benimki tarafsız bir yorum değil. Ben fotoğraflarımla canını yakamam belki, ama senin sözcüklerin benim canımı fazlasıyla yaktı."

"Canın yakmak değildi niyetim."

"Biliyorum, ama saçma sapan şeyler yazmayı oldum olası sevmişsindir," dedi, şakayla karışık.

Kafenin kapısında, boşanma belgelerini imzalayacağımız gün görüşmek üzere vedalaştık. Kâğıtların imzalanacağı o günse, artık "görüşürüz" değil, "elveda" diyecektik.

Güzel. İşleri yavaş yavaş yoluna koymaya başlamıştım.

Şimdi eve dönmeli ve yaralarımı kapatmakla uğraşmalıydım.

30

YAŞLANIYORUZ

Carmen, Borja'yla ilişkilerine kısa bir ara vermeleri gerektiğine kadar vermişti. Belki de yaşadıkları stres yüzünden böylesine gerilmiş ve birbirlerini de yıpratmışlardı. Borja'nın apartman kapısının önünde tartışmalarından bu yana, yalnızca bir kez görüşmüş, şehir merkezinde buluşup bir iki kadeh bir şey içmiş ve olgun insan ilişkileri üzerine konuşmuşlardı.

Bu buluşmanın ardından evine daha rahatlamış olarak dönse de Carmen ortamın alışılmamış bir biçimde soğuk olduğunu düşünmüştü. Borja, ona karşı asla bu kadar soğuk olmamıştı. Ona neredeyse hiç dokunmadığını fark etti. Yolda yürürken el ele tutuşmamış, sarılmamışlardı. Birbirlerinden ayrılırken soğuk ve ufacık bir öpücükle yetinmişlerdi. Belki de kapı önündeki o kavgayı sindirmek için Borja'nın daha fazla zaman ihtiyacı vardı. Aralarındaki ilk kavga değildi bu, ama tartışmasız şimdiye kadar ettikleri en önemli kavgaydı. Artık birlikte yaşamaktan bahsediyorlardı ve aileleriyle olan iletişimleri de haliyle farklı bir boyuta taşınacaktı.

Carmen bu yüzden, yaz tatilinin de başlamasını bahane ederek kasabasını ziyaret etmeleri konusunda Borja'yı ikna etmeye karar verdi. Böylelikle, topraktan kendi başına büyümüş sapsız bir üzüm olmadığını, onun da aile bağları olduğunu gösterebilecek ve belki de annesinin ona ne kadar kötü davrandığını gözler önüne serebilecekti. Borja daveti kabul etmekte gecikmedi.

"Çarşamba günü gelirim, tamam mı?"

"Olur. Akşam kalmak istersen, perşembe günü birlikte dönebiliriz."

Borja çarşamba günü kasabaya vardığında, Carmen, anne ve babasının davranışlarının ne kadar kritik önem taşıdığının bilincinde olarak, yapılan ve söylenen her şeye dilini ısırmaya ve sabretmeye karar verdi. Hatta yemek pişirirken annesine yardım etmeyi dahi önerdi! Zavallı annesiyse, kızının delirdiğini ya da bir tip uyuşturucu müptelası olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Anne ve babası, birlikte uyumalarına itiraz etmeyince Borja elinde olmadan şaşırdı. Lakin Carmen uzun yıllardır tek başına yaşıyordu ve ailesi de içinde bulunduğu durumun farkındaydı. Kaldı ki Borja'yı pek sevmişlerdi.

Nihayet yatağa girdiklerinde Carmen, Borja'yı baştan çıkarmaya karar verdi ama bir türlü karşılık bulamıyordu. Bir iki soğuk öpücükten sonra, Carmen hızla kucağına çıkmış ve en ateşli hareketlerini yapmaya başlamıştı. Borja'nın da tahrik olup gaza gelmesini beklerken, derin bir nefes alan Borja'nın,

"Carmen, sen beni seviyor musun gerçekten?" demesiyle dumura uğramıştı.

Carmen, "Tabii ki!" diye cevap verdi.

"Peki geleceğimizi hiç düşünüyor musun?"

Borja'nın ses tonu, Carmen'i de gerçek hayatın içine çekmişti. Carmen omuzlarını silkti ve kucağından kalkarak karşısına oturup bağdaş kurdu. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordu.

"Herkes geleceğini düşünür. Neden sordun ki?"

"Sen... Benimle bir gelecek sahibi olmayı düşünüyor musun? Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Başka biriyle birlikte olmayı düşünüyor musun?"

Carmen içinden söylendi. *Lanet olasıca...*

"Bak, ne kadar ısrar edersen et, bundan on yıl sonra nasıl biri olacağıma dair sana hiçbir garanti veremem. Şimdiden bahsedebilirim ve seni tanıdığım andan beri senden başka hiç kimseyi düşünmediğimden."

"Bu yeterli değil, ben daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı.

"Ne istiyorsun peki?"

"Örneğin, annem ne kadar çekilmez olsa da ona tahammül edebilmeni. Çünkü o benim annem. Bir cumartesi sabahı sabah altıda beni uyandırıp anne ve babanı ziyaret etmek için kasabana sürüklesen, benim için hiçbir sorun olmazdı örneğin. Çünkü ben bu ilişkiye kendimi adamaya hazırım. Hatta daha fazlasını da şimdiden söyleyebilirim, ileride anne ve babanın yardıma ihtiyacı olacağı günler geldiğinde, onlara ihtiyaçları olan her şeyi sunmak için elimden geleni yapmaya hazırım. Ama sen, bazı şeyleri alttan alman

gerekebileceğini kabullenmiyorsun gibime geliyor. Anne ve babam, artık belli bir yaşa eriştiler ve..."

"Belki de haklısın. Ben her zaman günü kurtarmak için yaşadım, bu konuda birbirimizden farklıyız."

"Sadece bu konuda değil, sekiz yüz milyon konuda farklıyız, ama bu konu geleceğimizle ilgili en önemli olanı. Senin gibi bir kadına âşık olabileceğimi asla tahmin etmezdim ama bak, işte buradayım. Benim de hoşuma gitmeyen şeyler oluyor, Carmen ama seni sevdiğim için gerektiğinde dilimi ısırmaya hazırım. Kız arkadaşlarının, cinsel hayatımıza dair en ufak detayları dahi bildiğine eminim örneğin ve bu benim tasvip ettiğim bir durum değil. Ama bunun için sana bir sorun çıkarmayacağım çünkü senin arkadaşlarınla olan ilişkinin ne kadar önemli olduğunu fark ediyorum ve alttan alıyorum. Peki ya sen? Neyi alttan alıyorsun?"

"Hepimiz yeri geldiğinde alttan alıyoruz! Ben de bir cuma akşamı, güzel bir lokantada yemek yedikten sonra, bir bara gidip birkaç kokteyl içmek yerine, anne ve babanın evinde akşam yemeği yemek istemiyorum ama sesimi çıkarmıyorum. Çünkü annenin evinde bile, senin yanında olmak istiyorum," dedi, omuzlarını silkerek.

Borja onaylayarak başını salladı ve "Hayatım," dedi, "sana karşı dürüst olacağım. Benim niyetimin ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Bense senin niyetinin ne olduğunu kestiremiyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Neden bahsediyorsun?"

"İlişkimizden."

"Tüm bunlar annen/e olan bitenler yüzünden mi?"

"Hayır. Tüm bunlar, aramızdaki ilişkinin gidişatı yüzünden. Aynı yönde ilerlediğimiz konusunda şüphelerim var."

Borja'nın bu konuyu rahat bırakmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Carmen'se, sorduğu sorular hakkında ne düşündüğünü tam olarak bilmediğini fark etti. Sonradan pişman olacağına, sessiz kalmanın daha iyi olduğuna karar verdi sonunda.

Victor'un gelmeyeceğini fark ettiğim ilk hafta sonu, elimde olmadan hüzünlendim. Ama yine de verdiğim karar kesindi ve doğru olanı yaptığım konusunda kendimi ikna etmeye karar verdim.

Beni büyülediği ufak detay ve sürprizlerin, aslında ciddi bir ilişki istemediğinin göstergesi olduğunu düşündüm. Bana Mısır prenslerine ait mücevherler falan almamıştı, ama daha yeni biten evliliğimin üzerinden doğru dürüst hiç zaman geçmeden, benimle birlikte olmak için ısrar etmişti. Benimse sessizliğe ve kafa dinlemeye ihtiyacım vardı. Yanımdaki erkeği korkutup kaçırırım diye, ne söyleyeceğimi saatlerce düşünmek istemiyordum. Kaldı ki yanında kendim gibi davranamayacağım biriyle birlikte olmaktansa, yalnız başıma kalmak çok daha sağlıklı bir tercih değil miydi? Biraz can sıkıntısına tahammül edeceğini düşünüp önüne gelen ilk insanla evlenmeyi kabul eden insanlar ne düşünüyordu acaba? Evlenmemeye karar vermek de evlenmek kadar doğal bir tercih değil miydi? Cinsellik ve aşk yokluğunu, aldatmaları ve başka insanlara karşı duyduğum ilgiyi duymazdan gelip evli kalabilir miydim? Hayır. Aslına bakarsanız, Adrián'la asla evlenmemeliydim.

Victor'la olanlar farklıydı. Ama o da bitmişti işte. Artık Victor ve ben yoktuk. Birbirinden bağımsız, birkaç ay birlikte olmaktan başka bir şey paylaşmayan, iki yabancı insandık.

Onsuz daha iyi olduğuma, onunla birlikte olarak hata ettiğime ve aramızdaki şeyin asla geleceği olmayacağına kendi kendimi ikna etme turlarındaydım. Evinin anahtarlarını verdiği günü, ailesinin evine gittiğimiz o geceyi, Menorca tatilimizi ve bana "seni seviyorum" deyişini unutmaya çalışıyordum. Victor'un yersiz yere aşk sözcükleri kullanan bir adam olmadığını biliyordum, on yıl içinde o lafları söylediği tek kadın olduğuma neredeyse emindim.

Benden önce duygulara yer olmayan bir hayata bırakmıştı kendini. Anlamsız cinsellik yaşanan tek gecelik ilişkiler, ardından duygusal yıkıntı getirmeyeceği için çok daha kolay olmalıydı. Böyle düşünüldüğü zaman, çok bayağı geliyordu kulağa, hatta belki de psikopatlık bile olabilirdi ama Victor şimdiye kadar diğer beklentilerini karşılayacak hiç kimseyle tanışmadığı için karşısına çıkan kadınlardan cinsellikten başka bir şey istememiş ve başka bir şey önermemişti. İstekleri büyük ihtimalle asla gerçekleştirilemeyecek kadar zor beklentiler olmalıydı. Ben bile karşılamıyor olmalıydım o beklentileri... Ama karakterim ona farklı gelmiş olmalıydı.

Ancak o bile, kendini aramızdaki ilişkiye kaptırabilmişti işte.

Duygusal bütünlüğüm için kendime attığım onca yalana inandıktan sonra, ayrılığın ikinci aşamasına geçmiştim. Victor'suz geçen ikinci hafta sonunda, son birkaç ayda yaşadığım güzel anları, özlemle hatırlamaya başladım.

Adrián'a gençliğin verdiği körlükle âşık olmuş ve adam akıllı düşünmeden evlenmiştim. Biraz daha olgunlaşmayı beklesey-

dim, aramızdaki farklılıkları fark eder ve çok başka bir karar alabilirdim.

Yıllar sonra, çoktan bitmiş bir evliliğin içinde olduğumu fark ettiğim bir dönemde, Victor'u tanımış ve erkekler hakkında hızlandırılmış bir sınava tabi tutulmuştum.

Üçüncü hafta sonu geldiğinde, Victor'dan hiçbir haber alamayışımın üzerinden yirmi günden fazla zaman geçtiğini fark ederek öfkelendim. Belki de yağmur altında, penceremin önüne geçip adımı haykırmasını beklemiş ve bu gerçekleşmediği için de sinirlenmiştim. Hep sinema sektörünün suçu bunlar, bizi Disney prenseslerine ve mutlu biten öykülere alıştırmıyorlar mı?

Victor gelecekteki çocuklarımıza anlatacağımız muhteşem bir hareketle geri dönmediği için öfkelendiğimi kimseyle paylaşmadım. Ne de olsa güçlü kadın rolüne bürünmüştüm.

Lola'nın kucağında ağladığım o geceden sonra, kendimi otuz metrekarelik yalnızlık sarayıma kapatmış ve kimsenin görmeyeceği o yalnızlığımda hıçkırarak ağlamıştım. İlk hafta iki kilo almış, ikinci hafta aldığım kiloları vermiştim. Üçüncü hafta, yemek yemek için dahi yataktan kalkamamış, bunun istemsiz sonucu olarak da biraz da olsa para artırmıştım!

Tanrım... Kendimi tanımakta güçlük çekiyordum. Adrián'la ortak banka hesaplarımız pay edildikten sonra, eski ben alışverişe çıkardı. Ama öyle olmamıştı işte. Adrián'ın banknotlar halinde elime saydığı paraları aldıktan sonra, alt sokaktaki bankaya gitmiş ve tüm parayı birikim hesabıma yatırmıştım.

(Alaycı mod açık) Ne güzel! Bu beni motive edebilirdi! (Alaycı mod kapalı)

Bu hallerimin ne zaman geçeceğini merak ederken, *Sex and the City*'nin eski bölümlerine sardım ve Charlotte'un, biten bir ilişkinin üstesinden gelebilmek için ilişki süresinin yarısı kadar bir süreye ihtiyacı olduğuna dair anlattıklarına hak verdim. Victor ve ben dört ay birlikte olmuştuk. Yalnızca dört ay. Bu kadar kısa bir sürede, ne kadar da çok dram yaşamıştık, değil mi? Canımın bu kadar yanmasının sebebi de buydu belki. Küllerimden anka kuşu gibi doğabilecek miydim acaba? Yoksa saç rengimi değiştirip seksi bir kıyafetle gecelere mi akacaktım?

Bir fikirden diğerine atlarken, ayrılığımızın birinci ayı dolduğunda, beni bekleyenin ne olduğunu fark ederek ağladım. Yeni erkeklerle tanışıp flört etmek zorunda kalacaktım! Hayatımda asla yapmadığım bir şeydi bu ve bu yaştan sonra öğrenmem gerekecekti! Tanımadığım birini etkilemek için süslenmek zorunda kalacaktım yani. Ama hayır. An itibariyle yeni biriyle tanışmak istemiyordum. Victor'la birlikte olamayacaksam yalnız kalırdım daha iyi.

Yalnızdım zaten. Yalnız da kalacaktım...

31

EN SEVDİĞİN LOKANTADA KUYRUKTAYIM, LOLACIĞIM

Carmen ve Nerea, güneş ve ay kadar farklı karakterlere sahiplerdi. Biri Fransız manikürlü tırnaklarını uzun ve boyalı severdi, diğeriyse kısa ve karanlık renklerde boyanmış. Biri zayıf olmanın bir lütuf olduğunu düşünürdü ve içinde yüzdüğü sığ suların tadını çıkarmaktan çekinmezdi. Diğeriyse çok daha klasik, geleneksel ve biraz da dırdırcıydı (üzgünüm, Nerea, hayatım, ama haklı olduğumu biliyorsun). Biri çağdaş olan her şeyi takip eder, diğeriyse haklı ve yerinde bulmadığı hiçbir şeye tenezzül etmezdi.

Hal böyle olunca, en ufak konuda bile fikir birliğine varamıyorlardı. Ama son zamanlarda, herkesi şaşırtarak, her konuda aynı düşünmeye başlamış, hatta birbirlerinin cümlelerini tamamlar olmuşlardı. Erkekleri anlamak imkânsız, demeye başlamışlardı; bizi bağımsız ve kendi kararlarımızı alan bireyler olmamız için cesaretlendirip, hayatlarında bir erkeğe ihtiyaçları olmaması sorunuyla yüzleşemeyen bu adamların kendisi değil miydi? Bir kadın toplum içinde anne olmak istediğini söylemeye korkar hale gelmemiş miydi?

Örneğin Nerea. Hamileliğini sonlandırma kararı aldığında, Daniel'le arasında olan ilişkiyi koruduğunu düşünmüştü. Fakat gelin görün ki Daniel'den aldığı umursamaz tepkiden sonra, olanları yeniden düşünmeye koyulmuştu. Kız arkadaşının kürtaj olduğunu itiraf etmesinin ve haftalardır hamileliğini senden gizlemesini öğrenmenin hemen ardından, nasıl bu kadar çabuk omuzlarını silkebilirdin ki? Bize bu durumu anlatırsa ona yapacağımız yorumların farkında olduğu için sessiz kalmayı tercih etmişti.

Öte yandan Carmen, asla evcimen bir tip olmamıştı. Kendi stüdyo dairesi ve kişisel alanına her zaman fazlasıyla bağlı kalmış ama yine de gelecek için verilmesinin uygun olduğunu düşündüğü bir karardan geri kalmamıştı. Ama bizim kızın erkek arkadaşı, kayınvalide engeline çarpmıştı. Borja'nın annesi olduğu için tabii ki saygı duyulmayı hak ediyordu, lakin gelin görün ki kayınvalidenin istediği şey saygı değil, körü körüne itaat edilmesiydi. İçinde bulunduğu durumu saçma buluyor ve bir türlü anlamlandıramıyordu. İşin kötü yanıysa, onun bu durum karşısında aldığı tavrın garip karşılanıyor olmasıydı. Durumu düzeltmek amacıyla alttan almaya karar vermiş ve meydanı boş gören Borja, eve taşınmalarını bir ay erteleme konusunda fikrini açıkça dile getirdiğinde sesini çıkarmamıştı. Tüm bunlar gerçekleştiğinden beri birlikte olmadıklarını da buraya ayrıca not edeyim.

Peki ya ben? Hayır, Victor'dan bir daha ses çıkmamıştı. Onu unutamamıştım. Günleri yatağıma uzanarak, arka arkaya sigara paketlerini tüketerek geçiriyordum hâlâ. Kendime gelemediğim için o kadar kızgındım ki! Bu kadar kısa süreli bir ilişkinin, içimde bu kadar derin bir yara açacağını asla

öngöremezdim. En azından düzenli bir işim olsaydı, kafamı biraz olsun dağıtabilirdim ama hayır, ben yaratıcı bir yazar olmak zorundaydım! Şu an klavyenin başına otursam, yazabileceğim tek şey ağlama sesleri ve iç geçirmelerden ibaret olurdu herhalde.

Jose de bir türlü arayıp içinde bulunduğum finansal çıkmazdan çıkmama yardımcı olacak "iş" teklifini sunmuyordu ki! Hay bin kunduz! Ben de ardı arkası kesilmeyen aramalarla kimseyi taciz edebilecek durumda değildim, zira ısrarım ters tepebilir ve Jose'nin tüm yardım etme isteğini kaybetmesine sebep olabilirdim. Ne de olsa Jose bana kişisel sempatisi yüzünden yardım etmeye çalışıyordu, zorunluluktan değil.

Lola beni böyle görmekten sıkılmıştı. Ama yine de bunu açıktan açığa dile getirmeyecek kadar kibardı. Arada sırada beni gaza getirmek için kışkırtmaya çalışıyor, fakat tepki vermediğimi görünce ondan da vazgeçiyordu. Yeniden pijamayla yatıp kalkmaya, saçlarımı taramamaya ve makyaj yapmamaya başlamıştım.

Ona Victor'u sormak istiyor, ama cesaret edemiyordum. Çok yakın arkadaş oldukları için ondan haber almamış olması imkânsızdı. Lola'nın, Victor'la benden daha uzun süre boyunca birlikte olduğunu düşündükçe iyice kahroluyordum.

Ama beceriksiz sessizliğim yeterince gürültülü bir şekilde niyetimi belli etmiş olacak ki günün birinde Lola ondan haber almadığını söyleyivermişti. İki hafta önce Juan'la konuşmuş ve seyahate çıktığını duymuştu, o kadar.

Tamam. Bundan sonra böyle olacaktı demek ki. Beni görmek istemediği belliydi, beni ardında bırakıp yeni tatillere yelken açmıştı bile...

Lola'nın pek çok iyi özelliği vardır, ama sabırlı olmak bunlardan biri değildir. Tatilini geçirdiği günlerde benim "canım istemiyor", "sen bana gel" veya "dışarı çıkacak havamda değilim" tarzı söylenmelerimden çabucak bıkmıştı. Cuma akşamüzerleri, evimin cehennem sıcağına tahammül edemeyeceğini söyleyerek kırmızı rujlu dudaklarında tüttürdüğü sigarasıyla beni terk ediyor, ardından pazartesi günü yeniden kapımda beliriyordu. Tatilinin tadını çıkarmak ve bensiz plan yapmak en doğal hakkıydı, ona kendi başına da güzel zaman geçirebileceğini anlatmaya çalışsam da bu sezon çok fazla kıyafet aldığı için, tatile gidecek parası olmadığını bahane ederek yanımdan ayrılmıyordu.

Neden bahsediyordum?

Ha, evet.

Tadı hemen kaçan bir sakız kadar hızla yok olan sabrı sonunda tükenmişti. Tatilinin bitmesine daha bir hafta vardı ve dışarı çıkmak için tek tek hepimizi yoklamıştı. Nerea, o gün öğleden sonra itibariyle tatile çıkıyordu ve bir iki atıştırmalık için muhteşem bir fırsattı bu.

Ben mi? Lola beni yokladığında, "Ay, biraz soğuk almışım sanki," yalanına başvurmayı denemiştim.

"Olmaz. Kabul etmiyorum. Carmen bilmem ne meydanındaki Japon lokantasına gidelim diyor, ama senin geçenlerde gördüğün şu ayakkabı mağazasına da uğrayabiliriz istersen," diye cevap vermişti bizimki de.

"Bilmiyorum, Lola, üşeniyorum çıkmaya. Kaldı ki hiç param yok."

"Para, para, para! Ne yani? Elli euron da mı yok? Yapma böyle, Tanrı aşkına. Depresyonun en fena noktasında takıldın, bir türlü ilerlemiyorsun. Victor'la görüşmeyeli bacaklarını almadığına da iddiasına girerim," dedi, pijamamın paçasını kaldırmaya çalışarak.

"Bırak şimdi epilasyonu."

"Sana dokunacak erkeğe acıyorum vallahi. Dişi Tarzan'la tanıştığını sanacak zavallı."

"Amma salaksın," diye güldüm.

"Hatta fotoğrafını çekip Iker Jimenez'e* yollarsa şaşırma. Bu arada, sence de şeytan tüyü yok mu o adamda?"

"Kimde? Tarzan'da mı, Iker'de mi?"

"Of, tam bir odunsun, Valeria. Hadi bakalım, şimdi tıpış tıpış ayağa kalkıyorsun, duşa girip güzel bir elbise ve topuklu ayakkabı giyiyorsun. Ardından ayakkabı bakmaya, sonra da sushi yemeye gidip saki yüzünden kafayı bulana kadar içiyoruz. İstersen önce epilasyon yapabilirsin."

"Bilmiyorum..." dedim, bakışlarımı tavana çevirerek.

"Beni zalimleşmek zorunda bırakma."

"Sen zaten zalim doğmadın mı?"

"Senden bıktım," dedi gülerek, ama söylediklerinde ciddi olduğu belliydi. "Artık evden çıkmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Şu haline baksana! Göğüslerin bile eridi bu depresyon yüzünden! Senin çekiciliğinin en önemli parçasının o göğüsler olduğunu dünya âlem biliyor, yavrum."

"Of, Lola. Üstüme gelmesene. Gelirsem herkesin tadını kaçıracağım."

* Televizyonda, farklı gizemler ve entrika teorileri üzerine *Cuatro Milenios* isimli bir program yapan, İspanyol gazeteci. (ç.n.)

"Saçmalama! Hangimizin durumu seninkinden iyi ki? Kaldı ki ayakkabılar öyle bir indirime girmiş ki inanamazsın. Şu yazlık mavi elbisenin altına süper gidecek bir çift gördüm geçen gün..."

"Olmaz!" dedim, yüzümü yastıkla örterek.

"Yüzde yetmiş indirim diyorum! Son numaralar! Senin ayakların da ufak olduğu için kesin senin numaran kalmıştır."

"Hangi renkti peki?" dedim, nihayet teslim bayrağını çekerek.

Şu Lola da az değildi yani.

Karşılarında gayet şık giyinmiş, süslü bir Valeria gören kızlar, şaşkınlıklarını gizleyememişti. Altı sezon *Sex and the City*'yi hızla hatmetmiş bir kadın olarak sokağa her an bakımlı çıkmak gerektiğini, çünkü en beklenmedik anda, en beklenmedik kişiyle karşılaşabileceğini öğrenmiştim halbuki.

Elimde iki çift ayakkabı poşeti (evet, çünkü vicdan azabı çekeceksem, layığıyla çekmeliydim) saat iki buçuk gibi lokantaya vardık. Ortalık ana baba günüydü, Nerea'ya bakılırsa, son zamanlarda çok satan, moda bir dergide yer aldıktan sonra, herkes buraya hücum etmeye başlamıştı. Şehrin en iyi on yeni lokantasından biri olarak yayınlanmıştı, halbuki fiyatları gayet uygun bir yerdi. Alışılageldik bir durum değildi bu... Kaldı ki mekânın dış cephesi, salaşlık şöyle dursun, içler acısı bir terk edilmişlik şarkısı söylüyordu.

Mekânın girişinde garson tarafından karşılandıktan sonra, masamızın hazırlanmasını beklememiz ve bu esnada bir

iki kadeh içmemiz için hazırlanmış bara doğru ilerledik. Birer kadeh şarap ısmarladık.

Nerea heyecanla, "Bir akşam Prens'in buraya geldiğini duydum," dedi.

"Bu mekâna mı?" dedi Carmen, şaşırarak, "bende o kadar para olsa, asla böyle mekânlara gelmezdim."

"Onların da tıpkı sen ve ben gibi maaşa bağlı olduğunu biliyorsun," diye tersledi Nerea. Juan Carlos'dan* daha fazla monarşi âşığıydı kendisi.

"Tıpkı sen ve ben gibi, tabii canım."

"Tamam, bizden daha fazla kazanıyorlardır, ama omuzlarında çok daha ağır bir sorumluluk taşıdıklarını kabul etmelisin."

Carmen, "Neymiş o sorumluluk?" diye ısrar etti.

"İspanya Krallığı'nı temsil etmek!"

Elimizde olmadan kahkahayı bastık. Carmen ve Nerea'nın şimdiye dek bu kadar iyi geçiniyor olmaları hayra alamet değildi işte.

Nerea konuşmasına devam ederken, Lola'nın gülmekte olan suratı, bir anda değişiverdi.

Carmen, "Ne oldu canım?" diye sordu.

"Boş ver şimdi. Baksanıza, karnım zil çalıyor! Başka bir yere mi gitsek?" dedi panikle.

"Nereden çıktı şimdi bu fikir?" dedim, onun oturduğu tarafa doğru bakmak için sırtımı dönerken.

Ve işte oradaydı. Görmemek imkânsızdı. Mekândaki herkesten daha uzun olduğu için değil, yaydığı karşı konulmaz cinsel enerji yüzünden Victor'u fark etmemek imkânsızdı.

* 1975-2014 tarihleri arasında İspanya'nın krallığını yapan, I. Juan Carlos de Borbon. (ç.n.)

Etraftaki tüm kızların gözleriyle yediği lacivert polo tişörtü ve kot pantolonuyla muhteşem görünüyordu. Yüzü gülümsüyordu ve birkaç saniye içinde kahkaha atmaya başlamıştı.

Of. Bu kadar mı kötü gider şansım? Bu kadar mı?! Madrid'de onca lokanta varken hem de!

Diğer kızlar talihsiz karşılaşmamız karşısında şok olmuşlardı.

"Lanet olsun," dedim, dişlerimi sıkarak, "böyle şans olur mu?! Daha kötü ne olabilir acaba?"

Carmen hafifçe gülümsedi ve "Gidelim mi?" diye sordu.

"Hayır, hayatta olmaz. Gitmeye kalkarsak yanından geçmek zorunda kalacağız. En iyisi onu görmezden gelmek."

Ardından derin bir nefes alarak elimdeki içkiyi kafama diktim ve garsondan bir kadeh daha istedim.

Lola, "Hay ben böyle işe..." diye mırıldandı.

"Ne oldu?"

"Aptal Virginia'yla beraber gelmiş," dedi Lola, bakışlarını başka bir yere çevirirken.

Virginia... Virginia... Ah! Üç yüz euroluk çarşafların kızı Virginia mı?

"Lola," dedim, gözlerimi kapatarak, "dekoratörle mi gelmiş yani?"

"Evet de sen onu nereden tanıyorsun?"

"İsmen tanıyorum diyelim. Hadi, gidelim. Duyduklarımdan daha fazlasını öğrenmek istemiyorum."

Nerea önümüzden geçen garsonlardan birini durdurarak, en kibar tavrıyla farklı bir çıkış kapısı olup olmadığını sordu.

"Acil çıkış kapısı var," dedi genç garson, sorulan şey karşısında afallayarak.

"Peki o kapıyı kullanabilir miyiz? Bizimki de acil bir durum da. Arkadaşım, eski sevgilisini farklı bir kızla içeri girerken gördü ve yanlarından geçmek istemiyoruz."

Nerea'yı kendi ellerimle boğabilirdim!

Garson kaşlarını çatarak kapıyı kullanamayacağımızı söyledikten sonra, anlamadığım için memnun olduğum birkaç yabancı kelime mırıldanarak yanımızdan uzaklaştı. Ne güzel, Victor ve pahalı zevklerin kadınıyla bir mekânda kısılı kalmıştım.

"Güzel mi bari?" diye sordum, ikinci kadehimi elime alarak.

Lola, "Kendin baksana! Bana çok iğrenç geliyor," dedi.

Çaktırmadan sırtımı dönerek oldukları yöne baktım.

Evet.

Şimdi ölebilirim.

Kısa boyluydu, zayıf vücudu da birbirinden güzel kıvrımlarla donatılmış bir kadındı. Uzun ve dalgalı saçları, göğsüne kadar iniyordu. Esmer tenine çok yakışan beyaz bir mini elbise ve yine beyaz renkli, yüksek topuklu bir çift sandalet giymişti. Elinde beyaz bir gece çantası tutuyordu. Saçlarını savurduğu bir an yüzünü görebilmiştim. Uzun ve ince kirpikleri, bal rengi gözleri, ufacık burnu ve etli dudakları vardı.

Çok güzeldi.

Çok güzel olmanın yanı sıra, kesin Victor'u oyalayacak maharetleri olmalıydı.

"Biraz daha makyaj yapsaymış," dedi Carmen, dalga geçmeye çalışarak.

"Her neyse kızlar, boş verin..." diyebildim.

Yeniden arkama baktım. Neşeli bir tavırla, elleri ve kollarını havaya kaldırarak nasıl konuştuğunu, Victor'unsa gözle-

rini hafifçe kısarak, gülerek onu dinlediğini gördüm. Yemekten sonra kesin çok eğlenceli zaman geçireceklerdi evde.

O esnada yanımıza yaklaşan garson, masamızın hazır olduğunu söyledi. Ardından, kapıda bekleyenlere doğru döndü ve iki kişilik bir masanın da açıldığını, bekleyenler arasında bir çift olması halinde, onları da içeri alabileceğini söyledi.

Yok artık.

Başka?

Victor hızla elini kaldırdı ve Virginia'yla birlikte içeri doğru ilerlediler. Bu esnada, gözlerim kalçalarını okşayan eline takıldı.

"Kızlar, ben gitsem rahatsız olur musunuz?" dedim, çantamdan kırışmış bir banknot çıkarmaya çalışırken.

Nerea elimdeki parayı geri çevirerek, "Merak etme, git tabii. Bu içtiklerini de biz ısmarlıyoruz, merak etme," dedi.

"Lanet olasıca, aşk acısı içkileri bedavaya mı getiriyor yahu?" diye söylendi Lola. "Nerea, bebeğim, benimkileri neden ısmarlamıyorsun? Bak, ben de aşk acısı çekiyorum!"

Kapıya doğru iki adım atmıştım ki Victor'la burun buruna geldik.

"Gidiyor musun?" dedi, ellerini ceplerine koyarken.

"Evet."

"Benden kaçmak için değildir umarım."

"Tabii ki değil, seni gördüğüme çok memnun oldum," dedim, yalan atarak.

"Ben de öyle."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Sokağa çıktığımda biraz nefeslenmek istediysem de Madrid'in cehennem sıcağı sağ olsun, bu isteğimde başarılı

olamadım. Ardından, aldığım ayakkabıları içeride unuttuğum aklıma gelince, mecburen yeniden içeri girdim. Evet, depresyonda olabilirdim ama ayakkabılarımı asla sahipsiz bırakamazdım, harcadığım her euroya borçluydum bunu.

Yeniden içeri girip ayakkabıları aldıktan sonra, kendisi de dışarı çıkmak üzere olan Victor'la çarpıştım.

"Valeria."

Bana doğru bir adım attıktan sonra, kapıyı açtı ve dışarı çıktık.

"Teşekkür ederim. Vücuduma takılı olmasa, kafamı da bir yerlerde unutacağım herhalde."

"Önemli değil. Nasılsın?"

"İyiyim."

"Sadece iyi mi?"

Gülümsemekle yetindim ve "Peki ya sen?" dedim, dikkatleri kendi üstümden atmaya çalışarak.

"Ben de iyiyim. Kalan tatil günlerimi almıştım, önümüzdeki hafta yeniden işbaşı yapıyorum, bilirsin, günlük rutinler işte."

Başımla onayladım. Bakışlarımı çenesine, boynuna, ardından da üzerindeki poloya indirdim. Hayır, Valeria, kaldır kafanı! Hiç hayra alamet değil bu bakışların!

"Neyse, seni tutmayayım. Arkadaşın bekler," deyiverdim.

"Merak etme, Virginia, Lola'yla sohbet ediyor."

"Virginia mı?" dedim, olan biteni yeni öğrenmişçesine.

"Evet."

"Lola ve dekoratörün iyi anlaşamadığını sanıyordum," dedim, "dekoratör" derken tüm nefretimi kusmuştum resmen.

"Yani. Bilirsin işte..."

"Her neyse," dedim, gözlerimi devirerek.

"Neyse, Valeria, ben..."

Göz göze geldik. İçimdeki zayıf Valeria, seviştiğimiz o an, beni sevdiğini söyleyen adamı hatırlayıvermişti. Ama kendimi zorlayarak neden ayrıldığımızı düşündüm. Beni sevdiğini söylüyordu. Ben de onu seviyordum. Onunla sevişmek, her zaman çok farklı bir tecrübe olmuştu... Ona dokunmak, elini tutmak ve sarılmak istiyordum.

Ama bunu yapamazdım.

Derin bir nefes aldım. Hâlâ bana baktığını fark ettim. Ardından, içeride oturmuş, onun dönmesini bekleyen diğer kadını hatırladım ve neden ayrıldığımızı bir kez daha düşündüm.

"Kendine iyi bak," dedim, zorlama bir gülümsemeyle.

"Sen de."

Lokantanın kapısının açılma sesini duymadan cadde boyunca yürümeye başladım.

Victor kapı önünde kalakalmıştı. Ama aynı Victor, çoktan farklı bir kadına dokunmaya başlamıştı.

32

BENİM YOLUM

Carmen, Borja'yla olanlar konusunda hiç iyi hissetmiyordu. Belki de tanınmaz şeylere karşı duyulan korkulardan biriydi bu, ama Borja'yı bu kadar suskun görmek ve konuşmalarında tek heceli kelimelerle cevap verdiğini izlemek, gerçekten garipti. Acaba aralarındaki ilişkiyi bitirmeyi mi düşünüyordu?

Aklındaki tüm olası senaryoları bir bir düşünmeye başladı. İlk önce, "Tanrım, beni terk ederse ne yaparım?" adımından başladı ve devamında, "Hadi canım! Beni hayatta terk etmez!" adımına geçti. Sonrasında gelen öfke ve tehdit adımında, "Asıl ben bırakırım onu!" diye düşündü ve nihayet, teslim olarak, "Ne olacaksa olsun" diyip durumu kabullenmeye karar verdi.

Böyle hissetmekten yorulmuştu, ah, onu ne kadar iyi anlıyordum!

Kiralayacakları dairenin anlaşmasını imzalamayı, farklı bahaneler kullanarak birkaç kez daha ertelemişlerdi. Aslına bakarsanız, bu sefer işi sürüncemeye götüren Carmen olmuş,

imzayı atmadan önce biraz daha zamana ihtiyaç duyduklarını söylemişti. Ev sahibiyse dairesini bir türlü kiralayamıyor olacak ki bu gecikmeden ötürü hiçbir sorun çıkarmamıştı.

Borja'yla oturup enine boyuna konuşmak zorundaydı. Bu adımı atmaya mecbur kalmaktan fazlasıyla çekiniyordu ama ne demişler? Korkunun, ecele faydası yoktu işte.

Sözleşmeyi imzalamak için son üç güne girildiğinde, Borja arayarak konuşmaları gerektiğini söyledi. Carmen gerilmek yerine akışına bırakmaya karar vermiş, akşam saat dokuz buçuğu gösterdiğinde sakince rezervasyon yaptırdıkları lokantaya gidecekti.

Borja onu evden almayı teklif etmiş, fakat Carmen geri çevirmişti. Dışarı çıkmadan önce hepimize birer mesaj göndererek, Borja'yla akşam yemeği randevusuna giyecek hiçbir şey bulamadığından yakınmıştı. *"Siyah bir elbise mi giysem acaba, malum, ilişkimizin cenazesine gidiyorum büyük ihtimalle. Mezar taşımıza havalı bir söz yazsınlar,"* diye devam etmişti.

Hepimiz tek bir ağızdan saçmaladığını söylemiştik söylemesine, lakin gelin görün ki konuyla ilgili bizim de şüphelerimiz yok değildi. Borja'ya kefil olacak kadar tanımıyorduk onu ve annesini sinirlendirme korkusuyla ilişkisini sonlandıran erkeklerden biri olup olmadığını bilemiyorduk.

Carmen nihayet lokantaya vardığında, Borja'yı masaya oturmuş, kendisini beklerken bulmuştu. Ne garip, onu ilk defa mekânın kapısında beklememişti. Carmen midesine bir yumruk oturduğunu hissetti. Borja o kadar yakışıklıydı ki... İki kadeh şarap ısmarlamıştı bile. Yanına vardığında onu öpmeye cesaret edemedi. Eğer ayrılıyorlarsa, bu öpücüğün, son öpücükleri olmasına dayanamazdı ne de olsa.

Masaya oturduklarında şimdiye kadar yaşadıkları tüm güzel anılar bir film şeridi gibi geçmeye başlamıştı gözlerinin önünden... İlk kez elini tutuşu, arabadaki sohbetleri, ona her yaklaştığında hissettiği mide ağrıları, aşkını ilan edişi, ilk öpücüğü, ilk sevişmeleri...

Bacakları titremeye başlamıştı.

Borja da en az onun kadar gergin görünüyordu. Gerçekten ayrılıyorlar mıydı yani? Bu kadar mıydı? Telefondan söylenen "Sorun sende değil, bende" veya "istersen arkadaş kalalım" masalları yerine, neden yüz yüze görüşmek zorundaydılar ki?

Her ne kadar onun lafa girmesini beklese de bunun olmayacağını fark ederek mecburen söze başladı.

"Tamam Borja, benimle konuşmak istediğin bir şey vardı, değil mi?"

"Evet. Sana anlatmak istediklerim için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyorum, fakat sanırım başarılı olamayacağım."

Carmen çıkış kapısından koşarak oradan yok olmak istedi. Ama kollarını sallayıp çığlık atarak koşacak yaşı geçeli çok olduğunu düşünerek olgunlukla karşısındakini dinlemeye koyuldu ve "Nasıl istiyorsan, öyle anlat," dedi.

"Benimle aynı fikirde olup olmadığını bilmiyorum, ama annemle ilgili konu gereğinden fazla büyüdü sanırım. Gerektiği gibi davranmadığımı fark ettim ve bunun için senden özür dilerim. Sessiz kalıp başımı sallamamalıydım. Kaldı ki planlarımız hakkında sana karşı tamamen dürüst olmadığımı da itiraf etmeliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle yaşamak istemiyorum."

Carmen kanının donduğunu hissetti. Böylesine sertçe yüzüne vurulan gerçek yerine, saçma da olsa sudan bir bahane duymayı tercih ederdi.

"Keşke daha önce söyleseydin."

"Evet, haklısın."

"Nedenini sorabilir miyim peki?"

"Çünkü her ne kadar garipsesen de ben hayatını bu şekilde yaşayan biri değilim."

Tam olarak ne dediğini anlamasa da başıyla onayladı. Borja dişlerini göstererek gülümsemeye başladığındaysa, durumdan iyice huylanmaya başlamıştı.

"Sana ne demek istediğimi anlıyor musun?" deyiverdi, bir anda elini kavrayarak.

"Sanırım, evet."

"İşleri, bildiğim gibi yapmak zorundayım. Şayet benimle aynı fikirde değilsen, bunu da masaya yatırıp tartışabiliriz ama benim ne düşündüğümü bilmeni istiyorum."

"Anlıyorum."

Sonrasında neredeyse hiç konuşmadılar. Carmen bir an önce eve gidip koltuğuna kurularak, mikrodalgada ısıttığı lazanyayı yerken, Elton John dinleyip ağlamak istiyordu. O kadar üstüne titrediği ilişkisi böylece bitivermişti işte.

Birçok ilişkinin de kendisininki gibi bir anda bitiverdiğini düşündü.

Lokantadan çıktıklarında Borja, Carmen'in anlam veremediği sevgi dolu bakışlar atıyordu. Carmen, *Bunun tek açıklaması, çoktan başka birini bulmuş olmasıdır herhalde,* diye düşündü.

"Carmen, biraz yürüyelim mi?" dediğinde, ne söyleyeceğini bilemeden kabul etti.

Çiçek ve ıslak çimen kokan bir bahçeye doğru ilerlediler. Carmen o geceki yaz akşamı kokusunu asla unutamayacaktı.

Çevrelerinde kimse yoktu. Ayrılmak şöyle dursun, neredeyse bir ilk randevu ortamıydı içinde bulundukları.

Borja bir anda yürümeyi bırakarak, "Carmen," diye söze girdi, "bize inanıyor musun?"

Carmen'se, neden bahsettiğini hâlâ anlamamıştı.

"Evet, Borja ama sen benimle yaşamak istemi..."

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan, Borja'nın cebinden çıkardığı yüzükle burun buruna geldi.

"Bu da nedir böyle?" dedi, şaşkınlıkla.

Borja elindeki yüzüğü, bahçe lambasının ışığı altında usulca yüzük parmağına geçiriverdi... Hayır... Bu yaşanıyor olamazdı!

"Carmen, ben eski kafalı bir adamım. Sorun ne annem, ne de ailemdi. Sorun, benim böyle yaşamak istememdi."

"Ben, şey, ama..."

Borja tek dizi üzerine çökerken, "Benimle evlen, Carmen," dedi.

Carmen bir an yüzüğe yakından baktı. Parmağına tam oturmuş, sade ve şık bir yüzüktü. Beyaz altın üzerine yerleştirilmiş ufak bir pırlantası vardı.

Bundan on yıl önce, sonu iyi biten aşk hikâyelerine karşı inancını yitirmişti. Onun için evlilik, yalnızca kötü anlamlar taşıyan, zorlama bir kavramdı.

Ama şimdi...

Kendini asla beyazlar içinde hayal etmemişti. Nerea gibi

Vogue'un gelinlik modellerini kesip saklamamıştı asla. Asla düğününde ne tip bir pasta servis edileceğini düşünmemişti. Benim evliliğe inandığım gibi, asla inanmamıştı iki insanın ebedi mutluluğuna.

Carmen, Lola'dan da çok farklıydı. Onun gibi bir hayat süremezdi. Nerea, o kadar yoğun iş temposuna rağmen, günün birinde iyi bir eş ve anne olacağını defalarca tekrar etmişti. Bense, Adrián'la bir bebeğimiz olması için az uğraş vermemiştim. Lola'nınsa asla bu konularla ilgisi olmamıştı.

Kendi düşüncelerinden çıktığı o an, karşısında bekleyen Borja'nın merak dolu gözlerini fark etti.

"Evet," dedi bir anda.

"Evet mi?"

"Evet. Ama artık ayağa kalk lütfen," dedi gülümseyerek.

Borja onu kucağına aldığı gibi arzuyla öptü.

O akşam, Carmen'in kalmasını istemesine gerek duymadan birlikte uyudular.

Carmen evleniyordu.

33

NEREA VE KABUL ETMEK İSTEMEDİĞİM KISKANÇLIĞI

Aynı sahneyle başlayan birçok anım vardı. Tüm kızlarla birlikte en sevdiğimiz lokantaya gitmiş, bize ayrılan masamızda, *carpaccio*'muzun gelmesini bekliyoruz. Üzerimizde taşıdığımız duygusal yük, lokantadan çıktığımızda bir nebze de olsa hafifliyor. Yine de kendimizi zayıf hissettiğimizi bir diğerine belli etmek istemiyoruz.

Kadehlerimiz geldiğinde Carmen, bize anlatmak istediği bir şey olduğunu söyledi.

Normal bir kız arkadaş grubunda evlilik haberi, neşeli çığlık ve gülücüklerle karşılanır. Fakat mevzu bahis bizim grup olunca, Carmen de nihayet evleneceği haberini verdiğinde, kendisini bekleyen tepkilerden korkmaktaydı haliyle. Lola'nın onu klişe olmakla eleştireceğini, benimse kendi tecrübem negatif olsa da onun başına daha iyisi gelebileceğini söyleyeceğimi, Nerea'nın da sevinçle alkışlayacağını düşünüyordu.

Nerea üzgün bir tavırla, "Ayrıldınız mı yoksa?" diye atladı.

"Pek sayılmaz."

"Annesine ağzının payını mı verdi yoksa?" diye şansını denedi Lola.

"Şimdi Puri'den bahsetmenin zamanı mı!" diye çıkıştım.

"Of, size nasıl anlatacağım olanları..."

Ardından sol elini masanın üstüne uzattı. Tavanın aydınlatmasının eline yansımasıyla parmağındaki yüzük daha da dikkat çekici bir hal almıştı.

Hepimizin nefesi kesilmişti. Ne yani, Carmen evleniyor muydu? O an elime kaynar su dökseler şaşkınlıktan yandığını hissetmezdim büyük ihtimalle.

Lola bir anda en yüksek sesiyle bir sevinç çığlığı attığında, hepimiz daha da şaşırdık.

"Yaaaa! Demek evleniyorsun ha? Seni şanslı haspa, seni!"

"Evet, öyle," diye karşılık verdi müstakbel gelin hanım.

Bense dumura uğramıştım ve zorlukla, "Tebrik ederim," diyebildim.

"Sağ ol," diye karşılık verdi.

Lola, "Sana güzel bir bekârlığa veda partisi düzenlememiz lazım! Striptizcileri sevmiyorsan merak etme, gelinin ben olduğumu söylerim!" diye devam etti.

"Tarih aldınız mı?" diye sordum.

"Bana bak, sakın nedimen olmamızı isteyip sonra saçma sapan elbiseler giymek zorunda bırakma. Düğün günü rahibi yoldan çıkarırım, haberin olsun," dedi, tabii ki Lola.

"Düğünü nerede yapacaksınız?" diye yeniden atladım lafa.

Lola, "Komünyon kızları gibi kat kat giyineceksin demek!" dedi.

"Çok güzel olacak, rahat bırak kızı."

"Şu gerdek gecesi iç çamaşırlarından alman lazım," dedi, haliyle bizim Lola.

Peki ya Nerea? Onun neden hiç sesi çıkmamıştı?

Bizimle yemeğe gelmişti, değil mi?

Evet, işte tam karşımdaydı. Anlaşılmaz bir sessizliğe gömülmüş, tek bir kelime etmemişti. Sevinç çığlıkları ve düğünle ilgili onlarca sorunun ardından, başnedime olmayı teklif etmesi gereken yegâne kişi, sessiz kalmakla yetinmiş ve kibar bir "tebrik ederim"den başka tek laf etmemişti.

Akşam yemeğinin geri kalanında da ağzını bıçak açmadı. Carmen, düğünün gelecek ilkbaharda ya da haziran ayının ilk haftasında olacağını anlattı. Şehir merkezinden uzakta bir kilisede yapacaklardı düğünü. Nikâh töreni akşamüzeri, kutlamaysa gece olacaktı. Çok abartılı bir gelinlik istemiyordu.

Yemek sonlanıp mekândan ayrılırken, sevinci gözlerinden okunuyordu.

Henüz eve gitmek için erken olduğunu düşünen Lola ve ben, bir iki kadeh daha içmek için bar arayışına koyulmaya karar vermiştik. Nerea tahmin edilebileceği üzere bizimle gelmek istemeyerek bir taksiye atladı ve evinin yolunu tuttu. Aslına bakarsanız, ben de barlarda coşmak değil, makyajımı çıkarmadan yatağa girmek istiyordum ama bu gibi özel durumlarda, kutlama yapmak, her iyi kız arkadaşın en ulu göreviydi, değil mi?

Her ne kadar yüksek sesle dile getirmesek de Nerea bizleri hayal kırıklığına uğratmıştı. Evet, kendi hayatında zor bir dönemden geçtiğini biliyor ve anlayışla karşılıyorduk, lakin en yakın arkadaşlarından birinin evlilik haberine bu derece tepkisiz kalması kabul edilebilir cinsten değildi.

Nerea eve hıçkırıklar arasında inleyerek girdi. Neden bu kadar ağladığını kendisi dahi bilmiyordu. Kendini çok kötü hissediyor, Carmen'in evlilik haberi karşısında gösterdiği tepkiden dolayı utanıyordu, ama gelin görün ki onun evleneceği haberine sevinmemişti.

Nedense ilk evlenenin kendisi olacağına inanmıştı hep. Hayallerinin erkeğiyle hepimizden önce tanışacak ve herkesi kıskançlıktan çatlatacaktı halbuki. Yaşını fazla ilerletmeden hemen çocuk yapacak ve dünyanın en güzel bebeklerini doğuracaktı.

İçinde bulunduğu durumun, o kadar da kötü olmadığına ikna etmeye çalıştı kendini. Sonuçta ciddi bir ilişkisi vardı, değil mi?

Lola ömrü boyunca bekâr kalacak kadınlardan biriydi. Bense artık boşanmış bir kadındım.

İstediği takdirde Daniel'le evlenebilirdi.

Ardından Daniel'le ilişkisini düşünmeye başladı. Yatakta yaptıkları şeye, sevişmek demek haksızlık olurdu. Daha ziyade robot gibi Daniel'in ihtiyaçlarını karşılıyorlardı. Hepi topu on beş dakika süren bu sevişmelerinde, sutyenini bile çıkarmak zorunda kalmamış, neredeyse zorunluluktan kendini bırakıvermişti. Daniel işini bitirdikten sonra üstünü giyip ertesi gün bir toplantısı olduğunu söyleyerek yanından ayrılmıştı.

Ama onunla ciddi bir ilişki yaşaması, iyi bir erkek olduğunu gösterirdi, değil mi? Daniel evlenilecek bir adamdı. Hatta bu konuyu konuşmuşlardı bile. Henüz erken olduğuna karar vermiş, fakat ilişkilerinin sonlanacağı noktanın evlilik olduğu

konusunda fikir birliğine varmışlardı. Evlenme kararı aldıkları gün, yıllık gelirinin yüzde yirmisi değerinde kocaman bir pırlanta alacağını söylemişti, Daniel. Nerea'ysa güzelliğiyle göz kamaştıran bir gelin olacaktı. Ah, hele düğünü... İnsanlara parmak ısırtacaktı!

Peki, Daniel gerçekten onunla evlenmek istiyor muydu?

Kanepesine uzanarak bir yudum bile içmediği şarabını eline aldı. Nerea soğuk bir kızdı ama her zaman çok akıllı olmuştu. Bizlerin çoktan bildiği bir hususu fark etmesiyse, nedense biraz zamanını almıştı. Nerea mükemmel erkeği değil, mükemmel kocayı arıyordu. Onun hayatına ayak uydurabilecek birini.

Daniel'in de yalnızca hayat gereksinimlerini karşılayabilecek bir adam olduğunu fark ettiğinde kendini bomboş hissetti. Ardından kürtaj haberini umursamadığı o anı yeniden hatırladı. Güzel, eğitimli ve iyi bir aileden gelen Nerea, her şeyi bir yana bırakıp çocuk sahibi olmaya hazırdı; o çocuklar, bayağı güzel olurdu bu arada.

Kendi kendine önündeki seçenekleri sıralamaya başladı.

İlk seçenek, hoşuna gitmeyen şeyler karşısında genelde tutunduğu, her şeyi bir anda kesme yöntemiydi. Daniel kendisini bırakmadan, o Daniel'i bırakabilirdi. Yeryüzündeki tek erkek Daniel değildi ya, denizde daha çok balık vardı.

İkinci seçenek, Carmen'in yolundan giderek niyetini açıkça konuşmak ve karşısındakinin aynı şeyi isteyip istemediğinden emin olmaktı.

Üçüncü seçenek Lola'nın ve eğer gerçekten sarhoş olduysam benim yapacağım bir şeydi. Çat kapı Daniel'e giderek aklındaki her şeyi düşünmeden sıralamak.

Neyi seçecekti? Nerea mı, Carmen mi yoksa Lola ve ben mi olacaktı?

Nerea olmakla vardığı noktadan mutlu değildi. Lola ve benim yapacağım seçenek içini kaldırdı. Hayır, bunu yapamazdı. Nerea'nın bize duyduğu saygının sınırı yoktu, ama sevgililer arasında koşacak enerjiyi kendinde bulamıyordu.

Gelin görün ki Carmen'in hayatını da istemiyordu...

Bu yüzden kendini sokağa attığı gibi gördüğü ilk taksiye biniverdi.

Daniel kapıyı şaşırarak açtı. Karşısında her zaman planlı ve programlı hareket eden Nerea'yı gördüğüne çok şaşırmış olmalıydı.

"Bir sorun mu var?" dedi, onu içeri buyur ederek.

"Geçen gece verdiğin tepki hiç hoşuma gitmedi, ama alışık olduğum üzere susmakla yetindim. Annem, erkeklerin kendilerine cevap verilmesinden hoşlanmadığını öğretmişti çünkü bana. Ama sonra düşündüm de... Biliyor musun; annem, erkeklere kendimizi pazarlamamız gerektiğine inanan, eski kafalı, cinsiyetçi bir kadından başka bir şey değilmiş."

Daniel saçlarını düzeltirken, "Neden bahsediyorsun sen?" diye afalladı.

"Kürtaj yaptırdım ve bunu senden saklamış olmama rağmen, en ufak bir tepki dahi vermedin. Evet, bu durumu senden sakladım çünkü utançtan ölecek gibi oldum. Böyle şeyler benim gibi kadınların başına gelmez. Başıma gelir gelmez de yapılacak mantıklı şeyin ne olduğunu düşündüm ve onu uyguladım. Aldığım karardan pişman değilim ve bugün yine aynı şey başıma gelse, yine aynı kararı veririm ama bu sefer durumu senden saklamam. Peki ya tüm bunları öğre-

nen sen, bana ne tepki verdin? 'Yemeği hazırlamana yardım edeyim mi?' Ne biçim bir tepki bu?" diye içini döküverdi.

Daniel'in cevap vermeksizin koltuğa oturduğunu görünce, kendini durduramadan, yeniden söze girdi:

"Bana neler olduğunu bilmiyorum, belki de hep böyle bir insandım ama hissettiklerimden hiç memnun değilim. Ve... ve... ve... biliyor musun? Belki de anne ve babam seni beğendiği, yakışıklı olduğun ve güzel bir işin ve araban olduğu, beni güzel mekânlara götürdüğün için seçtim seni. Aramızda olan biteni gerçekten istediğimiz için mi, yoksa hayatımızı rahat ettirmemize yardımı dokunan, kolay bir ilişki olduğu için mi yaşıyoruz, gerçekten bilemiyorum."

Daniel ayaklandı ve "Nerea," dedi, "o konu hakkında konuşmak istemediğini düşündüm. Bu konuyu benden sakladıysa, bir bildiği vardır, sonuçta kadın işleri bunlar, diye düşündüm."

"Konuşmak istemiyordum zaten!"

"Peki o zaman neden gecenin bu saatinde kapıma dayanıp beni azarlıyorsun?"

Nerea koltuğa çöktü ve duraksadı. Annesi bu halini görse demediğini bırakmazdı. Nerea uslu bir kadın olarak, çokbilmiş davranmamalı ve zamanı geçmeden çocuk sahibi olmaya bakmalıydı. Nerea her ne kadar bu konulara çok önem vermiyor gibi görünse de içten içe panik oluyordu. Şimdiye kadar duymaktan bıktığı "üstüne onu giyme, elâlem ne der?", "onunla dışarı çıkma, elâlem ne der?", "o bölümü okuma, elâlem ne der?" ve "yalnız başına oturma, elâlem ne der?" gibi cümleler, içini kemiriyordu.

Daniel, "Bir şey mi oldu, canım?" diye fısıldadı.

"Bu akşam aynaya baktım ve gördüklerim karşısında çok mutsuz oldum," diye karşılık verdi Nerea, saçıyla oynayarak.

"Neden?"

"Çünkü Borja ve Carmen evleniyorlar ve ben bu haber karşısında sevinmedim."

Daniel gülümseyerek başını Nerea'nın dizlerine yasladı ve "Yoksa kıskandın mı?" dedi.

"Hayır... Ama... Seni korkutmadım umarım."

"Hayır, asla," diye karşılık verdi Daniel, gülümsemeyi bırakmadan, "çok güzel olduğun için dikkatimi çekmiştin başlarda... Ama sonra, seninle evleneceğimi anladım," dedi.

Nerea duyduklarına inanmasa da inanmış gibi yaptı. Ardından derin bir nefes aldı ve Daniel'den bir bardak su getirmesini istedi.

Yanından ayrıldığında, yeniden tek başına kalmıştı. Ama günün birinde evli bir kadın olacağı fikri, beyninin tüm hücrelerini rehin almış, farklı bir şey düşünmesine izin vermemeye başlamıştı bile.

Kimse kolay kolay değişmez derler.

En azından Nerea, "eleştirel düşünme" yolunda ufak bir adım atabilmişti.

34

SENİ GÖRMEK İSTİYORUM

Lola işe en bronz haliyle döndü. Herkes ne kadar güzelleştiğini söyleyip duruyordu. Bilmedikleriyse Lola'nın tek bir gün bile ne havuza, ne de denize gittiğiydi. Marketlerde satılan şu suni bronzlaştırıcılardan kullanmıştı. Bronzlaştırıcının etkisi geçip kendi teni açılmaya başladığında da makyaj malzemelerinin yardımına başvuracaktı.

Sergio onu etkilenmiş bir gülümsemeyle karşılamıştı. Bu gülümseme karşısında neredeyse hiçbir şey hissetmeyen Lola, nihayet acısının üstünden gelmeye başladığını hissederek rahatladı. Ufak adımlarla halledecekti bu işi. Günün birinde Sergio'yu hayatını gereksiz bir şekilde zorlaştıran o adam olarak hatırlayacaktı.

Telefon ekranına dalarak yutkundum. Onu aramak istiyordum. Onu arayıp onu görmek istediğimi söylemek istiyordum.

Onu arayıp öpmek için onu görmeye ihtiyacım olduğunu söylemek ve başkasıyla birlikte olmamasını istemek için yalvarmak istiyordum.

Ama gelin görün ki bunu yapamayacağımın farkındaydım.

Hepimiz insanız ve arada sırada kendimizi zayıf hissetmemiz kadar doğal bir şey olamaz, değil mi? O yüzden mütemadiyen hata yapmaz mıyız zaten? Bazı insanların, diğerlerinden daha fazla hata yaptığını düşünmüşümdür hep. Lola örneğin... Düşmanları ve sevgililerine zayıf yönlerini asla göstermeyen, eski Spartalı asker katılığında bir insandı. Ama buna rağmen, her ne yaparsam yapayım, tasvip etmese bile, asla yargılamıyordu beni. Victor'u aramak istediğim için yanına gidip salya sümük ağlasam bile beni anlayacak ve sarılacaktı. Ha, içten içe, zayıflığım yüzünden işe yaramaz olduğumu düşünüp beni eski Sparta'da bir çukura falan atmayı hayal ediyor olabilirdi, orasını bilemeyeceğim.

Nerea, bir Spartalı değildi, daha ziyade Victoria dönemi filmlerinden fırlamış bir karakterdi. Hoşlandığın erkeği anlatıp ardından bir torba laf işittiğin katı bir anne gibiydi. Bir hanımefendinin nasıl davranması gerektiğine dair verebileceği monolog içerikli konuşmayı dinleyecek havamda değildim.

İşte tam da bu yüzden düğün detaylarını merak etme bahanesiyle Carmen'in kapısına dayandım.

Carmen, yüzünün her yerini aydınlatan bir gülümsemeyle çıktı kapıya. Arkasında duran Borja'nın ceketini giydiğini görüp böyle damdan düşer gibi geldiğime pişman oldum.

"Baksana, yoksa bir programınız mı vardı?"

"Yok, yok, merak etme. Borja'nın bir işi vardı, değil mi aşkım?"

"Evet, Valeria, merak etme," diye gülümseyerek seslendi Borja. "Sevgilim, sigaramı nereye koydum, biliyor musun?"

"Komodinin üstünde. Hadi, Val, içeri geç bakalım. Ne içmek istersin? Bira, limonlu çay, *light* kola, cin tonik veya şarap?"

Tüm bu saydıkları arasından bir tanesini, diğerlerinden daha fazla heyecanlanarak telaffuz etmişti. Hangisi olduğunu tahmin edebildiniz mi?

"Sen ne istersen, uygundur," dedim, göz kırparak.

Bu esnada sigarasını alan Borja yatak odasından çıkıp yanımıza gelmişti. Carmen'i öptükten sonra yanıma yaklaşarak, "Pek görüşemedik, ama seni gördüğüme memnun oldum," dedi, kalın bariton sesiyle.

"Aynen. Ah, bu arada, çok tebrik ederim!"

"Teşekkür ederim. Talih yüzüme güldü!" dedi, bal rengi gözleri heyecanla parlarken.

Daireden ayrıldığında kendimi daha da depresif hissetmiştim. Kıskançlık veya gıpta değildi bunun sebebi. Şimdiye kadar hiç kimsenin benden bahsederken gözlerinin parladığını görmemenin verdiği hüzündü.

Biraz önceki soruya ne cevap verdiniz bilemem, ama Carmen mutfaktan iki adet cin tonikle çıkmıştı bile.

"Alkolik olduk sanırım," dedim.

"Bisbal'in* de dediği gibi 'efkârlı kalbine ağlamak için' geldin, ee onun yanında da bir içki şart, değil mi?"

* 2001 yılında kazandığı pop star yarışmasıyla ünlenen İspanyol şarkıcı, David Bisbal. (ç.n.)

"Nereden bildin?"

"Bilmeyeceğimi düşünmen ayıp, seni ne kadar iyi tanıdığımı bilmiyorsun sanki! Hadi bakalım, içmeye başla!"

"Ondan önce sana bir şey söylemek istiyorum. Borja ne kadar yakışıklı olmuş öyle! Ne yaptın bakayım?" dedim, gözlerimi kocaman açarak.

"Aşkın ateşli ellerine teslim ettim. Biraz zayıfladı ve kas yaptı."

Güldük. Bir an içimin hafiflediğini hissettim. Carmen'in doğaüstü bir şifa yeteneği olmalıydı. Onun yanında içilen bir kadeh, içimi sıkılmadan dökmem için yetiyor da artıyordu.

"Ne diyecektim? Yüzüğün gözümü alıyor, bir türlü konsantre olamıyorum!"

"Hadi ama, söyle artık. Lafı uzatma."

Önce dudağımı, ardından da birkaç tırnağımı ısırdıktan sonra, nihayet cesaretimi topladım. "Onu çok özlüyorum. Onu çok özlüyorum ve bu durumun çaresi yok."

"Ölüm haricinde her şeyin çaresi vardır."

"Hayır, bu durumun da çaresi yok. Çoktan başka bir kadınla birlikte olmaya başlamış işte. Üstüne üstlük, onu ben terk ettim. Korkudan ödüm patladığı için kaçtım. Böyle hareket edenleri ömrüm boyunca eleştirmiştim halbuki. Kendimi cesur zannederdim, ama ne kadar da yanılmıştım. Nasıl biri olduğumun farkına varamadığım için başıma geldi tüm bunlar. Evlenmem, boşanmam, bizimle ilgili yazdığım kitap..."

"Hayır, hayır. Âşık olduğun için, daha yalnızca yirmi iki yaşındayken evlendin. O zamanlar hepimiz iflah olmaz roman-

tiklerdik ve hayata dair istikrarlı bir bakışımız yoktu henüz. Ama kendini tanımadığın değil, sevdiğin adamla bir ömür geçirebilmek dileğiyle evlendin. Bundan daha temiz ne olabilir ki? Victor'a gelince... Adrián'la ilişkin bozulduğunda ve acı çekmeye başladığın bir anda Victor karşına çıktı. Kendi kendine karşı dürüst olmak için boşandın. Yazdığın kitabı da iyi bir yazar olduğun için yazdın, o kadar."

"Biliyor musun," dedim, omuzlarımı silkerek, "aslına bakarsan tüm bu söylediklerim umurumda bile değil. Victor'u o kadar özlüyorum ki başka hiçbir şeyi önemseyemiyorum."

"Hayır, bu dediğin doğru değil. Önünde bir sürü seçenek var," dedi, gözlerini pembe renkli manikürüne kaydırarak. "Manikürümü sevdin mi yoksa çok mu *kitch* olmuş?"

"Biraz *kitch* olmuş. Şimdi söyle bakalım, neymiş o seçenekler?"

"Onu arayabilirsin veya bir e-posta gönderebilirsin. Facebook hesabı açıp arkadaş olarak ekleyebilirsin. Evet, evet, bu iyi bir fikir olabilir, çünkü böylelikle onu takibe alabilirsin. Lola'nın dejenere olmuş insan kalabalığından oluşan arkadaş grubunun planlarına dahil olup onunla ilgili haberleri takip edebilirsin. Kapısına dayanıp onu unutamadığını haykırabilirsin. Ya da yine kapısına dayanıp ayrılırken düşündüğün şeyleri dile getirip özür dileyebilirsin. Lola'ya seni olan bitenden haberdar etmesi için talimat verebilir ve..."

"Tamam, anladım. Bu dediklerinin hiçbirini yapamam. Rezil olmaya niyetim yok," dedim, oturduğum yerde arkama yaslanarak.

"Valeria," diye iç geçirdi, "hislerime gem vurmak konu-

sunda pek maharetli olduğum söylenemez. Nerea desen buzlar kraliçesi ve Lola'yı biliyorsun, şeytana pabucunu ters giydirecek kadar delidir. Ama sen her zaman içimizdeki en dengeli, en dürüst ve doğal insan olmuşsundur. Sadece biraz silkelenmen gerekiyor, hepsi bu."

"Seni anlamıyorum."

"Adrián'la evlenmenin, kendini tanımamanın bir sonucu olduğunu söylüyorsun, ama bu saçmalığın nasıl bu kadar uzun sürdüğünü hiç merak ettin mi acaba? Çünkü ilişkide her şeyi alttan alan biri olduğunda, genelde ayrılığa kolay kolay varılmıyor."

Kafam karışınca saçımla oynamaya başladım, "Neden yaptım bunu? Victor'u neden bıraktım?" dedim.

"İstersen cevabını ben verebilirim," dedi Carmen, elindeki kadehi sehpaya bırakıp yanıma oturarak.

"Üzüleceğim bir cevap mı peki?"

"Evet, biraz. Ama öldürmeyen illet, insanı güçlendirirmiş."

"Söyle bakalım."

"Victor'dan ayrıldın, çünkü içten içte kendini ona layık görmüyordun. Yaptığımız her hareket, söylemeyi tercih ettiğimiz her kelimeyle, kendi hislerimizi yansıttığımıza inanmışımdır oldum olası. Onunla birlikte olduğun her an, fazlasıyla kırılgan ve çevresine bağımlı bir kadın izlenimi verdin, halbuki Victor başta olmak üzere, hepimiz bunun doğru olmadığını gayet iyi biliyoruz. Kaldı ki onunla birlikteyken kendini asla yeterince rahat hissetmedin. Çok lüks ve pahalı yüksek topuklu bir ayakkabı aldıktan sonra, düşme korkusuyla on-

ları giyememek gibi bir şey bu. Ya ayakkabıları çıkartacak ya da eninde sonunda dizlerinin üstüne kapaklanacaktın. Adrián'ın evini basması, yalnızca bardağı taşıran son damla oldu. Ama aynı bardağı sen kendi ellerinle doldurmuştun, bunu fark etmelisin. Bence tahammül sınırını aştıktan sonra, işleri yoluna koymaya ancak karar verdin."

"Lanet olsun, Carmenchu," diyebildim zorlukla.

"Canını yaktım, değil mi? Özür dilerim," dedi, elimi kavrayarak.

"Hayır, merak etme," dedim, başımı hayır anlamında iki yana sallayarak, "o kadar dürüstsün ki..."

"Başka birinin özel hayatını ve hislerini bu şekilde eleştirmesini dinlemek çok zor, biliyorum, ama..."

"Ama sen herhangi biri değilsin."

Gülümseyerek yanıma uzandı ve saçımı öpmeye başladı.

"Baksana, saçlarına ışık attırmayı düşündün mü hiç? Sana çok yakışır!" dedi bir anda.

"Peki ya ona âşık olduysa? Ya ondan asla ayrılmazsa?" diye esas konuya geri döndüm.

"Ay, canım, bunu o kadar korkarak söylüyorsun ki! Sürekli bu şüpheleri kovalamakla mı geçireceksin ömrünü! Büyünü konuştur! Bir erkeği kendine âşık edebilecek bir kadın varsa, o da sensin!"

Ardından kahkahayı patlattı.

Benim Carmen'im böyle biriydi işte.

BÜYÜMÜ KONUŞTURUYORUM

Bu yaşadıklarım bir Amerikan romantik komedisi olsaydı, ikimizden biri, diğerinin bulunduğu kamusal bir alana giderek ilan-ı aşk etmişti bile.

Ama durum öyle değildi.

Kalp kırıklıkları üzerine çekilen tüm filmleri izledim, Lola, Nerea ve Carmen'in de nadir olarak fikir birliği yapmalarını dinledim ve bütün bir günü kendimi şımartmaya adadım. Yakın zamanda silkelenip yeniden iş aramak zorunda kalacağımın farkındaydım. Aslında, aklımın bir köşesinde yatan farklı bir proje vardı, ama henüz zamanı gelmeden hayata geçirmeye çalışıp başarı şansıma gem vurmak istemiyordum. Hayatımda kötü bir dönem geçiriyordum ve sonradan pişman olacağımı bilsem bile, kendimi şımartmaya hakkım vardı.

Günlerden salıydı.

Sabah dokuza alarm kurmuştum, çünkü güne iyi başlamanın, sabah dokuzda kalkmakla ilgili olduğuna inananlardandım.

Bu kadar erken uyanmama rağmen, yapmam gereken özel hiçbir şey yoktu. Yine de kendimi zorlayarak yataktan kalktım ve kendime mükemmel bir kahvaltı hazırladım. Eskiden olsa mutfakta hızlı bir kahve içmekle yetinirdim, ama bugün öyle olmayacaktı. İnce ince dilimlediğim meyve salatımın yanına, şekersiz bir kahve hazırlamış, ardından da taze peynir ve domatesle bir dilim ekmek yemiştim. Yediğim her lokmayı defalarca çiğneyerek geçtiğimiz gün posta kutuma gelen bir dergiyi karıştırmaya başlamıştım. Geri kalan mektuplara henüz bakmak istemiyordum. Yaklaşık bir saat süren kahvaltı faslından sonra, ortalığı topladım ve evin ne kadar düzenli olduğunu fark ederek kendimle gurur duydum. Depresyon bana bir şey kazandırdıysa, o da iyi bir ev hanımı gibi ev toplamak olmuştu.

Ardından sıcak bir duşa girdim ve saçlarımı yıkamadan, uzun bir süre suyun altında durdum. Duştan çıktığımda vücudumu nemlendirici kremle tazeledikten sonra, kaşlarımı aldım, saçlarımı topladım ve yüzüme, özel durumlar için buzdolabında sakladığım temizleyici maskelerden birini yaptım. Neden mi?

Neden olmasın ki?

Maske yüzümde kurumaya başlarken kanepeye uzandım ve bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye koyuldum. Yirmi dakika sonra yüzümdeki maskeyi yıkadım, yatağı topladım, giyindim ve kendimden emin halde rahatça sokağa çıktım.

Şehir merkezine, en sevdiğim kuaföre gittim. Saçlarıma

uzun zamandır yapmam gereken bakımı uygulattım ve kendi saç tonumun bir ton açığı bir kestane rengine boyattım. Ardından, manikür ve pedikür yaptırdım, üstüne bir de bacak masajı istedim. Hayatımda cinsellik olmadığı için, masajla yetinmek zorundaydım. Her zamanki indirim ve promosyon kampanyaları sayesinde gaza gelip bir de kirpiklerime ek taktırdım.

En havalı halimle, süzüle süzüle alışverişe, ay, pardon, *shopping* yapmaya gittim. Buzdolabını doldurmak değildi yani amacım. Aslında bir ara onu da yapmam gerekecekti, ama şu an kendimi şımartma planı dahilinde yarın yokmuş gibi canımın istediğine saldırmaya izinliydim.

Alışveriş faslından sonra eve döndüm, evde kalan birkaç malzemeyle kendime bir sandviç hazırladım, elimdekileri yatağın üstüne bırakıp kıyafetimi değiştirdim ve en yakın El Corte Ingles'e giderek, Benefit* standını aramaya koyuldum. Ah, canım Benefit! O kadar seviyordum ki ürünlerini, bir anda üç dört ürün almak için böbreğimi isteseler verebilirdim, o derece! Nihayet standa ulaştığımda gözümün kestirdiği birçok ürünü aldım. Hatta o kadar çok şey aldım ki satış danışmanı sevincinden, beni koca aynalardan birinin karşısına oturtup bir güzel makyaj yaptı!

Nihayet oradan ayrıldıktan sonra yolumun üstündeki La Perla mağazasına göz atmaya karar verdim.

İşte o an, onu gördüm.

Yok artık.

* Amerikan menşeli kozmetik markası. (ç.n.)

Koskoca Madrid'de, yüzlerce dükkânın içinde, gelip yine beni bulmuştu.

Tesadüfün böylesi.

Aslında onun da bu şubeye yakın oturduğunu düşünürsek, belki de o kadar tesadüf değildi...

Victor, bakışlarını elindeki BlackBerry'sinden ayırmadan yürüyordu. Ne yapacağımı bilemeden, birkaç saniye boyunca olduğum yerde kalakalmıştım. Bu zaman zarfı içinde, önünden çekilmemi isteyen iki kişiden azar işitmiştim bile.

Birden Carmen'i ve bana söylediği onca şeyi hatırladım. Kendi kontrolümü yeniden almak istiyordum, evet, bu konuda haklıydı. Ama bu esnada yanlış bir yol seçmiş ve Victor'u hayatımdan çıkarmıştım.

Yalnızca kendimi şımartmak için ayırdığım bir günde, onunla karşılaşmaktan daha güzel ne olabilirdi ki? Kaybedecek neyim vardı? Aksine, gayet süslenmiş, makyajımı yaptırmış, tüketim toplumunun pompaladığı geçici mutluluk evresinde dolaşıyordum. Üzerimde basit olduğu kadar da çekici bir kombin vardı (biraz bol kesimli beyaz bir tişört, bileğimde biten dar kot pantolon, belime oturan bir ceket ve siyah yüksek topuklu *peep toe* ayakkabılarım) ve elimde de La Perla'ya ait bir alışveriş çantası... Daha ne olacaktı ki?

Bu yüzden, daha fazla düşünmeden, onunla karşılaşmak için yürüdüğü caddeyi dik kesen ara sokaklardan birine daldım, böylelikle şans eseri karşılaşmışız numarası yapabilirdim. Koklamaya bayıldığı parfümümü sıkmıştım ve bu durumu hatırlamak, yüksek topuklu ayakkabılarımın verdiği acıyı unut-

mama yardımcı olmuştu. Dışarıdan bakıldığında nefes kesici görünüyordum, evet, ama içten içe her yerim ağrıyordu.

O gün şanslı günümde olmalıydım ki ne terden makyajım akmış, ne de kaldırımda bir yerlere takılarak yüzüstü yere kapaklanmıştım.

Ah, bir de kiminle karşılaşmıştım şimdi! Bak sen!

Karşılaştığımızda öyle bir sıçramıştım ki bu karşılaşmanın planlandığını asla tahmin edemezdi. Naçizane bir tavırla yere düşürdüğüm el çantamdan, akıllarda soru işareti oluşturan yeni rujum düşüvermişti. Yere düşen eşyalarımı topladıktan sonra, henüz benimle karşılaştığını fark etmediğini anladım.

"Affedersiniz," dedi, yüzüme bakmadan.

"Merak etme."

Nihayet sesimi duyduğunda, bana baktı ve şaşkınlıkla, "Valeria..." diyebildi.

Bir ayağımı öbürünün önüne atarak bacak boyunu daha uzun gösterdiği iddia edilen şu pozisyona girdim. Kendimden emin bir tavırla, karşısına dikilmiştim. Victor mu? Ah, Victor, her zamanki gibi kelimelerle tarif edilmeyecek kadar yakışıklıydı. Saçlarını biraz dağınık bırakmış, üzerine dik yakalı siyah bir kazak geçirmişti, kazağının altına giydiği beyaz tişörtü de belli oluyordu. Ama hayır. Ben güçlü durmaya kararlıydım.

Çantamdan düşen eşyaları, yeniden yerleştirip ağzını kapatırken, "N'aber, Victor? Tesadüfe bak!" dedim.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun acaba?" dedi ve elimdeki La Perla alışveriş çantasını fark etti. Ardından gülümsedi.

Bu kadar aceleyle nereye mi gidiyordum? Onunla denk

gelmeye gidiyordum haliyle, ama bunu ona söyleyecek halim yoktu.

"Bana çarpan sendin, o yüzden acelesi olan da sen olmalısın," dedim, sahte bir kahkahayla.

"Yok canım, dikkatim dağılmıştı," dedi, sağ elinde sıkıca tuttuğu ceptelefonunu sallayarak. Ardından beni baştan aşağı süzdükten sonra, altdudağını ısırdı ve en baştan çıkarıcı sesiyle nereye gittiğimi sordu.

"Aslına bakarsan, eve dönüyordum. Ya sen?"

"Ah, ben de öyle. Bir projeyi denetlemek için çıkmıştım dışarı."

"Belli oluyor," dedim, üzerindeki kireç lekesini işaret ederek.

"Baksana," dedi, hafifçe kızararak, "çok ama çok güzelsin."

Mideme bir kramp girdiğini hissettim. Muhtemelen yanaklarım da kızarıyordu, ne güzel.

"Sağ ol."

"Sen... Bir şey mi yaptın?" diye sordu, yüzüme, saçıma ve dudaklarıma bakarak.

Elimle saçlarımı havalandırarak, "Saçıma biraz ışık attırdım," dedim.

"Ah, ben de bir değişiklik olduğunu fark etmiştim zaten."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım."

Saçıma bayılıyordu demek. Ben de onun bana dokunuşuna bayılıyordum. Onun yanında uzandığımda, göğsüne dokunmaktan başka hiçbir şeyi umursamadığım o anlara bayılıyordum. Ah, kimi kandırıyorum ki? Victor'a bayılıyordum.

Gerçekten ondan vazgeçebilir miydim?

"Şey..." dedim.

"Evet."

İkimizin de sessiz kaldığı bu anda yapılacak tek şey, vedalaşıp yolumuza devam etmekti. Konuşmamızı biraz daha uzatmak için ne diyebilirim diye düşündüm, ama gözlerine bakmaktan afallamıştım... Ay, Tanrı aşkına, yeşilin nasıl bir tonuydu o öyle! O ne yakışıklılıktı öyle!

Victor da sessizce beni süzmeye devam ediyordu. Onun da gitmek istemediğini hissetmiştim.

"Seni gördüğüme memnun oldum," dedim.

"Biliyor musun? Memnun olunan anların daha sıklıkla tekrar edilmesi gerektiğini savunmuşumdur hep."

"Nasıl yani?"

"Beni gördüğüne memnun oldun ya."

"Ah, o!"

"Evet... Yani demem o ki arayı bu kadar açmamalıyız bir daha."

Vücudumu sağ ayağım üzerinde dengelerken, kendimi yeterince güçlü hissederek, "Birinden ayrıldığında öyle oluyor ama değil mi?" diye sordum.

"Ayrılan sen olduğuna göre, beni görmek istemeyen de sen olmalısın. Zira ben seni görmek..."

"Hayır, yanılıyorsun," diye sözünü kestim, "ama görüşmemiz benim için biraz garip. En azından geçen gün fazlasıyla garipti."

"O zaman, ikimizin de yanında başkaları vardı," dedikten sonra saatine baktı ve "Baksana," dedi, "bir şeyler içecek

vaktin var mı? Buraya çok yakın ve çok güzel bir yer biliyorum, hem birbirimize olan biteni anlatma fırsatı yakalarız."

Nefes aldım ve kendimden emin bir şekilde "evet" demeye hazırlandım.

Peki o zaman ağzımı açtığımda, neden tam tersi bir cevap çıktı acaba?

"Hayır," dedim ve dediğim karşısında ben dahi şaşırdım, "kusura bakma ama bu gibi durumlar bana göre değil," diye ekledim.

"Ne gibi durumlar?" dedi, sırtını duvara yaslarken.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim, Victor?"

"Tabii ki."

"Birlikte dışarı çıkarsak geceyi nasıl noktalayabileceğimizi tahmin ediyorum. Canımın istemediğini düşünme sakın, ama..."

Victor'un gözlerini havaya dikip kahkahayı basmasından rahatsız olarak, "Ne oldu?" diye çıkışıverdim, "söylediklerim komik mi geldi acaba?"

Bak, yine kendimi rezil etmiştim işte. Halbuki kendini beğenmiş kadın rolünde o kadar iyi gidiyordum ki!

"Hayır, hayır, asla. Sadece... Ancak sen böyle bir cevap verebilirsin."

"Nasıl bir cevap?"

"Gıpta edilecek masumiyette bir cevap. Hadi gel, bir şeyler yiyelim. Söz veriyorum başka hiçbir şey yapmayacağız."

"Söz veriyor musun gerçekten?" dedim, sol kaşımı inanmaz bir tavırla kaldırarak.

"Söz veriyorum."

Ve gerçekten söylediği gibi oldu. Kendimi o akşam yemeğindeki kadar rahat hissetmemiştim hiç. Ufak bir masaya oturmuş, iki kadeh kırmızı şarap sipariş etmiş ve ortaya atıştırmalık birkaç yemek söylemiştik. Hayatımızda olan bitenleri paylaşmış, ardından aramızda geçen neşeli birkaç anıyı yad ederek, keyifle gülmüştük. Aramızdaki ilişkinin sonlanmış olmasına değinmekten kaçınmıştık haliyle.

Üçüncü kadehi devirdiğimizde Victor kulağıma eğilerek, "O kadar eğleniyorduk ki..." dedi. "Söylesene, kuzum, biz neden ayrılmıştık?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamak için anlamam lazım, ama ayrılmamızın sebebini asla kavrayamadım."

"Yapma ama! Ayrılmamızın üzerinden o kadar uzun zaman geçmedi," dedim, elimdeki kadehi bitirerek.

"Hayır. İki ay bile olmadı henüz," dedi ve dudaklarımın üstünde kalmış bir damla şarabı başparmağıyla sildi.

Güzelliğimin verdiği güvenin doğurduğu şımarık bir tavırla, "Beni özledin mi?" diye sordum.

"Çok..." diye itiraf etti, "hem de çok."

"Beni özleyecek fırsatın oldu yani?"

"Tabii ki! Evin kapısından dışarı adım attığın andan itibaren özlemeye başladım seni."

Ay... Lanet olasıca! Ağzı nasıl da laf yapıyordu öyle! Ama hayır, kendimi kontrol edecektim.

"Öyle mi? Beni özleyemeyecek kadar meşgul olduğunu sanmıştım halbuki," dedim, elimdeki kadehle oynayarak.

"Virginia'dan bahsediyorsan..."

"Duymak istemiyorum," diyerek lafını kestim.

Ardından ikimizin de evine eşit mesafede bir yere kadar yürüdük. Böylesi daha iyi olacaktı. Herkes kendi evine çekilecekti.

Evine gidip arabasıyla beni bırakmayı teklif etti.

"Merak etme. Hava çok güzel, yürüyerek döneceğim sanırım," dedim, içten içte dudaklarına yapışmayı hayal ederken.

"Buradan senin eve yürümek nereden baksan yirmi dakika. O topuklularla yürüyebileceğinden emin misin?"

"Evet," dedim gülerek.

"Sana eşlik etmemi ister misin? Sokakta tek başına yürümek için tekin saatler değil bunlar."

"Eğer bana eşlik edersen, sonra kendi evine tek başına yürümek zorunda kalacaksın ve biliyorsun, tekin değil bu saatler."

Victor'un elinin bana doğru uzandığını hissettiğimde, beni öpeceğini tahmin ettim. Şimdiye kadar çok dik durmuştum, ama beni öpmeye kalkışırsa karşı koyamayacağımı biliyordum.

Ama hayır, elimdeki La Perla çantasına dokunmakla yetindi.

"Özel bir gün için mi?"

"Belki. Her gün, özel bir gün olabilir ama değil mi?"

"Tabii ki. Ne aldığına bakabilir miyim?"

Ardından elimdeki çantayı alarak içindekileri incelemeye başladı ve belki de gereğinden daha uzun bir süre, ipek sarma kâğıdıyla sarmalanmış iç çamaşırlarına göz gezdirdi. Ardından koca bir sırıtmayla, "Haklıymışsın," dedi, "bunları giydiğin her gün, yeterince özel bir gün olur zaten."

Elindeki çantayı geri alarak bir adım geriledim. Yavaş yavaş gitmek istiyordum.

"Haklısın, sana eşlik etmemeliyim," diye devam etti.

"Hayır, böylesi en doğrusu," dedim ve arkamı dönerek yürümeye başladım.

"Valeria!" diye seslendiğini duyduğumda, gülerek geri döndüm.

"Efendim," dedim.

"Beni ara."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Victor şaşkınlıkla durduğu yerde kalakaldı. Bu kadar kısa bir sürede, nasıl olup da bu kadar değişebildiğimi düşünüyor olmalıydı.

Buna rağmen yeniden sırtımı dönmeden önce, yüzünde beliren şeytani gülümsemeyi yakalayabilmiştim.

36

ANNEM BANA GÖZ KULAK OLUR... YOKSA O EŞİM MİYDİ?

Borja ve Carmen, ailesinin evine giderek müjdeli haberi vermek istiyorlardı. Her ne kadar beklemedikleri bu haber karşısında ilk başta çok şaşıracaklarına kesin gözüyle baksalar da ilk şoku atlattıktan sonra, sevineceklerinden emindiler. Evet, birlikte olmaya başlayalı yalnızca birkaç ay olmuştu ama ikisi de ne istedikleri konusunda netti. Tamam tamam, Carmen evlilik müessesine hayran biri sayılmazdı ama olsun, Borja'nın annesine bir gol daha atmak söz konusuydu ve böyle bir fırsata hayır diyemezdi.

İçeri girdiklerinde evin boş olduğunu fark ettiler.

Yanlarında getirdikleri tatlıyı mutfağa bırakırken, nereye gitmiş olabileceklerini düşünmeye başladılar.

"Annen kesin tüm parasını bingoya yatırmış, kumar oynuyordur," dedi Carmen. Borja'nın bozulduğunu fark ettiğindeyse, hafifçe gülümseyerek "Sence bu kadar tatlı yeterli mi?" diye aceleyle konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Bence yeterli, şeker hastası olmalarını istemeyiz," diye karşılık verdi Borja, göz kırparak.

"Acıktım ben," diye söylendi Carmen, mutfak raflarına bakarak.

Borja getirdikleri tatlılardan birkaç tanesini çıkararak yemesi için uzattı ve ardından ellerini yıkamak için, banyoya doğru ilerledi.

Geri döndüğünde annesiyle konuşmuş, kapattığı telefonu cebine geri koyuyordu.

"Arkadaşlarını ziyarete gitmişler," dedi, "birazdan burada olurlar."

"Baş başa kalmamızdan rahatsız olurlar mı dersin? Bakarsın ayıp şeyler yaparız!" dedi Carmen, yaramaz bir tavırla.

"Annem yeterince rahatsız olmuştur, merak etme. Kendisi evde yokken, bizim içeri girdiğimizi gören komşular ne dedikodular çevireceklerdir kesin!"

"İçeri girer girmez soyunup sevişmeye başladığımızı düşünüyorlardır kesin."

Borja, "Böyle konuşmayı bırak yoksa kendimi tutamayacağım," dedi.

Carmen usulca pantolonunun düğmelerini açarak, "Ah, öyle mi?" diye devam etti.

Birkaç saniye içinde, Borja'nın yatak odasında ve çıplaktılar. Carmen, prezervatifi takmasını istediğinde, evde prezervatif olmadığı haberiyle karşılaşıverdi.

"Ne demek yok?"

"Prezervatifleri senin dairede tutuyorum, normalde burada ihtiyacım olmuyor ki!"

"Bir tane bile mi yok yani?"

"Hayır. Burada kullanmamı gerektirecek hiçbir şey yap-

mıyorum. Kaldı ki, annem banyoyu temizlerken prezervatif bulursa, kesin kalbine iner!"

"Peki ya arabada?"

"Arabaya inemem şimdi!"

"O zaman sen söyle nasıl yapacağımızı."

"Of, Carmen. Bir kez korunmasak ne olur ki?" dedi, boynunu öperken.

"Bize 'anne' ve 'baba' diyen veletler olur, canım."

"Merak etme, ben kendimi tutabilirim."

"Hayatta olmaz. Sen bana bir takvim getir."

"Takvim mi?"

"Evet! Takvim işte!"

"Ne yapacaksın takvimi?"

"Ogino metodu*!"

Birkaç dakika sonra, ikisi de zevkten inleyerek kendilerinden geçmekteydiler.

Tam bitirmeye yaklaşmaktaydılar ki bir anda odanın kapısının açıldığını duydular. Puri Hanım bir hışımla içeri dalıvermişti.

Gördüğü manzara karşısında çığlığı basarak, kapıyı hızla kapatmış ve bu günahlarını affetmesi için Meryem Ana'dan af dilemeye koyulmuştu.

* Kadınların yumurtlama döngülerini hesaplayarak, hamile kalacakları veya kalmayacakları güne göre düzenledikleri bir doğum kontrol metodu. (ç.n.)

37

NİHAİ ÇÖZÜM

Nerea, karşısında gülmekten yerlere yatmak üzere olan Lola'ya sinirle bakıyordu. Carmen'e duyduğum saygı yüzünden gülmemek için kendimi zor tutan ben, arada kontrol edemeden kaçıveren kahkahaları, öksürükmüş gibi yutturmaya çalışıyordum.

İçimizde anlatılanları komik bulmayan tek kişi Nerea'ydı.

"Sen de gülebilirsin, Nerea, kızmayacağım," dedi Carmen, elindeki şarap kadehini doldururken.

"Gülünecek bir durum görmüyorum ki! Bence başınıza gelen korkunç bir durum! Bu iki akıllı neden gülüyor, hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi, eliyle bizi işaret ederek.

"Aslında ben anlıyorum. O an yatağın üstünde çırılçıplak yatan ben olmasam, bana da çok komik gelebilirdi bu durum."

"Bence korkunç bir durum," diye tekrar etti Nerea, "korkunç!"

Lola gülmekten ağrıyan karnını tutarak sakinleşmeye çalıştı ve derin bir nefes aldı.

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordum, içkimi tazelerken.

"Ne olacak? Ortalık bir anda ayağa kalkınca panikten sutyenimi bulamadım. İç çamaşırımı giyerken, dışarıdan Puri Hanım'ın acıdan ve utancından yüreğine ineceğini bağırmasını dinlemek zorunda kaldım! Utançtan!"

"Biraz daha az utansa, onun da başına gelebilirdi aynı şey, belki ihtiyacı olan şey tam da budur," dedi Lola, yaramaz bir tavırla.

"Of! Yok efendim, bunu Borja'dan asla beklemezmiş, o hiçbir zaman utanmaz bir evlat olmamış! Bu gibi kirli oyunlara kendini nasıl kaptırabilirmiş!"

"Tüm bunları sen de oradayken mi söyledi yani?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Hayır. Bu sabah Borja'yla telefonda konuştuğumuzda anlattı. Hanımefendiye göre, ben oğluna kötü örnek oluyormuşum," dedi, gözlerini devirerek.

Lola gülerek, "Sonra da mahalle papazını çağırıp şeytan çıkartmıştır herhalde?" diye atladı.

Carmen, "Sen gül daha!" diye tersledi.

"Aman canım, sana ne o kadının ne dediğinden? Kafayı yemiş zavallıcık!"

"İstediği kadar kafayı yemiş olsun, hâlâ benim müstakbel kayınvalidem, müstakbel eşimin annesi ve müstakbel çocuklarımın babaannesi. Ben endişelenmeyeyim de kim endişelensin?"

"E haliyle evleneceğiniz müjdesini vermeyi başka bir güne bırakmışsınızdır, değil mi?" dedi Lola.

"Borja, aralarında çıkan meydan savaşının kızgınlığıyla söylemiş."

"Peki ya babası ne demiş tüm bu olanlara?"

"Sırtını sıvazlayarak tam bir aygır olduğunu söylemiş ve sonra evdeyken, tabancasını pantolonunun cebinde tutmasını öğütlemiş. Biliyorum, biliyorum, sürrealist bir durum. Şimdi lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Bir iki dakika daha güldükten sonra, yeniden sakinleştiğimizde, Lola hiç fırsat kaybetmeden lafa atladı. "O zaman Valeria bize geçen gün ne yaşadığını anlatsın," dedi.

Ah şu kız ve şeytanlıkları yok mu!

"Neden bahsediyorsun?" dedim, şaşkın bir tavırla.

"Geçenlerde bir kuş bana eski sevgilinle bir iki kadeh tokuşturduğunu anlattı da."

Nerea, "Adrián'la mı yoksa?" diye haykırıverdi.

"Kim anlattı bunu sana?" dedim, Nerea'nın yorumunu duymazdan gelerek.

"Sence kim anlatmış olabilir?"

"Bu kadar sık konuştuğunuzu bilmiyordum."

"Kıskandın mı yoksa?"

"Alakası yok. Sadece sana her şeyini anlattığını bilmiyordum, o kadar."

"Hadi ama Valeria! Tabii ki konuşuyoruz, yakın arkadaş olduğumuzu gayet iyi biliyorsun!"

"Neden bahsettiğinizi bize de anlatabilir misiniz acaba?" dedi Carmen, alaycı bir sesle, dolapta soğumaya bırakılmış beyaz şarap şişesini almaya giderken.

Elimle saçlarımı düzelttim ve Carmen'in de mutfaktan beni duyabilmesi için sesimi yükselterek, "Geçen gün, merkezdeki El Corte Ingles'ten çıkarken, Victor'la karşılaştım," dedim.

Nerea heyecanla ellerini çırparak, "Ay, lütfen çok süslenmiştim neyse ki, de!" dedi.

"Victor'un demesine göre, fıstık gibiymiş," diye atladı Lola, Carmen'in elindeki şişeyi kapıp tirbuşonla açmaya koyuldu.

"Öyle mi dedi?" diye sordum.

"Evet, bir içim suymuşsun o gün. Seni çok değişmiş görmüş. Bir de aynı dilden konuştuğumuz için, sizin hoşunuza gitmeyecek edepsiz birkaç şey daha söyledi, ama o kısımları anlatmasam da olur sanırım."

"Ne gibi?"

"Saçının kokusundan bile tahrik olmuş mesela."

Carmen yanıma oturarak, "Umarım elde edilmesi zor kadını oynamışsındır," dedi.

"Ukala kadın rolünü oynadım. On yedi yaşındayken, gece diskolara gittiğimizdeki halimi yani. Sonra..."

Lafımı bitiremeden telefonum çalmaya başlamıştı. Telefonu elime aldığım gibi kim olduğuna bakmadan, açtım.

"Sözünün eri bir kadınmışsın."

Victor'un böyle telefona çıkmasına şaşırarak, "Nasıl?" dedim.

"Sözünün eriymişsin. Beni aramayacağını söyledin ve aramadın da."

Telefonun hoparlörünü açarak masanın üstüne bıraktım.

"Sözünün eri olmak, utanılacakmış bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Görüşmeye ne dersin?" dedi, en baştan çıkaran kahkahalarından birini atarak.

"Ne zaman?"

"Şimdi? Hemen, şimdi."

"Olmaz."

Olan biteni dinleyen kızların her birinin yüzü farklı bir ifadeye bürünmüştü. Lola, Victor'la çıkmamı istiyor; Nerea, onlarla birlikte kalmamı; Carmen'se elde edilmez kadını oynamamı diliyordu.

"Randevu mu almam gerekecek yani?"

"Evet, sekreterime en az yirmi dört saat öncesinden haber vermelisin."

"O zaman şöyle söyleyeyim. Çok acınası bir durumda olduğumu itiraf etmek gibi olacak, ama başka çarem yok gibi görünüyor... Evinin arkasındaki sokağa park etmiş, dışarı çıkmanı bekliyorum."

"Çıkamam."

"Çıkamaz mısın, yoksa çıkmak istemiyor musun?"

Yaramaz bir kahkaha attığımda, kızların hepsi yaptığımı onaylayarak gülümsemişlerdi.

"Hadi, aşağı in ve bir sigara içelim bari."

"Sen sigarayı bırakmamış mıydın?"

"Aşağı inersen, yeniden başlayabilirim."

"O zaman aşağı inmemeliyim."

"Ama aşağı inmezsen de içeceğim. Hatta belki sigaradan da tehlikeli şeyler içmek zorunda kalacağım."

Ne yapacağımı bilemeden kızlara döndüm. Lola bana kapıyı göstermeye başlamıştı bile. Carmen, dudak parlatıcısını uzatmış, Nerea'ysa kafasını hayır anlamında iki yana sallamaya başlamıştı. Dilimi ısırarak, "Amma ısrarcısın," dedim.

"Biliyorum. Ee... Geliyor musun?"

"Evet ama sadece bir sigara içmek için."

"Seni rahatsız etmeyeceğim, merak etme. Sadece aşağı

in ve seni bir kez daha göreyim. Geçen gün gördüğüm manzaraya hâlâ inanamıyorum."

"Neden?"

"Lanet olsun, Valeria, seni gördüğüm o günden beri gözüme uyku girmedi."

Carmen ve Nerea sessiz bir alkış patlattılar.

"Aşağıda oturmuş, beni dikizlediğine inanamıyorum. On dakika sonra aşağıdayım."

Kızlar evdeki tüm şarap stokunu tüketmekle meşgulken, sakin bir tavırla merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Eskisi gibi bir an önce aşağı inmek için zıplamak, hoplamak yoktu. Beni beklerken gerilmesini istiyordum.

Kendime biraz çekidüzen vermiştim, ama geçen günkü karşılaşmadan sonra çok daha sade olduğum şüphe götürmezdi. Saçlarımı atkuyruğu yapmış, üzerime enine çizgili lacivert bir tişört giymiş ve retro bir kot pantolon geçirmiştim. Makyaj olarak sadece biraz allık, eyeliner ve rimel sürmüştüm.

Aşağı indiğimde onu kapıya yaslanmış beni beklerken buldum. Kot pantolonun üzerine beyaz bir tişört ve gri bir hırka geçirmişti. Tanrı aşkına. Salyalarım akmaya başlamak üzereydi. Ellerini göğsünün üstünde birleştirmişti, fakat beni görünce ellerini aşağı indirerek, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim.

Bir dakika boyunca konuşmadan gülüştük. Ardından kotumun arka cebine koyduğum kırışmış Lucky Strike paketini çıkarıp bir sigara yaktım.

"Sigaran bitene kadar burada duracak mısın? Çok güzelsin."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

"Geçen gün çok eğlendim."

"Ben de."

"Ben de bir nefes çekebilir miyim?"

"İstersen sana da bir tane verebilirim?"

"Hayır, yalnızca tek bir nefes istiyorum."

Elimdeki sigarayı uzattım. Derin bir nefesle içine çektiği sigarayı, ardından geri uzattı.

"Ee, ne haber bakalım?"

"İyidir, senden?"

"Benden de."

"Yoksa çalışıyor muydun?"

"Hayır. Yeni bir projeye başlayacağım ama öncesinde kendime birkaç gün tatil verdim."

"Kitabın ikinci bölümünü mü yazacaksın?"

"İkinci bir bölümü olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Beni nasıl yerin dibine sokacağını okumak isterdim," dedi, sırtını yeniden duvara yaslayarak.

"Seni neden yerin dibine sokayım ki?"

"Bilmem. İçinde bulunduğunuz ilişki yolunda gitmediğinde, siz kadınların verdiği klasik tepki bu değil midir? Biz erkekleri yerin dibine sokmak. Kesin gerçek olmayan birkaç detay ekleyip karakterimi kötüleştirir, beni yatakta iki Rus kadınla falan yakalarsın."

"İki Rus kadınla mı? Kesin daha önce hayalini kurduğun bir durumdur bu, hadi, itiraf et!"

"Evet. Ama o iki Rus kadının yanında sen de vardın. Her gece düşünüyorum bu senaryoyu."

"Ah, öyle mi? Çok düşünmeye ihtiyacın olmadığını sanıyorum. Dekoratör arkadaşın seni baştan aşağı tatmin ederken başka bir şey düşünmene gerek kalmıyordur herhalde."

İşte böyle! Gol!

"Neyse, bu konuyu kapatalım istersen. Yoksa aslında Rusları değil, seni hayal ettiğimi söylemek zorunda kalacağım. İkinci bölümü olacak mı yani romanın?"

"Kendimle ilgili bir kitap daha yazar mıyım, emin değilim."

Sen öyle san! Herhalde ikinci bölümü yazacaktım!

"Başını mı ağrıttı yoksa?"

"Öyle de denilebilir."

"Bugün pek konuşkan değilsin."

"Beni beklemediğim bir anda yakaladın da..."

Victor kendine güvenerek gülümsedi. Karşı cinste yarattığı etkinin ve karşı konulmaz cazibesinin fazlasıyla farkında olmalıydı. O an itibariyle içimde uyandırdığı hislere dair bir liste yapabilirdim ama şimdi bunun sırası değildi.

Ani bir hamleyle elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Ne olup bittiğini anlayamadan, göğsüne yaslanmıştım bile. Sigarayla karışan parfümünün kokusu, başımı döndürmüş, Victor'un dudaklarının, dudaklarıma doğru eğildiğini hissetmiştim.

Bu öpücükten kaçabilirdim, evet, ama kaçmayacaktım. Öpücükler konusundaki dünya görüşüm, ertesi gün kıyamet kopabilirmişçesine, önümüze serilen ve arzuladığımız tüm öpücüklerin tadının çıkarılması ve hakkının verilmesi gerektiği şeklindeydi zira.

Victor'un boynuna sarıldım ve dudaklarımı araladım. Beni şehvetle öperek kalçalarımdan kavradı.

O anda arkamızdan duyulan onaylamaz bir ses, bizi bir anda kendimize getirdi. Yan dairede yaşayan ellili yaşlarında, mütemadiyen siyah giyen ve hiçbir şeyi tasvip etmeyen komşum, kapı önündeki öpüşmemizi de haliyle tasvip etmemişti. Yanımızdan "cık cık" sesleriyle geçip apartman kapısını kapattığında, Victor beni bir hışımla duvara yaslayarak bacaklarımı açmaya başladı.

Yeniden öpüşmeye başladık. Victor, saniyeler sonra yukarı çıkmamız gerektiğini söyledi.

"Olmaz," dedim, öpüşmeyi bırakarak, "yapamam."

"Valeria..."

"Yapamam. Bu bir mazeret değil. Şu an olmaz. Yukarı dönmek zorundayım."

"Ama..."

Yukarı çıkmak için bir adım atmıştım ki beni kuvvetle kendisine doğru çekerek yeniden öptü. Ah, o kadar iyi öpüşüyordu ki! Ama hayır. Yukarı çıkmakta kararlıydım.

Bu yüzden kendimi geri çekerek yeniden apartman kapısına yöneldim.

"Beni ara," dedi.

"Aramayacağımı biliyorsun," diye karşılık verdim, yüzüne bakmadan.

"O zaman ben seni ararım."

Yukarı çıktığımda, Lola ve Carmen, daha biraz önce açtıkları beyaz şarabı bitirmişlerdi bile. Nerea'ysa hâlâ elindeki kadehi yudumlamakla meşguldü. Benimle ilgili konuştuklarını fark ettim.

Carmen başını kaşıyarak, "Sence ona güvenebilir mi?" diyordu.

"Selam!" diye laflarını kesiverdim.

"Hoş geldin!" dediler, hep bir ağızdan.

Ardından bana ve kızarmış yanaklarıma baktılar. Carmen gülümsemiş, Nerea beni onaylamaz bir tavırla başını sallamış ve Lola da dudaklarını yalayarak kahkahayı basmıştı.

Şimdi ne olacaktı peki?

38

BU, SANA DOĞRU ATACAĞIM SON ADIM

Nerea'nın tam bir saat süren hayat dersinden sonra, Carmen sazı almış ve dikkatli olmam gerektiği üzerine ikinci bir monolog patlatmıştı.

Konuşma sırası Lola'ya geldiğinde gülümseyerek, "Yat şekerim işte," deyiverdi, "istediğin kadar, bayılana, çatlayana kadar. Hayat dediğin iki günlük bir şaka! Sevişmeyelim de ne yapalım?"

Bir buçuk saat boyunca Victor'la ilişkim hakkında konuşmuştuk. Sanırım hepimiz, kendimiz hakkında konuşulmasından zevk alıyorduk, hele ki kafamızı karıştıran ve içinden çıkamadığımızı düşündüğümüz bir durumun içindeysek. Ama gelin görün ki o anki sohbetin konusu olmaktan pek mutlu değildim. Yapmam gereken doğru şeyin ne olduğu, önümdeki seçeneklerden hangilerinin dürüst, hangilerinin yanlış olduğu hakkında konuşmak istemiyordum. Tek istediğim şey, Victor'un üzerimdeki tüm kıyafetleri yere atarak beni kucağına almasıydı.

Hal böyle olunca, kızlar nihayet evlerine çekilmeye karar verdiğinde, elimde olmadan rahatladığımı hissettim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Onlar gider gitmez, duşa girecek, ardından dinlendirici bir müzik koyacak ve ne yapacağımı düşünecektim.

Sen öyle san.

Kızlar gittikten iki dakika sonra kapı çaldı. Ortalığı toplamakta olduğum mutfaktan çıkıp kapıyı açtım. Karşımda bulduğum manzara karşısında afalladım. İşte tüm görkemiyle, Victor karşımdaydı.

Onu içeri buyur ettikten sonra kapıyı kapattım.

"Geri mi döndün?" dedim.

Victor ceketini usulca çıkarırken, "Gitmedim ki!" dedi.

"Bir buçuk saattir arabanda mı oturuyordun yani?"

"Evet."

Gergin bir tavırla dudaklarıma dokundum. "Ama neden?" diye sordum.

"Kızların gitmesini bekliyordum."

"Burada olduklarını biliyor muydun yani?"

"Tabii ki."

"Bizim grupta bir köstebek mi var yoksa?"

"Yok canım. Senin eve kamera ve mikrofon taktırmıştım."

Ardından tek bir soru dahi sormadan üzerimdeki bluzu çıkartıverdi. Ben de onun polosunu çıkarttım. Bir yandan da benimle yatabileceğinden bu kadar emin olduğunu görmek, beni rahatsız etmeye başlamıştı.

"Tüm kadınların seninle yatmak için sırada beklediğini mi düşünüyorsun?" dedim, kendimi biraz geri çekerek.

"Burada yalnızca bir kadın görüyorum."

"Peki ama..."

Lafımı bitiremeden yeniden öpüşmeye başladık. Victor beni yatağa götürerek kotumun düğmelerini açmaya başlamıştı.

"Prezervatif getirdin mi?" diye sordum.

"Ne zamandan beri prezervatif takmamı istiyorsun?"

"Bunca süre kiminle yatıp kalktığını bilmiyorum," dedim, kendimden emin bir tavırla.

"Merak ettiğin bir şey varsa, lafı uzatmadan sorabilirsin."

"Bu dönemde başkalarıyla birlikte oldun mu?"

"Kimden bahsediyorsun?"

"Kimden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun."

"Evet, ama senin ağzından çıktığını duymak istiyorum. Hadi, söyle."

"Başkalarıyla yattın mı, Victor?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun bunu, Valeria?" dedi, beni taklit ederek.

"Neden bilmek istemeyeyim ki? Başkalarıyla yatıp yatmadığını bilmek istiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığını gördüm. Dikkatimi dağıtmak için kalçalarımı okşamaya başlasa da sözümden geri dönmeye niyetim yoktu. Oturduğum yerde doğrularak cevap beklediğimi anlatan bir bakış attım.

"Evet. Başka ne bekliyordun ki?"

"Virginia'yla mı?"

"Virginia ve başkalarıyla."

Başkalarıyla mı? Elimi kaldırıp suratının orta yerine tokadı geçirmek istedim bir an. Aşağılık herif.

Evet, Valeria, sen acıdan kendini kahrederken, ben de yeni

yatak arkadaşı koleksiyonumu elden geçiriyordum, umarım bir sorun yoktur.

Lanet olasıca.

"Tamam, başka bir şey duymak istemiyorum."

Yataktan kalktım ve iç geçirdim. Victor yeniden kalçalarımı okşamaya başlamış, beni kendine doğru çekmeye çalışıyordu.

"Valeria..."

Sinirimi belli etmemeye çalışarak, "Hayır. Sen ve ben artık birlikte değiliz. Canının istediği her şeyi yapmakta özgürsün ve benim sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok," dedim.

"Bir dakika yanıma gelir misin lütfen?"

"Hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Kaldı ki seni buraya gelmen için davet ettiğimi de hatırlamıyorum."

"Daha bir dakika önce prezervatif soruyordun!" dedi, kaşlarını çatarak.

"Fikrimi değiştirdim."

Ayağa kalkıp yanıma gelerek "Demek öyle? Sen beni bıraktıktan sonra başkalarıyla yattığım için mi? Beni duydun mu? Beni sen bıraktın! Birlikte olmadığımızı daha biraz önce söyledin! Beni sen bıraktın. Diğer kadınlarla yatmanın hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorsun," dedi.

Yere atılmış tişörtümü alıp üstüme geçirerek "Senin için hiçbir anlam ifade etmiyor olabilir," dedim.

"Benim için anlamlı tek şey, seninle birlikte olmak."

Kirli sakalının yüzünde bıraktığı gölgeye, siyah kirpiklerine ve yemyeşil gözlerine baktım. Hayır, kendimi kontrol edecektim. Ne demek "seninle olmadığı müddetçe önüme gelenle yatarım ama bir anlam ifade etmez"?

"Artık gitsen iyi olur," dedim, yerimden kıpırdamayarak.

"Gitmek istemiyorum, Valeria," dedi, iyice yanıma sokularak.

Cümlenin sonunu nasıl getireceğimi kestiremeyerek, "Benim için fazlasın," dedim.

"Sen de benim için fazlasın ama seni o kadar özledim ki."

Ardından eliyle omzumu kavradı ve enseme ıslak bir öpücük kondurdu. Bu ıslak ve tatlı öpücük kelimelerin anlatamadığı onlarca şeyi ifade ediyordu.

Artık daha fazla dayanamayacaktım. Ona sarıldığım gibi yeniden yatağa doğru ilerledim ve kucağına oturdum. Birkaç saniye içinde tamamen çıplaktık ve bu sefer ilk önce ben aşağıya inecektim.

Birkaç dakika boyunca Victor'u zevkle inlettikten sonra, "Hadi," dedim, "artık tak şu prezervatifi."

"Yanımda getirmedim, canım."

"O zaman yapamam," diye ısrar ettim.

"Ama sen de istiyorsun, lütfen," dedi.

"Peki ya o diğer kadınlar ne olacak?"

"Onlarlayken hep korundum. Başka kimseye kendimi bu şekilde bırakmadım, Valeria. Seninle çok daha fazlasını yaşıyorum."

Daha fazlasını. Çok daha fazlasını.

Birkaç dakika sonra ikimiz de zevkle inleyerek boşaldık.

Ardından, odayı alışık olmadığımız gergin bir sessizlik kaplayıverdi. Victor üzerimden kalkarak yanıma doğru uzandı ve ikimiz de gözlerimizi tavana çevirdik. Victor, yüksek sesle nefes alıyor ve gözlerini tavandan ayırmıyordu. Ge-

reğinden fazla sessiz kalmıştı. Kaşlarını çatmaya başlamış, gergin bir tavırla dudaklarını ısırıyordu.

İkimizi de rahatsız eden duruma daha fazla dayanamamış olacak ki Victor bir anda sıçrayarak çamaşırını eline aldı ve duşa girdi.

Çarşafıma sıkıca sarılarak çıkmasını bekledim. Nihayet yatak odasına döndüğünde, bana baktı ve hafifçe gülümsedi. Diğer gülümsemelerinden farklı bir gülümsemeydi bu, içten olmadığını anlayabiliyordum.

Giyinmeye başladığında, "Gidiyor musun?" diye sordum.

"Evet, yarın yapmam gereken şeyler var."

"Ah," dedim.

Victor yere attığımız kıyafetlerini toplarken, bana bakmaya ve gülümsemeye devam etti. Daha biraz önce yaşadığım zevk, yerini korku, ardından da öfkeye bırakmıştı. Kendimi... Kendimi listesinde yer alan kadınlardan yalnızca biri gibi hissetmeye başlamıştım. Ya Victor hakkında en başından beri yanıldıysam? Ya ilk andan beri yalnızca beni baştan çıkarmanın peşindeyse? Ah, nasıl bu kadar aptal olabilmiştim! Nasıl da yalanlarına kanabilmiştim!

Victor odadan çıkmadan önce kapının eşiğinde durdu ve bana baktı. Ardından bakışlarını yere çevirdi. "Valeria," dedi, "düşündüğün gibi değil bu durum."

Kızgın bir tavırla, "Git," dedim.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Biraz önce yaşananları, senden intikam almak için yapmadım, ama..."

"Ama ne?" dedim, çarşafımı sinirle sıkarak.

"Kendini benim yerime koymalısın. Bu durumun senin

için kolay olmadığını biliyorum, ama benim için de hiç kolay değildi, bunu anlamalısın."

"Tüm bunlar... Palavradan başka bir şey değil," dedim ve doğrularak, yatağın ucuna oturdum.

"Hayır, Valeria, sana karşı en başından beri dürüst oldum. Seninle birlikte olmak istemediğimi düşünme sakın. Bunun doğru olmadığını biliyorsun... Ama... Şu son iki ay içinde senden ayrı kaldığım zamanda... Ciddi bir ilişki istemediğimi anladım. Kimseye bağlanmak istemiyorum."

"Ciddi bir ilişki istemiyor musun?"

"Hayır."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"İstersen yeniden görüşmeye başlayabiliriz, ama sevgilin olmak istemiyorum. Seninle yeniden ilişkiye girip canımın yanmasını istemiyorum."

"Ah, tabii ya, böylelikle benimle görüşmediğin zamanlarda, diğer kadınlarla da görüşebilirsin," dedim.

"Hayır, o yüzden değil," dedi, omuzlarını silkerek, "ama tutamayacağım sözler vererek seni kandırmak istemiyorum. Tüm bu yaşadıklarımız benim için de zordu, bunu anlamak zorundasın."

"Her neyse," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Aramızdaki ilişkinin yolunda gitmesi için kendimi paraladığım bir anda beni terk ettin. Nasıl hissetmemi bekliyordun ki?"

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"Birbirimize karşı sorumluluk duymadan, açıklama yapmak zorunda olmadan görüşmek," dedi, sert bir tavırla. "Birbirimize karşı sorumlu olmayacağız. Benimle görüşme-

ye devam etmek istersen, sana söz veriyorum, başka kadınlarla birlikte olmayacağım."

Kafam karışmıştı. Başkalarıyla birlikte olmayacaksa ve benimle görüşecekse, o da bir ilişki değil miydi?

"Anlamıyorum," dedim.

"Zamanla anlayacaksın, ama artık sevgilin olmayacağım."

Başından beri bu noktaya gelmemizi mi amaçlamıştı acaba? Karşısındakine açıklama yapmak zorunda olmadığı, serbest bir ilişki. Victor'un en rahat ettiği ilişki türü bu olmalıydı.

Ah, Valeria, ne yapıyorsun? Şimdi de serbest bir ilişkiye mi başlayacaksın yani?

"Tamam, konuşuruz o zaman," dedim, zar zor duyulan bir sesle.

Tamam. Victor geri dönmüştü. Ama ne pahasına?

39

"HAYIR" DEMEK

Carmen işleri yoluna koyabilmek ümidiyle Borja'nın ailesini ziyarete gitti. Tanıştıkları ilk dakikadan bu yana, fazlasıyla dikbaşlı davrandığının o da farkındaydı, ama böyle davranmasaydı, Borja'yı asla o evden çıkaramayacağından korkmuştu. Lakin artık nişan yüzüğü parmağında olduğuna göre, kartlar yeniden dağıtılmış, o da oyununu değiştirmek zorunda kalmıştı. Gerek kayınvalidesi, gerekse kayınbabasının onayını almak, yeni oyun planının ilk stratejisi olacaktı.

İşte tam da bu yüzden, mahcup bir gülümsemeyle içeri girdi. Oğlunu yatağında çırılçıplak sevişirken bulmanın, hiçbir anne için hoş bir manzara olmadığını anlayabiliyordu.

"Merhaba, Puri," dedi, en kibar tavrıyla.

"Merhaba," diye karşılık verdi Puri, en kuru sesiyle.

Puri'nin onayını kazanmak, hiç de kolay olmayacak gibi duruyordu. Onu içeri buyur eden Puri'nin arkasından, en sıcak gülümsemesiyle Borja belirmişti.

Ne söylenmesi gerektiğini daha önceden kararlaştırmışlar, yüzeysel de olsa, aralarında bir ateşkes oluşturulması konusunda fikir birliğine varmışlardı. Kısa süre içinde başlayacakları düğün hazırlıklarında, her iki aile de mutlu ve yardım etmeye hazır olmalıydı.

Puri'nin arkasından mutfağa ilerleyen Carmen, kalbi hızla atarken daha önce provasını yaptığı konuşmasına başladı:

"Bak, senden geçen gün gördüğün şey için özür dilemek istiyorum. Gerçi, oğlunla evleneceğimizi biliyorsun ve yaptığımız eylemden dolayı özür dilemeye gerek olmadığını düşünüyorum. Birbirimizi seviyoruz, sağlıklı bir ilişkimiz var ve bunun gereksinimlerinden biri de geçen gün gördüğün manzara. Yarın öbür gün, Tanrı izin verirse, seni babaanne yapacak ve kendi ailemizi kuracağız. Lakin bu yaptığımız şeyi, asla senin evinde yapmamamız gerektiğini anlıyor ve bu yüzden senden özür diliyorum. Yaptığımız hatayı geri döndürmez, biliyorum ama önceden planladığımız bir durum olmadığını da ayrıca belirtmek istiyorum ve..."

Puri elini kaldırarak konuşmasını yarıda kesti ve asık bir suratla, "Bence sus," dedi, "bana sağlıklı bir ilişkinin ne olduğunu anlatmana ihtiyacım yok, elli senelik evliyim ve iki de çocuğum var. O çocuklardan biri, adını andığın Borja. Oğlum çok iyi huylu ve karakterlidir ama nedense gözü sana takılmış işte. Ben de bu durumu kabul etmek zorundayım, fakat şunu kafana iyice not et, kızlarımın çocukları benim torunumdur, ama oğlumun çocuklarının ne olduğuna güvenmem."

Carmen dumura uğradı. Puri'den gelebilecek tüm cevap-

ları önceden düşünmüş, ama böyle bir karşılık alacağını asla tahmin etmemişti. Ona bağıramayacağını biliyordu, çünkü böyle bir hareket, aralarındaki gerginliği daha da tırmandıracaktı. Ona üstü kapalı fahişe dediğini Borja'ya anlatamazdı, çünkü böyle bir hareketin, Borja'yla annesinin arasını açacağını ve sonuç olarak yine aralarındaki gerginliği tırmandıracağını biliyordu. Boğazında bir düğüm oluştuğunu hissetti, biraz sonra gözyaşlarına boğulacaktı. Bir an, kendi annesini özledi, keşke yanında olabilseydi.

Borja ve babasının oturdukları salona giderek, "Borja, hayatım," dedi, "bir dakika gelebilir misin?"

Borja sigarasını söndürerek odadan çıktı ve salon kapısına doğru ilerledi.

"Nasıl gitti?" diye sordu merakla.

"Gidiyorum."

"Ne oldu?" dedi, endişelenerek.

"Gidiyorum. Bu akşam yapmam gereken şeyler olduğunu unutmuşum."

"Annem yüzünden mi? Yoksa ters bir tepki mi verdi?"

"Yok canım. Hallettik işte aramızdaki sorunu," dedi, sesinin titremesini bastırmaya çalışarak, "ama gitmem lazım. Annene de mazeretimi bildirdim, merak etme."

"Baksana, kendini iyi hissetmiyorsan sana gidebiliriz."

"Yok yok, sen burada kal. Yapmam gereken şeyler var, sonra canının sıkılmasını istemiyorum."

Borja yaşlarla dolan gözlerinin içine bakarak, "İyi olduğuna emin misin?" dedi.

"Evet, sevgilim. Sizinle kalamadığıma üzüldüm, o kadar."

"Tamam, o zaman bekle, seni ben bırakayım."

"Gerek yok, sen burada kal," dedi, sesi iyice titremeye başlayarak.

"Carmen, ne oldu?"

"Bir şey olmadı, canım. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Carmen hızla koridora geçti ve ağlamaya başlamadan, dışarı çıkmayı başardı. Borja'nın ceketini ve araba anahtarlarını alarak apartman kapısına ineceğini ve onunla birlikte geleceğini düşünmüş, ama yanılmıştı.

Annesini çok iyi tanıyan Borja, hiç vakit kaybetmeden, mutfağa dalmıştı.

"Anne?"

Puri, "Kapı mı kapandı?" diye sordu.

"Evet, Carmen gitti. Yapması gereken şeyler varmış."

"Ah, öyle mi? Neyse, daha iyi. Ailecek baş başa yemek yeriz."

Borja birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra mutfak kapısına yaslandı. "Carmen'le ben evleneceğiz, o da ailenin bir parçası," dedi.

"Önce bir evlenin, sonra konuşuruz. Siz gençlerin ne kadar kararsız olduğunuzu bilmiyoruz sanki. Yarın öbür gün fikir değiştirirseniz, hiç şaşırmam. O yüzüğe verdiğin parayla kalabilirsin."

"Anne, Carmen'e ne söyledin?"

"Onu rahatsız edecek hiçbir şey söylemedim. Eğer buna rağmen rahatsız olduysa, bu onun kendi sorunu."

Borja sinirini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

"Carmen'i bu ailenin bir parçası olarak görmüyorsan, yakında beni de aileden çıkartmak zorunda kalacaksın."

"Görmüyor musun? Seni kendi annene karşı kışkırtıyor işte!" dedi annesi, gözleri dolarak.

"Hayır, sen beni kendine karşı kışkırtıyorsun!"

"Onu sevmiyorum!" diye bağırdı Puri. "Oldu mu? Onu sevmiyorum! Hem de hiç! Senin gibi saf çocukları ağına düşürmesini bilen kadınlardan birine benziyor! İlk birlikte olduğu erkek de sen değilsin, yanılıyor muyum? Seni kafesleyene kadar, elden ele geçirmişlerdir onu!"

"Eğer Carmen'e saygı duymuyorsan, bana da saygı duymuyorsun demek. Bunu anlamanı istiyorum."

"Canım, o kız sana göre değil..."

Borja sakin bir tavırla odasına geçti, el çantasını kaptığı gibi birkaç kıyafet koydu ve dışarı çıkmak için kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun böyle?" diye bağırdı arkasından koşan annesi, "nereye?"

Borja kapıyı çarparak, "Eşimin yanına," diye karşılık verdi.

Borja yanına geldiğinde, Carmen'in gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu bile.

Konuşmadılar. Birbirlerine sıkıca sarılarak uyudular.

Nerea bacak bacak üstüne atmış, salonda oturuyordu. Şu an birisi içeri girecek olsa, seksenli yıllarda çekilen şu zengin aile filmlerinden birinin içine düştüğünü sanabilirdi. Beyaz

yakalı, siyah bir elbise giymiş Nerea, bronz bacaklarını daha da güzel gösteren topuklu ayakkabılarının üstüne taktığı Svarovski taşlarla bezeli halhalıyla, her an birine hayat dersi verebilecek şıklıkta görünüyordu. Saçlarını salmış ve ellili yıllar Hollywood filmlerinde gördüğümüz su dalgası yaptırmıştı. Ah, bir de hakiki inciden yapılmış bir kolye takmıştı. Onu bahsetmeyi unutmuş muydum? Mükemmel manikürlü parmakları, kolyesiyle oynamakla meşguldü.

Karşısında bilgisayarını yanında getirmiş ve bir müşteriye yapacağı sunumun üstünden geçen Daniel oturuyordu. Daniel de en az kendisi kadar şıktı.

Nihayet Nerea'nın ailesiyle tanışacaklardı. Nerea mutlu, huzurlu ve sakin olmalıydı. Ne de olsa yanında ailesinin tasvip edeceği, güzel bir işi, güzel bir arabası olan, iyi giyimli ve yakışıklı bir adam vardı. Birlikte yapacakları sarışın, uzun boylu ve renkli çocukları düşündü. Orta gelirli insanların yıllık maaşlarından daha pahalı ve lüks kıyafetleriyle, ona "anneciğim" diye hitap edecek çocuklarını. Nerea mı? O da sonsuza kadar genç ve güzel kalacaktı.

Otuz yaşına merdiven dayamıştı. Daniel'se otuz dört yaşındaydı. Evlenmek için mükemmel bir yaş kombinasyonu. Daniel üç vakte kalmaz, elinde devasa bir pırlanta yüzükle, tek dizi üstüne çökecek ve ona evlenme teklifinde bulunacaktı, evet, buna şüphe yoktu. Tekliften bir yıl sonra evlenecekler ve herkes, Nerea kadar güzel bir gelinin bu dünya üzerinde yürümediğinden bahsedecekti.

Tüm bunları duyunca Nerea'nın kibirli veya kendini be-

ğenmiş olduğunu düşünenler çıkabilirdi, tabii ki. Ama hepsi yanılıyordu. Nerea yalnızca objektif bir insandı. Hepimiz elimizdekilerin ve yeteneklerimizin farkında değil miydik? Nerea da güzelliğinin farkındaydı işte.

Daniel da çok yakışıklıydı, iyi bir aileden geliyordu, güzel bir giyim tarzı vardı ve niyeti ciddiydi.

Hımm... Nerea düşünmeye başladı. Acaba onu gördüğü ilk an, "işte bu hayatımın kadını" demiş olabilir miydi? Her ikisi de birbirleri için biçilmiş kaftan olduklarını hemen anlamışlardı, değil mi? Birbirlerinin beklentilerini sıkıntısız bir şekilde karşılıyorlardı. Her ikisi de güzel miydi? Evet. Varlıklı ailelerden geliyorlar mıydı? Evet. İşlerinde başarılılar mıydı? Evet. Ciddi bir ilişki istiyorlar mıydı? Evet. İkisi de evlenip bir aile kurmak istiyorlar mıydı? Evet.

Peki ya... Aynı hedeflere sahip iki insan olarak mı evleniyorlardı? Yoksa gerçekten aşk mıydı onları birbirine bağlayan?

Nerea derin bir nefes alarak kolyesiyle oynamaya devam etti. Daniel bir an gözlerini karşısındaki kadına çevirerek gülümsedi. Düğünde hangi şarkıyla ilk danslarını edeceklerdi acaba? Hımm... *Klasik bir şarkı olmalı*, diye düşündü Daniel. Şarkı sonlandıktan sonra tüm davetlilerin gözü önünde birbirlerine bakarak, "Seni seviyorum!" diyeceklerdi.

Bir ömrü beraber geçireceklerdi. Artık Nerea diye bir şey kalmayacak, Nerea ve Daniel olacaklardı. Ardından ufaklıklar gelecek, daha az dışarı çıkmaya başlayacaklardı. Olgunluk sürecini tamamlayacak, çocuklarıyla daha büyük bir eve yerleşip bahçelerinde oynayacak bir köpek alacaklardı, ke-

sin Labrador cinsi olurdu köpekleri. Ama ona bakması için de özel bir bakıcı tutacaklardı, köpek peşinde koşturacak zamanları olmayacaktı ne de olsa.

Nerea'nın nefesi kesilmeye başlamıştı. Müstakbel eşini ailesiyle tanıştıracağı gün, mutluluktan havalara uçması gerekmiyor muydu? Jaime'den sonra hiç kimse ayaklarını yerden kesmemişti. Jaime de gayet yakışıklıydı ve iyi bir aileden geliyordu ama bir yandan da önüne gelen herkesle yatıp kalkıyordu. En azından kız kardeşinden duydukları bu şekildeydi. Kız kardeşi, Nerea'ya duyduğu saygıdan ötürü gelip kendi ağabeyinin kirli çamaşırlarını gözler önüne sermişti. Şimdi başka biriyle evliydi.

Ama...

Daniel ayağa kalkıp bilgisayar ekranını işaret ederek "Bitti," dedi.

Nerea ayağa kalkarak, "Bence de bitti," dedi.

"Ne? İşim bitti, gidebiliriz diyorum," dedi Daniel.

Nerea gözlerini kırpıştırarak, "Hayır," diye karşılık verdi.

"Bir şey mi oldu?"

"Ailemle tanışmaya gitmeni istemiyorum. Aslına bakarsan... Ben seni sevmiyorum."

Daniel beklenmedik bir kahkaha patlatarak "Hadi ama Nerea," dedi, "neyin var senin?"

"Seni sevmiyorum ve sevmediğim şeyler yüzünden daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Hayatın trajikomik oyunlarından biri olacak ki ailesinin evine tek başına gittiğinde, doğum kontrol hapı işe yarama-

dığı için hamile kalıp ardından kürtaj olduğunu ve bunları birlikte yaşadığı adamdan biraz önce ayrıldığını söylediğinde, beklediğinden de sert bir tepki almış ve tıpkı onun Daniel'i kapıya koyması gibi kendisi de kapıya koyulmuştu.

"Kendi aileme başıma gelenleri anlatamamam korkunç bir şey! Korkunç!" diye bağırdı, kapı yüzüne kapanırken.

40

DÜNYA TERSİNE DÖNÜNCE

Nerea'nın kendisine karşı dürüst olmaya karar vererek, âşık olmadığını anladığı Daniel'dan bir anda ayrıldığı haberini alarak uyandığımda, dünyanın tersine döndüğünü düşündüm. Bundan sonra ne olacaktı acaba? Lola imana gelecek ve bekâret sözü mü verecekti?

Son zamanlarda yaşanan her şeyin fazlasıyla garip olduğunu fark ettim.

Lola, Sergio'yla yaşadığı ve kendi kendisine zarar vermekten başka bir işe yaramayan ilişkisini sonlandırmakla kendine en büyük iyiliği yapmıştı. Yavaş yavaş da olsa, olgunlaştığımızı hissediyordum. Dünyaysa bizi umursamadan dönmeye devam ediyordu.

Borja ve Carmen'in evlenecekleri haberinin yayılması birçok insanı şaşırtmıştı. Carmen gibi birinin, kilise altarına geçip "Seni sonsuza kadar seveceğim," tarzı bir cümle kuracağını düşünmek imkânsızla eşdeğerdi! Yanlış anlamayın, düzenli bir ilişki istemeyen bir insan olduğu için değil! Ama şimdiye kadar hayatına giren erkeklerin hiçbirine sonsuza

kadar bağlanabileceğine inanmadığı için. Gelin görün ki Borja'da öyle bir şeytan tüyü olmalıydı ki Carmen gibi iflah olmaz bir pesimisti bile gaza getirmiş, ondan her bahsettiğinde gözlerinin ışıl ışıl parlamasını ve "hayatımın erkeği" gibi klişe laflar etmesini sağlamıştı. Ama her şeye rağmen, Carmen'in evlenecek olması... Garipti.

Peki ya Nerea? Ünlü buzlar kraliçesi? Hayal edemeyeceğimiz kadar güçlü bir kadın olup çıkmıştı. Annesinin baskısından ve Victoria dönemi İngilteresi'ne ait ahlak kurallarından koparak kendi kafasının dikine gideceğini kim tahmin edebilirdi ki? Onunla o kadar gurur duyuyorduk ki! Bizi bu şekilde şaşırtmasına hepimiz çok sevinmiştik. Gerçi bu karakter değişikliği geçici bir durum olabilir, göz açıp kapayana kadar eski, katı ve soğuk Nerea'ya geri dönebilirdik. Belki de birkaç ay içinde İrlanda'daki şatosunda yapacağı düğünden bahseden yeni bir kasıntı centilmen bulup karşımıza çıkartabilirdi. Ama olsun, yeni Nerea'nın kalıcı olabilme ihtimali bile yeterince güzel ve bir o kadar da garip bir gelişmeydi.

Çevremizde olan biten her şeyin, zamanla yerine oturduğunu hissettim. Su akar, yolunu bulurmuş, değil mi?

Çevresindeki tüm erkeklerin yüreğini hoplatan Lola, artık anlamsız ilişkilere nokta koymuştu. Kendi başına kalmanın en büyük özgürlük olduğunu düşünen Carmen, Borja'yla evlenecekti. Karakteriyle penguenleri dahi üşüten Nerea, hepimizi şaşırtarak gerçekte istemediği bir duruma "hayır" diyebilmişti.

Tüm bunları düşündüğümde hepsinin mantıklı kararlar olduğunu görebiliyordum.

Peki ya ben?

Hızlı bir özet geçeyim. Doksanlı yıllardan kalmış kısa şortumla Lola'ya kapıyı açtığımda, kocama âşık olup olmadığımı tartışıyorduk. Bunun üzerinden yalnızca altı ay geçmişti. Altı ay! Sadece yüz seksen gün! Altı ay içinde hayatımda yolunda gitmeyen bir şey olduğunu nihayet kabul etmiş ve sorunlarımla yüzleşmeye karar vermiştim. Ardından VICTOR'u tanımıştım, evet, büyük harflerle. Eşimin bana dokunmaması, bana başka bir erkeğin dokunmak istemeyeceği anlamına gelmezdi, bunu onun sayesinde öğrenmiştim. Victor'un yatağında, Botticelli'nin Venüs'ü gibi, tüm utançlarımdan arınarak yeniden doğmuştum.

Ayrılır ayrılmaz Victor'la yeni bir ilişkiye başlamıştım. Her ne kadar zor bir ilişki olsa da bana olgun ve sağlıklı bir ilişki gibi görünmüştü.

Halbuki şimdi içinde bulunduğum bu ekim ayında, beni çok yaman bir kışın beklediğini öngörebiliyordum. Hayatımı yeniden düzene koymak için içine atıldığım satranç oyununda zor bir dönemece girmiştim. Ben tüm piyonlarımı birer birer kaybettiğimi hissederken Victor'un ne kadar hızlı ayağa kalktığını fark etmiştim.

Yirmi dokuz yaşında, erkeklere dair net bir fikrim olmadan Victor gibi bir adamla, sorumluluk kabul etmeyen serbest bir ilişkide bulmuştum kendimi. Çok iyi bir fikir olmadığı şimdiden belli oluyordu. Karşımdaki adama sırılsıklam âşıktım, fakat bu noktadan sonra hoşuma gitmeyen hiçbir şeyi dile getirmeye hakkım olmayacak, bir geyşa edasıyla sessizce karşıma çıkacak tüm olumsuzlukları yutmak zorunda kalacaktım.

Peki ama neden?

Biz kadınlar kendi kendimizin düşmanı değil miyiz? Birçok zaman kendi hayatımızı kendimiz baltalıyor, fakat bunu çok geç olana kadar fark edemiyoruz.

Bunu fark edip bir ayaklanabilsek, tüm dünyayı ayaklarımızın altına alabilir miyiz?

Ben tüm dünyayı topuklarımın altına alabilir miydim? Yoksa dünya denilen o aynadaki yansımamı göremeden, aşağıda zıpladığımla mı kalacaktım?

Son

SAAT 16.47'DE GELEN E-POSTA

Merhaba Valeria,

Hayır, seni unutmadım. Ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Kafamı kaşıyacak zamanım yok. Bizim yayınevine bile danıştım, seni yanıma asistan olarak alabilir miyim diye, ama onun yerine yarızamanlı olarak yeni mezun bir yeni yetmeyi almak zorunda bırakıldım. Çok üzgünüm.

Tanıdığım diğer dergi ve basılı yayın organlarına senin özgeçmişini gönderdim ve seninle freelance *yazar olarak çalışmak isteyip istemediklerini sordum. Birkaç olumlu geri dönüş alacağımı tahmin ediyorum. Bu seçenek, önümüzdeki kitapların için de iyi reklam olabilir.*

Bir de... Kitabın ikinci kısmı ne zaman geliyor diye sormak istedim. Bunu sana hem yayıncın Jose ve profesyonel bir iş arkadaşı olarak, hem de arkadaşın ve dedikoducu Jose olarak soruyorum. Hikâyenin nasıl ilerlediğini görmeyi çok isterim.

Müsait olduğun bir gün beni ara ve görüşelim.

Sevgiler,

Jose

"İkinci kitabı yazacak kadar konu biriktirdin mi?" diye sordu Lola, buzdolabımdan çıkardığı havucu ısırırken.

Bu ne biçim soruydu böyle?

Ne demek yeterince konu biriktirdin mi?

Sergio'ya canı her istediğinde yatmaya karar verip ardından bu tip ilişkilere bir son vermenin zamanı geldiğini düşünerek ondan temelli ayrılması mesela. Bu anlatılacak konu değilse, neydi acaba?

Carmen artık resmen nişanlıydı ve kendisine cehennem azabı çektirecek bir kayınvalide adayıyla yaşadığı ve yaşayacağı tüm maceralar, başlı başına bir kitap konusu olabilirdi.

Peki ya Nerea? Beni en çok şaşırtan da o olmuştu. Hamile kalmış, kürtaj olmuş ve Daniel'in hayatındaki öneminin, babasının on beş yaş hediyesi olarak aldığı Spice Girls albümüyle aynı olduğuna karar vermişti.

Ve ben... Nihayet boşanmıştım. Adrián, tamamen hayatımdan çıkmıştı ve ayrılığımı kışkırtan bir adamla, çağdaş bir "takılma" yaşıyordum.

Bilgisayarın başından kalktım ve Lola'nın sırtını sıvazlayarak, "Sen merak etme, üçüncü kitabı bile yazabilirim istersem," dedim.

"Peki ya sonra?"

"Sonra mı? Kim bilir?"

TEŞEKKÜRLER

Bir romanın en zor kısmının, teşekkür bölümü olduğunu düşünmüşümdür oldum olası. Ne kadar çabalarsanız çabalayın, mutlaka birinin adına yer vermeyi unuttuğunuzu fark edersiniz lakin iş işten geçmiştir. Yalnızca birkaç satıra, arkamda hissettiğim devasa destek için ne kadar müteşekkir olduğumu sığdırabilmem mümkün değil. Bu projeye karar verdiğim andan beri, o kadar şanslıydım ki.

Her şey bir gece yakın arkadaşlarım Alvaro ve Bea'yla birlikte geçirdiğimiz bir yaz akşamı başladı. Eşim Oscar'la birlikte, gerçek dostlarınla bir arada olduğunda hissettiğin rahatlıktan bahsediyorduk. Akşam yemeği için dışarı çıkacaktık ve Çin mutfağıyla pizza arasında gidip gelirken Alvaro birden bana dönerek "Romanlarını neden yayınmlamıyorsun?" diye soruverdi. Ardından açılan sohbet sayesinde, şu an yaşadığım her şey mümkün oldu ve hayatımın en büyük hayalini gerçekleştirebildim.

İlk romanımı okuduktan sonra, benimle fikirlerini paylaşmak için iletişime geçen herkese teşekkür ederim. Gerek tanıdığım, gerekse tanımadıklarıma. Sosyal ağlarda benimle iletişime geçerek kitabım sayesinde eğlendiklerini yazan tüm genç

kızlara teşekkür ederim. Sabahın bir köründe Whatsapp'ımı bombalayan ve politik konuşmayı zerre kadar önemsemeyip yazdığım hikâyeden ve Victor karakterinden ne kadar hoşlandığını yazan tüm kız arkadaşlarıma, teşekkürler.

Facebook'taki Beta Coqueta sayfasının tüm takipçilerine ve Twitter üzerinden bana yazan herkese teşekkür ederim. #Sinfiltros* etiketiyle beni destekleyen tüm erkeklere. Her biri halka ilişkiler uzmanı kesilen ve gittikleri her yerde kitaplarımdan bahseden anneme, babama ve kız kardeşime. Kitaplarımı okuduğu zaman gülen, ağlayan ve iç geçiren eşime. Victor'a âşık olan, Lola'yla birlikte gülen ve çevrelerindeki herkese bu projeyi dillendiren diğer tüm arkadaşlarıma (okul arkadaşları, çocukluk arkadaşları, yüksek lisans arkadaşları, iş arkadaşları) teşekkür ederim. Okudukları karakterleri canlı-kanlı hayal edebildiklerini ve Valeria'yı düşünürken, beni hayal etmekten geri duramadıklarını söyleyen tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Bu hayalimi gerçekleştirmemde bana yardımcı olan yayınevim ve tüm çalışanlarına da ayrıca teşekkür ederim. Özellikle Ana'ya, zira onsuz bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Benimle birlikte bu yolculuğa çıkan herkese, teşekkür ederim.

---

* Görüntü üzerinde oynama yapmamak anlamında, "nofilter" olarak da kullanılan sosyal medya etiketi. (ç.n.)